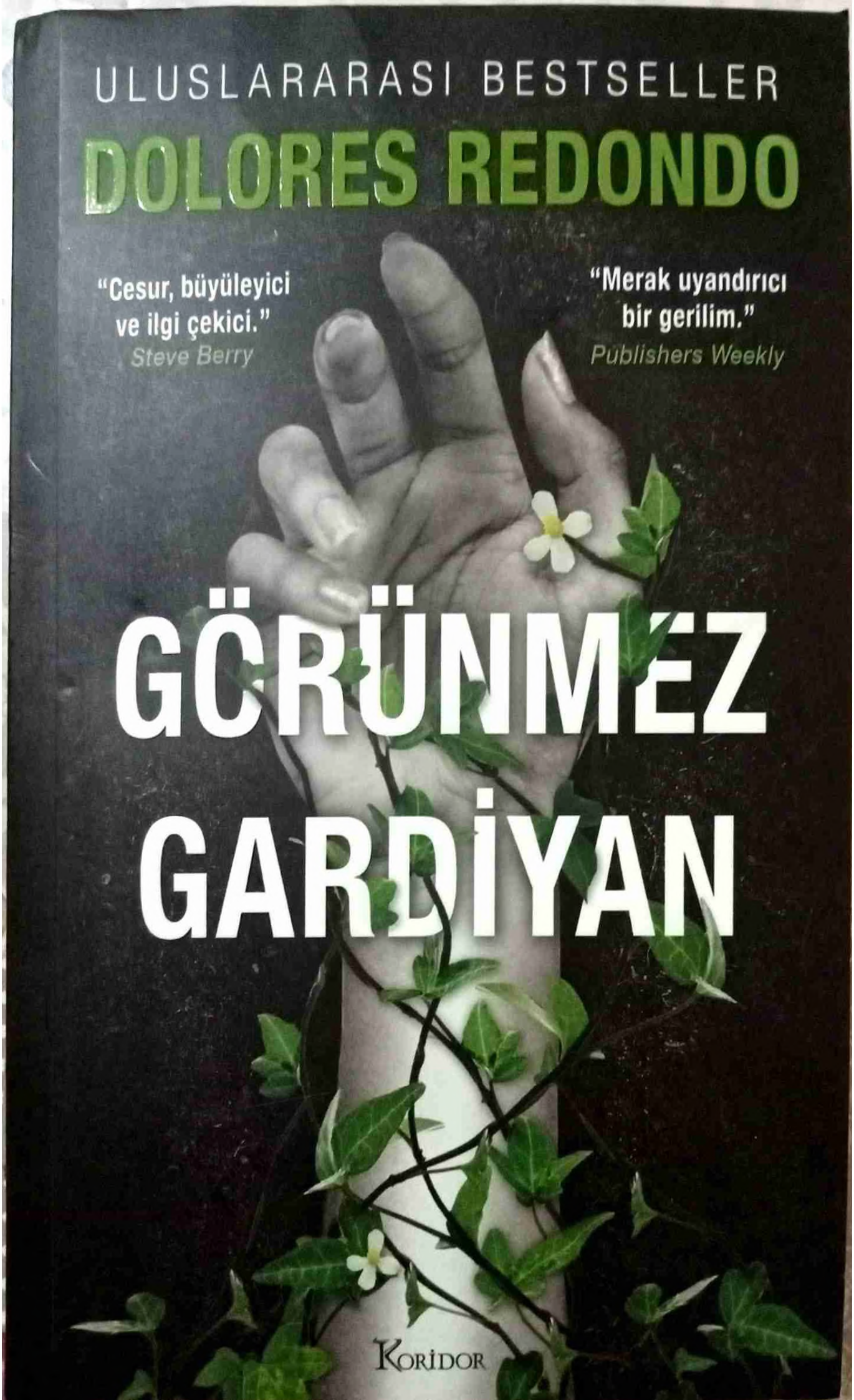
ULUSLARARASI BESTSELLER

DOLORES REDONDO

"Cesur, büyüleyici ve ilgi çekici."
Steve Berry

"Merak uyandırıcı bir gerilim."
Publishers Weekly

GÖRÜNMEZ GARDİYAN

KORİDOR

DOLORES REDONDO

GÖRÜNMEZ GARDİYAN

KORİDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 574

ISBN: 978-625-6353-11-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242 MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2015 by Dolores Redondo

Kapak fotoğrafı © Shutterstock/ Mr.Teerapong Kunkaeo

© Tüm hakları saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

•

Görünmez Gardiyan

Dolares Redondo

Özgün Adı: **El guardián invisible**

✲ *Yayın yönetmeni:* Zübeyde Abat

✲ *Çeviren:* Sevda Duman ✲ *Editör:* Esra Yüksel

✲ *Kapak uygulama:* Tuğçe Ekmekçi

✲ *Kapaktaki görsel:* Shutterstock/ Mr.Teerapong Kunkaeo

✲ *Sayfa tasarımı:* Kübra Yeşilyurt Çakır

•

Baskı ve Cilt: Assum Basım ve Mücellit

Birinci baskı: Şubat 2023

Koridor Yayıncılık

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 - 544 41 41 / Faks: 0212 - 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

DOLORES REDONDO

GÖRÜNMEZ GARDİYAN

Çeviren
Sevda Duman

DOLORES REDONDO

1969 yılında doğduğu Donostia-San Sebastián'da Hukuk ve Gastronomi eğitimi görmüştür. *Görünmez Gardiyan* 2013 yılında İspanya'da yayımlandıktan sonra otuz altı dile çevrilmiştir. Ünlü İspanyol gazetesi *La Vanguardia* tarafından Yılın En İyi Polisiye Romanı seçilmiş ve yüz binlerce okurun takdiriyle *Kemiklerin Mirası* ve *Fırtınaya Adak* adlı kitapların da dahil olduğu bu seri, İspanya'da son zamanların en büyük edebi başarısı haline gelmiştir. *The Killing* dizisinin ve Stieg Larsson'un Milenyum Serisi'nin yapımcısı tarafından filme uyarlanmıştır. Dolores Redondo İspanya'nın Ribera Navarra bölgesinde yaşamakta ve roman yazmaya devam etmektedir.

Bu romanı yazmamı isteyen Eduardo'ya ve
daha ortada yokken bile onu fark eden
Ricard Domingo'ya...

Beni gülerken ağlatan Rubén ve Esther'e...

"Unutmak istemsiz bir eylemdir. Bir şeyi arkanızda bırakmayı ne kadar çok isterseniz o kadar peşinizden gelir."
William Jonas Barkley

"Bu sıradan bir elma değil, elma olmayı dileyen bir sihir."
Pamuk Prenses

1

Ainhoa Elizasu, medyanın ileride ona takacağı isimle *basajaun*'un* ikinci kurbanıydı. Bu isim takma işi sonradan ortaya çıkmıştı; cesetlerin çevresinde hayvan kılları, deri parçaları ve ne olduğu tanımlanamayan izlerle beraber tüyler ürpertici bir anınma törenine ait kanıtlar ortaya çıktığında. Kıyafetleri parçalanmış, cinsel organları tıraş edilmiş ve avuç içleri yukarı bakan, henüz çocuk yaşta denilebilecek bu kızların cesetleri sanki yerküre kadar eski, kötücül bir güç tarafından damgalanmıştı.

Dedektif Amaia Salazar, gecenin köründe bir olay yerine çağrıldığında hep aynı rutini takip ederdi. James'i sabah uyandırmasın diye alarmı kapatır, kıyafetlerini katlayıp üst üste koyar –en üste de cep telefonunu– sonra da usulca alt kata, mutfağa inerdi. Giyinirken sütlü kahvesini içer, kocasına bir not yazdıktan sonra arabasına biner ve gideceği yere giderdi. Şafak sökmeden önce her uyandığında olduğu gibi kafasının içinden hiç eksik olmayan beyaz gürültü dışında zihni bomboş olurdu.

---

* Bask mitolojisinde ormanda yaşayan, kıllı bir yaratık olup "ormanların efendisi" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Pamplona'ya ulaşması arabayla bir saat sürse de uykusuz geçen, bölünmüş bir gecenin izleri olay yerine varana dek peşini bırakmadı. Yoldaki bir virajda keskin bir dönüş yapınca tekerlekten çıkan tiz ses ona kafasının ne kadar dağınık olduğunu hatırlattı. Sonrasında bütün dikkatini, Elizondo'nun çevresini saran sık ormanın derinliklerine doğru döne döne çıkan otobana verdi. Beş dakika sonra Doktor Jorge San Martín'in spor arabası ve Yargıç Estébanez'in arazi aracının yanındaki polis tabelasının olduğu yere park etti. Arabadan indi, bagajdan lastik çizmelerini çıkardı ve arabanın arkasına yaslanıp botlarını giyerken Dedektif Yardımcısı Jonan Etxaide ve Dedektif Montes yanına geldiler.

"Manzara kötü, patron. Kurban genç bir kız," dedi Jonan notlarına bakarak, "on iki on üç yaşlarında. Dün gece saat on bire kadar eve dönmeyince ailesi polisi aramış."

"Kayıp ihbarı vermek için biraz erken," diye bir çıkarımda bulundu Amaia.

"Öyle. Kız, saat sekizi on geçe ağabeyini cep telefonundan arayıp Arizkun'daki otobüsü kaçırdığını söylemiş."

"Ve ağabeyi de saat on bire kadar hiçbir şey söylemeden öylece beklemiş mi?"

"Her zamanki hikâye: '*Aita* ve *Ama** beni öldürür. Sakın onlara söyleme. Belki arkadaşlarımdan birinin annesi ya da babası beni bırakır, bir bakayım.' Oğlan da ağzını açmayıp PlayStation oynamaya devam etmiş. Saat on bir olduğunda kız kardeşinin hâlâ eve gelmediğini fark etmiş, annesi de meraktan histerikleşince ailesine Ainhoa'nın telefon ettiğini söylemiş. Anne ve baba, Elizondo'daki polis merkezine gidip kızlarının başına bir şey geldiğinden endişe duyduklarını belirtmiş. Kız telefonunu açmıyormuş, ayrıca bütün arkadaşlarıyla da konuşmuşlar. Devriyelerden biri sonunda kızı bulmuş. Viraj çıkışında yol kenarında ayakkabılarına rastlamışlar." Jonan el fenerini, asfaltın kenarında

* (*Baskça*) *Aita*: baba. *Ama*: anne. (ç.n.)

düzgün bir şekilde yan yana konmuş, pırıl pırıl parlayan yüksek topuklu siyah rugan ayakkabılara tuttu. Amaia eğilip ayakkabılara baktı.

"Sanki biri onları buraya özellikle bu şekilde koymuş gibi. Ayakkabılara dokunan oldu mu?" diye sordu Amaia. Jonan tekrar notlarına baktı. Bunun gibi zor olacağı her halinden belli olan vakalarda genç dedektif yardımcısının yetkinliği imdada yetişiyordu.

"Hayır, bu şekilde yan yana ve burunları yola çevrilmiş halde bulunmuş."

"Olay yeri teknisyenleri işlerini bitirir bitirmez gelip ayakkabıların astarını kontrol etsin. Onları bu şekilde her kim yerleştirdiyse bu sırada hem dışına hem de içine dokunmuş olmalı."

O ana kadar sessizce durup İtalyan mokasen ayakkabılarının parmak uçlarına bakan Dedektif Montes, kafasını birden derin bir uykudan uyanır gibi kaldırdı.

"Salazar," dedi kendi kendine söylenir gibi, sonra da Amaia'yı beklemeden yolun kenarına doğru yürüdü. Amaia şaşkın şaşkın kaşlarını çattı ve Jonan'a döndü.

"Nesi var?"

"Bilmiyorum, patron. Ama Pamplona'dan aynı arabayla geldik, ağzını bıçak açmadı. Sanırım bir iki kadeh içmiş."

Amaia da öyle düşünüyordu. Dedektif Montes boşandıktan sonra yokuş aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Tek sorun, İtalyan tarzı ayakkabılara ve renkli kravatlara birden merak sarmış olması değildi. Son birkaç haftadır çok dalgındı, soğuk ve anlaşılmazdı, kendi küçük dünyasına çekilmişti, çevresindeki insanlarla iletişim kurma konusunda hevessizdi.

"Kız nerede?"

"Nehrin kenarında. Şu bayırı indikten sonra," dedi Jonan özür diler gibi eliyle işaret ederek, sanki cesedin orada olması kendi suçuymuş gibi.

Amaia binlerce yıl boyunca nehrin kenarındaki taşlar yüzünden aşınmış yokuştan inerken uzaktaki projektörleri ve polis

memurlarının çalıştığı, polis şeridiyle çevrelenmiş alanı görebiliyordu. Yargıç Estébanez bir kenarda durmuş kısık sesle mahkeme kâtibiyle konuşuyor, bir yandan da cesedin bulunduğu yere kaçamak bakışlar atıyordu. Adli tıp ekibinden iki fotoğrafçı cesedin çevresinde dönerek her açıdan fotoğrafını çekiyor ve Navarra Adli Tıp Kurumu'ndan bir teknisyen cesedin yanına çömelmiş, vücut ısısını ölçüyordu.

Amaia herkesin, olay yerine ilk gelen memurun belirlediği giriş noktasına uyduğunu görünce sevindi. Ama yine de, her zaman olduğu gibi, olay yerinde çok fazla insan varmış gibi hissediyordu. Çok absürd bir durumdu aslında, belki de Katolik olarak yetiştirilmesiyle ilgiliydi ama Amaia mezarlıklardaki o samimiyet ve bağlılık hissini arıyordu hep. Fakat cesedin etrafında gezinip duran, insani bakış açısını ikinci plana atmış profesyonellerin varlığı bu hissi zedeliyor gibiydi. Ceset, katilin sanat eserinin temel öznesiydi ama orada öylece, doğası itibarıyla içerdiği dehşet hiç umursanmadan dilsiz ve susturulmuş halde yatıyordu.

Birinin ölüm için uygun gördüğü bu yeri inceleyerek ağır ağır cesede doğru yürüdü. Nehrin yanında oluşmuş, yaklaşık dokuz metre genişliğindeki, bir önceki baharın sel baskınları tarafından taşındığı çok belli olan yuvarlak gri taşlarla kaplı şerit gün doğumundan önceki puslu ışıkta göz alabildiğine uzanıyordu. Nehrin sadece dört metre genişliğindeki karşı kıyısında ormanlık bir alan başlıyor ve iç taraflara doğru sıklaşıyordu. Amaia adli tıp ekibindeki teknisyenin cesedin fotoğraflarını çekmeyi bitirmesini bekledi, sonra gidip kızın ayakucunda durdu. Her zaman yaptığı gibi zihnini sakinleştirdi, nehrin kenarındaki cesede bakarak kısa bir dua mırıldandı. Ancak o zaman kızın cesedine bir katilin eseri olarak bakmaya hazır hissetti kendini. Ainhoa Elizasu'nun bir zamanlar hayattayken hoş bir kahverengiye çalan gözleri şu anda sabitlenmiş, şaşkın bir ifadeyle sonsuz boşluğa kilitlenmişti. Kızın başı hafifçe arkaya kaymıştı ve boynundaki ete gözden kaybolacak kadar girmiş

olan kalın ipin sadece bir kısmı gözüküyordu. Amaia ipe iyice bakabilmek için cesedin üzerine eğildi.

"Düğüm bile yok. Katil, kız nefessiz kalana kadar sıkıca çekmiş sadece," dedi yumuşacık bir sesle, kendi kendine konuşur gibi.

"Bunu yapmak için güçlü birisi olması lazım," diye bir gözlemde bulundu Jonan arkasından. "Sence katil bir erkek mi?"

"Mümkün, gerçi kız o kadar uzun boylu değil, bir elli beş civarında ve çok zayıf. Katil kadın da olabilir."

O ana kadar yargıç ve ona eşlik eden mahkeme kâtibiyle konuşmakta olan Doktor San Martín kadına şaşalı bir şekilde veda ettikten sonra cesedin yanına geldi.

"Dedektif Salazar, sizi görmek benim için her zaman büyük bir zevk, bu şartlar altında olsa bile," dedi adam neşeyle.

"O zevk bana ait, Doktor San Martín. Ne düşünüyorsunuz?"

Patolog inceleyen gözlerle Jonan'a baktı. Genç olmasını ve muhtemel bilgi düzeyini tarttıktan sonra teknisyenin kendisine uzattığı notlara hızlıca göz atarak cesedin üzerine eğildi. Bu, Amaia'nın çok iyi bildiği bir bakıştı. Birkaç yıl öncesine kadar ölümün gizemini çözmek için talimatlara ihtiyaç duyan genç dedektif yardımcısı kendisiydi ve saygın Profesör San Martín bu zevkten kendini asla mahrum etmezdi.

"Çekingenliği bir kenara bırak, Etxaide. Yaklaş, belki bir şeyler öğrenirsin."

Doktor San Martín deri Gladstone çantasından çıkardığı eldivenleri giydi ve nazik dokunuşlarla kızın çenesini, boynunu ve kollarını muayene etti.

"*Rigor mortis* hakkında ne biliyorsun, Etxaide?"

Jonan derin bir iç çekerek, muhtemelen eski okul günlerinde öğretmeninin sorularına cevap verirken kullandığı bir sesle konuşmaya başladı. "Rigor mortis kaslardaki bir kimyasal değişiklik yüzünden oluşur. İlk önce göz kapaklarında kendini gösterir, ardından göğse, gövdeye, uzuvlara yayılır ve yaklaşık on iki saat

içinde maksimum katılığa ulaşır. Yaklaşık otuz altı saat sonra, kaslar laktik asit sebebiyle çürümeye başladığında ceset bu kez tam tersi bir sıralamada tekrar yumuşamaya başlar."

Doktor, "Hiç fena değil. Başka?" diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Ölüm zamanını belirlemek için kullanılan temel göstergelerden biridir."

"Peki, sadece rigor mortisin hangi seviyede olduğuna bakarak bir saptama yapmak mümkün mü sence?"

"Şey..." Jonan duraksadı.

"Hayır," diye açıkladı San Martín, "kesinlikle yapamazsın. Katılığın derecesi maktulün kas tonusuna, odanın veya bu durumda dışarısının sıcaklığına göre değişebilir çünkü aşırı sıcak veya soğuk ortam ya da kadavra spazmı da rigor mortis görüntüsü verebilir. Kadavra spazmının ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım ölüm anında uzuvlar katılaştığı için tam o sırada tuttukları herhangi bir nesneyi daha sonra kurtarmak aşırı derecede zor olabiliyor."

"Doğru, bu da adli patologların ne kadar büyük sorumluluk altına girdiklerini gösteriyor. Bir patolog tüm bunları göz önünde bulundurmadan ölüm zamanını belirlememelidir ve elbette bir de hipostaz var... Sen livor mortis olarak biliyorsundur belki. Amerikan dizilerinde adli patoloğun cesedin yanına diz çöküp ölüm saatini iki dakika içinde saptadığını görmüşsündür," dedi ve tek kaşını teatral bir havayla kaldırdı. "İnan bana, bunların hepsi yalan. Vitröz sıvıdaki potasyum miktarını analiz etmek çok temel bir adım olsa da kesin ölüm zamanını otopsi bitene kadar saptamam mümkün olmaz. Şu aşamada, önümdeki cesede bakarak kesin olarak söyleyebileceğim tek şey kurbanın on üç yaşında ve kadın olduğu. Vücut sıcaklığına bakarak yaklaşık iki saattir ölü olduğunu söyleyebilirim. Rigor mortis daha tam olarak yayılmamış," diye sözlerini tasdik etti kızın çenesine tekrar dokunarak.

"Bu da aşağı yukarı kızın evi aradığı saat ile anne babasının polis merkezine kızın kayıp olduğunu bildirdikleri saat arasındaki süreyle örtüşüyor. Evet, bu durumda iki saat."

Amaia adamın ayağa kalkmasını bekledi, sonra kendisi kızın yanına yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü. Bu sırada adli patoloğun detaylı sorularından kurtulan Jonan'ın yüzündeki rahatlamış ifadeyi yakaladı. Kız boş bakışlarını sonsuzluğa dikmişti ve ağzı belki şaşkınlıktan belki de son bir çabayla nefes almak isterken yarı açık kaldığı için yüzünde doğum günü olan küçük bir kız çocuğunun hayret ifadesi belirmişti. Üzerindeki kıyafetler boğazının orta yerinden başlayarak kalçalarına kadar düzgünce kesilmiş ve kızın iki yanına açık olarak yerleştirilmişti. Bu şekilde yarı açılmış bir hediyeye benziyordu. Nehirden esen hafif rüzgâr kızın kâkülünü havalandırınca Amaia'nın burnuna tütünün keskin kokusuyla karışık bir şampuan kokusu geldi. Kız sigara içiyor muydu acaba?

"Tütün kokuyor. Yanında çantası var mıymış?"

"Evet, varmış. Henüz bulamadık ama adamlarım nehrin aşağısına doğru bir kilometrelik bir alanı arıyorlar," dedi Dedektif Montes, eliyle nehri işaret ederek.

"Arkadaşlarına nerede ve kimlerle olduklarını sorun."

"Sabah ilk işim bu olacak, patron," dedi Jonan parmağıyla hafifçe saatine dokunarak. "Arkadaşları on üç yaşlarında kızlar olduğuna göre şu anda uyuyorlardır."

Amaia kızın iki yanda duran ellerini inceledi. Beyaz ve lekesizdi, yukarıya bakacak şekilde duruyordu.

"Ellerinin nasıl durduğunu fark ettin mi? Bu şekilde yerleştirilmiş olmalı."

"Bence de," dedi Montes, Jonan'ın yanından ayrılmamıştı hâlâ.

"Fotoğrafı çekilsin ve mümkün olduğunca korunsun. Kendini savunmaya çalışmış olabilir. Tırnakları ve elleri son derece temiz görünüyor ama kim bilir belki şans bizden yanadır," dedi Amaia,

adli tıp memuruna bakarak. Amaia'nın karşısında duran Doktor San Martín tekrar kıza doğru eğildi.

"Otopsiyi beklememiz gerekecek ama ölüm sebebinin havasızlıktan boğulma olduğunu söyleyebilirim, ipin kızın etini nasıl kestiğine bakılırsa ölümü çok hızlı olmuş. Vücudundaki kesikler çok yüzeysel, muhtemelen sadece kıyafetlerini kesip çıkarırken oluşmuş. Bıçak, kesici bir alet veya neşter kullanılmış olmalı. Bunu daha sonra netleştirebilirim ama bu aşamada kız ölüymüş zaten. Ortalıkta hiç kan yok neredeyse."

"Peki ya kasık bölgesi?" diye araya girdi Montes.

"Katilin, kasık tüylerini tıraş etmek için de aynı aleti kullandığını düşünüyorum."

"Belki de hatıra olarak almak istemiştir, patron," diye bir öneride bulundu Jonan.

"Hayır, hiç sanmam. Tüyleri vücudunun iki yanına dağılmış baksana," dedi Amaia, birkaç ince tüy öbeğini göstererek. "Yerine bunu koymak için tüylerden kurtulmak istemiş gibi görünüyor," dedi kadın, kızın tüysüz pubik bölgesine yerleştirilmiş küçük, yapışkan ve altın sarısı kurabiyeyi göstererek.

"Piçe bak. İnsanlar neden böyle şeyler yaparlar ki? Kızı öldürmesi yetmiyormuş gibi bir de şunu şuraya koymuş. Bunu yaparken ne düşünmüş olabilir ki?" diye haykırdı Jonan tiksinerek.

"Bu domuzun ne düşündüğünü bulmak da senin işin, evlat," dedi Montes, San Martín'e doğru yürürken.

"Tecavüze uğramış mı?"

"Sanmıyorum ama daha detaylı bir muayene yapmadan kesin bir şey söyleyemem. Bu sahne kesinlikle cinsellik çağrıştırıyor... kıyafetlerin kesilmesi, kızın göğsünün açık olması, pubik bölgenin tıraş edilmiş olması ve elbette kurabiye, küçük bir keke benziyor ya da..."

"Bu bir *txantxigorri*," diye adamın sözünü kesti Amaia. "Geleneksel bir tariften yapılmış yöresel bir tatlı, gerçi bu biraz daha küçük. Ama *txantxigorri* olduğu kesin. Jonan, lütfen söyle de

poşetlesinler hemen," dedi Amaia ekibe dönerek. "Ama bundan hiç kimseye bahsetmeyin. Gizli bilgi, en azından şimdilik."

Hepsi başlarını evet der gibi öne eğdiler.

"Burada işimiz bitti. Gerisi sende, San Martín. Adli Tıp'ta görüşürüz."

Amaia ayağa kalktı, yokuştan çıkıp arabasına gitmeden önce kıza son bir kez baktı.

2

Dedektif Montes o sabah göz alıcı ve çok pahalı olduğu her halinden belli olan ve eflatun gömleğiyle büyük bir uyum içinde olan mor bir kravat seçmişti. Genel anlamda şık görünüyor olsa da yaydığı acayip Miami Vice havası yadsınamazdı. Asansörden inerkenki kınayıcı yüz ifadelerine bakılacak olursa onlarla aynı asansöre binen polisler de muhtemelen Amaia'yla aynı şeyi düşünüyorlardı. Amaia adamın da bu bakışları fark ettiğini düşünerek Montes'e baktı ama Armani tıraş losyonu kokusundan bir bulutla çevrelenmiş adam, yarattığı izlenimden habersiz telefonundaki mesajları okumaya devam etti.

Toplantı odasının kapısı kapalıydı ama Amaia daha elini kapının koluna koyacak fırsatı bile bulamadan kapı içerinden, sanki onların gelmesini beklemekle görevlendirilmiş üniformalı bir polis tarafından açıldı. Polis memuru yana çekilince, içinde Amaia'nın beklediğinden çok daha fazla insan olan aydınlık ve geniş toplantı odası ortaya çıktı. Masanın başında oturan komiserin sağ yanında iki boş sandalye vardı. Komiser onlara içeri girmelerini işaret ettikten sonra, herkes yerine geçerken söze başladı.

"Dedektif Salazar, Dedektif Montes, Adli Tıp'tan Dedektif Rodríguez ve Doktor San Martín'i zaten tanıyorsunuz. Bunlar da narkotikten Dedektif Yardımcısı Aguirre ve Dedektif Yardımcısı Zabalza ve Elizondo'daki polis merkezinden Dedektif Iriarte. Dün ceset bulunduğu sırada şehir dışındalarmış."

Amaia tanıdıklarını başıyla selamlayıp diğerleriyle tokalaştı.

"Salazar, Montes, sizi buraya çağırma sebebim şu; Ainhoa Elizasu vakasının tahminimizden daha çetrefilli olduğunu düşünüyorum," dedi komiser, yerine oturup diğerlerini de oturmaya davet ederek. "Dedektif Iriarte bu sabah bizimle temasa geçip elinizdeki vakanın üzerinde çalışırken işinize çok yarayabilecek önemli bilgiler paylaştı."

Dedektif Iriarte öne doğru eğilerek dev *aizkolari** ellerini masanın üzerine koydu.

"Bir ay önce, tam olarak 5 Ocak'ta," dedi ellerinin arasında neredeyse kaybolan küçük, siyah, deri defterine bakarak, "Elizondolu bir çoban, koyunları nehir kenarına su içmeye götürdüğünde on yedi yaşındaki Carla Huarte'nin cesedini buldu. Kız, Yeni Yıl Arifesinde erkek arkadaşı ve birkaç dostuyla beraber Crash Test Gece Kulübü'ne gittikten sonra kaybolmuş. Sabah dört civarı erkek arkadaşıyla kulüpten çıkmış, yaklaşık kırk beş dakika kadar sonra erkek arkadaşı kulübe geri dönmüş. Bir arkadaşına kızla kavga ettiklerini ve kızın sinir içinde arabadan indiğini söylemiş. Arkadaşı onu kızın peşinden gidip aramaya ikna etmiş ve bir saat kadar sonra kıza bakmaya gitmişler ama onu hiçbir yerde bulamamışlar. Etrafta oynaşan bir sürü çift ve uyuşturucu müptelası gördükleri için hiç endişelenmediklerini söylüyorlar. Ayrıca kız popüler biri olduğu için birinin onu arabayla eve bırakmış olabileceğini düşünmüşler. Erkek arkadaşının arabasında kıza ait saç telleri ve silikon bir sutyen askısı bulduk."

---

* *Ağaç kütüklerini kesen oduncu. Günümüzde, kırsal Bask spor yarışmalarında tomruk kesmekte uzmanlaşmış kişi. (ç.n.)*

Iriarte nefes almak için durdu ve devam etmeden önce Montes ve Amaia'ya baktı.

"Şimdi sizi ilgilendirebilecek kısma geldik. Carla'nın cesedi Ainhoa Elizasu'nun tespit edildiği yerin iki kilometre kadar uzağında bulundu. Kız koli ipiyle boğularak öldürülmüş ve kıyafetleri yukarıdan aşağıya doğru kesilerek açılmış."

Amaia endişeyle Montes'e baktı.

"Bu vakayı gazetede okumuştum. Pubik bölgesi tıraş edilmiş miydi?" diye sordu kadın.

Iriarte, cevap vermek üzere söze başlayan Dedektif Yardımcısı Zabalza'ya baktı. "Gerçek şu ki pubik bölgesi diye bir şey kalmamıştı geriye; bölge hayvan ısırığına benzer izlerle paramparça olmuştu. Otopsi raporuna göre bu bölgede en az üç farklı türde hayvanın diş izleri ve yaban domuzu, tilki tüyleri, bir de ayı postuna ait olabileceği düşünülen tüyler bulundu."

"Ayı mı? Gerçekten mi?" diye haykırdı Amaia yüzünde kuşkulu bir gülümsemeyle.

"Yüzde yüz emin değiliz, diş izlerini Pirene Plantigradları Araştırma Enstitüsü'ne yolladık. Ayılar dört ayak üzerinde ve tabanlarını yere tamamen basarak yürüdükleri için onların uzmanlık alanına giriyormuş. Şimdilik bir haber gelmedi ama..."

"Peki ya küçük kurabiye?"

"Küçük kurabiye falan yoktu... yani belki de vardı. Pubik bölgesi çevresindeki ısırıkların sebebi bu olabilir, muhtemelen hayvanları çeken bu tatlı ve yabancı koku oldu."

"Vücudun başka yerlerinde de ısırık izlerine rastlandı mı?"

"Hayır ama toynak ve pençe izleri vardı."

"Peki, cesedin çevresinde kasık tüyü buldunuz mu?" diye sordu Amaia.

"Kasık tüyü bulmadık ama Carla Huarte'nin cesedinin nehirde bulunduğunu unutmayın, ayak bileklerinden uyluklarına kadar suyun içindeydi. Ayrıca kız kaybolduktan sonraki birkaç

gün çok şiddetli yağmur yağdı. Bir şey varsa bile yağmurda sürüklenip gitmiştir."

"Dün kızı incelerken bu vaka gelmedi mi aklınıza?" Amaia adli tıp uzmanına döndü.

"Elbette," dedi San Martín, "ama durum o kadar basit değil. Ortada sadece benzerlikler var. Bir yıl boyunca kaç ceset gördüğüm hakkında bir fikrin var mı? Tamamen alakasız vakalar arasında bile ortak noktalar bulunur. Her neyse, evet, bu vaka aklıma geldi ama bir şey söylemeden önce otopsi raporuma tekrar bakmak istedim. Carla vakasında her şey erkek arkadaşının ona cinsel tacizde bulunduğuna işaret ediyordu. Kızın kanında alkol ve her türlü uyuşturucuya rastlandı, boynunda aşk ısırıkları vardı ve göğsündeki bir ısırık izi erkek arkadaşının diş izleriyle uyumluydu. Kızın tırnaklarının içindeki deri parçaları oğlanın boynundaki derin tırnak iziyle örtüşüyordu."

"Sperm izine rastlandı mı?"

"Hayır."

"Oğlan kendini nasıl savundu? Adı neymiş bu arada?" diye sordu Montes.

"Miguel Ángel de Andrés. Bana o sırada alkollü olduğunu, ayrıca kokain ve ecstasy aldığını söyledi; şahsen buna ikna oldum," dedi Aguirre gülümseyerek. "Oğlanı 6 Ocak'taki Üç Müneccim Kral Günü* kutlamaları sırasında tutukladığımızda da uçuşa geçmişti. Kokain dahil olmak üzere dört farklı uyuşturucu bulundu kanında."

"Peki, bu kıymetli insan şu anda nerede?" diye sordu Amaia.

"Kefaletle serbest bırakılmasına izin verilmediği için Pamplona'daki hapishanede; cinsel taciz ve cinayet suçlamalarıyla mahkemeye çıkmayı bekliyor... Daha öncesinde de uyuşturucu yüzünden mahkûm olmuş," dedi Aguirre.

"Bu durumda gidip Miguel Ángel de Andrés'i bulunduğu ha-

* *Día de los Reyes Magos*: İspanya'da kutlanan bir dini bayram. İspanyol geleneklerine göre iyi çocuklara hediyeler getiren kişi Noel Baba değil Üç Kral'dır ve birçok şehirde bu gün rengârenk geçit törenleriyle kutlanır. (ç.n.)

pishanede sorguya çekmemiz gerekiyor sanırım, öyle değil mi? Belki de kızı öldürmedim derken yalan söylemiyordu."

"Doktor San Martín, bize Carla Huarte'nin otopsi raporunun bir kopyasını verebilir misiniz acaba?" diye sordu Montes.

"Elbette."

"Bizi en çok ilgilendiren olay yeri fotoğrafları."

"En kısa sürede elinizde olur."

"Artık ne aradığımızı bildiğimize göre kızın kıyafetlerini tekrar incelesek iyi olabilir ayrıca," diye ekledi Amaia.

"Elizondo Polis Merkezi'ndeki soruşturmayı Dedektif Iriarte ve Dedektif Yardımcısı Zabalza yürütüyor," diye araya girdi komiser. "Siz de oralı değil miydiniz, Dedektif Salazar?"

Amaia başını evet der gibi salladı.

"İhtiyaç duyduğunuz her konuda size yardımcı olacaklar," dedi komiser ve ayağa kalkıp toplantıyı sonlandırdı.

3

Karşısındaki genç adam sanki omuzlarında çok büyük bir yük varmış gibi kamburu çıkmış bir şekilde oturuyordu ve elleri dizlerinin üzerine düşmüştü. Yüzünde yüzlerce minik kılcal damar görünüyordu ve gözlerinin altında derin ve koyu izler vardı. Şu anda karşısında duran kişi Amaia'nın bir ay kadar önce gazetede gördüğü, arabasının yanında meydan okur gibi poz verdiği fotoğraflardaki delikanlıya hiç benzemiyordu. O eski özgüveninden ve ukala tavırlarından eser olmadığı gibi delikanlı fark edilir derecede yaşlanmıştı sanki. Amaia ve Jonan Etxaide sorgu odasına girdiklerinde, delikanlı gözlerini diktiği yerden çevirmekte zorlanıyor gibiydi.

"Selam, Miguel Ángel."

Delikanlı cevap vermedi. İç çekip hiç konuşmadan onlara baktı.

"Ben Dedektif Salazar, bu da," eliyle Jonan'ı işaret etti, "Dedektif Yardımcısı Etxaide. Seninle Carla Huarte hakkında konuşmaya geldik."

Delikanlı başını kaldırdı, sanki bitkinlikten ölmek üzereymiş gibi fısıltıya benzer bir sesle konuştu: "Söyleyecek sözüm yok,

her şeyi ifademde bulabilirsiniz... Eklemek istediğim başka bir şey yok. Gerçeği söyledim zaten. Başka bir şey eklemek istemiyorum. Onu ben öldürmedim. Bu gerçek. Eklemek istediğim bir şey yok. Beni rahat bırakın. Avukatımla görüşün."

Başını tekrar öne eğdi ve tüm dikkatini solgun, kuru ellerine verdi.

"Haklısın," dedi Amaia içini çekerek, "Düzgün bir başlangıç yaptığımızı sanmıyorum. Tekrar deneyelim. Bence Carla'yı sen öldürmedin."

Miguel Ángel, bu sefer şaşkınlıkla kafasını kaldırdı.

"Sen dağdan çıkarken kızın hayatta olduğunu, daha sonra başka birinin kızı bulup öldürdüğünü düşünüyorum."

"Evet..." dedi Miguel kekeleyerek, "öyle olmuş olmalı." Gözlerinden iri iri yaşlar dökülürken delikanlının vücudu sarsılmaya başladı. "Evet, öyle olmuş olmalı çünkü onu ben öldürmedim. Lütfen bana inanın. Onu ben öldürmedim."

"Sana inanıyorum," dedi Amaia, masanın üzerinden karşısında oturan delikanlıya bir paket kâğıt mendili iterken. "Sana inanıyorum ve buradan çıkmana yardım edeceğim."

Delikanlı dua edermiş gibi ellerini birbirine yapıştırdı.

"Lütfen, lütfen," diye mırıldandı.

"Ama önce senin bana yardım etmen lazım," dedi tatlı bir sesle. Delikanlı gözyaşlarını sildi, başını evet der gibi öne eğerken vücudu sarsılmaya devam ediyordu. "Bana biraz Carla'dan bahset. Nasıl biriydi?"

"O, o harikaydı, müthiş bir kızdı, çok güzeldi, çok sosyaldi ve bir sürü arkadaşı vardı..."

"Nasıl tanışmıştınız?"

"Okulda. Ben okulu bırakalı çok oldu, çalışıyorum... Bütün bu olaylardan önce kardeşimle çatı onarıyorduk. Bana uygun bir işti, cebim para görüyordu, boktan bir iş olsa da iyi para var. O okula gidiyordu, sınıfta kaldığı için okulu bırakmak istiyordu ama ailesinin ısrarları yüzünden bırakamadı."

"Çok arkadaşı var demiştin, görüştüğü biri var mıydı? Senden başka?"

"Yok, yok, öyle bir şey yoktu," dedi delikanlı, biraz daha canlı ve kaşlarını çatarak. "Sadece ben vardım, başka biri yoktu."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim. Kız arkadaşlarına sorun isterseniz, bana deli gibi âşıktı."

"Seks yapıyor muydunuz?"

"Evet, oldukça iyiydik," dedi gülümseyerek.

"Carla'nın cesedinde, göğüs kısmında senin diş izlerine rastlanmış."

"Bunu o zaman da açıklamıştım. Carla böyle biriydi, böyle seviyordu, ben de öyle. Kabul ediyorum sert seks yapmaktan hoşlanıyorduk, eee? Ona vurmuş falan değilim asla, oyun oynuyorduk sadece."

"Ama ifadende sert seksten hoşlananın o olduğunu söylemişsin," dedi Jonan notlarına bakarak, "o gece seks yapmak istememesine çok sinirlendiğini söylemişsin. Burada çelişkili bir şeyler var, sence de öyle değil mi?"

"Uyuşturucular yüzünden oldu o, bir dakika önce tam gaz giden bir motosiklet gibiyken bir sonrakinde paranoyaklaşıp istemediğini söylemişti... Tabii ki sinirlendim ama onu zorlamadım ya da öldürmedim, bu daha önce de başımıza gelmişti."

"Peki, daha önceki seferde de onu arabadan indirip dağ başında yalnız bırakıp gitmiş miydin?"

Miguel Ángel adama öfkeli gözlerle baktı ve cevap vermeden önce yutkundu.

"Hayır, o bir kez oldu ve onu ben indirmedim, arabadan inip tekrar binmek istemeyen kendisiydi, çok ısrar etmeme rağmen... En sonunda canıma tak etti, ben de gittim."

"Boynunu tırnaklamış," dedi Amaia.

"Size demin de söyledim, böyle sevişmekten hoşlanıyordu, bazen sırtımı paramparça ederdi. İsterseniz arkadaşlarımıza

sorun. Yazın güneşlenirken omzumdaki ısırık izlerine çok gül-müşlerdi. Ona dişi kurt demeye başlamışlardı."

"O geceden önce en son ne zaman sevişmiştiniz?"

"Hımm, muhtemelen bir gün önce, ne zaman birbirimizi gör-sek hemen sevişmeye başlıyorduk. Size söyledim, benim için deli oluyordu."

Amaia içini çekti ve ayağa kalkıp başıyla gardiyana işaret etti.

"Bir şey daha var. Pubik bölgesi nasıldı?"

"Pubik bölgesi mi? Yani kukusunda tüy var mıydı diye mi soruyorsunuz?"

"Evet, kukusunda tüy var mıydı diye soruyorum," dedi Amaia gözünü bile kırpmadan. "Nasıldı?"

"Tıraş ediyordu, sadece biraz tüy bırakıyordu," dedi delikanlı, gülmemek için kendini zor tutarak.

"Neden tıraş ediyordu?"

"Böyle şeylerden hoşlandığımızı söylemiştim. Ben..."

İkisi birlikte kalkıp kapıya yönelince Miguel Ángel ayağa kalktı.

"Dedektif." Gardiyan delikanlıya oturmasını işaret etti. Amaia ona doğru döndü.

"Neden daha önce değil de şimdi geldiniz?"

Dedektif cevap vermeden önce Jonan'a baktı, bu ukala dümbeleğinin bir açıklamayı hak edip etmediğini tartıyordu kafasından. Hak ettiğine karar verdi.

"Çünkü başka bir kız ölü bulundu ve cinayetin işlenme şekli Carla'nınkine benziyor."

"Bak işte! Gördünüz mü? Buradan ne zaman çıkacağım?"

Amaia cevap vermeden önce çıkış kapısına yöneldi. "Seni gelişmelerden haberdar ederiz."

4

Konferans salonu dolmaya başlarken Amaia pencereden dışarı bakıyordu. Sandalye çekilme seslerini ve fısıltıları duyduğunda, ellerini nefesi yüzünden üzerinde minik damlacıklar oluşmuş olan cama dayadı. İçerisi bu kadar soğuk olduğu için, dışarıda hâlâ kış havasının hâkim olduğundan hiç kimsenin şüphesi kalmamıştı ve ışık yerini karanlığa bırakırken bu şubat akşamında Pamplona rutubetli ve gri görünüyordu. Bunu izlerken içinde yaz mevsimine dair nostaljik bir özlem belirdi. Yaz o kadar uzaktı ki bambaşka bir dünyaya ait gibiydi. Aydınlık ve sıcak bir dünyaya, ölü kızların nehrin buzlu kıyısına bırakılmadığı bir dünyaya.

Jonan yanında belirip kadına bir bardak sütlü kahve uzattı. Amaia gülümseyerek genç adama teşekkür etti, kupadan yayılan sıcaklığın donmuş ellerine ulaşmasını diledi. Sonra oturdu. Montes'in kapıyı kapatmasını ve etraftaki fısıltıların sonlanmasını bekledi.

"Fermín?" dedi Amaia, Dedektif Montes'i toplantıyı açmaya davet ederek.

"Kızların ebeveynleriyle ve Carla Huarte'nin cesedini bulan çobanla konuşmak için Elizondo'ya gittim. Anne babadan bir şey

çıkmadı. Carla'nınkiler kızlarının arkadaşlarından hiç hoşlanmadıklarını, sürekli dışarı çıkıp sarhoş olduklarını ve onu erkek arkadaşının öldürdüğünden emin olduklarını söyledi. Önemli bir detay şu: 4 Ocak'a kadar kızlarının kaybolduğunu bildirmemişler, kızın 31 Aralık günü evden çıktığı göz önünde bulundurulursa... Söylediklerine göre sebep şuymuş; 1 Ocak'ta 18 yaşına bastığı için kızın evi terk ettiğini düşünmüşler çünkü kız sürekli onları evi terk etmekle tehdit ediyormuş. Ancak kızlarının arkadaşlarıyla konuştuklarında kimsenin günlerdir ondan haber almadığını fark etmişler.

"Ainhoa Elizasu'nun ebeveynleri büyük bir şok içindeler ve şu anda Pamplona'daki Adli Tıp Kurumu'ndalar, kızlarının cesedini alabilmek için otopsinin bitmesini bekliyorlar. Kızları harika bir insanmış ve birinin nasıl olup da ona böyle bir şey yaptığını anlayamıyorlarmış. Ağabeyinden de bir şey çıkmadı, anne babalarına daha önce haber vermediği için kendini suçluyor. Kızın Elizondo'daki arkadaşlarının söylediğine göre ilk başta içlerinden birinin evinde buluşmuşlar, sonra da kasabada dolaşmaya çıkmışlar. Ainhoa bir anda saatin kaç olduğunu fark edince onlardan ayrılmış, kimse kızla beraber otobüs durağına gitmemiş çünkü durak çok yakındaymış. Şüpheli birini görmediklerini söylüyorlar, kimseyle tartışmamışlar ve Ainhoa'nın ne bir erkek arkadaşı ne de takıldığı biri varmış. Çoban José Miguel Arakama'yla konuşmam çok ilginç geçti, herif acayip biri. İlk başta verdiği ifadeye zıt bir şey söylemedi ama asıl önemli nokta şu, günler sonra bir şey gelmiş aklına, o sırada cesedin bulunuşuyla alakalı olmadığını düşündüğü için bu ayrıntının önemli olabileceğini düşünmemiş."

"Bize artık ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sabırsızca adamın sözünü kesti Amaia.

"Bana bir sürü orospunun oralarda takıldığını söyledi, giderlerken arkalarında tam bir çöplük bırakıyorlarmış, sigara izmaritleri, boş teneke kutular, kullanılmış prezervatifler, hatta külot ve

sutyenler olurmuş her yerde. Hatta bir gün içlerinden biri yepyeni kırmızı gece ayakkabıları bırakmış."

"Bu tarif Carla Huarte'nin Yeni Yıl Arifesinde giydiği ayakkabılara uyuyor, ayakkabılar cesedin yanında bulunamamıştı," dedi Jonan.

"Hepsi bu kadar da değil. Ayakkabıları Yeni Yıl'ın ilk gününde gördüğüne çok emin. Koyunları nehir kenarına su içmeye götürmemiş ama o gün çalışıyormuş ve ayakkabıları görmüş. Diyor ki, sanki biri onları kasıtlı olarak o şekilde oraya bırakmış gibi görünüyormuş, yatağa girmeden önce veya nehre yüzmek için girmeden önce yaptığın gibi," dedi, notlarından okuyarak.

"Ama Carla'nın ayakkabıları cesedin yanında bulunmamıştı, değil mi?" diye sordu Amaia gazeteciye bakarak.

"Onları biri almıştı," diye açıkladı Jonan.

"Görünüşe göre katil o bölgeyi işaretlemek için ayakkabıları kasten bırakmış, öyleyse o olamaz," dedi Montes, bu fikir üzerine bir an düşündükten sonra sözlerine devam etti. "Bunun dışında, iki kızın da Lekaroz'da lise öğrencisi olduğunu biliyoruz, birbirlerini sima olarak tanıyor bile olsalar ki bu çok mümkün, yakın değillermiş: farklı yaşlar, farklı arkadaşlar... Carla Huarte, Antxaborda mahallesinde yaşıyormuş. Sen biliyorsundur, Salazar," Amaia başını evet anlamında salladı, "ve Ainhoa da komşu kasabada yaşıyormuş."

Montes notlarına eğilince Amaia adamın saçlarının yağlı bir maddeyle kaplı olduğunu gördü.

"Saçına ne sürdün, Montes?"

"Briyantin," dedi adam elini ensesine götürerek, "berberde sürüyorlar. Devam edebilir miyiz?"

"Elbette."

"Tamam, şimdilik bu kadar. Sizde ne var?"

"Biz erkek arkadaşıyla konuştuk," diye cevap verdi Amaia, "bize oldukça ilginç şeylerden bahsetti, örneğin kız arkadaşının sert seksten, tırnaklamaktan ve aşk ısırıklarından ne kadar

hoşlandığından. Bunu Carla'nın arkadaşları da doğruladı, kız onlara seks hayatını açık seçik anlatıyormuş, burada anahtar kelime açık seçik. Bu da göğsündeki tırnak izlerini ve aşk ısırıklarını açıklıyor. İlk ifadesini değiştirmedi, kız aldığı uyuşturucuların etkisi altındaymış ve resmen paranoyaklaşmış. Bu da toksikoloji raporuyla uyumlu. Carla Huarte'nin pubik bölgesini normalde de tıraş ettiğini söyledi, olay yerinde tüy olmamasının sebebi bu olabilir."

"Patron, Carla Huarte'nin bulunduğu olay yerinin fotoğrafları elimize ulaştı."

Jonan fotoğrafları masanın üzerine yerleştirdi ve herkes Amaia'nın çevresini sarıp masaya doğru eğildi. Carla'nın cesedi nehrin taşan bir yerinde bulunmuştu. Kırmızı parti elbisesi ve yine kırmızı olan iç çamaşırları göğsünden kasıklarına kadar kesilmişti. Boynu şiştiği için boğazını sıkarak ölümüne sebep olan ip gözükmüyordu. Bacaklarından birinden yarı şeffaf bir şey sarkıyordu. Amaia ilk başta bunun deri olduğunu düşünse de daha sonra Carla'nın külotunun bir parçası olduğunu fark etti.

"Açık havada beş gün kaldığını düşünürsek cesedin oldukça iyi korunduğu belli oluyor," diye bir gözlemde bulundu teknisyenlerden biri. "Soğuk yüzünden olmalı, o hafta hava sıcaklığı altı derecenin üstüne çıkmadı ve birkaç gece boyunca da hep sıfırın altındaydı."

"Ellerinin pozisyonuna bakın," dedi Jonan, "avuç içleri yukarı bakıyor, tıpkı Ainhoa Elizasu'nunkiler gibi."

"Carla Yeni Yıl Arifesinde kısa, kırmızı, askılı bir elbise ve henüz bulunamayan pelüş gibi bir kumaştan yapılma bir mont giymişti," diye okudu Amaia. "Katil elbiseyi göğüs kısmından etek ucuna kadar yırttı, iç çamaşırını açtı ve elbiseyi bedeninin iki yanına açtı. Pubik bölgesinden, on santimetrekarelik, şekilsiz bir deri ve et parçası koparılmış."

"Eğer katil Carla'nın pubik bölgesine şu *txantxigorri*'lerden birini bıraktıysa, hayvanların neden sadece o bölgeyi ısırdığı açıklığa kavuşmuş oluyor."

"Peki, Ainhoa'yı neden ısırmamışlar?" diye sordu Montes.

"Çünkü vakit olmamış," diye cevap verdi Doktor San Martín odaya girerken. "Geç kaldım, özür dilerim, dedektif," dedi otururken.

"Bizi boş ver zaten," diye mırıldandı Montes.

"Hayvanlar gün aydınlanır aydınlanmaz su içmeye gelirler, ilk kızın aksine Ainhoa orada taş çatlasa birkaç saat kalmış. Otopsi raporu ve bir sürü yeni haberle geldim. İki kız da birebir aynı şekilde öldürülmüş, aşırı bir güçle çekilen bir iple boğularak. İkisi de kendisini savunmamış. İki kızın kıyafeti de çok keskin bir alet kullanılarak kesilmiş ve bu sırada göğüs ve karın bölgelerindeki deride yüzeysel kesikler oluşmuş. Ainhoa'nın pubik bölgesi, muhtemelen aynı keskin nesne kullanılarak tıraş edilmiş ve vücudun çevresine atılmış. Pubik bölgesine küçük ve tatlı bir kurabiye bırakılmış."

"Bir *txantxigorri*," dedi Amaia, "o bölgeye ait bir tatlı."

"Carla Huarte'nin cesedinin üzerinde kurabiye falan bulunmadı. Ama sizin de önerdiğiniz gibi, dedektif, kıyafetleri dikkatle inceledik ve Ainhoa Elizasu'nun cesedinin üzerindeki kurabiyede kullanılana benzer şeker ve un kalıntılarına rastladık."

"Belki de kız tatlı olarak bu kurabiyelerden yedi ve elbisesine kırıntılar döküldü, bu da mümkün," dedi Jonan.

"En azından evde yemediği kesin, bunu kontrol ettim," dedi Montes.

"Bu, cinayetleri birbirine bağlamak için yeterli değil," dedi Amaia, tükenmez kalemini masaya fırlatarak.

"Sanırım ihtiyacınız olan şey bende var, dedektif," dedi San Martín, olaydan haberi varmış gibi görünen asistanına baktı.

"Daha ne bekliyorsunuz, Doktor San Martín?" diye sordu Amaia, ayağa kalkarak.

"Beni bekliyor," diye cevap verdi Komiser odaya girerek, "lütfen kimse ayağa kalkmasın. Doktor San Martín, lütfen bana söylediğinizi onlara da anlatın."

Patolog asistanı beyaz tahtaya, bir sürü renkli çizgi ve sayısal birimlerden oluşan karşılaştırmalı bir analiz grafiğini astı. San Martín ayağa kalktı ve hiç tereddüt etmeden sözüne kayıtsız şartsız güvenilmesine alışmış insanların özgüveniyle konuşmaya başladı.

"Yaptığımız testlere göre iki olayda kullanılan ipler birebir aynı, bu tek başına kesin kanıt sayılmıyor. Kolilerde kullanılan türde bir ip, genellikle çiftliklerde, inşaatlarda ve toptancılık işinde kullanılıyor... İspanya'da üretilen bu ip hırdavatçılarda ve Aki veya Leroy Merlin gibi yapı market zincirlerinde satılıyor." Dramatik bir etki yaratmak için bir ara verdikten sonra gülümseyerek devam etti, önce Komiser'e sonra da Amaia'ya baktı. "Kesin olan bir şey varsa o da şu, bu iki ip kesinlikle aynı makaradan arka arkaya kesilmiş," dedikten sonra uçları birbiriyle tıpatıp uyan aynı boyuttaki iki ipin yüksek çözünürlükteki fotoğraflarını gösterdi. Amaia gözlerini fotoğraftan ayırmadan ağır ağır yerine oturdu.

"Bir seri katille karşı karşıyayız," diye fısıldadı.

Odada belli edilmemeye çalışılan bir heyecan dalgası başladı. Komiser konuşmaya başlar başlamaz fısıltılar kesildi.

"Dedektif Salazar, bana Elizondolu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, efendim, bütün ailem orada yaşıyor."

"Bölgeyi tanıyor olman ve bu vakanın bazı özellikleri, eğitim ve tecrüben göz önünde bulundurulduğunda bu soruşturmayı yürütecek ideal aday sensin. Dahası, Quantico'da FBI'da çalışmış olman da şu anda çok işimize yarayabilir. Karşımızda bir seri katil var ve sen oradayken bu alanda uzman olan kişilerle çalıştın... yöntem, psikolojik profil, arka plan araştırması... Bu durumda soruşturma senindir ve ihtiyacın olan tüm destek hem burada hem de Elizondo'da sağlanacak."

Komiser elini veda eder gibi kaldırdıktan sonra odadan çıktı.

"Tebrikler, patron," dedi Jonan ve sırıtarak kadının elini sıktı.

"Tebriklerimi sunuyorum, Dedektif Salazar," dedi San Martín.

Amaia, diğer polis memurları onu tebrik etmek için yanına gelirken onu sessizce seyreden Montes'in suratındaki tiksintiyi fark etti. Sırtına vurulmasına engel olmak için elinden geleni yaptı.

"Yarın sabah ilk iş Elizondo'ya doğru yola çıkalım, Ainhoa Elizasu'nun cenazesine katılmak istiyorum. Bildiğiniz gibi ailem orada yaşıyor, bu yüzden ben orada kalacağım. Ama sizler," dedi ve ekibine döndü, "soruşturma boyunca her gün arabayla gelip gidebilirsiniz. Sadece elli kilometre uzaklıkta ve yollar gayet iyi durumda."

Montes çıkmadan önce kadının yanına geldi. "Tek bir sorum var," dedi hiç gizlemeye uğraşmadığı alaycı bir tonla, "artık sana patron mu demeliyim?"

"Saçmalama, Fermín, bu geçici bir durum ve..."

"Hiç zahmet etme, patron. Komiseri duydum, benden sana tam destek," dedi ve kadına şakacı bir askeri selam çaktıktan sonra dışarı çıktı.

5

Amaia, Pamplona'nın tarihi bölgesinde dalgın dalgın, Calle Mercaderes'in tam ortasındaki restore edilmiş eski bir bina olan evine doğru yürüyordu. Otuzlu yıllarda binanın en alt katında bir şemsiyeci dükkânı vardı ve dükkânın eski tabelasındaki *Izaguirre Şemsiyeleri, Kaliteyi ve prestiji ellerinizde tutun* yazısı hâlâ okunabiliyordu. James bu evi geniş ve ışıklı atölyesi yüzünden aldığını söylerdi hep; burası bir heykeltıraş stüdyosu olarak mükemmel bir yerdi ama Amaia kocasını, boğa koşu rotasının tam ortasındaki bu evi almaya iten şeyin onun Pamplona'ya yerleşme isteğiyle aynı kaynaktan beslendiğini biliyordu. Binlerce Kuzey Amerikalı gibi o da San Fermín festivaline, Hemingway'e ve bu şehre büyük bir tutkuyla bağlıydı. Amaia'nın neredeyse çocuksu bulduğu bu tutkuyu kocası her festival zamanı geldiğinde yeniden canlandırıyordu. James'in boğa koşusuna katılmıyor olması Amaia'nın içini rahatlatıyordu ama adam her gün Santo Domingo'dan başlayan sekiz yüz elli metrelik yolu yürüyordu, meydana varana kadar her virajı, her engeli, her kaldırım taşını ezberlemişti. Her yıl festival yaklaştıkça James'in yüzündeki gülümsemeyi, sandıktan beyaz kıyafetlerini çıkarıp elinde yüzlerce olsa da yeni bir kaşkol almak için yollara dökülmesini

seyretmeyi seviyordu. Tanıştıklarında James, Pamplona'ya taşınalı sadece birkaç yıl olmuştu. Adam o sıralar şehir merkezindeki hoş bir dairede yaşıyordu ve kendine belediye binasının yakınlarında bir stüdyo kiralamıştı. Evlenmeye karar verdiklerinde James onu Calle Mercaderes'teki evi göstermeye götürdü. Amaia evi çok büyüleyici bulmasına rağmen büyük ve pahalı olduğunu düşündü. Ama bu artık sanat dünyasında kendine prestijli bir yer edinmeye başlamış olan James için bir sorun teşkil etmiyordu. Ayrıca James, Birleşik Devletler'deki modern iş kıyafetleri üretimi yapan zengin bir aileden geliyordu. Evi aldılar, James stüdyosunu eski atölyeye kurdu ve Amaia cinayet masasında dedektiflik rütbesine terfi ettiği an evi çocuklarla dolduracaklarına dair birbirlerine söz verdiler.

Amaia'nın dedektif olmasının üzerinden dört yıl geçmişti, San Fermin festivali her yıl gelmeye devam ediyordu ve James sanat camiasında her geçen gün biraz daha ünleniyordu ama bekledikleri çocuklar bir türlü gelmiyordu. Amaia koruma ve özlem dolu bir dürtüyle elini karnına götürdü. Sokakta kavga eden Romanyalı göçmenlerin yanından geçerken adımlarını hızlandırdı ve panjurların arasından James'in atölyesinin ışıklarının sızdığını görünce gülümsedi. Saatine baktı, saat neredeyse on buçuktu ve James hâlâ çalışıyordu. Amaia kapıyı açtı, anahtarlarını konsol görevi gören eski masanın üzerine koydu ve eskiden evin antresi olarak kullanılan yerden geçerek atölyeye gitti. Antrenin eski yuvarlak taşlardan oluşan orijinal zemini ve eski günlerde şarap ve yağ depolamak için kullanılan çıkmaz koridora açılan zemin kapağı olduğu gibi duruyordu. James, içi sabunlu suyla ağzına kadar dolu olan lavaboda gri bir mermer parçasını yıkıyordu. Kadını görünce gülümsedi.

"Şu dev kurbağayı sudan çıkarayım hemen geliyorum."

Taş parçasını bir rafın üzerine koyduktan sonra üzerini keten bir bezle örttü ve ellerini çalışırken üzerinden hiç çıkarmadığı beyaz mutfak önlüğüne kurulad.

"Nasılsın sevgilim? Yorgun musun?"

Kadına sıkıca sarıldığında Amaia her sarılışlarında olduğu gibi karnında kelebekler uçuyormuş gibi hissetti. Adamın kazağına sinen göğüs kokusunu içine çekti ve cevap vermeden önce bir süre bekledi.

"Yorgun değilim ama tuhaf bir gündü doğrusu."

James kadının yüzünü görebilmek için geri çekildi.

"Anlatsana."

"Aslında, hâlâ bizim kasabadaki cinayet vakasını çözmeye çalışıyoruz. Anlaşılan bir ay kadar önce, yine Elizondo'da buna benzer bir vaka daha olmuş ve bugün bu iki vakanın birbiriyle bağlantılı olduğu kesinleşti."

"Ne şekilde bağlantılı?"

"Katil aynı kişi gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, ortalıkta genç kızları öldüren bir hayvan dolaşıyor yani."

"Kurbanlar daha çocuk sayılır, James. Asıl mesele şu, Komiser soruşturmayı bana verdi."

"Tebrikler, dedektif," dedi adam kadını öperek.

"Herkesin çok sevindiğini söyleyemem, Montes bunu pek iyi karşılamadı. Sanırım bayağı sinirlendi."

"Onu dert etme, Fermín'i bilirsin, iyi adamdır ama şu anda zor bir dönemden geçiyor. Zamanla atlatır, sana hayrandır biliyorsun."

"Pek emin değilim..."

"Ben eminim, sana hayran. İnan bana. Acıktın mı?"

"Yemek mi yaptın?"

"Elbette, Şef Westford özel yemeğini yaptı."

"Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. Ne yemeği?" diye sordu Amaia gülümseyerek.

"Ne demek ne yemeği? Misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş! Mantarlı spagetti ve bir şişe Chivite rosé."

"Sen şişeyi açarken ben de duş alayım."

Kocasını öptü ve duşa yöneldi. Suyun altına girdikten sonra gözlerini kapadı ve suyun yüzünden akıp gitmesine izin verdi. Sonra ellerini ve alnını hâlâ soğuk olan fayanslara dayadı ve tazyikli suyun boynundan ve omuzlarından akışını hissetti. Gün içinde olaylar hızla birbirini kovalamıştı ve Amaia ellerindeki vakanın yakın gelecekte, kariyeri üzerinde ne gibi etkileri olacağını düşünüp tartmamıştı. James duşa girdiğinde etrafını saran soğuk esintiyi hissetti. Mantıklı her düşünceyi kendisiyle beraber alıp götüren ılık suyun tadını çıkararak kıpırdamadan durdu. James arkasında durmuş hafifçe omuzlarını öpüyordu. Amaia, ona hep Dracula filmlerini hatırlatan bir hareketle başını yana eğerek boynunu sergiledi. Bu filmlerdeki kendilerini vampire sunan saf ve temiz kızlar boyunlarını omuzlarına kadar açarlardı ve insanüstü zevklerin tadını çıkarabilmek ümidiyle gözleri yarı kapalı olurdu. James kadının boynunu öperken bedenini kadının bedenine bastırdı ve dudaklarına ulaşabilmek için onu kendisine doğru çevirdi. Her zamanki gibi zihnindeki tüm düşüncelerin yok olması için James'in dudaklarının dudaklarına değmesi yeterli olmuştu. Ellerini ağır ağır kocasının bedeninde gezdirirken bu dokunuş ve onun teninin yumuşak katılığının verdiği zevki hissederek kocasının kendisini tatlı tatlı öpmesine izin verdi.

"Seni seviyorum," diye inledi James kadının kulağına.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Amaia. Ve sözlerinden ne kadar emin olduğunu fark edince gülümsedi. Onu her şeyden, herkesten daha çok seviyordu ve kocasının, bacaklarının arasında, içinde olması ve onunla sevişiyor olmak onu çok mutlu ediyordu. Seviştikten sonra yüzüne yerleşen bu gülümseme saatlerce devam edecekti, sanki onunla geçirdiği bir an dünyadaki bütün kötülükleri yok etmek için yeterliymiş gibi.

Amaia içten içe sadece James'in ona kendisini tam bir kadın gibi hissettirebileceğini düşünüyordu. Günlük iş hayatında kadınsı yönünü ikinci plana atıyor ve sadece işine odaklanıyordu. Ancak iş haricinde boyu, ince narin bedeni ve nispeten ciddi

kıyafetleri yüzünden kendisini daha az kadınsı hissediyordu, özellikle de başka kadınların, James'in arkadaşlarının ölü bir bedene hiç dokunmamış küçük ve yumuşacık elleri olan, ufak tefek eşlerinin yanında. Alyansı ve James'in küçük kız küpelerine benzettiği minik küpeler dışında mücevher kullanmazdı. Rahat bir atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları, minimal makyajıyla birleşince ortaya James'in çok sevdiği ve Amaia'nın teşvik ettiği ciddi ve daha erkeksi bir görüntü ortaya çıkardı. Ayrıca Amaia sert sesinin ve konuşma ve hareketlerine yansıyan özgüveninin o orospuların gözünü korkutmak için yeterli olduğunu biliyordu, özellikle de geciken anneliğiyle ilgili kötü yorumlar yaptıklarında. Bu onun için üzücü bir konuydu.

Sohbet eşliğinde yemeklerini yediler ve hemen yatağa girdiler. Amaia, James'in sorunları unutabilme ve başını yastığa koyar koymaz uyuyabilme becerisinden çok etkileniyordu. Kendisinin uyuyacak kadar rahatlayabilmesi için bayağı bir zaman geçmesi gerekiyordu, bazen uyuyabilmek için saatlerce kitap okuduğu oluyordu ve gece en ufak bir gürültüde hemen uyanıyordu. Dedektiflik rütbesine terfi ettiği sene, gün içinde o kadar gergin ve sinirli bir hale gelmişti ki yatar yatmaz derin ve kendinden geçtiği bir uykuya dalsa da bir iki saat sonra ağrı içinde sırtı tutulmuş olarak uyanıp bir daha uykuya dalamaz olmuştu. Bu gerginlik zamanla azalmıştı ama yine de kaliteli bir uyku uyuduğu söylenemezdi. Eskiden holdeki küçük gece lambasını açık bırakırdı, böylece lambanın yatak odasına sızan ışığı sık sık gördüğü kâbuslardan irkilerek uyandığında nerede olduğunu hatırlamasına yardımcı olurdu. Şu anda elinde tuttuğu kitaba konsantre olabilmek için kendini ne kadar zorlasa da olmuyordu. En sonunda bitkin ve kafası meşgul bir halde kitabı usulca yere bıraktı. Ama ışığı kapatmadan gözlerini tavana dikip ertesi günün planını yaptı. Ainhoa Elizasu'nun cenaze ve defin törenine katılacaktı. Bu tip suçlarda katil genelde kurbanı tanıyor olurdu, hatta kurbanın yakınında yaşayıp onu her gün görüyor olma ihtimali bile vardı.

Bu tür katiller çok cesur oluyorlardı. Kendilerine olan güvenleri ve hastalıklı zevkleri sebebiyle soruşturmaya ve kurbanı arama çalışmalarına katılabilir, kilisedeki törende, cenazede ve defin töreninde yer alabilirdi. Hatta bazı durumlarda herkesin içinde aleni bir şekilde ne kadar üzgün ve dertli olduğundan bile bahsedebilirdi. Şimdilik hiçbir şeyden emin değillerdi, hatta akrabalar bile şüpheli sayılıyordu. Ama başlangıç olarak kötü sayılmazdı; ortama bakmak, insanların tepkilerini gözlemlemek, insanların yorumlarını ve fikirlerini dinlemek işe yarayan şeylerdi. Ayrıca ablalarını ve halasını da görecekti... Onları daha yeni görmüştü gerçi, bir ay önce Noel arifesinde ve gece Flora ile Ros'un kavga etmesiyle sonuçlanmıştı. Amaia içini çekti.

"Yüksek sesle düşünmeyi bırakmazsan asla uyuyamayacaksın," dedi James uykulu bir sesle.

"Özür dilerim, sevgilim. Seni uyandırdım mı yoksa?"

"Merak etme," dedi James gülümseyerek, yatakta doğruldu ve kadının yanına oturdu. "Ama bana kafandan geçenleri anlatmak ister misin?"

"Yarın Elizondo'ya gideceğimi söylemiştim ya... Birkaç gün kalırım diye düşündüm. Orada kalıp ailelerle, arkadaşlarla konuşmak ve genel bir fikir edinmek iyi olur diye düşündüm. Sen ne dersin?"

"Oralar soğuktur şimdi."

"Evet ama ben havadan bahsetmiyorum."

"Ama ben havadan bahsediyorum. Ayakların üşüyünce uyuyamadığını biliyorum ve bu soruşturma açısından hiç de iyi olmaz."

"James..."

"Eğer istersen gelip seni ısıtırım," dedi James tek kaşını kaldırarak.

"Cidden benimle gelir misin?"

"Elbette gelirim, iş planımın önündeyim, ayrıca ablanı ve halanı görmeyi çok isterim."

"Onun evinde kalırız."

"Harika."

"Gerçi benim işim başımdan aşkın olacağı için pek fazla vaktim olmayabilir."

"Ben de halan ve arkadaşlarıyla Mus veya Poker oynarım."

"Seni soyarlar."

"Ben çok zenginim."

İkisi de bu yoruma kahkahalarla güldü. Amaia, Elizondo'da neler yapabileceklerini anlatmaya devam ederken James'in uykuya daldığını fark etti. Adamı hafifçe başından öptü ve yorganı omuzlarına kadar çekti. Kalkıp tuvalete gitti, çıkmadan önce tuvalet kâğıdında kan lekeleri olduğunu fark etti. Kendini aynada seyrederken gözyaşlarının akmasına engel olamadı. Omuzlarına dökülen saçlarıyla çok daha genç ve çok daha hassas biri gibi görünüyordu, tıpkı çocukluğundaki gibi.

"Bu sefer de olmadı, sevgilim, bu sefer de olmadı," diye fısıldadı, kendini hiçbir şekilde teselli edemeyeceğini bilerek. Bir ağrı kesici aldı ve titreyerek yatağa geri döndü.

6

Mezarlık, defin törenine gelebilmek için işten izin alan, hatta iş yerlerini kapatan komşularla doluydu. Kızın bu katil tarafından öldürülen ilk kişi olmayabileceği dedikodusu yayılmaya başlamıştı. Daha iki saat önce Santiago Kilisesi'nde düzenlenen cenazede rahip vaazında kötü ruhların vadide gezindiklerinden bahsetmişti ve açık mezarın çevresinde ölülerin ardından okunan dua sırasında ortama gergin ve uğursuz bir hava hâkimdi, sanki o anda orada bulunanların başlarının üzerinde kaçınılması mümkün olmayan bir lanet asılıymış gibi. Bu sessizlik, kuzeninin desteğiyle ayakta duran Ainhoa'nın ağabeyi tarafından bölündü, delikanlı içten gelen bir iniltiyle aniden sarsılarak öne doğru eğildi ve hıçkırıklara boğuldu. Yanında duran anne ve babası sanki onu hiç duymuyordu. Birbirlerine tutunmuşlar, içinde kızlarının cesedi bulunan tabuttan gözlerini ayırmadan sessizce ağlıyorlardı. Jonan eski bir mezar taşına yaslanarak bütün töreni kaydetti. Dedektif Yardımcısı Zabalza mezarlığın girişindeki sivil bir arabanın içine oturmuş, mezarlığa girenlerin fotoğraflarını çekiyordu. Fotoğrafı çekilen insanlara, başka mezarlara yönelenler ve içeriye hiç girmeden gruplar halinde demirlere yaslanıp sohbet edenler de dahildi.

Amaia, Ros'un koluna girmiş olan halası Engrasi'yi gördü, kim bilir eniştesi neredeydi. Herhalde hâlâ yatıyordu. Freddy hayatı boyunca hiçbir şey için çaba sarf etmemiş biriydi. Babası o daha beş yaşındayken öldükten sonra histerik annesi ve onu deli gibi şımartan birkaç yaşlı teyzenin yarattığı kargaşanın ortasında uyuşmuş olarak büyümüştü. Geçen Noel arifesinde akşam yemeğine bile gelmemişti. Ros, kül gibi bir suratla gözlerini kapıdan ayırmadan, ağzına tek bir lokma bile koymadan beklemiş ve Freddy'yi kaç kez aramış olmasına rağmen ona ulaşamamıştı. Herkes bunu çok önemsiz bir olaymış gibi karşılamaya çalışsa da en sonunda Flora karşısına çıkan bu fırsatı görmezden gelemediği için o sünepe herifle ilgili gerçek düşüncelerini söylemiş ve bir kavgaya sebep olmuştu. Ros yemeğin ortasında masayı terk edip gittikten sonra Flora ve sessiz Víctor da tatlı faslı biter bitmez gitmişlerdi. O zamandan beri ilişkileri normalden daha kötü bir hal almıştı. Amaia herkesin ebeveynlere baş sağlığı dilemesini bekledikten sonra, mezarlık çalışanlarının henüz üzerinde Ainhoa'nın adının yazılı olmadığı gri bir mermerle kapattıkları mezarın yanına gitti.

"Amaia."

Amaia, Ainhoa'nın ebeveynlerinin arkasından mezarlığı akın akın terk edenlerin arasından geçerek kendisine doğru gelen Víctor'ı gördü. Víctor'ı, Flora'yla çıkmaya başladıkları andan itibaren, yani küçüklüğünden beri tanıyordu. Ayrılmalarının üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen Amaia, Víctor'ı hâlâ eniştesi olarak görüyordu.

"Selam Amaia, nasılsın?"

"Bu şartlar altında, iyi diyelim."

"Ah, evet," dedi Víctor, mezara doğru endişeli bir bakış atarak. "Yine de seni gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle. Tek başına mı geldin?"

"Hayır, ablanla geldim."

"Seni görmemişim."

"Biz seni gördük."

"Flora nerede?"

"Flora'yı bilirsin... gitti bile ama yanlış anlamanı istemem."

Halasıyla Ros çakıl taşlarıyla döşeli yoldan yanlarına geliyorlardı, Víctor onlarla samimi bir şekilde selamlaştıktan sonra yanlarından ayrıldı ve kapıya varınca arkasını dönüp onlara el salladı.

"Flora'ya nasıl katlanıyor bilmiyorum," dedi Ros.

"Artık katlanmıyordur herhalde, ayrıldıklarını unuttun mu?" diye sordu Amaia.

"Ne demek katlanmıyor? Flora yalaktaki köpek gibidir, ne yer ne yedirir."

"Flora'yı özetliyor bu deyim," dedi Engrasi halası.

"Gidip onu görmem lazım, sonra size nasıl geçtiğini anlatırım."

1865 yılında kurulan Mantecadas Salazar, Navarra'daki en eski pastanelerden biriydi. Altı nesil Salazarlar tarafından işletilmiş olan pastane en sonunda ebeveynlerinden Flora'ya kalmıştı. Çünkü şimdiki piyasada böyle bir şirketin nasıl ayakta kalacağını en iyi bilen kişi oydu içlerinde. Pastanenin ön yüzünde mermere kazınmış orijinal tabela aynen duruyor olmasına rağmen geniş ahşap kepenklerin yerini, içerinin gözükmesini engelleyen dev buzlu camlar almıştı. Amaia binanın arkasına yürüyerek mesai saatlerinde hep açık olan pastanenin mutfak kapısından girdi. Kapıyı eliyle hafifçe tıklattı. İçeri girdiğinde tatlıları paketlerken sohbet eden çalışanları gördü. Bazılarını tanıyordu. Herkese selam verdikten sonra kimliğinin kendi DNA'sı kadar büyük bir parçası haline gelmiş olan ve yıllardır onunla beraber yaşayan o şekerli un ve erimiş tereyağının tatlı kokusunu içine çekerek Flora'nın ofisine gitti. Anne ve babası değişim rüzgârlarının öncülerinden olsa da büyük bir istikrarla son noktayı koyan Flora olmuştu. Amaia taş fırın dışında bütün fırınların yenilenmiş olduğunu gördü ve eskiden babasının hamur yoğurduğu mermer

tezgâhların yerinde artık paslanmaz çelik tezgâhlar vardı. Kullanılan aletlerin çoğu yenilenmişti ve mutfak pırıl pırıl camlarla farklı bölmelere ayrılmıştı. Eğer şerbetin o güçlü aroması olmasaydı burasının bir fırından çok ameliyathane olduğunu düşünürdü. Bütün bunların aksine Flora'nın ofisine girince çok şaşırdı. Odanın bir köşesinde tüm heybetiyle duran meşe masa içerideki işletmeyi hatırlatan tek mobilya parçasıydı. Girişte, çiçekli bir kanepe ve modern bir espresso makinesiyle donatılmış olan şömineli ve ahşap tezgâhlı rustik mutfak insanın içinde sıcacık duygular uyandırıyordu.

Flora sanki misafir ağırlıyormuş gibi kahve yapıyor, tabak ve fincanları düzenliyordu.

"Seni bekliyordum," dedi kapı açıldığında, kimin geldiğine bile bakmadan.

"Beklediğin tek yer burası herhalde, mezarlıktan koşarak kaçtın."

"Çünkü Amaia, boşa harcayacak zamanım yok benim, çalışmam gerek."

"Bizim de öyle, Flora."

"Hayır, sizin de öyle değil, sevgili kız kardeşim, bazılarımızın daha fazla çalışması gerekiyor. Eminim Ros'un, daha doğrusu Rosaura'nın, artık ona öyle dememizi istiyor, boş vakti oluyordur."

"Neden böyle dediğini anlamıyorum," dedi Amaia, ablasının kibirli tavrı onu hem şaşırtmış hem de üzmüştü.

"Böyle söylüyorum çünkü küçük kız kardeşimin o işe yaramaz Freddy'yle yine sorunları var. Herifin nerede olduğunu öğrenmek için saatlerini telefon başında geçiriyor, telefonda olmadığı zamanlarda da o herif için ağlamaktan şişmiş gözlerle etrafta dolaşıyor. Onunla çok konuştum ama dinletemedim... Sonra bir gün, iki hafta kadar önce hastayım bahanesiyle işe gelmedi ve ben derdinin ne olduğunu o kadar iyi biliyorum ki... O PlayStation şampiyonu onu çileden çıkarmış, hem de ne çıkarmak. Herifin

Ros'un kazandığı parayı harcamak, aptal bilgisayar oyunlarını oynamak ve beynini otla uyuşturmaktan başka bir şey bildiği yok. Tekrar konuya dönecek olursak, bir hafta kadar önce Kraliçe Rosaura buraya geldi ve istifasını sundu. Nasıl ama? Benimle daha fazla çalışamazmış, son maaş çekini almaya gelmişmiş."

Amaia hiç konuşmadan ablasına baktı.

"İşte senin o sevgili küçük ablan böyle yaptı, o serseriden ayrılacağına bana gelip son maaş çekini istedi. Son maaş çekini," diye tekrar etti sinirli sinirli. "Onun bu saçmalıklarını, şikâyetlerini, asık suratını çektiğim için asıl onun bana para ödemesi gerekir. Sanki dünyanın yükü onun omuzlarındaymış gibi davranıyor ama bunu isteyen kendisi aslında. Ne düşünüyorum biliyor musun? Böylesi daha iyi. Benim yirmi çalışanım daha var ve hiçbiri acıklı hayat hikâyelerini anlatmıyor bana, bakalım bir sonraki işinde ona benim gösterdiğim anlayışın yarısını gösterecekler mi?"

"Flora, sen onun ablasısın..." diye mırıldandı Amaia, kahvesinden bir yudum alarak.

"Evet ve bu şerefe nail olmam karşılığında onun dengesiz ruh haliyle uğraşmak zorunda olan da benim."

"Hayır, Flora ama en azından ablası olarak biraz daha anlayışlı olabilirsin."

"Anlayışlı davranmadım yani sence öyle mi?" diye sordu Flora, alınmış gibi başını kaldırdı.

"Biraz sabırdan kimseye zarar gelmez."

"Ama bu artık bardağı taşıran son damla oldu." Söylenerek masasının üzerindekileri düzenlemeye başladı.

Amaia devam etti. "Çalışmadığı üç hafta içinde onu görmeye gittin mi? Nesi varmış sordun mu?"

"Hayır, sormadım. Peki ya sen? Sen gidip nesi varmış sordun mu?"

"Ben bir sorunu olduğunu bilmiyordum, Flora. Yoksa onu görmeye giderdim. Ama bana cevap ver."

"Hayır, gidip sormadım çünkü cevabı biliyordum zaten: O boktan herif onu mahvetti. Cevabını bildiğimiz soruyu sormanın bir anlamı var mı?"

"Senin dertlerin varken biz de cevabı biliyorduk ama Ros ve ben hep senin yanında olduk."

"O zaman artık size ihtiyacım olmadığını da fark etmişsindir belki, bu işleri yapılması gerektiği gibi hallettim ben, iyice rezil olmadan son noktayı koydum."

"Herkes senin kadar güçlü olmayabilir, Flora."

"Ama olmak zorundasın. Bu ailenin kadınları hep güçlüydü," dedi ve bir kâğıt parçasını gürültüyle yırtıp çöp kutusuna fırlattı.

Flora'nın sesindeki kırgınlık kız kardeşlerini zayıf, engelli ve deneyimsiz olarak gördüğünün ve onlara küçümseyici ve hor gören bir tavırla tepeden baktığının bir kanıtıydı.

Flora kahve fincanlarını yıkarken Amaia masanın üzerindeki bir zarftan uçları gözüken yakın çekim fotoğrafları gördü. Fotoğraflarda ablası, şef kıyafetiyle gülümseyerek yapışkan bir hamuru yoğuruyordu.

"Bunlar yeni kitabın için mi?"

"Evet," sesi hafifçe yumuşamıştı, "ön kapak için bazı fikirler. Daha bugün geldi."

"Sonuncusu çok başarılıydı sanırım."

"Evet, oldukça iyi iş yaptığı için yayıncılar aynı çizgide devam etmek istiyor. Ev hanımlarının yapabileceği basit hamur işi tarifleri işte."

"Alçakgönüllülük yapma, Flora. Pamplona'daki arkadaşlarımın hepsinde bu kitaptan var ve hepsi de bayılıyor."

"Biri *Amatxi*'ye* benim bir gün insanlara şekerli çöreklerin nasıl yapılacağını öğreterek meşhur olacağımı söyleseydi asla inanmazdı."

"Zaman değişti... Ev yapımı şeyler artık daha egzotik ve popüler oldu."

---

* Büyükanne. (ç.n.)

Flora'nın övgüyü ve zaferin tadını ne kadar rahatça karşıladığı her halinden belli oluyordu, şu anda kız kardeşine gülümseyerek bakıyordu ve sanki bir sırrı paylaşıp paylaşmamak arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu.

"Kimseye söyleme ama televizyon için bir yemek programı yapmamı istiyorlar."

"Aman Tanrım, Flora! Bu harika bir haber, tebrikler," dedi Amaia.

"Henüz hiçbir şeye imza filan atmadım ama göz atsın diye sözleşmeyi avukatıma gönderdiler, ondan olumlu cevap alır almaz... umarım cinayet dedikoduları bu işi baltalamaz. Diğer kız, erkek arkadaşı tarafından öldürüleli daha bir ay olmadı, şimdi de başka bir kız çıktı."

"Bu olayın seni veya işini ne şekilde etkileyeceğini anlayamadım, olanların seninle bir ilgisi yok ki."

"Hayır, işim açısından yok ama benim ve Mantecadas imajının Elizondo'yla çok iç içe geçtiğini düşünüyorum ve böyle bir şeyin kasabanın imajını, turizmi ve satışlarını etkilediğini kabul etmek zorundasın."

"Her zamanki gibi insanlığını konuşturdun, Flora. Çok şaşırdım. Unuttuysan diye söylüyorum iki kız öldürüldü, iki aile mahvoldu. Şu anda turizmi düşünmenin zamanı mı sence?"

"Ama birinin düşünmesi lazım," dedi Flora.

"Ben bunun için buradayım, Flora. Bunu yapan kişi veya kişileri yakalayıp Elizondo'nun eski huzurlu günlerine geri dönmesini sağlamak için."

Flora şüpheli gözlerle ona baktı.

"*Policía Foral*'ın gönderdiği en iyi eleman sensen, Tanrı yardımcımız olsun."

Rosaura'nın aksine Amaia, Flora'nın onu üzmek için söylediği şeylerden zerre kadar etkilenmiyordu.

Polis akademisinde erkeklerin arasında geçirdiği üç yıl, artı cinayet masada dedektif unvanı alan ilk kadın polis olması şu

anlama geliyordu; onca sene içinde karşılaştığı onca şaka ve alaycı sözler iç dünyasını çelik gibi güçlendirmiş ve ona sağlam bir irade gücü kazandırmıştı. Eğer Flora onun ablası olmasaydı Flora'nın kindar sözlerini komik bile bulabilirdi aslında ve öte yandan Flora'nın bu kadar duygusuz olması onu üzüyordu. Kadının her hareketinin, ağzından çıkan her sözün amacı yaralamak ve olabildiğince hasar vermekti. Amaia, ablasının provokasyonlarına ve alaycı ses tonuna karşılık sakin cevaplar verdiğinde kadının dudaklarını büzerek suratını nasıl astığını görüyordu, karşısında inatçı ve terbiyesiz bir çocuk vardı sanki. Tam ona cevap verecekken telefonu çaldı.

"Fotoğraflar ve mezarlıktaki video kayıtları geldi, patron," dedi Jonan. Amaia saatine baktı.

"Harika. Hemen geliyorum, on dakika sonra orada olurum. Sen herkesi topla." Telefonu kapadı, Flora'ya dönüp gülümseyerek, "Gitmem gerek. Gördüğün gibi tüm yetersizliğime rağmen görev beni de çağırıyor," dedi.

Flora ona bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama en sonunda bir şey söylemekten vazgeçti.

"Neden yüzünü astın?" diye gülümsedi Amaia. "Sakın üzülme, yarın yine gelirim, sana sormak istediğim şeyler var, ayrıca o lezzetli kahvenden de içerim."

Tam çıkacakken, ellerinde dev bir kırmızı gül demeti olan enişte siyle neredeyse kafa kafaya çarpışacaktı.

"Çok teşekkür ederim, Víctor, ama keşke zahmet etmeseydin," dedi Amaia gülümseyerek.

"Merhaba Amaia, çiçekleri Flora'ya aldım. Bugün evlilik yıl dönümümüz, yirmi iki yıl oldu," dedi kadının gülümsemesine karşılık vererek. Amaia bir şey demedi. Flora ve Víctor ayrılalı artık neredeyse iki yıl olmuştu, boşanmamış olsalar da Flora aynı evde yaşamaya devam ederken Víctor kasabanın etekleri ne, ailesinin sahip olduğu arazideki büyüleyici, geleneksel çiftlik

evine taşınmıştı. Víctor kadının suratının rahatsız bir hal aldığını hemen fark etti.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama Flora ve ben hâlâ evliyiz sonuçta; benim açımdan öyle çünkü onu hâlâ seviyorum, onun açısından da öyle çünkü boşanmaya inanmadığını söylüyor. Sebebini bilmiyorum ama bizim için hâlâ ümit var bence, sen ne dersin?"

Amaia elini, adamın buketi tutan elinin üzerine koydu.

"Elbette var, Víctor. Bol şans."

Víctor gülümsedi.

"Konu ablan olunca benim hep şansa ihtiyacım var."

7

Pamplona ve Tudela'daki polis merkezleri gibi, Elizondo'nun yeni *Policía Foral* Polis Merkezi de yepyeni bir tasarımla inşa edilmişti. Kasabanın ve vadinin geri kalanının geleneksel mimarisinden farklıydı. Beyazımsı taştan duvarları ve dikdörtgen binanın iki katını da kaplayan büyük ve kalın aynalı camlarıyla gerçekten de eşi benzeri olmayan bir binaydı. Birinci katın üstüne ters çevrilmiş bir merdiven etkisi verecek şekilde yerleştirilmiş olan ikinci kat yüzünden bina kesinlikle bir uçak gemisini andırıyordu. Çıkıntının altına park etmiş bir iki devriye arabası, güvenlik kameraları ve aynalı camlar binanın amacını iyice vurguluyordu. Amaia'nın Elizondo komiserinin ofisine yaptığı kısa ziyaret sırasında komiser, bir önceki gün vadettiği destek ve güvenceyi yinelemiş, buna ek olarak bir de ihtiyacı olan her türlü yardımı sağlayacağına söz vermişti. Yüksek çözünürlükteki fotoğraflara bakınca cenazede gözden kaçırdıkları bir şey olmadığı ortaya çıktı. Bu tür durumlarda hep olduğu gibi cenazeye katılım sayısı oldukça yüksek olmuştu. Bir ailenin bütün üyeleri, Ainhoa'nın çocukluğundan beri tanıdığı bir sürü insan. Bunların arasında Amaia'nın okulundan ve sınıfından eski birkaç arkadaşı da vardı. Bütün okul personeli ve müdürü de oradaydı, belediye

meclisinden birkaç kişiyle beraber bir de Ainhoa'nın arkadaşları ve sınıf arkadaşlarından oluşan bir grup gözü yaşlı kız birbirine sarılmış koro halinde ağlıyordu. Hepsi bu kadardı; ne bir suçlu ne bir pedofil ne polis tarafından aranan biri ne de bir kurt gibi dudaklarını yalarken köpek dişleri parlayan, tek başına duran siyah montlu biri vardı. Amaia yüzünde bir tiksintiyle fotoğrafları masanın üzerine fırlattı, bir yandan da bu mesleğin çoğunlukla ne kadar sinir bozucu ve cesaret kırıcı olduğunu düşünüyordu.

"Carlos Huarte'nin ebeveynleri ne cenazeye ne de defin törenine geldiler, ayrıca daha sonra Ainhoa'nın evinde yapılan toplantıda da yoktular," dedi Montes.

"Bu tuhaf bir durum mu?" diye sordu Iriarte.

"Yani, çok beklenmedik bir şey sonuçta, aileler sadece selamlaşıyor bile olsa birbirlerini tanıyorlar. Ayrıca unutmamak lazım, kızların ölüm koşulları da..."

"Belki de dedikodu çıkmasın diyedir, sonuçta bu insanlar kızlarını öldürenin Miguel Ángel olduğunu düşünüyorlardı... Dolayısıyla katili henüz bulamamış olmamızı ve delikanlının yakında hapisten çıkacak olmasını kabullenmek kolay değil."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Iriarte.

"Jonan, bana Ainhoa'nın ailesiyle ilgili ne söyleyebilirsin?" diye sordu Amaia.

"Cenazeden sonra hemen hemen herkes evlerine döndü. Anne baba üzgün ama sakindi, birbirlerine destek olmaya çalışıyorlardı. Hep el eleydiler ve birbirlerinin elini bir an bile bırakmadılar. En çok zorlanan delikanlı oldu. Ona bakarken Amaia'nın içi acıdı; öyle tek başına sandalyede oturmuş, gözlerini yere dikmiş taziyeleri kabul ediyordu, anne babası ona bakmıyordu bile. Çok utanç verici bir durumdu."

"Oğlanı suçluyorlar. Onun evde olduğuna emin miyiz? Kız kardeşini almaya gitmiş olabilir mi?" diye sordu Zabalza.

"Evdeymiş. Yanında hep iki arkadaşı varmış, sanırım okul için hazırlamaları gereken bir proje mi ne varmış, sonra PlayStation

oynamaya dalmışlar, daha sonra bir arkadaşları daha katılmış onlara, komşuların çocuklarından biri yani, oyun için gelmiş. Ainhoa'nın arkadaşlarıyla da konuştum. Sürekli ağlayıp durdular ama bir yandan da cep telefonları ellerinden hiç düşmedi, tuhaf bir kombinasyondu doğrusu. Hepsi aynı şeyi söyledi. Akşam meydanda birliktelermiş, kasabayı dolaşmışlar, sonra içlerinden birinin yaşadığı binanın zemin katındaki bir bara gitmişler. Biraz içki içmişler, söylediklerine göre çok içmemişler. Birkaçı sigara içiyormuş ama Ainhoa içmiyormuş. Yine de bu durumda teninin veya kıyafetlerinin sigara kokması normal. Yanlarında bira içen bir grup çocuk varmış ama Ainhoa gittikten sonra çocuklar bir yere gitmemiş, anlaşılan eve en erken dönmesi gereken kişi Ainhoa'ymış."

"Çok işe yaramış desene," dedi Montes.

"Bazı ebeveynler kızlarının eve erken dönmelerinin onları tehlikeden koruduğunu düşünüyor oysa burada en önemli olan şey yalnız olmamaları. Aslında diğer çocuklardan önce eve dönmelerini istediklerinde çocuklarını tehlikeye atan asıl kendileri oluyor."

"Ebeveyn olmak çok zor," diye mırıldandı Iriarte.

8

Amaia eve doğru yürürken bir şubat öğleden sonrasında gün ışığının ne kadar hızlı kaybolduğunu fark edince şaşırdı, kendini kandırılmış gibi hissetti. Kışları erken basan karanlık onu huzursuz ediyordu. Sanki karanlık uğursuz bir şeylerle yüklüymüş gibi soğuk deri ceketinin içinde titremesine ve James'in giymesi için çok ısrar ettiği ama kendisinin Michelin adamına benzediği bahanesiyle reddettiği kaz tüyü montun sıcaklığını özlemesine sebep oluyordu.

Engrasi halasının evindeki sıcak hava, üzerine sinen istenmeyen kış kalıntılarını dağıttı. Şöminedeki odunun kokusu, ahşap zemindeki dev halılar ve hiç kimse izlemese bile sürekli açık olan televizyondan gelen konuşmalar onu yeniden sımsıcak karşıladı. Burada televizyon seyretmekten başka yapılacak çok daha önemli işler vardı ama televizyon, arka planda varlığını hep hissettiren gürültücü bir hayalet gibi saçma bulunarak görmezden geliniyor ve bir alışkanlık olarak göz yumuluyordu. Bir seferinde halasına neden diye sormuş ve şu cevabı almıştı: "Dünyanın yankısı gibi. Yankı ne demek biliyor musun? Gerçeği yok olduktan sonra bile duymaya devam edebildiğin bir ses."

Tekrar şimdiki ana döndü, James elini tutmuş onu ateşin yanına götürüyordu.

"Donmuşsun, sevgilim."

Amaia burnunu adamın kazağına sokup teninin kokusunu içine çekerken gülümsüyordu. Ros ve halası ellerinde bardaklar, tabaklar, ekmek ve büyük çorba servis kâsesiyle mutfaktan çıkıp geldiler.

"Umarım açsındır, Amaia. Çünkü halan bir orduyu doyuracak kadar yemek yaptı."

Engrasi halanın adımları Noel'e göre daha yavaştı sanki ama zihni her zamanki gibi açıktı. Bunu fark edince Amaia'nın yüzünde şefkat dolu bir gülümseme belirdi, halası hemen, "Sakın bana öyle bakayım deme," dedi, "yavaş değilim, ablanın aldığı ayağıma iki numara büyük gelen lanet ayakkabılar yüzünden öyle yürüyorum. Ayağımı biraz daha kaldırsam havalanacakmış gibi olduğum için altımı doldurmuşum gibi yürümem gerekiyor."

Yemek boyunca sohbet ettiler. James Amerikan aksanıyla fıkralar anlattı, halası yerel dedikodulardan bahsetti ama sohbeti takip etmeye çalışırken Ros'un yüzünde beliren derin üzüntü ve onunla göz göze gelmekten kaçınması Amaia'nın gözünden kaçmadı.

James ve halası tabakları mutfağa taşırlarken Amaia birkaç kelimeyle ablasının dikkatini çekmeyi başardı.

"Bugün pastaneye gittim."

Ros kardeşine baktı, yüzünde hem hayal kırıklığı hem de yakalanmış olmanın verdiği rahatlama hissiyle tekrar yerine oturdu.

"Sana ne anlattı? Daha doğrusu sana olanları nasıl anlattı?"

"Kendince. Her zaman yaptığı gibi. İkinci kitabını basacaklarını, bir TV programı ihtimalinin gündeme geldiğini, kendisinin bu ailenin bel kemiği olduğunu, bir mükemmellik abidesi ve dünya üzerinde sorumluluk kelimesinin gerçek anlamını bilen tek insan olduğunu anlattı," dedi Amaia vaaz verir gibi abartılı derecede monoton bir sesle, Ros'u güldürmeyi başarana kadar.

"... bir de senin artık pastanede çalışmadığını ve kocanla ciddi sorunlar yaşadığını söyledi."

"Amaia... bu şekilde öğrenmeni istemezdim, keşke sana daha önce söyleseydim ama ben de adım adım ilerliyorum ancak ve bunu kendi başıma halletmem gerek, hatta çok uzun zaman önce halletmiş olmam gerekirdi. Her neyse, seni endişelendirmek istememiştim."

"Saçmalama, endişelenmek benim iş tanımımda var ve bu işte oldukça iyiyim. Geri kalanına gelince sana katılıyorum, onun yanında bu kadar uzun süre çalışmış olmana inanamıyorum."

"Yapabileceğim bir tek bu vardı. Başka seçeneğim yoktu ki."

"Ne demek istiyorsun? Hepimizin her zaman birden fazla seçeneği vardır, Ros."

"Hepimiz senin gibi değiliz, Amaia. Benden beklenen buydu sanırım, pastaneyi işletmeye devam etmek."

"Sen bana sitem filan mı ediyorsun? Eğer öyleyse..."

"Sakın yanlış anlama ama sen gittikten sonra sanki benim başka bir seçeneğim kalmamış gibiydi."

"Ama bu doğru değil, şu anda da bir seçeneğin var, o zaman da vardı."

"*Aita* öldüğünde, *Ama* çok tuhaf davranmaya başlamıştı, sanırım Alzheimer belirtileri ilk o zaman ortaya çıkmış ve ben de kendimi bir anda Flora'nın üzerime yüklediği sorumluluk, *Ama*'nın nöbetleri ve Freddy'nin arasında sıkışmış buldum. Sanırım o sırada Freddy benim için bir kaçış oldu."

"Peki şimdi ne değişti? Çünkü unutmaman gereken bir şey var, Flora her ne kadar pastanenin sahibi ve patronu gibi davranıyor olursa olsun, orası onun olduğu kadar senin de ve ben hakkımı size sadece bu şartlar altında devrettim. Sen de en az onun kadar o şirketi işletebilirsin."

"Dediğin doğru olabilir ama şu anda Flora'nın rolü çok büyük olsa da asıl mesele o ve iş değil. Flora'nın bitmek bilmeyen şikâyetlerini her gün dinleye dinleye en sonunda kendimi orada

boğuluyormuş gibi hissetmeye başladım. Özel hayatımdaki sorunların üzerine bir de bunlar eklenince her şey dayanılmaz oldu. Her sabah işe gitmek ve aynı hikâyeyi dinlemek zorunda olmak beni o kadar kaygılı hale getirdi ki kendimi fiziksel olarak hasta, ruhsal olarak da tükenmiş hissetmeye başladım. Ama bir yandan da hiç bu kadar soğukkanlı olmamıştım, kafam çok netti. Burada anahtar kelime, "kararlı". Bir anda sanki cennetin kapıları açılıp bana bir mesaj gelmiş gibi netleşmişti her şey: Bir daha geri dönmeyecektim, geri dönmedim ve dönmeyeceğim, en azından şimdilik."

Amaia ellerini baş hizasında kaldırdı, ağır ağır ritmik olarak alkışlamaya başladı.

"Aferin, Ros, aferin."

Ros gülümsedi ve dalga geçmek için reverans yaptı.

"Peki ya şimdi?"

"Bir alüminyum fabrikasında çalışıyorum, muhasebeci olarak. Maaşları düzenliyorum, haftalık planları organize ediyorum, toplantıları düzenliyorum. Pazartesiden cumaya günde sekiz saat çalışıyorum ve işten çıkar çıkmaz her şeyi unutuyorum. Çok heyecanlı bir şey değil ama şu anda ihtiyacım olan tam da bu."

"Peki Freddy?"

"Kötü, cidden kötü," dedi dudaklarını ısırıp başını sağa sola sallayarak.

"Peki, bu yüzden mi burada Engrasi halayla kalıyorsun?" Ros cevap vermedi. "Neden onu evden göndermiyorsun? Sonuç olarak orası senin evin."

"Söyledim ama taşınmayı düşünmek bile istemiyormuş. Ben evden ayrıldığımdan beri gününü yataktan kanepeye kanepeden yatağa geçip bira içerek, PlayStation oynayarak ve ot içerek geçiriyor," dedi Ros tiksintiyle.

"Flora ona böyle diyor, 'PlayStation şampiyonu'. Parayı nereden buluyor? Herhalde sen?.."

"Hayır, bunu yapmayı tamamen kestim, parayı annesi veriyor, arkadaşları da ihtiyaçlarını karşılıyor."

"Eğer istersen onunla konuşabilirim. Halam ne der biliyorsun, yiyeceği ve içeceği bol olan adam çalışmadan çok uzun süre idare edebilir," dedi Amaia gülerek.

"Evet," diye cevap verdi Ros gülümseyerek, "kesinlikle haklı ama olmaz. En son istediğim şey bu. Bırak kendim halledeyim, halledeceğim, söz veriyorum."

"Ona geri dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Amaia gözlerinin içine bakarak.

"Hayır, dönmeyeceğim."

Amaia bir an için tam anlamıyla ikna olmadı. Kafasındaki kuşkuların yüzüne de yansıdığını fark edince aklına Flora ve onun insanlara olan güvensizliği geldi. Sonra gülümsemek için kendini zorladı.

"Senin adına sevindim, Ros," dedi olabildiğince inandırıcı bir şekilde.

"Artık hayatımın o bölümü geride kaldı, bunu ne Flora ne de Freddy anlayabilir. Flora benim şu anda iş değiştirmiş olmama inanamıyor ama otuz beş yaşına gelmiş biri olarak artık hayatımın geri kalanını ablamın boyunduruğu altında geçirmek istemiyorum. Her gün aynı sitemleri, alaycı ve kötü yorumları işitmek istemiyorum çünkü zehrini bütün dünyaya akıtıyor. Freddy'ye gelince, onun suçu değil bu. Çok uzun bir süre boyunca hayatımdaki bütün soruların cevabının o olduğunu düşündüm, sanki onda bana yepyeni bir hayat biçimi sunabilecek sihirli bir formül, bir tür aydınlatıcı bilgi varmış gibi. Herkesi karşısına alan, isyankâr, geleneklere uymayan biriydi, ayrıca *Ama* ve Flora'dan o kadar farklıydı ki ve sırf farklı olduğu için onu gerçekten de sinirlendirebiliyordu," derken yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu.

"Çok doğru. Adamda Flora'nın sinirlerini zıplatma yeteneği var ve sırf bu yüzden onu seviyorum," dedi Amaia.

"Ama sonra Freddy'nin aslında o kadar da farklı olmadığını fark ettim. Onun o isyankâr tavrının, kurallara karşı gelmesinin tek sebebinin kendi korkaklığını saklamak olduğunu, bir yandan

Che gibi tüketim toplumunun kötülüklerini insanların suratına haykırırken bir yandan da uyuşturucu için annesinden ve benden para tırtıklayan bir beceriksiz olduğunu fark ettim. Sanırım Flora'ya katıldığım tek konu bu, Freddy PlayStation şampiyonu, eğer bunun için maaş alıyor olsaydı şu anda ülkenin en zengin adamlarından biri olurdu."

Amaia ona şefkatle baktı.

"Bir noktadan sonra kendimi, birlikte çıktığımız yoldan daha farklı bir yerde buldum. Daha farklı bir hayat istediğimi, hayatta her hafta sonu Xanti'nin barında bira içmekten daha başka şeyler de olması gerektiğini biliyordum. Bir de çocuk istediğimi. Belki de asıl mesele budur çünkü hayatımı değiştirmeye karar verir vermez, bir çocuk sahibi olma fikri bir anda benim için çok önemli bir şey haline geldi; acil bir ihtiyaçmış gibi, hayattaki rolüm buymuş gibi. Ben aptal değilim, Amaia. Esrar ve sigara dumanlarının arasında bir çocuk büyütmeyi hiçbir zaman istemedim ama yine de doğum kontrol hapını bıraktım ve her şeyin kaderimin çizdiği plana uygun olarak devam etmesini umdum." Yüzü bir anda karardı, gözlerindeki pırıltı kaybolmuştu. "Ama kaderimde yokmuş, Amaia. Benim de çocuğum olmuyor," dedi fısıldayarak. "Hamile kalamadıkça her ay daha da depresifleştim. Freddy belki de böylesinin daha iyi olduğunu, böyle daha iyi olduğumuzu söyledi. Ona bir şey demedim ama o yanımda horul horul uyurken gece boyunca içimden bir ses, "Hayır, kesinlikle hayır, böyle olsun istemiyorum," deyip durdu. Ve o ses, sabah pastaneye gitmek için hazırlanırken, telefondan gelen siparişlerle ilgilenirken, Flora'nın bitmek bilmeyen sitemlerini dinlerken de konuşmaya devam etti. Ve o gün, beyaz tulumumu dolabıma kilitlediğimde bir daha oraya geri dönmeyeceğimi biliyordum. Freddy *Resident Evil*'ın bir sonraki aşamasına geçerken ben akşam yemeği için çorbayı ısıtıyordum, o anda onunla olan hayatımın da sonra erdiğini fark ettim. Bir anda oldu, kavgasız gürültüsüz, ağlamadan."

"Utanmamalısın, bazen gözyaşları da gereklidir."

"Doğru ama benim için ağlama zamanı geride kalmıştı artık: Freddy yanımda horul horul uyurken, benim ağlamaktan gözlerimdeki yaşlar kurumuştu. Utançtan, yanımdaki adamdan utandığımdan ve onun asla gurur duyabileceğim biri olamayacağını anladığım için ağlıyordum. İçimde bir şey kırıldı, o ana kadar sadece ilişkimizi nasıl kurtaracağımı düşünürken bir anda kendimi savaş naraları atarken buldum ve bunun için onu suçlamaya başladım. Birçok insan şu konuda yanılıyor, bir anda aşktan nefrete geçilebileceğini sanıyorlar, sanki kalbin infilak etmiş gibi aşkın bir anda biteceğini düşünüyorlar. Ama bende böyle olmadı. Aşk bir anda bitmedi ama ben bir anda kendimi hiç bitmeyen bir mücadele içinde harcadığımı fark ettim, her gün bir şeyler olsun diye tırnaklarımla kazıyordum. İşte o gün geride hiçbir şey kalmadığını fark ettim. Sanki uzun süredir orada olan bir şeyi bir anda görmek gibi bir şeydi hissettiğim. O kararları verdiğimde kendimi uzun süredir hissetmediğim kadar özgür hissettim ve sonrasında benim için her şey netleşmiş oldu ama ne ablam ne de kocam beni bırakmaya hazır değildi. İddia ettikleri şeylerin, sitemlerinin, yaptıkları numaraların ne kadar aynı olduğunu görsen şaşardın... çünkü ikisi de numaracıydı, sen de biliyorsun, aynı kelimelerle konuşuyorlardı." Söylenenleri hatırlayınca acı acı gülümsedi. "*Nereye gideceksin? Daha iyi bir şey bulacağını mı sanıyorsun*? Ve en son: *Seni kim sevsin?* Duysalar asla inanmazlar ama, bu numaraları beni vazgeçirmek için yapmış olsalar da, bu sözler üzerimde tam ters bir etki yarattı: Onların ne kadar küçük ve korkak olduklarını fark ettim, o kadar beceriksizlerdi ki ve o anda beni aşağıya doğru çeken bu insanlar olmazsa her şeyi yapabilirmişim gibi hissettim. Her şeyden emin değildim ama en azından son soruya verebileceğim bir cevap vardı: Ben, ben kendimi sevip kendime bakarım."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Amaia ablasına sarılarak. "Beni de saymayı unutma, seni hep çok sevdim."

"Biliyorum, sen ve James, Engrasi hala, *Aita*, hatta kendince *Ama*. Bana gerçekten değer vermeyen tek kişi yine bendim."

"O zaman sen de kendini sev, Ros Salazar."

"Orada da bir değişiklik oldu, artık insanların bana Rosaura demesini tercih ediyorum."

"Flora söylemişti ama neden? Herkesin sana Ros demeye alışması ne kadar uzun sürmüştü."

"Bir gün çocuklarım olursa beni Ros olarak tanımalarını istemiyorum, uyuşturucu müptelası ismi gibi," dedi kadın.

"Her isim için geçerli bu," dedi Amaia. "Peki, beni ne zaman teyze yapmayı planlıyorsun?"

"Mükemmel erkeği bulur bulmaz."

"Öyle biri yok diye söylentiler var, uyarmadı deme."

"Sen konuş tabii, sende var nasıl olsa."

Amaia gülümsemeye çalıştı.

"Biz de denedik ama olmuyor, şu anda..."

"Doktora gittiniz mi?"

"Evet. İlk başta benim de Flora gibi tüplerim tıkalı diye çok korkmuştum ama her şey normalmiş, öyle dediler. Kısırlık tedavisi önerdiler."

"Ya, çok üzüldüm," dedi Ros titrek bir sesle, "başladınız mı peki?"

"Henüz kliniğe gitmedik, o acılı tedavi sürecine gireceğimi düşününce bile midem bulanıyor. Flora ne kadar acı çekmişti hatırlasana, üstelik hiçbir işe yaramadı."

"Evet ama öyle düşünmemen lazım, kendin söyledin, sorununuz aynı değilmiş, belki sende işe yarar..."

"Sadece bu da değil, bu şekilde çocuk sahibi olmak bana biraz ters geliyor. Salakça olduğunu biliyorum ama böyle olmaması lazım bence..."

James elinde Amaia'nın cep telefonuyla içeri girdi.

"Dedektif Yardımcısı Zabalza," dedi telefonu eliyle kapatarak. Amaia telefonu aldı.

"Dedektif, devriye arabalarından biri emniyet şeridinde, otoyola bakacak şekilde konulmuş bir çift kadın ayakkabısı bulmuş. Şimdi haber verdiler. Size hemen bir araba gönderiyorum, orada buluşuruz."

"Peki ya ceset?" diye sordu Amaia, daha kısık sesle ve eliyle ağzını hafifçe örterek.

"Henüz bulamadık, erişimi zor bir bölge, önceki vakalardan oldukça farklı bir yer, bitki örtüsü çok sık, nehir yol kenarından görünmüyor. Eğer aşağıda bir yerlerde bir kız varsa ona ulaşmak çok zor olacak. Adamın neden böyle bir yer seçmiş olabileceğini soruyorum kendi kendime, belki de bu kızı diğerleri kadar kolay bulmamızı istememiştir."

Amaia bunu bir süre düşündü.

"Hayır. Onu bulmamızı istiyor, ayakkabıları kızın yeri belli olsun diye oraya bıraktı. Ama yoldan görünmeyen bir yer seçmiş olmasının asıl nedeni eserini dünyaya sunmadan önce yoldan geçen birinin onu rahatsız etmeyeceğinden emin olmak istemesi. Kısacası olası kesintileri ve aksilikleri önlemek için."

Buldukları şey; Mustang marka, beyaz, rugan ve oldukça yüksek topuklu bir çift kadın ayakkabısıydı. Polis memurlarından biri Jonan'ın talimatlarıyla ayakkabıların her açıdan fotoğrafını çekiyordu. Kameranın flaşı yüzünden plastik ışıldayıp parladığı için ayakkabılar çok daha tuhaf ve bu ıssız yere ait değilmiş gibi görünüyordu. Bir masal prensesine ait büyülü ayakkabıları andırıyordu ya da kavramsal sanatla uğraşan birinin sarsıcı ve absürd eseri gibiydi. Amaia bu ıssız dağ başında sıralanmış bir sürü parti ayakkabısının nasıl bir etki yaratacağını hayal etmeye çalıştı. Zabalza'nın sesiyle tekrar gerçek dünyaya döndü.

"Çok rahatsız edici... şu ayakkabı işini diyorum. Bunu neden yapıyor?"

"Vahşi bir hayvan gibi alanını belirliyor, o da bir avcı sonuçta ve bizi kışkırtıyor. Bizi içeriye çekebilmek için ayakkabıları buraya bırakıyor: 'Bakın size ne getirdim, *Olentzero** buraya gelip size ufak bir hediye bıraktı.'"

---

* *Bask Noel kutlamalarının geleneksel bir parçası olan, Navarra bölgesine ait bir halk tiplemesi. Noel günlerinde hediyeleri getiren hayali madenci. (ç.n.)*

"Pezevenge bak!"

Amaia kendini zorlayarak bakışlarını büyüleyici prenses ayakkabılarından ayırdı ve sık ormana doğru çevirdi. Zabalza'nın elindeki telsizden metalik bir ses yankılandı.

"Kızı buldular mı?"

"Henüz değil ama dediğim gibi bu bölgede nehir, dik duvarları olan bir tür doğal kanyonun içinden geçiyor."

Güçlü fenerlerden gelen ışıklar çıplak ağaç dallarının arasında başka bir dünyadan geliyormuş gibi gözüken ışıltılara sebep oluyordu; ışıklar birbirine o kadar yakındı ki tersine çevrilmiş bir şafak etkisi yaratıyordu, sanki güneş gökyüzünden değil de yerden doğuyordu. Amaia manzaranın düşünceleri üzerindeki etkisini düşünürken bir yandan da botlarını giyiyordu. Dedektif Iriarte sık bitki örtüsünün arasından sıkıntılı bir iç çekişle çıktı.

"Onu bulduk."

Amaia, Jonan ve Dedektif Yardımcısı Zabalza'nın peşinden yokuş aşağı indi. Sık bitki örtüsüne rağmen toprağın derinliklerine ulaşmayı başarmış olan, yeni yağmış yağmurun yumuşattığı toprağın ayağının altından kayışını hissetti. Yağmur, zeminin üzerini kaplayan yaprak parçalarını balçık gibi kaygan bir halıya dönüştürmüştü. Ağaçlar birbirine o kadar yakındı ki aşağıya ancak zikzaklar çizerek inebiliyorlardı ama en azından ağaçların dallarına tutunabiliyorlardı. Birkaç adım arkasından gelen Montes'in, o pahalı İtalyan ayakkabıları ve deri ceketiyle aşağıya inmek zorunda kaldığı için anlaşılmaz bir şekilde homurdandığını duyunca kötü niyetli bir sevinç hissetti içinde.

Nehrin iki yakasını da neredeyse dikine kesen ve V şeklinde doğal olmayan bir huni oluşturan bir kayanın kenarında ağaçlar bir anda son buldu. Polis memurlarının portatif projektörlerle aydınlatmaya çalıştığı, karanlık ve alçak bölgeye varana kadar indiler. Nehrin debisi burada daha yüksekti, nehrin iki yakası ve dik duvarlar arasındaki kuru çakıl taşlı alanın genişliği de bir bu-

çuk metreden daha azdı. Amaia kızın çıplak cesedinin yanında durup sanki uğursuz bir şekilde yalvarıyormuş gibi avuç içleri yukarıya dönük ellerine baktı. Sol eli neredeyse suya değecekti, uzun sarı saçları hemen hemen beline kadar uzanıyordu ve yeşil gözleri beyazımsı, buğulu bir tabakayla kaplıydı. Kızın ölü halinin bile bu kadar güzel olması ve canavarın yaratmayı arzuladığı mistik sahne, istenilen etkiyi yaratmıştı. Katil bir an için bile olsa Amaia'yı protokolden uzaklaştırmış, kendi fantezi dünyasına çekmeyi başarmıştı ve kadını geri getiren prensesin gözleri oldu; en karanlık gecelerde Amaia'nın rüyalarına giren, sisle kaplı olmasına rağmen Baztán Nehri'nin yatağından adalet isteyen gözleri. Kısacık bir dua etmek için birkaç adım geri çekildi ve Montes'in ona uzattığı eldivenleri giydi. Başka insanların acılarına karşı aşırı duyarlı olduğu için elleriyle ağzını kapatmış olan Iriarte'ye baktı, adam birinin ona baktığını sezince kollarını hemen hızlıca indirdi.

"Onu tanıyorum... tanıyordum, ailesini tanıyorum, Arbizu'nun kızı bu," dedi sanki onay bekler gibi Zabalza'ya bakarak. "İsmini bilmiyorum ama Arbizu'nun kızı olduğunu biliyorum, buna hiç şüphem yok."

"Kızın adı Anne, Anne Arbizu," diye onu tasdik etti Jonan elindeki kütüphane kartına bakarak. "Çantası nehrin birkaç metre yukarısındaymış," dedi, yine karanlıklara gömülmüş bir yeri işaret ederek.

Amaia kızın yanına çömeldi ve donmuş, asık yüzünü inceledi, yüzünde bir gülümsemenin izini görür gibi oldu.

"Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" diye sordu Amaia.

"On beş, henüz on altı olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Iriarte yanına gelerek. Cesede baktı ve sonra koşmaya başladı. Nehrin on metre kadar aşağı tarafında iki büklüm oldu ve kusmaya başladı. Hiç kimse bir şey demedi, ne o sırada ne de adam gömleğinin önünü bir mendille silerek ve özür dileyerek geri geldikten sonra.

Anne'in teni eskiden bembeyazdı ama beti benzi atmış gibi değildi. çillerle ve kırmızı lekelerle dolu cildi transparan gibiydi. Beyaz, temiz, yumuşacık ve tüysüzdü. Şu anda nehrin buğusunun damlalarıyla kaplı teni, bir mezar taşındaki heykelin mermeri gibiydi. Carla ve Ainhoa'nın aksine bu kız mücadele etmişti. En azından iki tırnağı kökünden kırılmıştı. Ötekilerin altında hiç deri kalıntısı yok gibiydi. Diğerlerinden daha uzun sürede öldüğüne hiç şüphe yoktu, gözlerindeki bulutsu tabakaya rağmen boğularak öldüğünü belli eden şişmiş kan damarları ve oksijensiz kaldığı için çektiği acı belirgin olarak görülebiliyordu. Ayrıca katil daha önceki cinayetlerindeki ayrıntılara sadık kalmıştı: Boynunun içine kadar geçmiş ince ip, kesilerek iki yana açılmış kıyafetler, dizlerine kadar indirilmiş kot pantolon, tıraşlanmış pubik bölge ve üzerine konmuş yapış yapış haldeki kokulu kurabiye.

Jonan kızın ayaklarının olduğu yere dağılmış tüylerin fotoğrafını çekiyordu.

"Her şey aynı, patron. Tıpkı diğer kızlarda olduğu gibi."

"Lanet olsun!" Nehrin birkaç metre aşağısından kısık sesli bir haykırış duyuldu. Hemen arkasından silah sesi olduğu şüphe götürmeyen, gök gürültüsüne benzer bir ses kayalık duvarlardan sağır edici bir yankıyla herkesi bir an için yerine çiviledi. Hepsi silahını çekti ve nehrin daraldığı yere doğru çevirdi.

"Yanlış alarm! Bir şey yok," diye bir ses geldi ve nehir yatağının kenarından onlara doğru yaklaşan el fenerinin ışığı belirdi. Bir üniformalı polis, yanında silahına bakarken üzgün olduğu her halinden belli olan Montes'le gülümseyerek yanlarına geldi.

"Ne oldu, Fermín?" diye sordu Amaia telaş içinde.

"Özür dilerim, bir anda boş bulundum, nehir yatağına bakarken birden o dev sıçanı gördüm, hayvan bana öyle bir baktı ki... Özür dilerim, ani bir dürtüyle ateş ettim. Kahretsin! Sıçanlardan nefret ediyorum ve bu polis memuru bana onun bir... neydi emin değilim."

"Bataklık kunduzu," dedi memur. "Bataklık kunduzları Güney Amerika'dan gelme bir tür memeli hayvandır. Bazıları birkaç

sene önce Pireneler'deki bir Fransız besi çiftliğinden kaçmıştı ve bir şekilde nehir kenarındaki bölgeye uyum sağladılar. Artık bölgeye yayılmıyorlar ama yine de arada sırada bir iki tanesine rastlayabiliyorsunuz. Ama zararsızdırlar, aslında normal kunduzlar gibi otçul yüzücülerdir."

"Özür dilerim," diye tekrar etti Montes. "Bunu bilmiyordum. Bende fare fobisi var. Fareye benzeyen bir şey gördüm mü dayanamıyorum."

Amaia adama endişeyle baktı.

"Ateş etme formunu yarın teslim ederim," diye mırıldandı. Bir süre sessiz sessiz ayakkabılarına baktıktan sonra kenara çekildi ve hiç konuşmadan orada öylece durdu.

Amaia adamın halini ve birkaç gün boyunca diğerlerinin onunla nasıl dalga geçeceklerini düşününce biraz üzüldü. Tekrar cesedin yanına çömeldi ve zihnini boşaltıp sadece kıza ve çevresindekilere odaklanmaya çalıştı.

Ağaçlar nehrin kenarındaki boşluğa kadar inmediği için burada, orman tarafında çok güçlü olan gübre ve liken kokusu yoktu. Aşağıda, nehrin kayaları oyarak açtığı bu vadide, *txantxigorri*'nin o tatlı ve yağlı kokusuyla yarışabilecek tek şey sudan gelen mineral kokusuydu. Kurabiyenin tereyağı ve şeker kokusu, yeni gerçekleşmiş ölümün henüz baskın hale gelmemiş kokusuyla karışarak Amaia'nın burnuna doldu. Amaia, mide bulantısını bastırmak için hızlı hızlı nefes alıp verdi, kurabiyeye sanki mide bulandırıcı bir böcekmiş gibi bakıyor ve kendi kendine nasıl bu kadar güçlü bir koku yayabildiğine şaşırıyordu. Doktor San Martín kadının yanına çömeldi.

"Tanrım, çok güzel kokmuyor mu?" Amaia doktora inanamıyormuş gibi baktı. "Şaka yaptım, Dedektif Salazar."

Kadın cevap vermedi, doktora yer açmak için ayağa kalktı.

"Ama gerçeği söylemem gerekirse hiç de fena kokmuyor, henüz akşam yemeği yememiştim."

Amaia, doktorun görmeyeceği bir şekilde suratını tiksintiyle buruşturdu, eteği ve topuklu botlarına rağmen kayaların arasından hayran olunacak bir kolaylıkla inen Yargıç Estébanez'i selamlamak için ona doğru döndü.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı bataklık kunduzu olayını henüz atlatamamış gibi gözüken Montes. Yargıç herkesi şöyle bir selamladıktan sonra Doktor San Martín'in yanına gidip adamın gözlemlerini dinledi. On dakika sonra olay yerinden ayrılmıştı bile.

Anne'in cesedinin bulunduğu tabutu vadiden yukarı taşımaları bir saatten fazla sürdü ve tam bir takım olarak çalışmaları gerekti. Teknisyenler cesedi bir ceset torbasına koyup taşımayı önermiş olsa da San Martín cesedin tam olarak korunabilmesi için tabutta taşınması konusunda ısrar etti. Ayrıca bu şekilde, bu balta girmemiş ormana benzer yerde ceset torbasını çıkarmaya çalışırken oluşabilecek şişlikler ve çizikler de önlenmiş olacaktı. Bazı yerlerde ağaçların arasındaki boşluklar o kadar dardı ki tabutu yan çevirmek ve taşımak için yeni birilerine devretmek gerekiyordu. Birkaç zor andan sonra tabutu, Anne'in cesedini Pamplona'daki Navarra Adli Tıp Kurumu'na götürecek olan cenaze arabasına kadar taşımayı başardılar.

Amaia otopsi masasında ne zaman genç birinin cesedini görse hem kendisinin hem de içinde yaşadığı toplumun bu kadar yetersiz ve çaresiz oluşu yüzünden eziliyordu. Çocuklarının ölümü o toplumun kendi geleceğini koruyamadığının bir işaretiydi. O toplum başarısız bir toplumdu. Tıpkı kendi gibi. Amaia derin bir nefes aldı ve otopsi odasına girdi. Doktor San Martín operasyon öncesi gerekli belgeleri dolduruyordu, otopsi masasına doğru yaklaşan Amaia'yı selamladı. Kıyafetleri üzerinden tamamen çıkarılmış olan Anne Arbizu, başka bir cesetteki en ufak bir kusuru bile gözler önüne serecek olan sert ışığın altında yatıyordu ama aynı ışık onun hiç hasar görmemiş teninin beyazlığını ön plana çıkararak kızın gerçeküstü, neredeyse resmedilmiş gibi

gözükmesine sebep oluyordu. Amaia'nın aklına İtalyan müzelerindeki mermer Meryem'ler geldi.

"Bebek gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Ben de Sofia'ya aynı şeyi söyledim," dedi doktor, kadınla aynı fikirde olduğunu belirterek. Teknisyen elini kaldırarak kadını selamladı. Wagner'in Valküreler operası için mükemmel bir model olurdu.

O anda içeriye Dedektif Yardımcısı Zabalza girdi.

"Beklediğimiz biri daha var mı yoksa başlayalım mı?"

"Dedektif Montes'in de şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi..." dedi Amaia saatine bakarak. "Siz başlayın, doktor, o da gelmek üzeredir."

Montes'in numarasını çevirdi ama hat anında sesli mesaja düştü, adam araba kullanıyordu herhalde. Sert ışığın altında, daha önce gözüne çarpmayan birkaç ayrıntıyı fark etti. Kızın teninde kısa, siyah ve oldukça kalın birkaç kıl vardı.

"Hayvan kılı mı?"

"Olabilir, kıyafetinde de bir sürü bulduk. Bunları Carla'nın cesedinde bulunanlarla karşılaştıracağız."

"Öleli ne kadar olmuş?"

"Nehrin kenarında aldığım vücut ısısına göre biz olay yerine vardığımızda kız iki üç saattir oradaymış."

"Bu çok uzun bir süre değil, yani hayvanların cesede yaklaşmalarına yetecek kadar uzun bir süre değil... kurabiye yerinde duruyordu, neredeyse fırından yeni çıkmış gibi, kokuyu sen de en az benim kadar aldın, eğer hayvanlar cesedin üzerine kıllarını bırakacak kadar yaklaşmış olsalardı, tıpkı Carla'da olduğu gibi kurabiyeyi de yerlerdi."

"Orman korucularına sormam lazım," dedi Zabalza, "ama hayvanların su içmek için o bölgeye gittiklerini sanmıyorum."

"Ama bir hayvanın oraya inmesi çok kolay," dedi Doktor San Martín gözlemini belirterek.

"Evet, inebilirler elbette ama nehir orada o kadar darlaşıyor ki kaçmalarını zorlaştırıyor ve hayvanlar her zaman görülebilecekleri ve her şeyi görebilecekleri yerlerde su içmeyi tercih ederler."

"Pekâlâ, bu durumda kılları nasıl açıklarsın?"

"Belki de katilin kıyafetine yapışmışlardı ve temas sırasında kıza geçtiler."

"Bu da mümkün. Kim üzeri kıllarla kaplı bir kıyafet giyer?"

"Bir avcı, korucu, çoban?" dedi Jonan.

"Hayvan postu dolduranlar," diye ekledi Doktor San Martín'e yardım eden ve o ana kadar hiç konuşmamış olan teknisyen.

"O profile uyan ve o bölgede olan herkesi bulmamız gerek, ayrıca adamın güçlü, hatta bana kalırsa çok güçlü biri olduğunu da göz önünde bulundurmalıyız. Bu tip bir fantezi mahremiyet gerektirmeseydi birden fazla katil olduğunu düşünürdüm ama kesin olan bir şey varsa o da şu; kızı bu yokuştan aşağıya herkes taşıyamaz ve kızın teninde hiç çizik ve morluk olmadığı göz önünde bulundurulacak olursa adamın onu kucağında taşıdığı çok açık," dedi Amaia.

"Aşağıya taşınırken kızın ölü olduğuna emin miyiz?"

"Eminim, yanında tanıdığı biri olsa bile gecenin o saatinde hiçbir kız nehrin kenarına inmez ve inecek olsa bile ayakkabılarını kesinlikle yolun kenarında bırakmaz. Katilin kızlara hızlıca yaklaşıp bir şeyden şüphelenecek vakitleri olmadan öldürdüğünü düşünüyorum, belki de adamı tanıdıkları için ona güveniyorlar, belki de tanımıyorlar ve bu yüzden katilin onları hemen öldürmesi gerekiyor. İpi boyunlarına geçirdiği anda ne olduğunu bile anlamadan ölüyorlar, sonra katil onları nehrin kenarına taşıyor, kendi fantezisine uygun olarak nehrin kenarına bırakıyor, ayarlamaları yapıyor ve bu psikoseksüel ritüelini bitir bitirmez ayakkabılar aracılığıyla, eserini görebilelim diye bize bir işaret bırakıyor." Amaia birden sustu ve bir rüyadan uyanır gibi başını sağa sola salladı. Herkes büyülenmiş gibi kadına bakıyordu.

"İpe geçelim," dedi San Martín.

Teknisyen, kafatasının altına ellerini koyarak kızın başını tuttu ve Doktor San Martín'in, ipi gömüldüğü karanlık kanaldan çıkarabilmesi için biraz kaldırdı. Bunu yaparken plastik ya da yapıştırıcı benzeri küçük, beyazımsı kalıntıların olduğu bölümlere özellikle dikkat etti.

"Şuna bakın, dedektif, bu yeni bir şey, diğer vakaların aksine ipe deri parçaları yapışmış. Bakın, ipi o kadar sert çekmiş ki ip bir kesik veya en azından çiziğe neden olurken derinin bir kısmını da almış."

"Parmak izi bulamadığımız için eldiven kullandığını tahmin ediyorum," diye araya girdi Zabalza.

"Olabilir ama bazen bu tür katiller ellerinin arasında bir hayatın sona ermesinden büyük zevk alır ve buna karşı koyamazlar, eldiven bu zevkten mahrum eder onları. Bu yüzden bazen eldivenleri çıkarırlar, bir an için bile olsa. Ama buna rağmen bazen bu bile bizim için yeterlidir."

Amaia'nın tahmin ettiği gibi Doktor San Martín kızın kendini savunduğu konusunda onunla aynı fikirdeydi. Belki de o kendisinden önce öldürülenlerin görmedikleri bir şey görmüştü. Onu şüphelendirecek ve ölümüne boyun eğmekten alıkoyacak bir şey. *Oksijensizlik semptomları net olarak görülüyordu ve katilin Anne'i, fantezilerini yeniden yaratmak için kullandığı da açıktı. Katilin bunu bir yere kadar başardığı söylenebilirdi çünkü ilk bakışta işlediği suç ve kullanılan şeyler öncekilerle birebir aynıydı. Ancak Amaia tam olarak açıklayamadığı bir şekilde katilin bu seferki cinayetinden hiç memnun olmadığını söylüyordu, bu canavarın şaheseri olan bu melek yüzlü küçük kız diğerlerine göre daha sert ve sinirliydi sanki. Katil kızı her ne kadar diğerleri gibi özenle hazırlamış olursa olsun, Anne'in yüzünde şaşkınlık ve kırılganlık değil, son ana kadar canı pahasına savaştığını gösteren bir ifade vardı ve yüzündeki silik gülümseme oldukça korkutucuydu. Amaia kızın ağzının kenarında, neredeyse sağ kulağına kadar devam eden kırmızımsı lekeler olduğunu gördü.*

"Kızın yüzündeki kırmızı lekeler nedir?"

Teknisyen pamuklu çubuk kullanarak numune aldı. "Kesin emin olduğumuzda haber veririm ama bence..." çubuğu kokladı, "parlatıcı."

"Ne parlatıcısı?" diye sordu Zabalza.

"Ruj, dedektif yardımcısı, yağlı, parlak ruj," diye açıkladı Amaia.

Cinayet Masası'nda dedektif olarak çalıştığı süre boyunca hatırlamak istemediği kadar çok otopsiye girmişti ve şimdiye kadar "bir kadın olarak bunu yapabileceğimi kanıtlamak için yapmam gerekenler" kotasını doldurduğunu düşünüyordu. Bu yüzden kalıp otopsinin devamını izlemedi. Bir cesedin üzerindeki Y şeklindeki yarık, başka herhangi bir operasyondakiyle kıyaslanamayacak ölçüde vahşiydi. Organları tek tek çıkarıp tarttıktan sonra vücuttaki boşluklara geri koyma süreci hiçbir durumda hoş değildi ama ceset bir çocuğa veya bu vakada olduğu gibi genç bir kıza ait olduğunda dayanılmaz oluyordu. Bu otopsi prosedürünün teknik ve hiç değişmeyen aşamalarından ziyade bir çocuğun normalde ona yasaklanmış olan bu çelik masanın üzerinde ne işi olduğu sorusunun açıklanamaz cevaplarıyla ilgiliydi. Mecburen yatıyor olduğu çelik masaya küçük gelen minik bedenin yarattığı uyumsuzluk, bu bedenin içinde infilak eden parlak renkler ve her şeyden öte kızın küçük ve solgun yüzündeki kirpiklerinin arasına sıkışıp kalmış minik su damlaları Amaia'nın karşılık vermek zorunda olduğu gürültülü birer çığlık gibiydi.

9

Havanın ne kadar aydınlık olduğuna bakarak Amaia saatin sabah yedi civarı olduğunu tahmin etti. Arabanın arkasında, üzerine örttüğü montuyla uyuyan Jonan'ı kaldırdı.

"Günaydın, patron. Nasıl geçti?" diye sordu Jonan gözlerini ovuşturarak.

"Elizondo'ya dönüyoruz. Montes seni aramadı mı?"

"Hayır, ben onu sizinle otopside sanıyordum."

"Otopsiye gelmedi, telefonlarını da açmıyor. Ne zaman arasam sesli mesaja düşüyor," dedi Amaia, sinirli olduğu her halinden belliydi. Pamplona'ya onlarla aynı arabayla gelen Dedektif Yardımcısı Zabalza arka koltuğa geçti ve boğazını temizledi.

"Şey, dedektif, buna karışmasam belki daha iyi olur ama endişelenmenizi istemiyorum. Vadiden ayrıldıktan sonra Dedektif Montes gidip üstünü değiştirmesi gerektiğini söyledi bana. Birisiyle akşam yemeği yiyecekmiş."

"Akşam yemeği mi yiyecekmiş?" Amaia şaşkınlığını gizleyememişti.

"Evet, otopsi için sizinle Pamplona'ya gidip gitmeyeceğimi sordu; gideceğimi söyleyince de bu durumda endişelenecek bir

şeyi kalmadığını, Dedektif Yardımcısı Etxaide de otopsiye katılacağına göre sorun olmadığını söyledi."

"Sorun yok muymuş? Kendisinin de orada olması gerektiğini biliyordu," dedi Amaia öfkeyle, gerçi astlarının yanında kendini aptal durumuna düşürdüğü için bu yaptığından anında pişman oldu.

"Ben... Özür dilerim. O kadar rahat konuştu ki sizin de haberiniz vardır diye düşündüm."

"Merak etme, ben onunla konuşurum sonra."

Uykusuz olmasına rağmen o kadar da yorgun değildi. Kızların yüzü, masanın yüzeyindeki boşluktan gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ölümün benzer kıldığı birbirinden çok farklı üç yüz. Kendisine gönderilmesini istediği, Carla ve Ainhoa'nın büyütülmüş fotoğraflarını dikkatlice inceledi.

Montes içeriye sessizce elinde iki kahveyle geldi ve birini Amaia'nın önüne koyduktan sonra kadının biraz uzağına oturdu. Amaia gözlerini bir anlığına fotoğraflardan kaldırdı ve adam bakışlarını önüne eğene kadar ona delici gözlerle baktı. Odada kendisinden başka, ekipten beş polis memuru daha vardı. Fotoğrafları aldı ve masanın ortasına doğru kaydırdı.

"Evet, beyler, bu fotoğraflarda ne görüyorsunuz?"

Herkes beklenti dolu gözlerle masanın üzerine eğildi.

"Size bir ipucu vereyim."

Anne'in fotoğrafını diğer iki fotoğrafın yanına ekledi.

"Bu Anne Arbizu, dün gece bulunan kız. Kızın ağzının kenarından kulağına kadar giden pembemsi lekeleri görüyor musunuz? Bunlar dudak parlatıcısı izleri, dudakları ıslak gösteren pembe, yağlı bir dudak parlatıcısı. Şimdi fotoğraflara bir daha bakın."

"Diğer kızlarda parlatıcı yok," dedi Iriarte.

"Kesinlikle, diğer kızlarda yok ve ben bunun sebebini öğrenmek istiyorum. Bu kızlar çok güzel ve modayı takip eden kızlar, topuklu ayakkabıları, el çantaları, cep telefonları ve parfümleri

var. Yüzlerinde en ufak bir makyaj izi olmaması tuhaf değil mi? Neredeyse bütün kızlar bu yaşlarda makyaj yapmaya, en azından rimel ve dudak parlatıcısı sürmeye başlıyor."

Meslektaşları ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Rimel gözlere sürülüyor, diğeri de rujla dudak nemlendiricisi arasında bir şey," diye açıklama yaptı Jonan.

"Ben katilin Anne'in makyajını çıkardığını düşünüyorum, dudak parlatıcısı bu yüzden bulaşmış olabilir. Bunun için makyaj temizleyici ve bir mendil kullanmış olmalı, hatta şu yüz temizleme mendillerinden, hani bebek poposu temizlemek için kullanılanlar var ya onlardan ama farklı bir solüsyon var içlerinde, gerçi bebekler için olanı da iş görür. Ayrıca bunu büyük olasılıkla nehrin kenarında yapmıştır diye düşünüyorum, aşağıda neredeyse hiç ışık yoktu ve yanında el feneri olsa bile ışığı yeterli gelmemiş anlaşılan çünkü Anne'i hazırlama işini tamamlayamamış. Jonan ve Montes, sizden tekrar nehir kenarına gidip ıslak mendil aramanızı istiyorum, eğer kullandıysa ve giderken yanında götürmediyse bu mendilleri olay yeri yakınlarında bir yerlerde bulabiliriz." Montes'in ayakkabılarına bakarken yüzünde beliren ifade Amaia'nın gözünden kaçmadı, bu sefer farklı bir model ve kahverengi olan ayakkabıların pahalı olduğu her hallerinden belli oluyordu. *"Dedektif Yardımcısı Zabalza, lütfen Ainhoa'nın arkadaşlarıyla konuşup öldürüldüğü gece yüzünde makyaj olup olmadığını öğren, anne babasına boşuna sorma çünkü kız çok küçük olduğu için makyaj yapıyorsa bile ailesinin bildiğini sanmıyorum. Bir sürü genç kız makyajını evden çıktıktan sonra yapıyor ve eve dönmeden önce siliyor. Carla'ya gelince, yüzünde bir palyaçonun yüzünü boyamak için kullandığı boyadan daha fazla makyaj olduğuna eminim. Kızın hayattayken çekilmiş bütün fotoğraflarında yüzünde makyaj var, ayrıca Yeni Yıl Arifesiymiş. Yeni Yıl Arifesinde Engrasi halam bile ruj sürer. Bakalım bu öğleden sonraya kadar neler bulacağız. Herkesin saat dörtte burada olmasını istiyorum."*

1989 Bahar

Bazen iyi bir gün geçirdiği de oluyordu, daha çok pazar günleri, anne babasının çalışmadığı tek gün. Annesi evde çıtır çıtır kruvasan ve kuru üzümlü ekmek pişirirdi ve evi saran o yoğun tatlı kokunun etkisi saatlerce geçmezdi. Babası sessizce odaya gelir, dağlara bakan pencerelerin panjurlarını açar ve tek bir şey söylemeden odadan çıkardı. Onları uyandıran, kış sabahlarına göre nispeten sıcak olan güneşin okşayışı olurdu. Uyanır uyanmaz yataktan çıkmazlardı. Bir yandan anne babalarının mutfaktan gelen kısık sesli sohbetlerini dinlerken bir yandan da temiz yataklarının, nevresimlerini ısıtan, havadaki tozların arasında nazlı nazlı salınan ışıklarıyla güneşin tadını çıkarırlardı. Bazen kahvaltıdan önce anneleri pikaba eski plaklardan birini koyardı ve ev Machín veya Nat King Cole'un sesi, boleroları ve çaçalarıyla dolardı. Sonra babaları annelerini belinden tutar, birlikte dans ederlerdi, yüzlerini birbirlerine yaklaştırıp ellerini kenetlerler ve oturma odasında, ağır, el yapımı mobilyaların ve el dokuması bir kilimin etrafında dönüp dururlardı. Küçük kızlar yataklarından çıkar, yalınayak ve uykulu gözlerle kanepeye oturup onların dans edişlerini seyrederlerken yetişkinler, sanki daha samimi bir anlarında çocuklarına yakalanmışlar gibi yüzlerinde mahcup bir ifadeyle gülümserlerdi. Dans etmek için babasının bacaklarına ilk yapışan her zaman Ros olurdu, sonra Flora gidip annelerine yapışırdı ve Amaia kanepeden, bir yandan dönüp duran bir yandan da mırıldanarak bolerolara eşlik eden bu sakar dansçılara eğlenerek ve gülümseyerek bakardı. Amaia onlarla dans etmezdi çünkü onları seyretmeye devam etmek ister, bu ritüelin biraz daha sürmesini dilerdi. Dans edenlere katılmak için ayağa kalkacak olsa, annesine dokunduğu anda dansın anında sona ereceğini, annesinin yorgun olduğu veya artık dans etmek istemediği veya fırında pişen ekmeğe bakması gerektiği gibi saçma bir bahaneyle gideceğini bilirdi. Böyle bir

şey olduğu zaman babası ona üzgün gözlerle bakar ve kızıyla bir süre daha dans ederdi, ona uğradığı hakareti unutturmaya çalışırdı ama dans etmeleri beş dakika sonra anneleri oturma odasına gelip başının ağrıdığını söyleyerek pikabı kapatana kadar sürerdi ancak.

10

Amaia kısa bir siesta sonrası kafa karışıklığıyla uyandı ve sabaha kıyasla kendini çok daha kötü hissettiğini fark etti. Duş alıp James'in ona bıraktığı notu okudu ve o an evde olmamasına üzüldü. Bunu ona söylemese de uyurken yanında olmasını istiyordu; evdeki varlığı onu sakinleştiriyordu sanki. Eğer boş bir evde uyandığında neler hissettiğini ve aslında uyurken kocasının evde olmasını istediğini kelimelere dökecek olsa kendini aptal gibi hissederdi. Yanında uzanmasını istemiyordu, elini tutmasını istemiyordu, uyandığında evde olması yetmiyordu ona. Uyurken de varlığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Eğer geceleri çalışıp gündüz uyuyorsa ve James evde değilse genelde kanepede uyuyordu. Kanepede, yatakta olduğu kadar derin bir uyku çekemiyordu belki ama bunu tercih ediyordu çünkü yatağa yatarsa hiç uyuyamayacağını biliyordu. Ayrıca James'in, Amaia uyuduktan sonra gitmesi de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Amaia kapı sesini duymasa da kocasının yokluğunu hemen fark ediyordu, sanki evde yeterince hava kalmıyormuş gibi oluyordu ve uyanır uyanmaz da onun evde olmadığını kesinlikle biliyordu. *Ben uyurken evde olmanı istiyorum.* Bu düşünce kesinlikle çok saçma ve mantık

dışıydı, bu yüzden bunu ona asla söyleyemezdi; o evden çıkar çıkmaz uyandığını, evdeki varlığını sanki radarı varmış gibi algıladığını ve uyandığında onun yanında değil de ekmek almaya gittiğini fark ettiğinde kendini içten içe terk edilmiş gibi hissettiğini söyleyemezdi.

Polis merkezine gidip üç fincan kahve içtikten sonra bile kendini iyi hissetmediğini fark etti. Iriarte'nin masasında oturduğu için adamın ailesiyle ilgili kanıtları inceleyecek cesareti bulabilmişti. Sarışın çocuklar, genç bir eş, üzerinde Meryem ananın olduğu takvimler... pencerenin kenarındaki bakımlı bitkiler... fazla su biriksin diye saksıların altında tabaklar bile vardı.

"Bir dakikanı alabilir miyim, patron? Jonan beni görmek istediğinizi söyledi."

"İçeri gir, Montes ve bana patron falan deme. Otur lütfen."

Adam onun karşısındaki sandalyeye geçip rahatça kuruldu ve dudaklarını hafifçe bükerek kadına baktı.

"Montes, otopsiye gelmeyerek beni hayal kırıklığına uğrattın. Neden gelmediğini bilmediğim için endişelendim, sonra da akşam yemeğine çıkacağın için gelmeyeceğini başka birinden duyunca epey sinirlendim. En azından haber verseydin bütün gece senin nerede olduğunu sorup yanıt alamayacağım telefonlarla vaktimi harcamazdım, neler olduğunu Zabalza'dan öğrenmek zorunda kalmazdım."

Montes kadına duygusuzca baktı. Amaia konuşmaya devam etti:

"Fermín, biz bir ekibiz, herkesin her an olması gereken yerde olmasını istiyorum. Eğer gitmek istediğini söyleseydin seni durdurmazdım, karşı karşıya olduğumuz bu vakayı düşününce en azından beni ve Jonan'ı arayabilirdin demek istiyorum ama hiçbir açıklama yapmadan kesinlikle bu şekilde ortadan kaybolamazsın. Şu anda, elimizde bir cinayet daha varken senin sürekli yanımda olmanı istiyorum. Artık her ne yaptıysan, umarım bütün bunlara değmiştir," Amaia gülümseyerek Montes'e baktı ve

başka bir şey söylemeden adamın cevap vermesini bekledi ama Montes'in, çocukmuş gibi sarkıttığı dudaklarında artık küçümseme vardı ve kadına dik dik bakmaya devam ediyordu. "Bir şey söylemeyecek misin, Fermín?"

"Montes," dedi adam birden, "hatta sen Dedektif Montes diyeceksin, şimdilik bu soruşturmayı sen yönetiyor olsan da karşında seninle eşit seviyede biri olduğunu unutma. Jonan'a bir açıklama yapmak zorunda değilim, o benim astım ve Dedektif Yardımcısı Zabalza'ya haber verdim zaten. Sorumluluğum burada sona eriyor." Sinirden göz kapakları hafifçe kapanmıştı. "Akşam yemeğine gitmemi tabii ki engelleyecek değildin, son zamanlarda öyle olduğunu düşmeye başlamış olsan da buna karar verecek olan sen değilsin. Sen akademiye başladığında ben altı yıldır burada çalışıyordum, patron. Ve senin asıl sinirlendiğin şey Zabalza'nın önünde beceriksiz duruma düşmüş olman." Sırtını sandalyesine yaslayarak kadına meydan okur gibi baktı. Amaia'nın yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı.

"Beceriksiz görünen biri varsa o da sensin, hem beceriksiz hem de kötü bir polis izlenimi veriyorsun. Tanrı aşkına! Arka arkaya üç ceset bulduk, elimizde hâlâ hiçbir şey yok ve sen akşam yemeğine gidiyorsun. Sanırım komiser bu vakayı bana verdi diye alındın ama şunu unutma ki benim bu kararda en ufak bir payım yok ve şu anda endişe etmemiz gereken tek şey bu vakayı en kısa zamanda nasıl çözeceğimiz olmalı." Sesini yumuşattı, Montes'in gözlerinin içine baktı ve adamın desteğini almaya çalışarak, "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Fermín," dedi. "Seni seçselerdi ben çok sevinirdim. Bana saygı duyduğunu sanıyordum, senin bana her şekilde destek olacağını sanıyordum..."

"Güzel, sen öyle san," diye mırıldandı adam.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" Montes susmaya devam etti. "Peki, Montes, nasıl istersen öyle olsun, toplantıda görüşürüz."

Kızların ölü yüzleri, sonsuzluğa bakan ve ölümün perdelediği o gözleri yine karşısında duruyordu. Hemen yanında, temsil ettikleri büyük kaybı iyice vurgulamak ister gibi başka fotoğraflar da vardı; renkli ve parlak, büyük olasılıkla erkek arkadaşına ait olan bir arabanın yanında yüzünde muzip bir gülümsemeyle poz veren Carla, kucağında bir haftalık bir kuzuyla Ainhoa ve okuldaki tiyatro grubuyla beraber Anne. Çok büyük olasılıkla Anne'in yüzündeki makyajı temizlemek için kullanılmış birkaç ıslak mendilin olduğu bir plastik poşet ve bir de Ainhoa'nın cesedinin yakınında bulunmuş ıslak mendillerin konulduğu bir poşet daha vardı. Daha önce hiç kimse ıslak mendillere dikkat etmemişti çünkü yukarıdaki yolun kenarında çiftlerin buluştuğu meydandan nehre doğru uçtuklarını düşünmüşlerdi.

"Haklıymışsınız, patron. Islak mendiller oradaydı; cesetten birkaç metre öteye, nehir yatağındaki bir yarığın içine atılmış. Üzerlerinde pembe ve siyah lekeler var. Rimelden herhalde. Arkadaşları kızın genellikle makyajlı olduğunu söyledi, ayrıca kullandığı ruju da buldum, çantasındaymış. Aynı ruj olup olmadığını anlamış oluruz böylece. Bir de bunlar var," dedi diğer poşeti göstererek, "Ainhoa'nın öldürüldüğü yerde bulduk. Aynı türde mendiller bunlar, üzerlerindeki çizgiler de aynı, gerçi bunlarda daha az makyaj izi var. Ainhoa'nın arkadaşları kızın sadece dudak parlatıcısı kullandığını söyledi."

Zabalza ayağa kalktı.

"Carla'nın öldürüldüğü yerde bir şey bulamadık, üzerinden çok fazla zaman geçmiş ve cesedin kısmen suyun altında olduğunu da unutmamak lazım, katil ıslak mendilleri kenara bir yere bıraktıysa taşkında akıp gitmişlerdir... Ailesi, kızlarının hemen hemen her gün makyaj yaptığını doğruladı."

Amaia ayağa kalktı ve odada gezinmeye başladı, oturan meslektaşlarının arkalarına geçti.

"Jonan, bu kızlar bize ne anlatıyor?"

Dedektif yardımcısı öne eğildi ve işaret parmağıyla fotoğrafların köşelerine dokunarak konuşmaya başladı.

"Onların makyajlarını temizliyor, ayakkabılarını çıkarıyor; üç vakada da kadınların topuklu ayakkabıları var. Saçlarını iki yana ayırıyor, cinsel bölgelerindeki tüyleri tıraş ediyor ve böylelikle tekrar küçük birer kıza dönüşmelerini sağlamış oluyor."

"Kesinlikle," dedi Amaia, ciddi bir sesle. "Sanki katil, bu kızların çok çabuk büyüdüklerini düşünüyormuş gibi."

"Küçük kızlardan hoşlanan bir pedofil olabilir mi?"

"Hayır, hayır, eğer pedofil olsaydı en baştan küçük kızları seçerdi; bunlar genç kızlar, daha büyük görünmek isteyen genç kızlar. Hepsi küçük birer genç kadın aslında. Çok sıra dışı bir şey değil bu, büyümenin aşamalarından biri. Ama katil bu değişikliklerden hoşlanmıyor."

"Büyük olasılıkla onların çocukluklarını biliyor ve artık karşısında gördüğü şeyden hoşlanmıyor ve bu yüzden de onların eski hallerine dönmesini istiyor," dedi Zabalza.

"Ama ayakkabılarını ve makyajlarını çıkarıp, onları tıraş edip cinsiyetlerinin belli olmasını sağlamakla kalmıyor," diye devam etti Amaia, "kıyafetlerini kesip vücutlarını sergiliyor ki bu kızların vücutları henüz bir kadın vücudu değil, aksine cinselliği ve katilin kendi çocukluk kavramını dünyevileştirmesini sembolize ediyor, olgunluğu temsil eden vücut kıllarını temizliyor ve bunun yerine bir hamur işi bırakıyor, yumuşak küçük bir kurabiye, çocukluğa dönüş için. Onların giyiniş şekillerini, makyaj yapıyor olmalarını, yetişkin tavırlarını tasvip etmiyor ve onları, kendi saflık fikrini temsil etmek için kullanarak cezalandırıyor; bu yüzden cinsel istismar yok, bu yapmak istediği son şey; yozlaşıp günaha girmelerine engel olmaya çalışıyor... Ve en kötüsü, eğer haklıysam, eğer katilimizin uykularını kaçıran şey buysa, onun asla durmayacağından emin olabiliriz. Carla ve Ainhoa cinayetlerinin arasında bir aydan fazla süre var, Ainhoa ve Anne cinayeti arasında ise üç gün bile yok. Artık kışkırtıldığını hissediyor

sanki, kendinden emin, yapacağı çok iş olduğunu düşünüyor, eski saflıklarına kavuşturmak için daha fazla genç kıza ihtiyacı var... Avuçlarını açık bırakması bile teslimiyeti ve masumiyeti sembolize ediyor. Daha önce hiç bu şekilde yerleştirilmiş eller ve yüz ifadeleri gördünüz mü?" Iriarte'ye baktı ve parmağıyla adamı gösterdi.

"Dedektif, masamızın üzerindeki takvimleri getirebilir misiniz?"

Iriarte iki dakika içinde geri dönmüştü bile. Masanın üzerine bir tane Lekesiz Doğum, bir tane de Lourdesli Meryem takvimi koydu. Erdemli Meryem analar gülümsüyorlardı, kolları edilgence ve hiçbir şekilde çekingen olmayan bir tavırla vücutlarının iki yanından sarkıyor ve açık duran avuç içlerinden güneş huzmeleri yansıyordu.

"İşte gördünüz mü!" dedi Amaia heyecanlı bir sesle. "Tıpkı Meryem analar gibi."

"Bu herif aklını tamamen kaçırmış," dedi Zabalza "ve daha da kötüsü şu; emin olabileceğimiz tek bir şey varsa o da biz onu durdurana kadar asla durmayacak olması."

"Katilin profilini güncelleyelim," dedi Amaia.

"Erkek; yirmi beş ila kırk beş yaşları arasında," dedi Iriarte.

"Bence yaş aralığını biraz daha daraltabiliriz, bana biraz daha yaşlıymış gibi geliyor çünkü. Gençlere karşı bu kadar kinle dolu olması genç bir adama pek uymuyor, hiçbir şekilde fevri hareket etmiyor, çok derli toplu biri, ihtiyacı olan her şeyi olay yerine götürüyor ve buna rağmen onları orada öldürmüyor."

"Başka bir yeri olmalı ama neresi acaba?" diye sordu Montes.

"Bunun bir bina veya en azından ev olduğunu sanmıyorum. Bütün kızların bir eve gitmeyi kabul etmiş olmaları imkânsız, ayrıca katille hiçbir şekilde mücadele etmediklerini de unutmayalım, Anne hariç, o en sonunda, adam ona saldırdığında direnmiş. Burada iki olasılık var: Katil ya kızları takip ediyor ve hiç beklenmedik bir anda, kimsenin onları göremeyeceği bir yerde kızlara saldırıyor ama bence bu cinayet yöntemiyle pek uyuşmuyor

ya da onları bir yere gitmeye ikna ediyor, hatta daha da iyisi, onları oraya bırakıyor, yani arabası var, büyük bir arabası olması lazım çünkü daha sonra cesetleri taşıması gerekiyor... Ben ikinci olasılığı tercih ediyorum," dedi Amaia.

"Ayrıca olanları düşününce, kızlar herhangi birinin arabasına binerler mi sizce?" diye sordu Jonan.

"Pamplona'da binmiyor olabilirler," dedi Iriarte, "ama küçük bir kasabada bu normal bir şey. Otobüsün gelmesini bekliyorsun, sonra bir bakıyorsun komşularından biri arabasını durdurup sana nereye gideceğini soruyor, eğer uyuyorsa seni bırakıyorlar. Hiç sıra dışı bir durum sayılmaz ve bu da katilin, kasabada yaşayan, kızları küçüklüklerinden beri tanıyan ve kızların, arabasına binecek kadar güvendikleri biri olduğu teorisini destekliyor."

"Peki, adam beyaz, otuz beş ila kırk beş yaşları arasında, hatta belki biraz daha büyük bile olabilir. Annesiyle veya yaşlı ebeveynleriyle yaşıyor olma olasılığı yüksek. Muhtemelen çok katı kurallarla büyütülmüş ya da bunun tam tersi; çocukken çok yaramazmış, kendi ahlak kurallarını belirledikten sonra şimdi de bunu uygulamaya geçmiş. Çocukken tacize uğramış olma ihtimali de yok değil ya da çocukluğunu benzer bir şekilde yitirmiş. Belki ebeveynleri ölmüştür. Taciz, teşhir, takip geçmişi olan herkesi arayıp bulmanızı istiyorum... Oralarda takılan çiftlere bu tip bir olaya şahit olup olmadıklarını veya haberdar olup olmadıklarını sorun. Unutmayın, bu tür suçlular bir anda yoktan var olmuyorlar, bir yerlerden geliyorlar. Şiddet sebebiyle ailelerini kaybetmiş olan erkekleri arıyoruz; yetimleri, şiddet mağdurlarını, münzevi tipleri. Baztán Vadisi'nde suiistimal ve taciz geçmişi olan herkesi sorguya çekin. Bulduğunuz her şeyin Jonan'ın veritabanına eklenmesini istiyorum, şimdilik elimizde başka herhangi bir kanıt olmadığı için aileleri, arkadaşları ve yakınları sorgulamaya devam edeceğiz. Anne'in cenazesi ve defin töreni pazartesi günü olacak. Ainhoa için uygulanan prosedürü takip edeceğiz, en azından elimizde karşılaştırabileceğimiz malzeme olacak. Her iki

törene de katılan ve elimizdeki profile uyan erkeklerin bir listesini yapın. Montes, Carla'nın arkadaşlarıyla konuş bakalım, ilginç bir şeyler çıkabilir, belki içlerinde cep telefonuyla cenazeyi veya defin törenini videoya çeken veya fotoğraf çeken birileri vardır. Jonan, Ainhoa'nın arkadaşlarının ne ağlamayı ne de cep telefonlarıyla konuşmayı bırakmadıklarını söylerken aklıma geldi, bu gençler ellerinde telefon olmadan şuradan şuraya gitmiyorlar, bu yüzden bir araştır bakalım," dedi, kasıtlı olarak "lütfen" kelimesini kullanmadan. "Zabalza, Guardia Civil'in Doğayı Koruma Hizmetleri'nden veya koruculardan biriyle konuşmak istiyorum. Jonan, vadideki ayılarla ilgili ne kadar bilgi toplayabilirsen topla, nerelerde görülüyorlar falan... Bazılarına GPS taktıklarını duymuştum, bakalım oradan bir şey öğrenebilecek miyiz. Biri bir şey bulur bulmaz anında haberdar olmak istiyorum, saat kaç olursa olsun fark etmez. Bu canavar başıboş ortalıkta dolaşıyor ve onu yakalamak bizim görevimiz."

Diğer memurlar gittikten sonra Iriarte kadının yanına geldi.

"Dedektif, lütfen ofisime gelin. Pamplona'dan Başkomiser sizi arıyor." Amaia telefonu aldı.

"Ne yazık ki henüz size iyi bir haber veremiyorum, Komiser. Soruşturma olabildiğince hızlı bir şekilde ilerliyor ama maalesef katil bizden daha hızlı."

"Sorun yok, dedektif, ben soruşturmayı olabilecek en iyi ellere teslim ettim zaten. Bir saat kadar önce bir arkadaşım aradı, *Diario de Navarra*'yla bağlantısı olan bir arkadaşım. Carla Huarte'nin hapis yatan erkek arkadaşı Miguel Ángel'le bir röportaj yapmışlar, yarın yayımlanacak. Sen de biliyorsundur, delikanlıyı saldılar. Bu durumun ne anlama geldiğini sana söylememe gerek yok herhalde, asıl sorun da bu değil zaten. Röportaj sırasında muhabir Baztán Vadisi'nde henüz yakalanmamış bir seri katil olduğunu ima ediyor, Carla ve Ainhoa'nın cinayetleri arasındaki bağlantı ortaya çıktıktan sonra Miguel Ángel de Andrés'in serbest bırakıldığını söylemiş, bu da yetmiyormuş gibi son cinayet,

Anne adlı kızın cinayeti..." adam sanki notlarına bakarak okuyordu, "... Anne Arbizu cinayeti yarın halka açıklanacak."

"Arbizu," diyerek düzeltti Amaia.

"Haberlerin kopyalarını, yarınki gazetede yayınlanacak hallerini sana fakslarım. Uyarmadı deme, hiç hoşuna gitmeyecek, bayağı mide bulandırıcı yazılar."

Zabalza elinde, üzerlerinde altı çizili cümleler olan iki sayfayla geri geldi.

Carla Huarte'yi öldürmek suçuyla Pamplona Hapishanesi'nde bir ay hapis yatan Miguel Ángel de Andrés, bu vakanın polisler tarafından, Baztán Vadisi'nde son işlenen genç kız cinayetleriyle ilişkilendirildiğini doğruladı. Katil kızların kıyafetlerini kesiyor ve cesetlerin üzerinde insana ait olmayan kıllar bulundu. Kendi topraklarında cinayet işleyen korkunç bir hükümdar. Kana susamış bir basajaun.

Anne cinayetiyle ilgili haberin başlığı şöyleydi: "*Basajaun* Bir Kez Daha mı Saldırdı?"

11

İnsan eli değmeden önce, dağlardaki kayın ormanlarından, alçaklardaki meşe ormanlarından ve bu ikisinin arasındaki kestane, dişbudak ve fındık ağaçlarından oluşan büyük Baztán Ormanı'nı artık neredeyse sadece, geri kalan her şeyi büyük bir despotlukla ele geçirmiş gibi gözüken kayın ağaçları kaplamıştı. Karaçalı veya dikenli katırtırnaklarından oluşan çayır ve çalılıkların, süpürge otları ve eğrelti otlarının bir araya getirdiği, Baztánlıların nesiller boyu ayak bastıkları örtü sadece Irati'deki ormana özgü, büyülü bir yerdi ve artık cinayetlerin dehşetiyle lekelenmişti.

Ormanların uçsuz bucaksız oluşu Amaia'ya bir tür korku ve vertigo hissi verse de gizli bir gururla burada kendini her zaman evindeymiş gibi hissetmişti. Ve bu hissi seviyordu ama onunki sessizlik ve mesafeden beslenen saygı dolu ve sade bir sevgiydi. On beş yaşlarındayken kısa bir süreliğine orman yürüyüş grubuna katılmıştı. Bu gürültücü grupla yürürken umduğu kadar hoşuna gitmediğini fark edince üç doğa yürüyüşünden sonra gruptan ayrılmıştı. Araba kullanmayı öğrendikten sonra kendini orman yollarında bulmuş ve ormanın manyetik çekim gücüne yeniden şahit olmuştu. Dağlarda tek başına olduğunda tetiklenen güçlü huzursuzluğu fark edince hayrete düşmüştü, birisi onu

seyrediyormuş gibi hissediyordu, sanki yasak bir yere gelmiş veya kutsal bir şeye saygısızlık eden bir şey yapmıştı. Amaia bu deneyimin verdiği heyecan ve huzursuzlukla hemen arabasına atlayıp eve dönmüştü, Engrasi halasının oturma odasında saçma ve çocuksu gelen bu korkunun atalarından kalma olduğunun farkındaydı.

Ama soruşturmaya devam etmek zorunda olduğu için Amaia, Baztán Ormanı'nın gür bitki örtüsünün arasına mecburen geri döndü. Kış mevsiminin ölüm sancıları ormanda her yerde olduğundan daha çok hissediliyordu. Bütün gece boyunca yağan yağmur mola vermişti ve ardında Amaia'nın kıyafetlerine ve kemiklerine kadar işleyen nemin yoğunlaştırdığı soğuk ve ağır bir hava bırakmıştı. Kadın, James'in ona zorla giydirdiği kalın, mavi, kaz tüyü monta rağmen titriyordu. Aşırı su yüzünden koyulaşmış ağaç gövdeleri, çekingen şubat güneşinde, tarih öncesi çağlardan kalma bir sürüngenin derisiymiş gibi parlıyordu. Yapraklarını kaybetmemiş olan ağaçlar kışın yıprattığı yeşille parlıyor, esen hafif rüzgâr yaprakların altlarındaki simli yansımaları ortaya çıkarıyordu. Ormanın ortasından geçen ve katilin kıyılarını süslediği dehşete sessizce tanıklık yapan nehrin varlığı vadinin içlerinde bile hissedilebiliyordu.

Jonan montunun önünü iyice kapattı ve daha hızlı adımlarla kadının yanına geldi.

"İşte şuradalar," dedi, üzerinde Orman Korucuları amblemi olan Land Rover'ı göstererek.

İki üniformalı adam onların yanlarına gelişlerini seyrederken Amaia adamların başlarını çevirip gülmelerinden kendileriyle ilgili bir şaka yaptıklarını tahmin etti.

"Hadi bakalım, kızlarla ilgili hödük şakalar başlamış bile," diye mırıldandı Jonan.

"Boş ver sen, çok da önemli değil," dedi Amaia sessizce adamların yanında varmadan.

"Tünaydın. Ben Dedektif Salazar, *Policía Foral* Cinayet Masası'ndan, bu da Dedektif Yardımcısı Etxaide," diye kendilerini tanıttı Amaia.

İki korucu da zayıf, sırık gibi adamlardı ama biri diğerinden bir kafa boyu daha uzundu. Amaia uzun olanın, kadının rütbesini duyar duymaz sırtını nasıl dikleştirdiğini gözden kaçırmadı.

"Ben Alberto Flores, dedektif. Bu da meslektaşım Javier Gorria. Bu bölgeden biz sorumluyuz, çok büyük bir alandır, elli kilometre kareden daha büyük bir ağaçlık arazi ama size elimizden geldiği kadar yardım etmeye hazırız."

Amaia cevap vermeden iki adama baktı. Bu her zaman işe yarayan, gözdağı vermek için kullanılan bir taktikti ve bu sefer de işe yaramıştı. Sırtını Land Rover'a yaslamış olan korucu doğruldu ve kadına doğru bir adım attı.

"Hanımefendi, size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Ayı uzmanı bir saat kadar önce Huesca'dan geldi, arabası biraz ileride aşağıda," dedi yoldaki virajın arkasını işaret ederek. "Eğer bizimle gelirseniz size çalıştıkları yeri gösterebiliriz."

"Güzel, ayrıca bana dedektif diye hitap edebilirsin."

Ormanın içine girdikçe patika daha da daralıyor, çimenlerin tıpkı güzel bir bahçedeki gibi yeşil ve narin olduğu ufak açıklıklarda tekrar genişliyordu. Diğer yerlerde ağaçlar korunaklı, görkemli ve sıcacık bir labirente benziyordu ve bu izlenim önlerinde uzanan çam iğneleri ve yapraklarının oluşturduğu sonsuza uzanan örtüyle iyice pekişiyordu. Yağmur suyu eğimli arazide olduğu gibi, bu seviyedeki çalılık bölgeye kadar ulaşamadığı için ağaçların diplerinde rüzgârın sürüklediği yapraklardan oluşan yumuşak tümsekler, ormanda yaşayan *lamia*'lar için doğal yataklar haline dönüşmüştü. Amaia, Engrasi halanın ona anlattığı efsaneleri hatırlayınca gülümsedi. Ormanın ortasındayken, bu bölgede oturan insanların geçmişini şekillendirmiş olan büyülü yaratıkların varlığını kabul etmekte hiç zorlanmıyordu insan. Bütün ormanlarda hâkim olan bir güç vardır, bazıları derin ve gizemli oldukları için korkutucudur, bazıları da karanlık ve sinsi olduğu için. Baztán Ormanı büyüleyiciydi; insanların en derin, en çocuksu taraflarını hiç zorlanmadan ortaya çıkarmalarını

sağlayan dingin ve ilkel bir güzelliği vardı. İnsanların, eskiden ormanda yaşayan taraklı ördek ayakları olan fantastik perilere inanmasını sağlayan da bu çocuksu taraftı işte. Bu periler bütün günü uyuyarak geçirir, karanlık çökünce ortaya çıkıp uzun sarı saçlarını tararlardı. Bir *lamia*, ördek ayaklarına rağmen güzelliğinin etkisinden kurtulamayıp geceyi onunla geçiren her erkeğe altın tarağını vererek adamın kalbinden geçen dileğin gerçekleşmesini sağlardı.

Amaia ormandaki bu tür varlıkları o kadar somut bir şekilde hissediyordu ki druid kültürüne, ağaçların insanlar üzerindeki gücüne inanmak ve bir zamanlar vadide büyülü yaratıklarla insanlar arasındaki birlikten doğan bir din olduğunu hayal etmek çok kolaylaşıyordu.

"İşte buradalar, Hayalet Avcıları," dedi Gorria, sesinde en ufak bir alay olmaksızın.

Huescalı uzman ve asistanının üzerinde turuncu tulumlar vardı ve ellerinde adli tıp uzmanlarınınkine benzer gümüş rengi çantalar taşıyorlardı. Amaia ve Jonan yanlarına gittiğinde pürdikkat bir kayın ağacının gövdesini inceliyorlardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, dedektif," dedi adam elini uzatarak. "Ben Raúl González, bu da Nadia Takchenko. Neden bu tulumları giydiğimizi soracak olursanız söyleyeyim, kaçak avcılar yüzünden. Bu serseriler şimdi ormanda ayı olduğu söylentisini duydularsa her yerden, bir taşın altından bile çıkabilirler, şaka yapmıyorum. İri yarı maço İspanyol ayı avına çıkar ama ayının onu daha önce avlayacağından o kadar korkar ki hareket eden her şeye ateş edebilir... Daha önce de ayı sanarak bize çok kez ateş edildi, işte bu tulumlar o yüzden. İki kilometre uzaktan bile görünüyorlar, Rus ormanlarında bu tulumlardan herkeste var."

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı? *Habemus* ayısı mı, değil mi?" diye sordu Amaia.

"Doktor Takchenko ve ben bu aşamada böyle bir şeyi onaylamanın da reddetmenin de çok erken olduğunu düşünüyoruz, dedektif."

"Ama en azından karşısına bir işaret, ipucu çıkıp çıkmadığını söyleyebilirsiniz herhalde..."

"Evet söyleyebiliriz, etrafta büyük hayvanlar olduğuna dair izlere rastladığımızı kesinlikle söyleyebiliriz ama daha kesin bir sonuç elde edemedik. Sonuçta daha yeni geldik, doğru dürüst çevreyi inceleyecek fırsatımız olmadı ve hava da neredeyse kararmak üzere," dedi adam gökyüzüne bakarak.

"Yarın şafak vakti işe koyulacağız, böyle mi diyorsunuz?" diye sordu Doktor Takchenko yoğun bir İspanyol aksanıyla. "Bize gönderdiğiniz numunenin kesinlikle bir plantigrada ait olduğunu söyleyebilirim. Keşke elimizde başka bir numune daha olsaydı."

Amaia numuneyi bir cesetten aldıklarından hiç bahsetmemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Yarın yeni numuneler elinizde olur," dedi Jonan.

"Söyleyecekleriniz bu kadar o halde?" diye ısrarla sordu Amaia.

"Bakın dedektif, ilk bilmeniz gereken şey şu; ayılar genellikle insanın karşısına çıkmaz. En son ayı görüldüğü rapor edilen 1700 yılından beri Baztán Vadisi'ne inen bir ayı olduğuyla ilgili bir ihbara hiç rastlamadık. Bu vadideki son ayıyı öldüren avcılara verilen tazminatla ilgili bir kayıt bile var. O zamandan beri hiçbir şey yok. Bu kadar aşağılara kadar inen bir ayı olduğuyla ilgili resmi bir kayıt bulunmuyor, gerçi bu bölgede yaşayanlar arasında hep bir söylenti olmuştur. Sakın beni yanlış anlamayın, burası harika bir yer ama ayılar çevrede birileri olsun istemez, türü hiç fark etmez, bırakın insanları kendi türlerini bile yanlarında istemezler. Birinin tesadüfen bir ayıya rastlaması oldukça nadir rastlanan bir durum; ayı insanın kokusunu kilometrelerce uzaktan alacağı için anında yönünü değiştirir ve asla karşı karşıya gelmezler..."

"Peki, diyelim ki ayının teki tesadüfen, dişi kokusu alıp vadiye kadar indi. Anladığım kadarıyla bu kokunun çekim gücüne kapılıp yüzlerce kilometre yürüme kapasitesine sahipler. Peki, ya çok özel bir şeyin çekim gücüne kapıldıysa?"

"Eğer ceset demek istiyorsanız bu pek mümkün değil. Ayılar leş yemez, eğer avlayacak bir şey bulamazlarsa liken, meyve, bal, küçük filiz gibi şeyleri toplarlar, yani leş dışındaki her şeyi."

"Ben ceset demek istememiştim, işlenmiş gıda gibi bir şeyden bahsediyorum... Daha da detaya girmem mümkün değil maalesef."

"Ayılar insanların tükettikleri türde yiyecekleri çok severler, işin aslına bakacak olursanız avlanmak yerine, kokunun etkisinden kurtulamadıkları için insan nüfusunun fazla olduğu yerlere gelip çöpleri karıştırmalarına sebep olan işlenmiş yiyeceklerdir."

"Peki böyle bir durumda, işlenmiş yiyeceğin kokusuna kapılıp bir cesedin yanına yaklaşabilir mi, yani eğer ceset o yiyecek gibi kokuyorsa?"

"Evet, eğer bir ayının Baztán Vadisi'ne kadar indiğini düşünecek olursak ki bu pek olası değil."

"Tabii eğer ayıyla şeyi, nasıl deniyordu, şeyi karıştırmadılarsa? *Sobaka*'yı," diye güldü Doktor Takchenko. Doktor González birkaç adım uzaktaki koruculara baktı.

"Doktor Takchenko 2008 Ağustos ayında, buraya çok yakın bir yerde keşfedildiği söylenen ayı cesedinden bahsediyor. Otopsiden sonra cesedin ayı değil de sobaka köpeği olduğu anlaşıldı. Yetkililer boş yere ortalığı velveleye verdi."

"Bu olayı hatırlıyorum, gazetelere çıkmıştı ama bu sefer elimizdekilerin ayı postuna ait kıllar olduğunu tasdik eden sizlersiniz, öyle değil mi?"

"Bize gönderdiklerinizin ayı kılı olduğu kesin ama... Her neyse, şu anda daha fazla bilgi vermem mümkün değil. Birkaç gün daha buradayız, numunelerin alındığı bölgeleri inceleyeceğiz ve stratejik noktalara kamera yerleştirip etrafta ayı olup olmadığını anlamak için çekim yapacağız."

Çantalarını alıp diğerlerinin geldiği yamaçtan yukarı çıktılar. Amaia birkaç metre yürüyüp ağaçların arasından geçti ve

uzmanların ilgisini çeken izleri aradı. Arkasında duran orman korucularının düşmanca varlıklarını hissedebiliyordu.

"Peki, sizler neler söyleyebilirsiniz, beyler? Bu bölgede sıra dışı bir şeye rastladınız mı? Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?" diye sordu, verdikleri tepkiyi kaçırmamak için arkasını dönerek.

İki adam cevap vermeden önce birbirlerine baktılar.

"Bize ayı görüp görmediğimizi mi soruyorsunuz?" diye sordu kısa boylu olanı alaycı bir sesle.

Amaia sanki adamın varlığının o anda farkına varmış ve onu hangi kategoriye sokacağına hâlâ karar verememiş gibi ona baktı. Adamın yanına yaklaştı, o kadar yaklaştı ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Haki üniforma gömleğinin altındaki Osasuna takımının tişörtü görünüyordu.

"Merak ettiğim şey şu, Señor Gorria... adın Gorria, öyle değil mi? Bahsetmeye değer bir şey görmüş olabilir misiniz? Geyiklerin, yaban domuzlarının, tavşanların, yaban tavşanlarının veya tilkilerin sayılarında bir artış veya azalma oldu mu? Veya çiftlik hayvanlarına saldırı oldu mu? Bölgede sıra dışı hayvanlara, kaçak avcılara, şüpheli görünen günübirlikçilere rastlandı mı? Avcılardan, çobanlardan veya sarhoşlardan aldığınız ihbarlara? UFO veya T-Rex görenlere?.. Bunlar gibi şeyler... Bir de, ayı görenler elbette."

Adam boynundan aşağıya ve alnına doğru kıpkırmızı oldu, sanki bir anda bir enfeksiyona yakalanmış gibi. Amaia adamın yanaklarındaki sıkı deride oluşmaya başlayan minik ter damlalarını görebilecekti neredeyse, buna rağmen olduğu yerde birkaç saniye daha durdu. Sonra bir adım geri çekildi, bakışlarını yere çevirdi ve beklemeye başladı. Gorria sanki destek bekler gibi tekrar meslektaşına döndü ama öyle bir şey olmadı.

"Bana bak, Gorria."

"Sıra dışı herhangi bir şeye rastlamadık," diye araya girdi Flores. "Ormanın kendine ait bir kalp ritmi var ve doğal dengesi bozulmuş gibi görünmüyor. Bir ayının buraya, vadinin

derinliklerine kadar inmiş olabileceğini düşünmüyorum. Plantigradlar konusunda uzman değilim ama Hayalet Avcıları'yla aynı fikirdeyim. Ben on beş yıldır bu ormanda çalışıyorum ve size şu kadarını söyleyeyim, çok şey gördüm, bazıları çok sık rastlanan olaylar değildi, hatta oldukça sıra dışıydı diyebilirim. Mesela Çevre Ajansı'ndaki şu adamların Orabidea'da bir köpek cesedini ayı sanmaları gibi. Biz buna hiç inanmamıştık," dedi Gorria başını iki yana sallayarak, "ama haklı oldukları bir nokta var; gerçekten de çok büyük bir köpekti, ceset şişmiş ve çürümeye yüz tutmuştu. Cesedi bulunduğu çukurdan çıkaran itfaiyecinin mide bulantısı bir ay kadar geçmedi."

"Uzmanları duydunuz, dişi kokusu aldığı için her zaman gittiği yolu değiştiren bir erkek ayı olma olasılığı olduğunu söylüyorlar..."

Flores ne cevap vereceğini düşünürken bir çalıdan kopardığı yaprağı simetrik olacak şekilde ikiye katladı.

"Bu kadar aşağıya inmiş olamaz. Pireneler'den bahsediyor olsaydık tamam çünkü plantigrad uzmanları ne kadar zeki ve eğitimli olduklarını düşünürlerse düşünsünler çevrede saydıklarından daha fazla ayı olma ihtimali çok yüksek. Ama burada değil, bu kadar aşağıda değil."

"Peki, bulunan kılların bir ayıya ait olduğu gerçeğini nasıl açıklayacaksınız?"

"Eğer ilk analizler Çevre Ajansı tarafından yapıldıysa kertenkele derisi olsa bile bunu anlayana kadar dinozor pulu diyeceklerine eminim ama ben buna inanmıyorum. Biz ne iz gördük ne hayvan cesedi ne in ne de dışkı... hiçbir şey görmedik; ben bu Hayalet Avcıları'nın bizim gözden kaçırdığımız bir şeyi bulabileceğini hiç sanmıyorum. Bu kıllar olsa da burada ayı falan yok, efendim. Belki başka bir şeydir ama ayı olamaz," dedi adam, katladığı yaprağı dikkatlice açınca yaprağın koyu renkli, özsuyu göründü.

"Başka bir hayvan mı olabilir diyorsunuz? Büyük bir hayvan mı?"

"Tam olarak öyle demiyorum,"

"*Basajaun*'dan bahsediyor," dedi Gorria.

Amaia ellerini kalçalarına koydu ve Jonan'a döndü.

"*Basajaun*. Tüh, biz bunu neden daha önce düşünemedik? Şimdi anlaşıldı, gazeteleri okuyacak kadar rahat bir işiniz var herhalde."

"Ve televizyon seyredecek kadar," diye ekledi Gorria.

"Televizyona da mı çıktı?" Amaia, Jonan'a çaresizce baktı.

"Evet, *Lo que pasa en España*'da dün bir bölüm yayınlandı. Muhabirlerin bu bölgeye gelmesi uzun sürmez," diye cevap verdi.

"Siktir, tam bir Kafka romanı gibi. Bir *basajaun*. Peki ya sonra? Siz onu gördünüz mü?"

"O gördü," dedi Gorria.

Flores'in başını iki yana sallayarak meslektaşına nasıl baktığı Amaia'nın gözünden kaçmadı.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım önce, şimdi sen bana bir *basajaun* gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Ben bir şey söylemiyorum," diye mırıldandı Flores.

"Lanet olsun, Flores! Bunda tuhaf bir şey yok, bunu herkes biliyor, olay raporlarında var, en sonunda biri söyleyecek nasıl olsa, en iyisi sen kendin anlat."

"Anlat bana," diye ısrar etti Amaia.

Flores bir an tereddüt ettikten sonra konuşmaya başladı.

"İki yıl kadar önceydi. Kaçak avcılardan biri beni yanlışlıkla vurdu. Ağaçların arasında işiyordum, bu pezevenk de benim geyik falan olduğumu sandı herhalde. Beni omzumdan vurunca kendimi yerde buldum, en az üç saat yerimden kıpırdayamadım. Kendime geldiğimde yanıma çömelmiş bir yaratık gördüm, yaratığın yüzü tamamen kıllarla kaplıydı ama hayvanlarınki gibi değil, sakalı gözlerinin altından başlayan bir adama benziyordu daha çok ve o gözler zekâ doluydu, cana yakındı, insan gözü gibiydi, tek fark irisleri neredeyse bütün gözünü kaplıyordu, gözün beyazı hemen hemen hiç kalmamıştı, köpeklerin gözleri gibiydi aynı. Sonra tekrar bayılmışım. Sonra beni arayan meslektaşlarımın

sesine uyandım, yaratık tekrar gözlerimin içine baktı ve bir elini havaya kaldırdı, sanki veda eder gibi, sonra öyle bir ıslık çaldı ki kilometrelerce ötedeki meslektaşlarım duydular. Sonra tekrar kendimden geçmişim ve gözümü açtığımda hastanedeydim."

Konuşurken yaprağı tekrar ikiye katlamıştı, şimdi de başparmağının tırnağının ucuyla minik parçalara ayırıyordu. Jonan, Amaia'nın yanına gitti ve konuşmaya başlamadan önce kadının gözlerine baktı. "Vurulmanın şokuyla ve kan kaybı yüzünden halüsinasyon görmüş olabilirsin, dağ başında yalnız olduğunu bilmek de korkunç olmalı. Ya da belki de seni vuran avcı kendini suçlu hissedip meslektaşların gelene kadar başında beklemiştir."

"Avcı beni vurduğunu gördü ama verdiği ifadeye göre benim öldüğümü düşündüğü için bir sıçan gibi kaçmış. Adamı saatler sonra alkol oranını ölçmek için durdurmuşlar, işte o sırada olanları anlatmış. Şaşırtıcı, değil mi? O piçe minnettar olmam gerekir yine de, eğer itiraf etmeseydi beni bulamazlardı. Vurulmanın şoku yüzünden halüsinasyon görme işine gelince, olabilir tabii ama hastanede bana, üst üste konmuş yapraklar ve çimenlerle yapılmış olan sargıyı gösterdiler, su geçirmez bir pansuman işlevi gördüğü için kan kaybından ölmeme engel olan şey buymuş."

"Bilincini kaybetmeden önce yaprakları sen koymuşsundur belki. Yalnızken uzuvları kopan insanların, turnike yaptıklarını ve kopan uzvu korumayı başardıklarını ve bilinçlerini kaybetmeden hemen önce ambulans çağırdıklarını gösteren vakalar var."

"Vardır tabii, internette ben de okudum ama bana şunu söyleyebilir misiniz: Ben bilincimi kaybetmişken yaranın kapanmasına sebep olacak kadar sert nasıl bastırmış olabilirim? Çünkü yaratık tam olarak bunu yapmış, hayatımı kurtaran da bu olmuş."

Amaia bir şey söylemedi. Elini kaldırdı ve ağzının üzerine koydu, söylemek istemediği bir şeyin ağzından çıkmasına engel olmak ister gibi bir hali vardı.

"İşte, keşke size hiçbir şey söylemeseydim," dedi Flores patikaya doğru dönerek.

12

Amaia, Santiago Kilisesi'nin kapısına vardığında karanlık çökmüştü. Kapalı olduğundan emin bir şekilde büyük kapıyı itti, kapı yumuşak ve sessiz bir şekilde açılınca biraz şaşırdı. Kendi kasabasında kapıları hâlâ açık bırakabildikleri fikri gülümsemesine sebep oldu. Kısmen aydınlatılmış olan kilise mihrabında, ön sıralarda oturan elli kadar çocuk vardı. Parmaklarını kutsal su kabına daldırdı ve buz gibi damlalar alnına değince hafifçe ürperdi.

"Çocuğunuzu almaya mı geldiniz?"

Omuzlarında şalı olan, kırklı yaşlardaki kadına döndü.

"Pardon?"

"Ah, affedersiniz, çocuklardan birini almak için geldiğinizi sandım." Kadın onu tanımıştı kesinlikle. "İlk komünyon dersi veriyoruz da," diye açıkladı kadın.

"Bu kadar erken mi? Daha şubat ayındayız."

"Peder Germán bu işlerin usulünce yapılmasını seviyor," dedi, özür diler gibi omuzlarını silkerek. Amaia, pederin cenazede etrafımızı saran kötülükten bahsettiği uzun soluklu konuşmasını hatırladı ve Santiago papazının başka neleri usulünce yapmaktan hoşlandığını merak etti. "Yine de aslında çok fazla vaktimizin

kaldığını sanmıyorum, sadece mart ve nisan var ve ilk grubun ilk komünyonu 1 Mayıs'ta." Bir anda durdu.

"Kusura bakmayın, vaktinizi alıyorum, Peder Germán'la konuşmak için gelmiş olmalısınız, öyle değil mi? Şu anda kutsal eşya odasında, gidip çağırayım hemen."

"Yo, hayır, lütfen zahmet etmeyin, ben aslında kiliseye şahsi bir mesele için gelmiştim," dedi Amaia, neredeyse özür diler gibi bir ses tonuyla. Bunun üzerine anında kadının sempatisini kazandı ve kadın ona gülümseyerek, özverili bir hizmetkârın yapacağı gibi bir iki adım geri çekildi.

"Elbette, Tanrı sizinle olsun."

Amaia mihraptan uzaklaşıp orta hole yürüdü ve yan mihraplardaki oyma eserlerin önünde durdu, o genç kızları, temizlenmiş, makyajsız ve cansız yüzlerini, birinin o durumda bile güzel olan bu dehşetli görüntüyü sunmayı kendine nasıl vazife edindiğini düşündü. Kafasını kaldırıp azizlere, baş meleklere ve yas tutan Meryemlere baktı, renkten eser olmayan soluk, gergin yüzlerine baktı. Bu yüzlerde saflık ve vahiy halinin ardındaki acı, yavaş yavaş etki eden işkence hâkimdi, aynı anda hem korkulan hem de arzu edilen bu duygular yoğun bir teslimiyet ve uysallıkla kabul edilmişti.

"Siz buna asla erişemeyeceksiniz," diye mırıldandı Amaia.

Hayır, bu kızlar aziz değillerdi, uysal ve özverili bir şekilde teslim olmuş olamazlardı, o adam canlarını almış ve ruhlarını çalmıştı.

Santiago Kilisesi'nden ayrıldıktan sonra ağır ağır yürüyerek karanlığın ve insanın içine işleyen soğuğun erken saate rağmen teslim aldığı boş sokakların tadını çıkardı. Kilise bahçelerinden geçti ve binanın çevresindeki, kilisenin çan kulesiyle yarışan boylarıyla dev ağaçları hayranlıkla izlerken o ıssız sokaklarda üzerine çöken tuhaf duygunun farkına vardı. Elizondo'nun şehir merkezi vadinin en altındaki ovanın çevresine yayılmıştı ve plan büyük ölçüde Baztán Nehri'ne göre yapılmıştı. Birbirine paralel

üç ana caddesi şehrin tarihi kısmını oluşturuyordu ve buradaki büyük binalar ve diğer evler hâlâ varlığını sürdüren klasik yerel stile göre yapılmıştı.

Calle Braulio Iriarte, Baztán Nehri'nin kuzey yakasından geçiyor ve iki köprüyle Calle Jaime Urrutia'ya bağlanıyordu. İkinci sokak, Calle Santiago'nun yapılışına kadar kasabanın eski ana caddesiydi ve Baztán Nehri'nin güney yakasından geçiyordu. Geniş sıra evlerin olduğu ve yirminci yüzyılda Pamplona'yla Fransa arasındaki otobanın yapımının başlamasıyla Calle Santiago bu bölgedeki kentsel gelişime önayak olmuştu.

Amaia atkısının katlarının arasına giren rüzgârı hissederek kasabanın ana meydanına geldi ve bir önceki yüzyılda büyük çoğunlukla *pelota** oynamak için kullanıldığı dönemdeki cazibesinin önemli bir kısmını artık kaybetmiş olan, parlak ışıklarla aydınlatılmış meydana baktı. Juan de Arozamena adındaki ünlü taş ustasının iki yılda inşa ettiği ve on sekizinci yüzyılın sonlarından kalma heybetli bir bina olan belediye binasına gitti. Binanın ön cephesinde, üzerinde "Baztán Vadisi ve Üniversitesi" yazan o tanıdık damalı arma vardı, ön cephenin sol altında *botil harri*** diye bilinen bir taş vardı. Bu taş oyuncuların eldiven giydikleri *laxoa* olarak bilinen *pelota*'da kullanılıyordu.

Bir törendeymiş gibi uzanıp taşa dokundu ve soğuğun koluna doğru yayılışını hissetti. Amaia eskiden meydanın oyun sırasında nasıl olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Dört *pelotaris*'ten oluşan iki takım birbirlerine bakacak şekilde diziliyorlardı, daha fazla oyuncuyla ve file olmadan oynanan bir tenis oyununa benziyordu biraz. Topu birbirlerine atmak için oyuncuların elinde raket yerine *laxoa*, yani eldiven oluyordu. On dokuzuncu yüzyılda bu oyun yavaş yavaş unutulmaya başlamıştı. Buna rağmen bir zamanlar babasının ona büyükbabalarından birinin bu oyunun

* Duvara karşı oynanan geleneksel bir Bask top oyunu. (ç.n.)

** Taş çanak veya şişe: İspanyolların top oyunu *pelota*'nın Bask versiyonu olan *laxoa*'da kullanılır. (ç.n.)

büyük hayranı olduğunu ve en sonunda büyükbabasının eldiven yapmaya başladığını ve kendi işlediği ve renklendirdiği derilerle, kendi diktiği eldivenlerin kalitesi sayesinde ünlendiğini anlatmıştı.

Burası onun doğduğu kasabaydı, hayatının büyük bir çoğunluğunu burada geçirmişti. Tıpkı genetik bir iz gibi hayatının bir parçasıydı, rüyalarında geri döndüğünü gördüğü yerdi burası, tabii müstehcen bir şekilde iç içe geçmiş ceset, suikastçı, katil ve intiharlarla dolu kâbuslar görmediği zamanlarda. Ama dingin bir uyku uyuduğunda, kendini o sokak ve meydanlarda, o taşların arasında, hep ayrılmak istediği o yerde görüyordu. Sevip sevmediğinden emin olamadığı o yerde. Artık var olmayan o yerde çünkü artık özlemeye başladığı yer çocukluğundaki Elizondo'ydu. Ama her şeyi çok fazla değişmiş bulacağını düşündüğü bu yere gelince aslında hiçbir şeyin o kadar da değişmediğini fark etmişti. Evet, sokaklarda artık daha fazla araba vardı, daha fazla sokak lambası, kasabanın yüzünü makyaj gibi renklendiren çiçek tarhları ve küçük bahçeler vardı. Ama bu değişiklikler, kasabanın özünün değişmediğini, alttan alta her şeyin aynı kaldığını görmesine engel olacak kadar büyük değişiklikler değildi.

Calle Santiago'daki Pedro Galarregui'nin dükkânının veya Alimentación Adela manavının ya da annesinin kıyafetlerini aldığı Belzunegui veya Mari Carmen gibi mağazaların, Baztanesa fırınının, Virgilio'nun ayakkabı dükkânının veya Calle Jaime Urrutia'daki Garmendia'nın eski eşya dükkânının hâlâ yerinde olup olmadığını merak etti. Özlediği Elizondo'nun bu Elizondo bile olmadığını biliyordu, varlığının bir kısmını şekillendirmiş olan ve ancak son nefesini verirken onunla beraber ölecek olan o daha eski ve ilkel yeri özlüyordu. Salgın hastalıkların tahrip ettiği hasatların, 1440 yılındaki boğmaca salgınında ölen çocukların olduğu o yeri. İlk başlarda yaşamaya elverişli olmayan bu yere uyum sağlamak için insanların geleneklerini değiştirmek zorunda kaldığı, kasabanın başlangıcı sayılan kilisenin yanındaki yerde yaşamaya kararlı olan bir halkın olduğu Elizondo'yu

özlüyordu. Meydanda, Caracaslı Gipuzkoan Kraliyet Şirketi için tüccar alımında Venezuela'ya gitmek isteyen denizcilerin biriktiği Elizondo'yu. Baztán Nehri'nin korkunç sellerinden ve nehrin kıyıları infilak ettikten sonra kasabayı yeniden inşa eden Elizondoluların Elizondo'sunu. Zihninde, sel baskını sırasında besi hayvanlarının cesetleriyle beraber sularda sürüklenen, küçük şapellerdeki mihrabı canlandırdı. Ve bu bataklığın ortasında ortaya çıkan mihrabın göklerden gelen bir işaretten başka bir şey olamayacağını, Tanrı'nın onları terk ettiğini ve tüm acılara katlanmak zorunda olduklarını düşünen kasaba sakinleri tarafından başlarının üzerine kaldırılarak taşınışını canlandırdı. Her zaman, muhafaza etmekten daha tehdit edici olan merhamet uğruna başlarını göğe çevirmiş, doğadaki işaretleri yorumlamaya çalışan, zorunluluğun eseri olan cesur erkek ve kadınlar.

Calle Santiago'dan geri döndü ve Javier Ziga Alanı'na kadar yürüdükten sonra köprüye çıkıp, köprünün tam ortasına gelince durdu. Alçak duvara yaslanıp üzerinde köprünün isminin, Muniartea'nın kazılı olduğu sert taşlarda parmaklarını dolaştırırken mırıldandı. Mineral kokusunu zirveden aşağıya kadar taşıyan nehrin karanlık sularına baktı. Calle Jaime Urrutia'daki, kilisenin ve papaz evinin bakımından sorumlu olan kadına, yani *Serora*'ya ait olan ve 1913 yılının 2 Haziran'ında sel sularının ulaştığı son noktayı işaret eden evin üzerindeki anı plaketi hâlâ duruyordu. Aynı nehir şimdi bir başka dehşete tanıklık ediyordu, doğal güçlerle hiç alakası olmayan, aksine doğrudan insandaki mutlak günahkârlıkla alakalı bir başka dehşete. Tüm arzuları, öfkeyi, gururu ve mide bulandırıcı açgözlülüğün doyurulması mümkün olmayan iştahını ortaya çıkaran bu günahkârlık insanı bir hayvana, yırtıcı bir hayvana dönüştürmüştü ve bu hayvan, erdemlilerin yanına yaklaşabilmek, en rezil eylemi gerçekleştirebilmek için onların arasına karışmıştı.

Amaia bir anda sırtının ürperdiğini hissetti, titreyen ellerini soğuk taştan çekti ve ceplerine soktu. Nehre son bir kez bakıp evin yolunu tuttuğunda yağmur tekrar yağmaya başlamıştı.

13

Engrasi halanın oturma odasında sohbet eden James ve Jonan'ın iç içe geçmiş seslerine karışan televizyonun her zaman her yerden duyulan sesi çalındı kulağına. James ve Jonan, kumarhanede olsa hiç uyumsuz gözükmeyecek yeşil bir çuhayla kaplı altıgen masada poker oynayan altı ihtiyar hanımefendinin çıkardığı asıl şamatadan uzakta oturuyorlardı sanki. Halası bu masa örtüsünü, her öğleden sonra üzerinde birkaç Euro ve şerefleriyle kumar oynayabilmeleri için Bordeaux'dan getirmişti. Amaia'yı kapının eşiğinde görünce iki adam oturdukları yerden kalkıp kadının yanına geldiler. James kadının yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra elinden tutup onu mutfağa götürdü.

"Jonan da seni bekliyordu, seninle konuşmak istiyormuş. Sizi yalnız bırakayım."

Dedektif Yardımcısı kadının yanına yaklaşıp elindeki kahverengi zarfı ona uzattı.

"Patron, Zaragoza'daki numunelerin raporu geldi, hemen görmek istersiniz diye düşündüm," dedi Engrasi'nin kocaman mutfağını inceleyerek. "Artık böyle yerler kalmadı sanıyordum."

"Haklısın, kalmadı, inan bana," dedi Amaia, zarfın içindeki kâğıdı çıkararak, "Bu... çok aydınlatıcı oldu. Dinle, Jonan,

cesetlerin üzerinde bulduğumuz kıllar yaban domuzu, koyun ve tilki kıllarıymış ve ayı kılı olabilirmiş ama bu sonuncusu henüz kesin değilmiş, teyit edilmesini bekliyorlarmış. Ayrıca ipin üzerinde bulunan epitel kalıntıları, hazır mısın, keçi derisiymiş."

"Keçi derisi mi?"

"Evet, Jonan, Nuh'un gemisiyle karşı karşıyayız. Hâlâ fil sümüğü ve balina yağı bulamadıklarına şaşırıyorum..."

"İnsana ait bir kalıntı yok muymuş?"

"Yok, ne kıl ne sıvı, hiçbir şey. Bizim korucular bunu duysalardı ne düşünürlerdi sence?"

"İnsana ait bir iz bulunamamasının sebebinin bunu yapanın insan olmaması olduğunu söylerdi. Çünkü yapan bir *basajaun*."

"Bana sorarsan, o herif aptalın teki. Kendi de söyledi, *basajaun*'lar barışçıl yaratıklar, ormanın ruhunun koruyucuları... Kendisi demedi mi, bir *basajaun* hayatımı kurtardı diye, şimdi söyle bakalım bu bizim vakaya hiç uyuyor mu?"

Jonan kadına bakarak yaptığı yorumu düşündü.

"*Basajun*'un orada olması kızları öldürdüğü anlamına gelmiyor, hatta tam tersi: Ormanların koruyucusu olarak bu avcının varlığı yüzünden bile kendini sorumlu, hakarete uğramış ve kışkırtılmış hissetmesi daha mantıklı."

Amaia adama şaşkınlıkla baktı.

"Mantıklı mı?.. Tüm bunlar seni güldürüyor, değil mi?" Jonan gülümsedi. "Bu *basajaun* saçmalığından hoşlanıyorsun sen, inkâr edeyim deme."

"Ölü kızlarla ilgili olmayan kısmı ilgimi çekiyor sadece. Ama herkesten çok sizin bunun bir saçmalık olmadığını biliyor olmanız lazım patron, ne dediğimi bilerek konuşuyorum, polis memuru olmam dışında ben arkeolog ve antropoloğum da aynı zamanda."

"Çok hoş. Peki o zaman, neden herkesten çok benim bilmem gerekiyormuş, önce bunu açıkla bakalım."

"Çünkü siz burada doğup büyümüşsünüz. Bu hikâyelerle büyütülmediğinizi söylemeyeceksiniz bana herhalde? Bunlar saçmalık değil, Bask ve Navarra kültürünün ve tarihinin bir parçası, ayrıca şunu da unutmamak lazım ki şu anda mitoloji olarak değerlendirdiğimiz şey aslında bir din."

"Sen de şunu unutma, 1610 yılında tam da bu vadide, ekstrem uygulamaları olan bir din adına onlarca kadın zulüm gördü, mahkûm edildi ve *auto-da-fé** ateşinde can verdi, tıpkı bunun gibi saçma ve evrim tarafından yıkılan inançlar yüzünden."

Jonan, aldatıcı derecede mütevazı Dedektif Yardımcısı unvanının arkasında yatan bilgece bir bakışla Amaia baktı ve başını hayır der gibi salladı.

"Efsanelerin ve cahil köylülerin ateşli dindarlığı ve korkularının verdiği hasarın korkunç boyutlarda olduğunu herkes biliyor ama bunun yakın tarihimizdeki en baskın inanç sistemlerinden biri olduğunu da inkâr edemezsiniz patron. Bundan yüz ya da en fazla yüz elli yıl kadar önce cadılara, *sorgiña*'lara,** *belagile*'lere,*** *basajaun*'lara ve *tartalo*'ya, hepsinden de önemlisi, bir kaprisiyle şimşekler çaktıran ve kasabayı en korkunç kuraklığa mahkûm eden, ekin ve besi hayvanlarının koruyucusu, annesi, dâhi tanrıça Mari'ye**** inanmadığını söyleyen bir insana rastlamak mümkün değildi. Sonunda öyle bir noktaya geldi ki cadılara inananların sayısı Kutsal Üçlü'ye inananların sayısını geçti ve bu, Kilise'nin gözünden kaçmadı. İnançlılar kilisedeki ayinden hemen sonra, ezelden beri ailelerinin hayatlarının bir parçası haline gelmiş olan eski gelenekleri devam ettiriyorlardı. Ve bu eski inançlara karşı savaş açanlar, delilikleri sayesinde inançları tersine

* Engizisyonun günahkârlar için uyguladığı "ateşte yakma" cezası. (ç.n.)
** Cadı. (ç.n.)
*** Büyücü kadın. (ç.n.)
**** Bask mitolojisinde suyun, rüzgârın, toprağın, güneşin tanrıçası; doğurganlığı ve bereketi temsil eder. (ç.n.)

çevirmeyi başaran, Bayonne'nun engizitörü Pierre de Lancre gibi yan deli obsesifler oldu. İnsanların manşetlerinin bir parçası haline gelen ritüeller bir anda lanetli, cezalandırılmalarını gerektiren bir şeye dönüştü, bir anda en absürd suçlamaların nesnesi haline geldiler ve bu insanları işbirliği yapmaya iten sebep çoğunlukla Engizisyon karşısında kendilerini şüpheli durumdan kurtarmaktı. Ama bu delilikten önce, eski din, yüzyıllar boyunca en ufak bir sorunda sebep olmadan Pireneler halkının hayatının vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Hatta Hıristiyanlıkla sorunsuz bir şekilde yan yana varlığını sürdürdüğü oldu, ta ki bu tahammülsüzlük ve delilik ortaya çıkana kadar. Ben toplumun eski değerlerinden bazılarını geri kazanmasının kimseye bir zararı olacağını sanmıyorum."

Normalde içine kapanık biri olan dedektif yardımcısının ağzından çıkan bu sözlerden etkilenen Amaia, "Jonan," dedi, "delilik ve tahammülsüzlük her toplumda var, bana sanki Engrasi halamla konuşmuşsunuz gibi geldi..."

"Hayır, konuşmadım ama konuşmayı çok isterim doğrusu. Kocanız bana onun Tarot falı gibi şeyler baktığını söyledi."

"Evet, yapıyor öyle şeyler. Halamdan uzak dur," dedi Amaia gülümseyerek, "kafan zaten yeterince dağınık."

Jonan gözlerini fırının yanında duran ve akşam yemeğinden önce son kez fırına sokulacak olan rostodan ayırmadan güldü.

"Dağınık kafalar demişken, Montes'in nerede olduğu konusunda bir fikrin var mı acaba?"

Dedektif yardımcısı tam cevap verecekti ki fikrini değiştirdi, dudaklarını ısırıp başını öne eğdi. Yüzündeki ifade Amaia'nın gözünden kaçmadı.

"Jonan, burada hayatımızın en önemli soruşturmasını yürütüyoruz, çok şey bu vakaya bağlı. Ün, şeref ve en önemlisi sokakları o sıçandan temizlemek ve o kızlara yaptığını başka birine yapmasına engel olmak. Ona destek olmaya çalışmanı anlıyorum ama Montes serseri mayın gibidir ve bu davranışları soruşturmayı

ciddi şekilde etkileyebilir. Ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Ama hâlâ bu konuda ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Onu rapor etmedim elbette ama ne kadar hoşuma gitmese de, Fermín Montes'e ne kadar saygı duyuyor olsam da bu tuhaf davranışlarının çalışmaktan canları çıkan, gözleri bozulan ve uykusuz kalan onca profesyonelin yaptığı işe gölge düşürmesine izin veremem. Şimdi, Jonan, söyle bakalım, Montes'le ilgili ne biliyorsun?"

"Şey, patron, sizinle aynı fikirdeyim ve size olan bağlılığımı biliyorsunuz. Daha önce bir şey söylemedim çünkü bu konunun biraz kişisel olduğunu düşündüm..."

"Buna karar verecek olan benim."

"Bu öğlen onu Antxitonea'da öğle yemeği yerken gördüm... ablalarınızdan biriyle," diye sözünü aceleyle bitirdi Jonan.

"Ablalarım mı?" diye sordu Amaia şaşkınlıkla.

"Evet, sizin ablanızdı."

"Rosaura?"

"Hayır, diğeri, Flora."

"Flora mı? Onlar seni gördüler mi?"

"Hayır, restoranın barı yarım daire şeklinde, biliyorsunuz, girişten başlıyor ve arka taraftaki *pelota* sahasının girişine kadar uzanıyor. Ben cam kenarında Iriarte'yle oturuyordum ama onları içeri girerken gördüm. Tam selam verecekken yemek salonuna geçtiler, peşlerinden gitmem uygun olmaz diye düşündüm ben de. Biz yarım saat sonra çıkarken, bara açılan pencereden siparişlerinin geldiğini ve yemeğe başlamak üzere olduklarını gördüm."

Jonan Etxaide yağmurdan korkan biri olmamıştı hiçbir zaman. Aslında sağanak yağışta şemsiyesiz dolaşmak en sevdiği şeylerden biriydi ve Pamplona'da fırsat buldukça montunun kapüşonunu çekerek yürüyebiliyordu. Kendisinden başka herkes telaş içinde en yakındaki kafeye girerken veya binaların güvenilir olmayan, üzerlerine daha fazla su dökülmesine yol açarak onları

daha da ıslatan saçaklarının altına kaçışırken o ağır ağır yürüyordu. Fırsat bulduğu her yere yağan suyun, eğri bir duvak gibi tuhaf bir etki yaratarak oluşturduğu pürüzsüz tülü hayranlıkla seyrederek yürüyordu sokaklarda. Arabaların farları karanlığı delip geçerken insanların karşılarına sudan hayaletler çıkarıyordu ve trafik ışıklarının kırmızısı sanki somut bir şeymiş gibi dökülerek ayaklarının ucunda kırmızı gölcükler oluşturuyordu. Issız kaldırımların aksine, herkesin, tıpkı sevgilileriyle buluşmaya gidenler gibi, aceleyle bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi göründüğü o saatlerde trafik yoğun oluyordu. Jonan, kendisini bir anda bambaşka bir döneme ışınlayan binaların siluetlerini görebileceği mesafeye vardığında bir anda azalan gürültüden kaçarcasına Calle Santiago'dan meydana doğru yürüdü.

Belediye binasının ön cephesine ve yanındaki, yirminci yüzyılın başlarında kasabanın zenginleri için bir buluşma mekânı olarak tasarlanan kumarhaneye hayran hayran baktı. İşle ve siyasetle ilgili kararların büyük bölümü o pencerelerin arkasında verilmişti. Sosyal konumun ve bu konumun suiistimal edilmesinin şimdiki zamandan daha fazla olduğu bu dönemde, kumarhanede muhtemelen belediye binasından çok daha fazla karara varılmıştı.

Yağmur ve güzel evlerin geçmişi çağrıştıran mimarisi tarafından esir alınmış olarak Calle Jaime Urrutia'da yürümeye başladı. 27 numarada, evlerin ve bazıları şimdiki A caddesinin inşası sırasında kaybolmuş olan tarlaların, ahırların ve çiçek bahçelerinin arasında bir bağlantı yolu olarak kullanılan, Calle Santiago'ya çıkan bir geçit, bir *belena* vardı. Meydanın bir tarafındaki dükkânlar tarafından işgal edilmiş olan evlerin altındaki revakların, *gorape*'lerin tam karşısında Elizondo'nun, yirminci yüzyılın ortalarına doğru bir elektrik santraline dönüştürülmüş olan eski değirmeni vardı. Bir kasabanın mimarisi, orada yaşayanların yaşam tarzları ve tercihlerini de gösterir, tıpkı bir insanın alışkanlıklarının onun gelecekteki davranışlarını gösterdiği

gibi. Mekânların da kişisel özellikleri vardır, tıpkı iyi bir aile tarafından yetiştirilmek gibi ve bu kasabada gurur vardı, kahramanlık, emek vardı, sadece kaba kuvvetle elde edilmesi mümkün olmayan, aynı zamanda ustalık ve beceri de gerektiren şan ve şeref vardı. Kasabanın armasında satranç tahtası olması tesadüf değildi, Elizondo halkı bu zırhı, dünyadaki yerlerini şeref ve sadakatle kazananların gururuyla sergiliyordu.

Bu şeref ve gururun merkezinde, bir katil sıra dışı ve dehşet verici eserini sergilemeye cesaret edebiliyordu, tıpkı beyaz piyonları yiyerek satranç tahtasında acımasızca ilerleyen despot siyah bir şah gibi. Kendisinden önce gelen seri katillerde görülen aynı kendini beğenmişlik, aynı gösteriş merakı ve aynı gururla.

Jonan için, karanlığın içinde katillerin profilini tahmin etmek, ana hatlarıyla belirlemek ve sezmeye çalışmak artık neredeyse bir takıntı haline gelmişti, bir sonraki hamlenin büyük önem arz ettiği satranç oyunları gibi. Oyunun geri kalanının ne şekilde gelişeceğinin ve rakibin bu hamleyle nasıl yenilgiye uğrayacağının belirlendiği tek bir hamleye bağlı bir vakaydı bu. Dedektif Salazar'ın anlattığı o derslerden birine katılabilmek için her şeyini verebilirdi. Ama şimdilik onun yanında olmakla, onunla yan yana çalışıyor olmakla ve dedektifin çok saygı duyduğunu düşündüğü, kendi öneri ve fikirleriyle soruşturmaya katkıda bulunuyor olmakla yetinmesi gerekiyordu.

14

Rosaura Salazar üşüyordu, hem içini hem de dışını donduran o korkunç soğuk yüzünden dimdik yürüyordu ve çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki sanki kauçuk bir şeyi ısırıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. Şemsiyesiyle nehir kenarında yürüyor, bir yandan da neredeyse boşalmış sokaklardaki dondurucu havanın, içinde taşıdığı ve her an bir çığlığa dönüşebilecek olan acısını dindirmesini umuyordu. Gözlerini yakan gözyaşlarını daha fazla tutamadı, akmalarına izin verdi, kederinin artık birkaç ay önceki kadar yoğun ve derin olmadığının farkındaydı. Yine de hâlâ kızıyordu kendine ama aynı zamanda içten içe eskiden bu acının kendisini yok edeceğini sandığını hatırlayınca rahatlıyordu. Artık öyle hissetmiyordu çünkü. Gözyaşları bir anda durdu, donmuş suratında yavaş yavaş soğuyup katılaşan sıcak bir maske taşıyormuş gibi hissediyordu.

Artık gözyaşlarının karamsarlığını dışa vurmayacağından emin olduğuna göre eve geri dönebilirdi. Çukurlara basmamaya çalışarak *ikastola*'nın* önünden geçti ve ona doğru gelen kadını görünce otomatik olarak elinin tersiyle yüzünü sildi hemen.

* Bask dilinde eğitim veren okul. (ç.n.)

Kadının yabancı biri olduğunu, bu yüzden durmasına ve sohbet etmesine veya selam vermesine gerek kalmadığını fark edince rahatlayıp iç geçirdi. Ama kadın durup ona baktı. Rosaura da ne yapacağını bilemeyerek durdu. Bu, kasabada yaşayan, sima olarak tanıdığı ama adını bir türlü hatırlayamadığı bir kızdı. Adı Maitane'ydi belki de. Kız ona bakarken öyle büyüleyici bir şekilde gülümsedi ki Rosaura da sebebini bilmeden, çekingen de olsa kıza gülümsedi. Sonra kız kahkaha atmaya başladı, ilk başta çekimser başlayan kahkaha gitgide yükseldi ve en sonunda gecenin içinde çın çın çınladı. Rosaura artık gülümsemiyordu, yutkunup çevresine bakınca kızın neden kahkaha attığını anladı. Sonra kafasını tekrar kıza çevirince, kahkaha atmaya devam eden kızın ağzının, bakışları kadar alaycı bir şekilde kıvrıldığını gördü. Rosaura ağzını açtı, bir şey söyleyecekti, soracaktı belki de... Ama buna gerek bile yoktu çünkü artık her şeyi net olarak görebiliyordu, sanki biri gözlerinin üzerindeki bağı kaldırmış gibi. Ne olduğunu anladığında, kendini bu küçük cadının yaydığı iğrenme, kötülük ve kibirden oluşan dalgalar tarafından kuşatılmış gibi hissetti. Dalgalar etrafını sarıp midesini bulandırdığında, kulaklarında çınlayan kahkaha yüzünden o kadar utandı ki ölmek istedi. Bir anda başı dönmeye başladı, üşüyordu ve tam her şeyin ancak bir kâbus olduğu sonucuna vardığı sırada kız kahkaha atmayı bıraktı ve Rosaura'nın yanından geçene kadar acımasız bakışlarını üzerinden ayırmadan yürümeye devam etti. Rosaura arkasına bakmaya cesaret edemeden bir elli metre kadar yürüdükten sonra nehrin kenarındaki duvar kenarına gidip kustu.

15

Neşeli topluluk yıllardır kış akşamlarında toplanıp poker oynuyordu. Yetmişini geçmiş Engrasi, grubun en genç üyesiydi ve yaklaşık seksenlerinde olan Josepa da en yaşlısı. Engrasi ve üç kişi duldu, grupta kocası yaşayan sadece iki kişi vardı. Anastasia'nın kocası Baztán Vadisi'ndeki kış soğuğundan o kadar korkar olmuştu ki kış aylarında evden çıkmıyordu ve Miren'inki, ahbaplarıyla bar bar gezip *txikitos** içiyordu.

Kumar masasından kalkıp ertesi gün görüşmek üzere vedalaştıktan sonra içeride, şimşek çaktıktan sonraki gerilimli hava gibi titreşimli bir enerji olurdu. Amaia bu kadınları seviyordu, gerçekten seviyordu çünkü hepsinin yüzünde yolculuklarının tadını çıkarmış olarak eve dönüyor olmanın güveni ve insanı imrendirecek mutluğu okunuyordu. Çoğunun kolay bir hayat yaşamamış olduğunun farkındaydı. Hastalıklar, ölmüş kocalar, kürtajlar, asi çocuklar, aile sorunları ama bütün bunlara rağmen arkalarında kalan hayata karşı hissettikleri her türlü kırgınlık ve öfkeyi geride bırakmışlardı ve her yeni günü bir yaz akşamı *verbena*'da dans etmek için dışarı çıkan genç kızlar gibi neşeyle ve Mısır

* *Bir tür şarap. (ç.n.)*

kraliçeleri gibi bilgece karşılıyorlardı. Bir gün kendisi de ihtiyar bir hanım olabilme şerefine erişecek olursa onlar gibi olmak istiyordu. Bağımsız ama aynı zamanda köklerinin tam olarak farkında olan, enerjik, hayat dolu ve ölümü düşünmeden veya sadece ölümün elinden bir gün veya bir saat daha çaldıklarını düşünerek, her günün tadını çıkaran yaşlı erkek ve kadınlarda görülen, hayatı alt etmiş olmanın getirdiği zafer duygusu yüzlerinden okunan o insanlar gibi olmak istiyordu.

Atkılarını ve çantalarını alıp ertesi gün rövanş maçı isteyerek ve öpücükler saçıp herkesi kucaklayarak ve James'in ne kadar harika bir genç adam olduğuyla ilgili övgüler yağdırarak en sonunda, arkalarında, oturma odasında cadı meclislerinde hissedilen o siyah beyaz enerjiyi bırakarak gittiler.

"İhtiyar cadılar," diye mırıldandı Amaia sırıtarak.

Elindeki zarfa gözleri kayınca suratı yine asıldı. Keçi derisi, diye düşündü. Kafasını kaldırınca James'in sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsemeye çalıştı ama olmadı.

"Amaia, Lenox Kliniği'nden aradılar, bu haftaya randevu alıp almayacağımızı, tekrar erteleyip ertelemeyeceğimizi sordular."

"Ah, James, şu anda bu konuyu düşünemem biliyorsun, zaten endişeleneceğim yeterince şey var."

James'in yüzünde kızgın bir ifade belirdi.

"Onlara her halükârda bir şey söylemek zorundayız, sonsuza kadar erteleyip duramayız."

Amaia adamın sesindeki gerginliği hissedince ona doğru dönüp elini tuttu.

"Sonsuza kadar ertelemeyeceğiz, James. Sadece şu anda bunu düşünemem diyorum, gerçekten yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmak mı istemiyorsun?" diye sordu James, kadını reddeder gibi elini çeker çekmez bu yaptığından pişman oldu. Kadının elindeki zarfa takıldı gözü.

"Özür dilerim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kadın önce zarfa sonra tekrar kocasına baktı.

"Yok, hayır, çözmemiz gereken bir bulmaca var sadece ama şimdi değil. Şimdi bana bir kahve yap, sonra yanıma gel ve bütün gün neler yaptığını anlat."

"Anlatırım ama kahve olmaz, kahve içmeden bile ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyorum. Sana bir bitki çayı yapayım."

Amaia şöminenin karşısındaki berjerlerden birine oturdu. Mutfakta iş yaparken bir yandan da James'le sohbet eden Engrasi halayı dinlerken zarfı koltuğun kenarına koydu. Bir kütüğü yalayarak dans eden alevlere dikti gözlerini ve James ona dumanı tüten çay fincanını uzattığında ateşin büyüleyici sıcaklığının karşısında otururken birkaç dakika geçmiş olduğunu o zaman fark etti.

"Rahatlamak için bana ihtiyacın yokmuş anlaşılan," dedi James surat asarak.

Amaia gülümseyerek kocasına döndü.

"Sana her zaman ihtiyacım var, hem rahatlamak için hem de başka şeyler için... Ateş yüzünden..." çevresine baktı, "bir de bu ev. Kendimi bu evde hep çok iyi hissetmişimdir. Küçükken annemle kavga ettiğimde buraya sığındığım günler geldi aklıma. Annemle sık sık kavga ederdik. Ateşin karşısına geçer, yanaklarım yanana veya uyuyana kadar burada böyle otururdum."

James elini kadının başına koydu ve yavaşça okşayarak boynuna doğru indi, saçlarını tutan tokayı çıkarınca saçları bir yelpaze gibi omuzlarından aşağıya döküldü.

"Bana hep burası gerçek evimmiş gibi gelirdi. Sekiz yaşımdayken Engrasi halanın gerçek annem olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Hayır, zaten kendim de uzun zamandır düşünmemiştim bunu, ayrıca geçmişimin bu tarafını sevmiyorum hiç. Şimdi buraya dönünce bütün o duygular yeniden canlandı, eski hayaletler tekrar ortaya çıktı sanki." İçini çekti. "Ayrıca bu vaka beni çok endişelendiriyor..."

"Onu yakalayacaksınız, buna eminim."

"Ben de öyle. Ama şu anda bundan bahsetmek istemiyorum. Biraz molaya ihtiyacım var. Ben yokken neler yaptın sen onu anlat."

"Kasabada biraz yürüdüm. Calle Santiago'daki fırının leziz ekmeklerinden aldım, hani şu güzel şekerli çöreklerden yapan fırın. Sonra halanı kasabanın çıkışındaki süpermarkete götürdüm, bir orduyu doyuracak kadar yiyecek aldık, Gartzain'deki barda muhteşem siyah fasulye yedik ve öğleden sonra ablan Ros'la beraber Ros'un evine birkaç parça eşya almaya gittik. Araba kıyafet ve evrak kutularıyla dolu ama Ros gelmeden kutuları ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, kutuları nereye koymak istediğini bilmiyorum."

"Peki, Ros şu anda nerede?"

"Duyduklarının pek hoşuna gideceğini sanmıyorum. Freddy evdeydi. Biz eve girdiğimizde onu etrafı bira kutularıyla çevrili olarak kanepede yatarken bulduk, birkaç gündür duş almamış gibi bir hali vardı. Gözleri kırmızıydı ve şişmişti, battaniyeye sarılmış burnunu çekip duruyordu, her taraf kullanılmış mendillerle doluydu, önce grip olduğunu sandım ama sonra ağladığını fark ettim. Evin geri kalan yerleri de aynı şekilde berbat durumdaydı, ahır gibiydi ve aynen öyle kokuyordu. Kapıda bekledim, beni gördüğüne hiç sevinmemiş gibi bir hali vardı ama yine de bana selam verdi, sonra ablan kıyafetlerini ve bazı evrakları toplamaya başladı... Freddy dayak yemiş bir köpek gibi onu odadan odaya takip etti. Fısıldaşarak bir şeyler konuştuklarını duydum, ben kutuları arabaya yüklediğimde Ros biraz daha orada kalacağını, Freddy'yle konuşması gereken bir mesele olduğunu söyledi."

"Keşke onu orada yalnız bırakmasaydın."

"Böyle diyeceğini biliyordum ama başka ne yapabilirdim ki, Amaia? Çok ısrar etti, ayrıca Freddy'nin tehditkâr bir hali yoktu, hatta aksine çok depresif gözüküyordu, küçük bir çocuk gibi suratını asmıştı."

"Kötü yetiştirilmiş küçük bir çocuk olduğu için," dedi Amaia. "Ama ona güvenemeyiz; kadınlar çoğu zaman, ilişkilerini bitirmek istediklerini söylediklerinde şiddet görürler. Bu zavallı gibi gözüken heriflerden ayrılmak hiç kolay değildir. Yalvararak, ağlayarak, dil dökerek karşı koymaya çalışırlar çünkü kadınları olmadan hiçbir işe yaramayacaklarının farkındadırlar. Ve bunların işe yaramadığını görünce şiddete başvururlar, bu yüzden bir kadın, otlakçının tekinden ayrılacaksa o anda onu yalnız bırakmamak gerekir."

"Eğer herifte en ufak bir ukalalık izine rastlasaydım Ros'u asla yalnız bırakmazdım, aslına bakarsan ilk başta tereddüt ettim ama Ros bana her şeyin yolunda gideceğine ve akşam yemek saatinde eve dönmüş olacağına söz verdi."

Amaia saatine baktı. Engrasi halanın evinde akşam yemeği saat on birde yeniyordu.

"Merak etme, yarım saate gelmezse gidip onu alırım, tamam mı?"

Amaia dudaklarını büzerek evet der gibi başını salladı. Tam o sırada kapının zilinin çalmasıyla Ros'la beraber içeriye giren aşırı soğuk havayı hissettiler. Ros'un montunu asması için gereken zamandan çok daha fazlası geçince ve kadın içeriye gelmeyince onun holde bir şeylerin yerini değiştirerek oyalandığını düşündüler. Ros içeri girdiğinde bitkin görünüyordu, suratı asık ve kül rengiydi ama aynı zamanda da dingindi, sanki acıyla barışmış biri gibi görünüyordu. Ros, James'le selamlaştıktan sonra Amaia'yı öpmek için eğilince kadın ablasının yanaklarının hafifçe titrediğini hissetti. Daha sonra Ros büfenin yanına gitti, ipek kumaşla kaplı küçük dikdörtgen paketi eline aldı ve kumar masasına oturdu.

"Engrasi hala..." diye fısıldadı.

Engrasi mutfaktan ellerini kâğıt havluya silerek geldi ve kadının karşısına oturdu.

Ne yaptıklarını sormaya veya bakmaya bile gerek yoktu, Amaia siyah ipeğe sarılı bu kart destesini daha önce belki de

binlerce kez görmüştü. Bunlar halasının Marsilya Tarot kartlarıydı ve Amaia onu bu kartları karıştırırken, dağıtırken, keserken ve haç ya da daire şeklinde dizerken kim bilir kaç kez görmüştü. Hatta kendisinin fal baktığı olmuştu. Ama bu çok çok uzun zaman önceydi.

1989 Bahar

Sekiz yaşındaydı, aylardan mayıstı ve o gün ilk komünyonuna katılmıştı. Törenden önceki günlerde annesi onunla hiç olmadığı kadar ilgilenmiş, kızı hiç alışık olmadığı bir sevgi seline tutmuştu. Rosario gururlu bir kadındı ve o dönemde insanların lüks bir yaşam sürmeleri gerektiği beklentisine kafayı takmıştı. Bunda dışarıdan gelen bir yabancı olarak Elizondo'nun en gözde bekârıyla evlenmiş olmasının payı da azımsanmayacak kadar büyüktü. İşleri iyi gidiyordu ama kazandıkları paranın büyük bir kısmı işi büyütmeye harcanıyordu. Buna rağmen vakti geldiğinde kızlarının her biri ilk komünyonlarına, ablalarının giydiği eski elbiseyle karıştırılmayacak kadar farklı, yeni bir elbiseyle katılmışlardı. Amaia kuaföre götürülmüş ve neredeyse beline kadar gelen gür sarı saçları yapılmıştı. Saçları, başını süsleyen, üzerinde küçük beyaz çiçekler olan tacından bukle bukle dökülüyordu. Kendini bu kadar mutlu hissettiği başka bir anı hatırlayamıyordu, ne ondan önce ne de ondan sonra.

İlk komünyondan sonraki gün annesi onu mutfak tezgâhına oturtturmuş, saçlarını ördükten sonra kesmişti. Küçük kız masanın üzerinde duran, annesinin elleri arasında tuhaf küçük bir hayvanı andıran örgülü saçını görünceye kadar ne olduğunu anlamamıştı. O anda elini başına götürünce kendini bir saldırıya uğramış gibi hissettiği için gözlerinden aşağıya boşanan yaşlara engel olamamıştı.

"Salak mısın nesin?" demişti annesi kızgın bir sesle, "yaz geldi sayılır, çok güzel görüneceksin, serin serin ve artık saçlarını büyüdüğün zaman San Sebastián'daki hanımefendiler gibi yaptırırsın."

Babasının, ağladığını duyup telaşla içeriye girdiği zaman söylediği sözleri şu anda bile net bir şekilde hatırlıyordu.

"Tanrı aşkına! Sen ne yaptın?" diye homurdanmış, küçük kızı kucağına alıp yangından kaçar gibi mutfaktan çıkarmıştı. "Sen ne yaptın, Rosario? Neden böyle şeyler yapıyorsun?" diye fısıldamıştı kucağındaki kızı sağa sola sallayarak. Adamın gözyaşları kızın başını ıslatmıştı. Kızı, sanki camdan yapılmış gibi kanepeye bıraktıktan sonra tekrar mutfağa gitmişti. Kız, bundan sonra neler olacağını biliyordu; babasının aralıksız sitemleri, annesinin suyun altında dövüşen bir hayvanınkini andıran sesi kısık çığlıklarının ardından babasının annesini, Amaia'dan nefret etmesine engel olacak o küçük beyaz hapları almaya ikna etmek için yalvarıp yakarmaları. Annesine ve babasının annesi olan büyükannesine bu kadar benzemesinin kendi suçu olup olmadığını kendine birçok kez sormuştu. Bu, insanın kızını sevmemesi için yeterli bir sebep miydi? Babası ona annesinin iyi olmadığını, kızına o şekilde davranmamak için ilaç aldığını anlatmaya çalışmıştı ama küçük kız kendini gitgide daha kötü hissetmeye başlamıştı.

Üzerine kapüşonlu bir mont giyip kendini sokakların huzurlu sessizliğine bırakmıştı. Sonu gelmeyecekmiş gibi gözüken gözyaşlarını kontrol edebilmek için gözlerini deli gibi ovuşturarak ıssız kasabada koşmuştu. Engrasi halanın evine vardığında, her zaman olduğu gibi kapıyı çalmamıştı. Kendi boyundaki yaprak güzeli bitkisinin dev yapraklarına tırmanmış ve kapının üst pervazındaki anahtarı almıştı. Halasına seslenmemiş, evin içinde koşup onu aramamıştı. Masanın üzerinde duran siyah ipeğe sarılı desteyi görünce gözyaşları anında dinmişti. Destenin önüne oturup ipeği açmış ve halasının yüzlerce kez yaptığına şahit olduğu gibi karıştırmaya başlamıştı.

Ellerinin sakar hareketlerine rağmen zihni netti. Kartların ipeksi hissine ve yaydıkları misk kokusundan kendinden geçmiş olarak içinden sorduğu soruya odaklandığı için mutfak kapısının eşiğinden hayretle kendisini izleyen Engrasi'yi fark etmemişti

bile. Küçük kız iki elini de kullanarak kartları masaya dizmiş, ilk seçtiği kartı önüne koyduktan sonra diğerlerini tıpkı saat gibi bir daire oluşturacak şekilde yerleştirmişti. Kartlara uzun uzun baktığını hatırlıyordu, gözleri hızla birinden diğerine geçiyor, sorusunun cevabını içeren eşsiz kombinasyonun içine doğması için düşünüyordu.

Şahit olduğu bu mistik konsantrasyonu bölmekten korkan Engrasi kızın yanına sessizce yaklaşmış ve yumuşak bir sesle sormuştu: "Ne diyorlar?"

"Bilmek istediğim şeyi," diye cevap vermişti Amaia halasına bakmadan, sanki halasının sesini kulaklıktan duyuyormuş gibi.

"Peki, bilmek istediğin şey ne, tatlım?"

"Bunun bir gün sona erip ermeyeceği."

Amaia saatteki on ikiye denk gelen kartı işaret etmişti. Kader çarkı kartıydı bu.

"Büyük bir değişiklik olmak üzere, biraz daha şanslı olacağım," demişti.

Engrasi derin bir nefes almış ama bir şey söylememişti.

Amaia bir kart daha çektikten sonra kartı dairenin ortasına yerleştirmiş ve gülümsemişti.

"Gördün mü," demişti kartı göstererek, "bir gün bu kasabayı terk edip bir daha geri dönmeyeceğim."

"Amaia, kendi falına bakmaman gerek, biliyorsun, beni çok şaşırttın. Sen ne ara fal bakmayı öğrendin?"

Küçük kız cevap vermeden bir kart daha çekip diğerinin üstüne koymuştu. Ölüm kartıydı bu.

"Benim ölümüm bu, hala. Belki de ancak öldükten sonra buraya geri döneceğim, böylece beni buraya, *Amatxi* Juanita'nın yanına gömebilirler."

"Hayır, bu senin ölümün değil Amaia ama senin geri gelmene sebep olacak olan şey ölüm."

"Hiç anlamadım, kim ölecek? Benim geri dönmemi sağlayacak şey ne olabilir?"

"Bir kart daha çekip diğerinin yanına koy," diye emretmişti halası. "Şeytan."

"Ölüm ve kötülük," diye fısıldamıştı küçük kız.

"Buna daha çok var, Amaia. Her şey yavaş yavaş açığa kavuşur. Bunu görebilmek için henüz çok erken ve senin kendi falına bakmaman gerek. Kartları bırak artık."

"Neden bırakacakmışım, Engrasi hala? Bence gelecek çoktan geldi," demişti ve Engrasi halanın korku dolu bakışları altında kapüşonunu açmıştı. Halasının onu bir parça süt içirip bisküvi yedirerek teselli etmesi çok uzun sürmüştü. Ama yine de Engrasi'nin, aylardan mayıs olmasına rağmen yanan şöminesindeki ateşin önüne otur oturmaz uyuyakalmıştı. Belki de ateş, ölümün habercisi gibi üzerlerinde asılı kalan buz gibi kış mevsimiyle savaşmak için yakılmıştı.

Engrasi'nin dünyadaki herkesten fazla sevdiği ve kötülüğü hissetme konusunda doğal bir yeteneği olan kızın başına gelecek korkunç kaderini ilan eden kartlar masanın üzerinde duruyordu. Kadının tek ümidi Tanrı'nın ona bütün bunlarla baş etmeye yetecek gücü de bahşetmiş olmasıydı. Kartları toplamaya başlayınca Amaia'nın geleceğini gösteren kader çarkını gördü. Resimdeki su çarkı adalet duygusu ve aklı olmayan iki maymun tarafından çevriliyordu. Maymunlar çarkı kendi kafalarına göre çevirerek mantıksız bir hamleyle herkesi tepetaklak düşürebilirdi. Amaia'nın doğum gününe bir aydan az zaman kalmıştı, doğum gününde yönetici gezegeni kendi burcuna girecek ve o andan sonra olması gerekenler olacaktı.

Engrasi gözlerini şöminenin önünde uyuyan ve beceriksizce kesilmiş saçlarının arasından soluk kafa derisi gözüken kızdan bir an bile ayırmadan, bir anda çöken yorgunlukla oturdu kaldı.

16

Engrasi küçük desteyi açtı ve karıştırması için Rosaura'ya uzattı.

"Bizim çıkmamızı ister misin?" diye sordu Amaia.

"Hayır, hayır, kalın, on dakika filan sürer, sonra da hemen yemek yeriz. Çok kısa bir şey soracağım."

"Tamam, belki özel bir şey söylemek istersin, bizim duymamızı istemezsin diye demiştim ben... Biliyorsun işte, yalnız kalmak isteyebilirsin sonuçta."

"Buna gerek yok. Rosaura da kartları en az benim kadar iyi okuyabiliyor, yakında kendi kendine bakabilecek noktaya gelir. Aslında kartları okumak için bana ihtiyacı yok ama senin de bildiğin gibi hiç kimsenin kendi falına bakmaması lazım."

Amaia omuz silkti.

"Ben Tarot bakmayı bildiğini bilmiyordum, Ros."

"Yeni başladım sayılır, son zamanlarda sanki hayatımdaki her şey yeniymiş gibi gelmeye başladı bana, uzun zamandır hiçbir şey yapmıyordum..."

"Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum, bütün yeğenlerimde fal bakma yeteneği var, Flora bile bakabilir ama en iyileri sensin... Hep söylemişimdir sana, sen isteseydin çok iyi Tarot bakardın."

"Doğru mu bu?" diye sordu James, konu ilgisini çekmişti.

"Hayır, doğru değil," dedi Amaia.

"Elbette doğru, tatlım. Karının algıları doğuştan çok açık, ablalarının da öyle, hepsi çok açıklar, geleceği görebilme güçlerini açığa çıkarmak için tek ihtiyaçları olan bir araç ve içlerinde bu yeteneği en gelişmiş olanları Amaia... Seçtiği mesleğe baksana; yöntem, test, veri dışında sezgi, gizli olanı görebilme yeteneği de çok önemli bir rol oynuyor bu meslekte."

"Ben buna sağduyu diyorum yani kriminoloji olarak bilinen bir bilim."

"Evet, eğer algıların açıksa altıncı his ortaya çıkıyor. Karşında oturan insanın acı çektiğini, yalan söylediğini, bir şeyler sakladığını, kendisini suçlu, işkence altında, lekeli, başka insanlara göre üstün hissettiği söyleyebilmek senin sorgu sırasında yaşadığın bir şeyse benim de danışmanlık verdiğim zaman başıma gelen bir şey; aradaki tek fark sana gelenlerin aksine bana gelenlerin gönüllü olması."

"Çok mantıklı geldi bana," dedi James. "Belki de halanın dediği gibi doğal algıların açık olduğu için polis olmuşsundur."

"Aynen dediğim gibi," dedi Engrasi.

Ros iyice karıştırdığı kart destesini halasına uzattı, halası da destenin üstünden çektiği kartları klasik on iki kartlık bir açılış olan dünya açılışı gereği daire olarak dizdi. Bu açılışa göre saat on ikide yer alan kart, falına bakılan kişiyi temsil ediyordu... Engrasi tek kelime etmeden gözlerini kartlara dalgın dalgın bakan Ros'a dikti.

"Şunun için bir kart daha çekebiliriz," dedi kartlardan birine dokunarak.

Onun konuşmasını bekleyen halası gördükleri karşısında memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. "Elbette," dedi kartları toplayıp destenin geri kalanıyla karıştırarak. Sonra onları tekrar Ros'a uzattı, kadın hepsini hızlıca karıştırdıktan sonra masanın üzerine koydu. Engrasi kartları bir haç oluşturacak şekilde dizdi.

Daha somut sorulara yanıt almak istediğinde kullandığı altı kartlık hızlı bir açılış şekliydi bu. Bütün kartları açık olarak masanın üzerine yerleştirdikten sonra yüzünde onayla yorgunluk arası yarım yamalak bir gülümseme belirdi ve parmağıyla kartlardan birini işaret ederek, "İşte burada," dedi.

"Siktir," dedi Rosaura.

"Gerçekten de siktir. Küçük kızım, her şey gün gibi ortada."

James hafif gergin bir keyifle onları izliyordu, gezici bir sirkteki korku evine giren küçük bir oğlan çocuğundan farksızdı. Kartları dizerlerken Amaia'ya eğilip kulağına sessizce, "İnsan neden kendi falına bakmamalıymış?" diye sordu.

"Kendinle ilgili şeyleri anlamaya çalışırken insanın objektif olamaması anlaşılır bir şey. Korkular, arzular ve önyargılar insanın kararlarını etkileyebilir. Bir de uğursuz derler, kötü ruhları kendine çekermişsin."

"Aynı şey polis soruşturmaları için de geçerli, bir dedektif hiçbir zaman direkt bağlı bulunduğu bir vakanın soruşturmasında yer almamalı."

Amaia cevap vermedi, James'le tartışmasının bir anlamı yoktu, halasının Tarot falı bakması adamı çok etkilemişti. Bunu en başından beri, ailesinin ünlenmesine sebep olan bir şey gibi, "tuhaf bir şey" kategorisine koyarak kabul etmişti, sanki halası fal bakan biri değil de ünlü bir folk şarkıcısı veya emekli olmuş bir aktrismiş gibi. Onları kartları dizerken görünce kendisi de sanki sadece onların paylaştığı önemli bir şeyin dışında kalmış, sanki o anda ondan odadan çıkmasını istemişlercesine dışlanmış hissetmişti. Yüzlerinde sık sık gördüğü, birbirlerini anladıklarını belli eden ifade, sadece onlara ait olan, kendisine yasak bir bilgi. Gerçi durum her zaman böyle değildi.

"Bitti," dedi Rosaura.

Engrasi kartları topladı, ipek mendilin arasına yerleştirdi, dikkatlice katladıktan sonra mendilin uçlarını düğümledi ve elde ettiği sıkıca bağlanmış bu paketi cam kapının arkasındaki yerine koydu.

"Artık yemek yiyebiliriz," dedi.

"Açlıktan ölmek üzereyim," dedi James neşe içinde.

"Sen her zaman açlıktan ölmek üzeresin," dedi Amaia, "yediklerin nereye gidiyor acaba?"

James masayı kurmaya başladı, Amaia elinde tabaklarla yanından geçerken ona doğru eğilip, "Daha sonra, yalnız kaldığımızda sana yediklerimin tam olarak nereye gittiğini göstereceğim," dedi.

"Şşş," diye susturdu onu Amaia, parmağını dudaklarına götürüp mutfağa doğru bir bakış atarak.

Engrasi elinde bir şişe şarapla geldi ve hep beraber yemeğe oturdular.

"Bu rosto gerçekten müthiş, Engrasi hala," dedi Rosaura.

"Jonan'ı neredeyse kapı dışarı edecektim. Raporu getirdiğinde, biz konuşurken gözlerini yemekten ayırmakta zorlanıyordu resmen... Artık insanların bu şekilde yemek yemedikleriyle ilgili bir şeyler de söyledi hatta," diye ekledi Amaia, kendine bir kadeh şarap koyarak.

"Yazık ona," dedi Engrasi. "Neden onu da davet etmedin? Rosto fazla fazla yeterdi, ayrıca o oğlandan hoşlandım. Tarihçiydi, öyle değil mi?"

"Arkeolog ve antropolog," dedi James.

"Ve bir polis memuru," diye ekledi Rosaura.

"Evet, üstelik oldukça iyi bir polis memuru. Henüz fazla deneyimi yok ve aldığı eğitim bakış açısını etkiliyor ama onunla çalışmak oldukça ilginç bir deneyim oldu. Ayrıca davranışları da kusursuz."

"Fermín Montes'in tam aksine," dedi Engrasi hala, sıradan bir şey söyler gibi.

"Fermín..." Amaia ciğerlerindeki bütün nefesi boşaltarak iç geçirdi.

"Sana sorun mu çıkarıyor?"

"Ne olursa olsun sorun çıkarmaya kararlı gibi görünüyor... Herkes son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor zaten, sanki bir güneş fırtınası yüzünden akıl ve mantıkları kısa devre yapmış. Çok uzun süren kış yüzünden mi yoksa bu vaka yüzünden mi bilmiyorum... Her şey çok..."

"Çok karmaşık, öyle mi?" dedi halası, ona endişeli gözlerle bakarak.

"Şey, her şey çok hızlı gelişti, iki gün kadar kısa bir sürede iki cinayet... Şey, biliyorsunuz, size herhangi bir açıklama yapamam ama analiz sonuçları çok kafa karıştırıcı, vadide bir ayı olabileceği gibi bir teori bile var içlerinde."

"Evet, gazeteler de aynı şeyi söylüyor," dedi Rosaura.

"Uzmanlar araştırıyor ama orman korucuları bunun ayı olduğunu düşünmüyorlar."

"Ben de ayı olduğunu düşünmüyorum," dedi Engrasi. "Vadide yüzyıllardır ayı görülmedi."

"Hmm, ama onlar bunun... büyük bir şey olduğunu düşünüyorlar."

"Büyük bir hayvan mı?" diye sordu Ros.

"Bir *basajaun*. İçlerinden biri kendisinin de birkaç yıl önce bir tane gördüğünü söyledi. Buna ne diyorsunuz?"

Rosaura gülümsedi.

"Sonuçta onları gördüğünü iddia eden başka insanlar da var."

"Evet, on sekizinci yüzyılda tamam ama iki bin on iki yılında?" Amaia şüphe içindeydi.

"*Basajaun*... Nedir o? Orman cini gibi bir şey mi?" diye sordu James, merak etmişti.

"Hayır, hayır, *basajaun* gerçek bir yaratık, iki buçuk metre uzunluğunda, geniş omuzlu, uzun saçlı ve vücudunun geri kalanı kıllarla kaplı bir hominid. Ormanda yaşıyor, ormanın ayrılmaz bir parçası ve onun koruyuculuğunu yapıyor. Efsanelere göre *basajaun* ormandaki denge ve uyumun bozulmasına mani oluyor. Genellikle insanlara görünmeseler de insan canlısı bir yaratıktı.

Basajaun geceleri çobanlar uyurken koyunları uzaktan seyreder ve eğer kurt gelecek olursa, belirli anlamları olan ve kilometrelerce uzaktan bile duyulabilecek yüksek sesli ıslıklar çalarak çobanı uyandırırdı. Tepelerde fırtına yaklaştığında da çobanları uyarırdı, böylece çobanın koyunları en yakındaki mağaraya götürecek zamanı olurdu. Çobanlar da onlar için bir kayanın üstüne ya da mağaranın girişine ekmek, peynir, kabuklu yemişler ya da koyun sütü bırakırlardı çünkü *Basajaun* et yemez," diye açıkladı Ros.

"Büyüleyici bir hikâye," dedi James, "lütfen devam et."

"Aslında bu yaratıklar aynı zamanda cin de sayılıyor, hani *Binbir Gece Masalları*'ndaki gibi güçlü, kaprisli ve korkunç dişi Mari gibi. Mağaralarda ve kayalıklarda da yaşıyor ama daha çok tepelik bölgelerde. Mari, Hıristiyanlıktan bile eski, Toprak Ana'yı ve yeryüzünün gücünü sembolize ediyor. Ekinleri ve doğum yapan çiftlik hayvanlarını koruyan, bereketi sadece toprağa ve hayvanlara değil de ailelere veren de o. Doğada herhangi bir formda bulunabilir; bir kaya, dal veya ağaç. Bunlar onun en sevdiği form olan kadını, bir kraliçe gibi giyinmiş güzel ve şık giyimli bir kadını hatırlatan şeyler hep. Herkese böyle görünüyor ve yanından ayrılana kadar onun o olduğunu asla anlamıyor insan."

James büyülenmiş gibi gülümserken Ros anlatmaya devam etti.

"Pek çok yerde yaşıyor, Aia'dan Amboto'ya, Txindoki'den buraya uçuyor. Dışarıdan bakıldığında sarp kayalık, falez veya mağara gibi gözüken bu yerlerin içinde, gizli bir geçidin sonunda hazinelerle dolu lüks ve devasa salonlar vardır. Eğer ondan bir ricada bulunmak istersen, mağarasının girişine gidip bir adak bırakman gerekir. Eğer çocuğun olsun istiyorsan, yol kenarında Mari'nin bazen içine girdiği, kadın şeklinde bir kaya var. Oraya gidip kendi kapının önünden aldığın çakıl taşını kayanın üzerine bırakman lazım. Adağını bıraktıktan sonra kaya veya mağaranın

girişi gözden kaybolana kadar, geri geri yürüyerek arkanı dönmeden uzaklaşmalısın. Ne muhteşem bir hikâye, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi James hülyalı hülyalı.

"Mitoloji bu," diye araya girdi Amaia tüm şüpheciliğiyle.

"Mitolojinin yüzyıllar boyu süregelen inançlardan kaynaklandığını unutma, kardeşim."

"Sadece kerizler için."

"Amaia, böyle sözler ettiğine inanamıyorum. Bask Navarra mitolojisi Peder Barandiarán'ın yazdığı ünlü belgelerde kayıtlı. Eğitimli bir antropolog olan Peder'e keriz diyemeyiz. Ayrıca o eski geleneklerin birçoğu günümüzde hâlâ uygulanmaya devam ediyor. Navarra'nın güneyinde, Ujué'de bir kilise var, burada anne olmak isteyen kadınlar evlerinden aldıkları taşlarla bir haç yolculuğuna çıkıyor. Sonra bu taşı, çakıl taşlarından oluşan kocaman bir yığının üzerine bırakıp Meryem ana heykeline dua ediyorlar. İşin aslı şu; bu inziva yeri yapılmadan önce de kadınların oraya hacca gittiğini gösteren belgeler var, eskiden taşlarını doğal bir mağaranın, bir tür derin kuyu ya da madenin içine atıyorlarmış. Bu törenin ne kadar etkili olduğu herkes tarafından biliniyor. Şimdi söyle bana, evinden bir taş alıp Meryem Anamızdan sana bir çocuk vermesini istemenin Katolik veya Hıristiyan bir yanı var mı? Büyük olasılıkla, toplumda bu kadar derin bir yeri olan gelenekleri sonlandırmanın ne kadar imkânsız olduğunun farkında olan Katolik kilisesi, oraya bir inziva yeri yaptırarak pagan törenini Katolikleştirmiş, tıpkı Aziz John'un doğum günü ve Noel'le yaptıkları gibi."

"Barandiarán'ın bunları kayıt altına almasının sebebi çok yaygın olmaları; doğru olmaları değil," diye karşı çıktı Amaia.

"Ama Amaia, burada en önemlisi ne? Bir şeyin gerçek olması mı yoksa inanan çok fazla insanın olması mı?"

"Bunlar eninde sonunda yok olmaya mahkûm olan halk masalları. Sence bu cep telefonları ve internet çağında insanların etkileyici olduğu çok açık olan bu hikâyelere inanma ihtimali var mı?"

Engrasi hafifçe öksürdü.

"Seni kırmak için söylemedim, Engrasi hala," dedi Amaia, sanki af diler gibi.

"Teknoloji çağında inançlar azalıyor," diye cevap verdi halası. "Peki, bir canavarın küçük kızları öldürüp cesetlerini nehir kıyısına atmasına engel olmak neye yarar, bana söyler misin? İnan bana Amaia, dünya o kadar da değişmedi, hâlâ karanlık bir yer burası, kötücül ruhlar kalplerimizi ele geçiriyor, deniz hâlâ tekneleri batırmaya devam ediyor, kimse izini bile bulamıyor ve kadınlar hâlâ hamile kalabilmek için dua ediyor. Karanlık olduğu sürece umut da olacak ve bu inançlar değerlerini koruyup hayatlarımızın bir parçası olmaya devam edecek. Evimizi kötülüklerden korumak için bir somun ekmeğin üzerine bir çarpı işareti atarız ya da kapı eşiğine *eguzkilore** asarız. Alman çiftçiler ahırlarını kırmıza boyayıp üzerine yıldızlar çizer. Aziz Anthony'ye hayvanlarımızı koruması için dua ederiz, Aziz Blaise'ye bizi soğuk algınlığından kurtarması için... Bunlar şu anda aptalca gelebilir ama geçen yüzyılın başında, bir grip salgını Avrupa'yı kırıp geçirdi ve salgın burada başladı. Geçen kış, Influenza A salgınının başlayacağından korkan hükümetler işe yaramayacak aşılara milyonlar harcadı. Doğal güçlerin insafına kaldığımızda biz her zaman bizi korumaları ve bize yardım etmeleri için dua etmişizdir ve çok yakın bir zamana kadar, ister Mari olsun ister Hıristiyanlığın getirdiği azizler ya da Meryem'ler, onların yardımları olmadan yaşamak mümkün görünmüyordu bile. Ama karanlık bir döneme girildiğinde eski formüller hâlâ işe yarıyor. Mesela elektrikler kesildiğinde, sütü mikrodalga yerine ateşin üzerinde metal bir tencerede ısıtman gibi. Belki daha zor, belki daha karmaşık ama işe yarıyor."

---

* *Kötü ruhlardan korunmak için evlerin girişine asılan gümüş dikeninin kurutulmuş çiçeğini temsil eden bir sembol. (ç.n.)*

Amaia bir süre hiçbir şey söylemedi, sanki duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

"Ne anlatmak istediğini gayet iyi anlıyorum, Engrasi hala. Ama yine de birinin bir kayalığa veya mağaraya gidip sırf çocuğu olsun diye bir cinden yardım istiyor olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Biraz aklı olan bir kadın kendine iyi bir damızlık bulurdu."

"Peki ya o da işe yaramazsa?"

"Doğum uzmanı," dedi James, Amaia'ya anlamlı anlamlı bakarak.

"Peki ya o da işe yaramazsa?" diye sordu Engrasi.

"Sanırım o zaman umut etmekten başka yapacak bir şey kalmazdı..." diye pes etti Amaia.

Halası gülümseyerek başını hafifçe salladı.

"Ben orayı ziyaret etmek istiyorum," dedi James. "Buraya yakın mı? Beni götürebilir misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi Ros, "eğer yağmur yağmazsa yarın gideriz. Sen de gelmek ister misin, Engrasi hala?"

"Siz gidin, beni mazur görün, artık bu uzun doğa yürüyüşleri bana göre değil. Bahsettiğimiz yer, Carla denilen kızın bulunduğu yere çok yakın. Sırf meraktan bile olsa bence sen de bir gidip görmelisin, Amaia."

James, bir şey söylemesini bekleyerek karısına baktı.

"Yarın Anne Arbizu'nun cenazesi var, ayrıca gidip Flora'yı da görmem lazım..." O anda aklına bir şey gelmiş gibi cep telefonunu çıkardı ve Montes'in numarasını çevirdi. Hat, ondan bir mesaj bırakmasını isteyen sesli mesaja düştü.

"Montes, beni ara. Ben Salazar. Amaia," diye ekledi Amaia, ablalarının soyadlarının da Salazar olduğunu hatırlayınca.

Ros izin isteyerek merdivenlere doğru yürürken James, Engrasi halayı öptü ve karısını belinden tuttu.

"Biz de yatsak iyi olur."

Halaları yerinden kıpırdamadı.

"Karını yukarıda bekle, James. Amaia, sen biraz daha kal lütfen. Sana bir şey söylemek istiyorum. Bir de şu ışığı kapat, kör oldum resmen, sonra da kahvene biraz *orujo* koy ve karşıma otur. Sakın sözümü kesme." Sonra yeğeninin gözlerinin içine bakıp konuşmaya başladı. "On altı yaşına bastığım hafta ormanda bir *basajaun* gördüm. Her gün ormana gidip güneş batana kadar odun topluyordum. Zor zamanlardı, hem fırındaki ocağa hem evdeki şömineye hem de satmak üzere odun toplamam gerekiyordu. Bazen o kadar çok odun taşımam gerekiyordu ki güçsüzlüğüme sinirlenip elimdeki odunları yol kenarına atar, yere yatıp yorgunluktan ağlamaya başlardım. O gün, bir süre ağladıktan sonra odun balyalarının arasında yatmış, bu odunları kasabaya kadar nasıl taşıyacağımı düşünüyordum. Sonra bir ses duydum. Önce geyik sandım, her zaman ortalığı birbirine katan yaban domuzlarının aksine geyikler çok sinsidir. Başımı odun yığınlarının arasından uzatınca gördüm onu. Önce bir adam olduğunu düşündüm, hayatımda gördüğüm en uzun boylu adamdı. Göğsü çıplak ve kıllarla kaplıydı ve upuzun gür saçları tüm sırtını kaplıyordu. Bir ağaç kabuğunu küçük bir sopayla kazıyıp parçaları uzun, becerikli parmaklarıyla ağzına atıyordu, sanki dünyanın en lezzetli şeyini yiyormuş gibiydi. Sonra bir anda dönüp bir tavşan gibi etrafı kokladı. Benim çok yakınında olduğumu bildiğine eminim. Zamanla, üzerine sakince düşünecek vakti bulduğumda, benim kokumu çok iyi bildiği sonucuna vardım, hayatımın büyük bir kısmını ormanda geçirdiğim için benim kokum da ormanın bir parçası haline gelmişti. Sabahın köründe sis dağılır dağılmaz ormana gider, öğlene kadar çalışırdım. Sonra ablamla kısacık bir mola verip annemin bize getirdiği sıcak yemeği yerdik. Sonra annemle ablam sabah topladığımız odunları küçük eşeğimize yükleyip götürürlerdi, ben de akşam karanlık çökene kadar birkaç saat daha çalışırdım. Kokum, ormanın o kısmına sinmiş olmalı, tıpkı o bölgede yaşayan küçük bir hayvanınki gibi. İhtiyaç duyduğumuzda, odun peşinde gezerken ormanın her yerini

bok içinde bırakmamak için tuvalete gittiğimiz belirli bir yer bile vardı. İşte *basajaun* bu yüzden havayı koklayınca beni tanıdı, sanki her an arkasında duran birini yakalayacakmışçasına yüzünde rahatsız edilmiş gibi bir ifadeyle birkaç kez arkasına dönüp baksa da hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti. Orada birkaç dakika daha durduktan sonra ağaçların kabuklarını ve likenleri yolmak için yer yer durarak ve yavaş yavaş yürüyerek uzaklaştı. Sonra ayağa kalktım ve nereden geldiğini anlamadığım bir güçle odunları sırtladım ama panik olduğum için değil, şoke olmuştum kesinlikle; daha çok bir mucizeye şahit olmuş ve kendisinin seçilmiş kişiler arasına girdiğine inanamayan biri gibi. Yoksa ormanda öcü görmüş küçük bir kız gibi korkmamıştım. Ne kadar korktuğumu eve vardığımda yüzümün bir tabak una batırılmış gibi beyaz ve saçlarımın buz gibi terden kafama yapıştığını fark edince anladım. Büyükannen beni görünce o kadar korktu ki beni hemen yatırıp boğazım *esparto*'ların* tabanı gibi kupkuru olana kadar bana *pasmo belarra*** demleyip içirdi. Evdekilere bir şey söylemedim çünkü gördüğüm şeyin annemlerin anlayamayacağı kadar farklı bir şey olduğunu biliyordum ama ben ne olduğundan emindim. *Basajaun* gördüğümü biliyordum, Baztán Vadisi'ndeki bütün çocuklar gibi ben de basajaun ve diğer yaratıklarla ilgili anlatılan hikâyeleri dinlemiştim. Bunlardan bazıları, insanların Elizondo kasabasını kilisenin yanına kurmalarından çok çok uzun zaman önce yaşamış olan sihirli yaratıklardı. Bir sonraki pazar günü, günah çıkarma sırasında vahşi bir Cizvit ve güçlü bir karakter olan, o zamanki pederimiz Don Serafín'e gördüklerimi anlattım. Kendisinin ilahi bir tarafı olmadığına emin olabilirsin; peder yalancı, numaracı ve aptal olduğumu söyledi, bunlar da yetmezmiş gibi günah çıkarma kabininden çıkıp bana bir yumruk atınca gözlerimden yaşlar geldi. Böyle hikâyeler uydurmanın tehlikelerini anlatan bir nutuk çektikten sonra bu konuyu bir

* Espadril (ç.n.)

** Farekulağı bitkisi (ç.n.)

daha hiç kimseye açmamamı söyledi, kendi aileme bile anlatmamı yasakladı. Sonra da günahlarımın bağışlanması için bana Hail Marys, Credos ve Confiteors dualarıyla ilgili bir ceza verdi, bitirmem haftalarımı aldı, bu konuyu bir daha asla açmadım. Daha sonra ormana her gidişimde o kadar çok gürültü yapmaya başladım ki kilometrelerce uzaktaki yaratıkları bile uzaklaştırdığıma eminim. *Te Deum*'u o kadar yüksek sesle, hatta bağırarak söylerdim ki eve döndüğümde sesim kısılmış olurdu. *Basajaun*'u bir daha asla görmedim ama yine de onun bıraktığını düşündüğüm işaretleri gördüğüm oldu. Gerçi bunları geyikler veya o zamanlar hâlâ ormanda gezinen ayılar da bırakmış olabilirdi. Ama yine de ben şarkı söylememin onun için bir işaret olduğunu biliyordum. Sesimi duyduğunda benim varlığımı sezinliyor, kabul ediyor ve oradan uzaklaşıyordu. Tıpkı benim ondan kaçtığım gibi o da benden kaçıyordu."

Amaia, Engrasi halasının yüzüne dikti gözlerini. Konuşmasını bitirdikten sonra yeğenine bir zamanlar en az onunki kadar koyu mavi olan gözleriyle bakıyordu. Halasının gözlerinin arkasındaki uyanık, bilge ve canlı zihninin ışığı hâlâ pırıl pırıl parlasa da gözleri artık solmuş safirler gibi silik görünüyordu.

"Engrasi hala," diye söze başladı Amaia, "senin olayı bu şekilde deneyimlediğine ve bu şekilde hatırladığına inanmıyor değilim ki ben ayrıca kabalık da yapmak istemiyorum ama senin hep çok aktif bir hayal gücün vardı. Sakın beni yanlış anlama, bunda ters bir şey olduğunu düşünmüyorum asla... ama benim şu anda bir cinayet soruşturmasının ortasında olduğumu ve bu olaya bir dedektif gibi yaklaşmam gerektiğini anlamalısın..."

"Senin sağduyuna her zaman güvenmişimdir," dedi Engrasi.

"Acaba hiç şu olasılığı düşündün mü?" diye sözüne devam etti Amaia. "Belki de gördüğün şey bir *basajaun* değil de başka bir şeydi, olamaz mı? Şunu da unutmamalısın, senin neslinde kızlar, şimdi olduğu gibi televizyon veya internetin etkisinde değildi ama şu anda buralarda ve bu tip kırsal yerlerde böyle bir sürü

efsane var. Bir de benim bakış açımla bakmayı dene. Bütün günü ormanda tek başına geçiren bir ergen, fiziksel yorgunluktan ve susuzluktan bitkin düşmüş, ağlamaktan halsizleşmiş, hatta belki de uyuyakalıyor. Ortaçağ'daki Kutsal Meryem hayaleti görme ya da yetmişlerdeki uzaylılar tarafından kaçırılma hikâyeleri için uygun bir adaymışsın gibi geldi bana."

"Ben hayal falan görmedim. Şimdi nasıl ayıksam o zaman da o kadar ayıktım ve seni gördüğüm kadar net gördüm onu da. Ama sakın endişelenme, sana bundan bahsetmeye karar verdiğimde böyle tepki vereceğini biliyordum."

Amaia, Engrasi'ye şefkatle baktı, Engrasi de ona gülümseyince kadının düzgün bir sıra halindeki porselen dişleri ortaya çıktı. Bu görüntü nedense Amaia'nın her zaman gülümsemesine ve halasının kendisine doğru yayılan yoğun sevgi akışını hissetmesine neden olurdu. Halası, gülümsemeye devam ederek yüzüklerle dolu kemikli, beyaz parmağını ona doğru uzattı.

"Evet, hanımefendi, biliyordum ve bu yüzden, senin o küçük kafanın nasıl çalıştığını bildiğim için bir tanığım daha var."

Yeğeni kadına şüpheyle baktı.

"Kimmiş bu tanık? Sizin şu neşeli grubunuzdaki poker arkadaşlarından biri mi?"

"Sessiz ol, kâfir ve beni iyi dinle. Altı yıl önce, kilise ayininden sonra bir kış günü, Carlos Vallejo'yu beni kapıda beklerken buldum."

"Carlos Vallejo mu? Eski öğretmenim?" Amaia öğretmenini en son yıllar önce görmüş olsa da Don Carlos Vallejo'nun görüntüsü, adam sanki sınıftan biraz önce çıkmış gibi zihninde capcanlı belirdi. Üzerine tam oturan renkli takım elbiseleri, kolunun altına sıkıştırdığı matematik ders kitabı, düzgünce tıraş edilmiş bıyığı, briyantinle arkaya yapıştırdığı gür, grileşmeye başlamış saçları ve tıraş losyonunun güçlü kokusu.

"Evet, küçükhanım," diye gülümsedi Engrasi, onun ilgisini çekmeyi başardığını fark edince. "Üzerinde sırılsıklam olmuş ve

tamamen çamur içindeki avcı kıyafetleri vardı, deri kılıfındaki tüfeği hâlâ yanında duruyordu. Çok şaşırmıştım, dediğim gibi, kış mevsimindeydik ve hava erken kararıyordu, ava çıkmak için uygun bir zaman değildi, son birkaç gündür yağmur yağmamış olmasına rağmen kıyafetleri sırılsıklamdı ve her şeyden öte yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Avlanmayı çok sevdiğini biliyordum, bazen sabahları arabasıyla ormandan dönerken yanımdan geçerdi ama kasabada onu avcı kıyafetiyle daha önce hiç görmemiştim... Aslında, ona taktıkları ismi sen de biliyorsun."

"Süslü," diye mırıldandı Amaia.

"Evet, aynen, işte bu Süslü... Yani Süslü'nün pantolonu ve botları çamur içindeydi, ona papatya çayı ikram ederken ellerinin çizik içinde olduğunu gördüm, tırnakları madencilerinkinden daha kirliydi. Konuşacak hale gelene kadar bekledim, bu durumda yapabileceğin en iyi şey budur."

Amaia başını anladım der gibi salladı.

"Uzun süre dalgın dalgın elindeki fincanın içine bakarak hiç konuşmadan oturdu, sonra çayından büyük bir yudum aldı, gözlerimin içine baktı ve her zaman gurur duyduğu o zarif ve beyefendi tavrıyla söze başladı, 'Engrasi, bu halde evine geldiğim için kusuruma bakmazsın umarım.' 'Danışmanlık yaptığın yere' demek istediğini biliyordum. Başımı sallayarak devam etmesini bekledim.

'Buraya geldiğime şaşırmış olman gerek ama başka nereye gideceğimi bilemedim ve belki de sen, şey...' Devam etmesi için onu teşvik ettim, o da biraz duraksayıp şöyle devam etti: 'Bu sabah ormanda bir *basajaun* gördüm.'"

17

Polis merkezindeki beyaz tahtadaki Venn şemasının ortasında üç kızın fotoğrafları vardı. Jonan adli tıp raporlarının üzerinden tekrar tekrar geçerken Amaia ısınmak için iki eliyle tuttuğu kupasından küçük yudumlar alıyordu. Hipnotik bir transa girmiş gibi gözlerini beyaz tahtaya dikmişti; sanki o yüzleri ve kelimeleri iyice incelese bir şeyler ortaya çıkarabilir, kızların ölü gözlerinde kayıp ruhlarıyla ilgili bir ipucu bulabilirmiş gibi.

"Dedektif Salazar," diye kadına seslendi Iriarte. Kadının irkildiğini görünce gülümsedi. Amaia da onun ne kadar hoş bir adam olduğunu düşündü; Meryem Ana fotoğraflarıyla bezeli takvimler ve karısı ile iki küçük sarışın oğlunun fotoğraflarıyla süslüydü odası. Kameraya bakarak gülümseyen çocukların saçları annelerininkine benziyor olmalıydı çünkü Iriarte'nin seyrek saçları siyah ve ince telliydi.

"Anne'in toksikoloji raporu geldi. Esrar ve alkol."

Amaia notları yüksek sesle okudu.

"On beş yaşında, Vincentian Marian Gençlik Hareketi'nin bir üyesi, okulun yetenekliler sınıfında. Basketbol takımı, satranç kulübü, kütüphane kartı. Odasında bulunanlar: pembe yatak

örtüsü, Winnie the Pooh peluş oyuncaklar, dedikodu dergileri, Danielle Steel romanları. Sanki doğru olmayan bir şeyler var," dedi Zabalza'ya bakarak.

"Ben de aynısını düşündüm, bu yüzden bu sabah Anne'in birkaç arkadaşıyla konuştum ve bana tamamen farklı şeyler anlattılar. Anne, anne babasına çaktırmamak için iki farklı yaşam sürüyormuş. Arkadaşlarının söylediğine göre ot içiyormuş, alkol kullanıyormuş, hatta bazen çok daha sert şeyler aldığı da oluyormuş. Online sohbet odalarında çok vakit geçiriyormuş ve internette müstehcen fotoğraflarını paylaşıyormuş. Arkadaşlarının ifadesine göre bilgisayarındaki kameradan memelerini göstermeye bayılıyormuş. Söylediklerini aynen aktarıyorum, 'Bir melek kılığına girmiş fahişenin tekiydi, evli bir adamla ilişkisi bile vardı.'"

"Evli bir adam mı? Adam kimmiş? Bu çok önemli olabilir. Başka neler söylediler?"

"Adamın kim olduğunu bilmiyorlarmış ya da bana söylemek istememiş olabilirler. Anladığım kadarıyla bu ilişki birkaç aydır devam ediyormuş. Kız, arkadaşlarına adamın ona kafayı taktığını ve artık işlerin eğlenceli olmaktan çıktığını söylemiş," dedi notlarına bakarak.

"Tanrı aşkına, Iriarte, sanırım şansımız nihayet döndü, ilişkiyi bitirmek istiyor ama adam onu öldürüyor, belki adamın Carla ve Ainhoa'yla da benzer bir ilişkisi vardı..."

"Carla'yla olabilir. Ama Ainhoa bakireydi, daha on iki yaşındaydı."

"Belki de şansını denemiş ve reddedilmiştir... Peki, peki, biliyorum biraz uzak bir ihtimal ama yine de bir bakalım derim. En azından adamın Elizondolu olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Kızlar büyük olasılıkla öyle olduğunu söylüyorlar ama yine de komşu kasabalardan birinde de yaşıyor olabilir."

"Genç kızlardan hoşlanan bu herifin kim olduğunu bulmak zorundayız. Kızın evindeki bilgisayarı, günlükleri veya varsa

notları falan için arama emri çıkar, okuldaki dolabına da bak, kızın ebeveynlerini arayıp reşit olmayan arkadaşlarıyla konuşmak için izin iste, arkadaşlarının evlerine git... Herkesin sivil kıyafetler içinde olmasını istiyorum, bize yardım edenlerin huzursuz olmalarını asla istemem. Ve dedektif," dedi Iriarte'ye bakarak, "Anne'in ailesine bu konudan şimdilik hiç bahsetmeyelim, belli ki kızlarının ikinci hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlar."

Saatine baktı.

"Üç saat içinde herkesin kilisede veya mezarlıkta olmasını istiyorum, Ainhoa'nın cenazesindeki prosedürün birebir aynısını uygulayacağız. Orada işiniz biter bitmez hepiniz polis merkezine dönün. Jonan'ın elinde gerçekten yüksek çözünürlükte mükemmel bir dijital fotoğraf programı var, fotoğraflar elimize ulaşır ulaşmaz, elimizdeki kaynakları toparlamak için hepinizin burada olmasını istiyorum. Jonan, bak bakalım Anne'in bilgisayarında bir şey bulabilecek misin, iyice incele, bütün geceni alsa da umurumda değil."

"Anlaşıldı, patron, ne kadar sürerse sürsün."

"Ah, peki Huertalı Hayalet Avcıları ne âlemde?"

"Bu akşam saat altıda, dağdan indiklerinde toplantımız var. Umarım o zamana kadar bir şey bulmuş olurlar."

"Ben de öyle umuyorum. Burada mı buluşacaksınız?"

"Ben teklif ettim ama sanırım Rus olanın polis merkezine alerjisi varmış. Telefonda anlatmaya çalıştı, yine de söylediklerinin yarısını anlamadım. Kaldıkları otelde buluşacağız. Baztán Hotel'de," dedi, notlarını kontrol ederek.

"Hangi otel olduğunu biliyorum, uğramaya çalışırım," dedi Amaia ve cep telefonuna bir uyarı notu koydu.

Zabalza elinde bir faks kâğıdıyla odaya girdi ve kâğıdı masanın üzerine bıraktı.

"Pamplona'dan arıyorlar, dedektif. Birkaç medya kuruluşu cenazeyi ve defin törenini çekmek istiyormuş, bizden bir basın açıklaması yapmamızı rica ediyorlar."

"Bu Montes'in görevi," dedi Amaia çevresine bakarak. "Hangi cehennemde olduğunu bilen var mı?"

"Bu sabah aradı, kendisini pek iyi hissetmiyormuş, bizimle cenazede buluşacakmış."

Amaia homurdandı.

"Peki, olabilir... Onu ilk gören acilen Dedektif Iriarte'nin ofisine gitmesi gerektiğini söylesin. Zabalza, bana Anne'in ebeveynleriyle bir görüşme ayarla lütfen, eğer mümkünse öğleden sonra dört civarı olsun."

Yağmur bir saat önce yağmaya başlamıştı ve çiçeklerin tatlı kokusuyla karışan cenaze katılımcılarının ıslak montlarının kokusu kilisenin içinde nefes almayı zorlaştırıyordu. Vaaz bir öncekinin aynısı olduğu için Amaia dikkatini veremiyordu. Bu sefer kilisede daha fazla insan vardı sanki; hastalıklı kişiler, meraklılar ve papazın kilisenin içinde çekim yapmamak şartıyla içeriye girmelerine izin verdiği gazeteciler. Yine aynı kederli sahneler, aynı kahırlı çığlıklar... Ama yeni bir şey de vardı, cenazeye katılan herkesin yüzüne yansıyan, hemen göze çarpmayan ama varlığı inkâr edilemeyen korku dolu bir ortam. İlk sıraları dolduran ailenin yanındaki genç erkek ve kızlardan oluşan kalabalık grup, Anne'in sınıf arkadaşları olmalıydı. Kızlardan bazıları birbirlerine sarılmış sessizce ağlıyorlardı, Amaia onların enerjisi çekilmiş yüz ifadelerini Ainhoa'nın arkadaşlarınınkine benzetti. Gençliğin verdiği doğal ışıltıyı ve asla ölmeyeceklerine olan güvenlerinin getirdiği daimi neşeyi kaybetmişlerdi. Onlara ölüm binlerce ışık yılı uzakta gibi geliyor olmalıydı, hayalini bile kurmakta zorlandıkları yaşlılığın bir parçası gibi ama şimdi gerçek ve elle tutulabilir bir şeye dönüşmüştü birden. Korkuyorlardı; insanı hareketsiz bırakan, ölümün elinden kurtulabilmek için görünmez olmayı ve ölüm yanlarına yaklaşmadan önce yüzleri solmuş ve ihtiyarlamış olabilmeyi istetecek türde bir korkuydu bu. Bütün gözler Anne'in, mihrabın önünde duran, her iki tarafındaki uzun

mumlar tarafından aydınlatılan ve bakire gelinleri sembolize eden beyaz çiçeklerle çevrili tabutuna çevrilmişti.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı Amaia, Jonan'a. "İnsanlar gelmeye başlamadan önce mezarlıkta olmak istiyorum.

Elizondo'daki mezarlık, Anzanborda Mahallesi'ndeki hafif eğimli bir arazideydi. Gerçi mezarlığın kapısından görünen üç büyük eve mahalle demek biraz abartılı olurdu. Girişten hiç belli olmayan bu eğimin etkisi mezarların arasından yürürken daha çok hissediliyordu. Amaia bunun sebebinin sık yağan yağmurun mezarların içinde gölcükler oluşturmasına engel olmak olduğunu düşündü. Çoğu, toprağın üzerinde olan mezarların girişleri çukurun içine yerleştirilmişti ama alt tarafta, yuvarlak mezar taşları doğrudan toprağın içine yerleştirilmiş, daha mütevazı ve geleneksel mezarlar da vardı. Bu mezarları görünce aklına, iki yıl önce New Orleans'ta gördüğü daha yüksek mezarlar geldi. O sırada kriminal profil üzerine bir seminere de katıldığı, Virginia, Quantico'daki FBI Akademi'de bir polis değişim programı sebebiyle bulunuyordu. Konferansın sonunda New Orleans'a bir gezi düzenlenmiş ve kursun, teşhis ve gizleme bölümü orada verilmişti. Çünkü New Orleans'ta Katrina kasırgası sayesinde örtbas edilen bir sürü suç vardı ve gizlenen kalıntı ve kanıtların çoğu yıllar sonra ortaya çıkıyordu. Amaia şehirde onca zaman sonra bile felaketin korkunç sonuçlarının izlerinin görülmesine rağmen bazı kültürlerde ölümü çağrıştıran solup gitmiş bir zenginliğin, yozlaşmış ve kasvetli görkemini hatırlatan şeylerin korunabilmiş olmasına çok şaşırmıştı. Orada bulunan polislerden biri, Özel Ajan Dupree, cenaze alayına Saint Louis Mezarlığı'na kadar eşlik eden bir caz grubunun olduğu, o büyüleyici cenaze geçit törenlerinden birine katılmasını tavsiye etmişti.

"Mevsimsel seller ölüleri mezarlarından çıkarmasın diye buradaki mezarların çoğu yükseğe yapılır," diye açıklamıştı Dupree. "Başımıza gelen ilk felaket değil bu, en son Katrina olarak geldi ama daha önce de farklı isimlerde birçok kez gelmişti zaten."

Amaia yüzünde şaşkın bir ifadeyle adama baktı.

"Bir FBI ajanının bu şekilde konuşmasına şaşırmış olabilirsin ama inan bana benim şehrimin laneti de bu; burada ölüleri gömemiyoruz çünkü deniz seviyesinin iki metre altındayız, bu yüzden bütün ailenin veya birkaç neslin cesetleri taş mezarların içine yığılıyor. Ölülerin New Orleans'ta bir türlü huzur bulamamasının sebebi bu bence çünkü Hıristiyan bir defin töreniyle gömülmüyorlar. Burası Birleşik Devletler'de mezarlıklara mezarlık yerine ölüler şehri denilen tek yer, sanki ölüler burada yaşamaya devam ediyormuş gibi."

Amaia konuşmadan önce bir süre adama baktı.

"Bask dilinde mezarlık *hilherria* demek. Kelimenin tam anlamıyla 'ölülerin kasabası' anlamına geliyor."

Adam Amaia'ya gülümseyerek baktı. "Aslında çok ortak noktamız var, Fransızlarla olan yakın ilişkilerimiz, yedi temmuzdaki boğa festivali ve mezarlıklarımıza verdiğimiz isimler."

Amaia tekrar şimdiki zamana döndü. Belki de Elizondo halkını yeni mezarlıklarını bu şekilde inşa etmeye iten sebep sellerden korunma isteğiydi. Eski mezarlık geleneklere uygun olarak, o sırada büyük meydanda bulunan belediye binasının yanındaki kilisenin çevresinde yer alıyordu. Daha sonra kilise taş taş sökülüp şu anda bulunduğu yere yeniden inşa edilmişti. Aynı şey mezarlığa da yapılmış, mezarlık Anzanborda'daki Camino de los Alduides'e taşınmıştı. Kasabanın arşivlerinde mezarlığın "kamu sağlığı sebebiyle" taşınması hakkında tek bir kayıt vardı ama büyük bir sel felaketinde yıkılan kilisenin taşları bir daha bulunamayacak kadar uzaklara sürüklendiyse aynı şeyin kilisenin çevresindeki mezar taşlarının başına gelme ihtimali de vardı.

Mezarlık kapılarının üstündeki kurukafa, tıpkı şehir duvarlarının üzerindeki kalkanlar gibi mezarlığa bekçilik ediyordu, boş göz çukurları ziyaretçileri gözlerken bu ölüler şehrinin yöneticisinin kim olduğu konusunda onları uyarıyordu. Girişin hemen sağ tarafında tek başına duran bir servi ağacı, onun hemen

arkasında bir salkımsöğüt ve daha da ötede bir kayın ağacı vardı. Mezarlığın tam ortasında tüm haşmetiyle duran taş haçın hemen dibinden başlayan dört tane taş döşeli patika, mezarlığı dört eşit parçaya ayırıyordu ve mezarlar bu parçalardan her birinin arasına yerleştirilmişti. Arbizu aile mezarlığı bu patikalardan birinin en başında yer alıyordu. Panteonun tepesinde yüzünde miskin ve sıkıntılı bir ifade olan bir melek vardı. İnsanların üzüntülerine kayıtsız bir ifadeyle, metal çubuklarla bir taşı yuvarlamakta olan mezar kazıcıları seyrediyordu. Amaia, taştan haçın tabanına yapışmış gibi gözüken Jonan'ın yanına gitti.

"Taş haçların sadece dört yol ağızlarında olduğunu sanırdım," dedi Amaia.

"O zaman yanılmışsın, patron, o taş haçlar çok eskiye dayanıyor ve tam olarak nereden çıktığı bilinmiyor. Hıristiyanlıkla kesin bağlarına rağmen dört yol ağızlarında bulunmaları, yeryüzündeki hayattan çok yeraltıyla ilgili olan inanç ve batıl inançlardan oluşan bir sistemle bağlantılı olma ihtimallerini artırıyor."

"Ama onları dört yol ağzına yerleştiren de Kilise değil miydi?"

"Olmayabilir, Kilise'nin ortadan kaldırmakta zorlanacağı bir pagan geleneğini alıp Hıristiyanlaştırmış olma ihtimali daha yüksek. İki yolun kesiştiği yerler eskiden beri belirsizlik içeren yerler olarak düşünülür. Yol ayrımına geldiğinde, kiminle yolunun kesişeceğini veya diğer yolda karşına neler çıkacağını bilmeden karar vermen gerekir. Gecenin körü olduğunu, hiç ışık olmadığını ve hangi yolu seçeceğini gösteren işaretler de olmadığını düşün. İnsanlar bundan o kadar korkmaya başlamıştı ki yol ayrımına geldiklerinde, bulundukları yoldan ayrılmadan durup düşünür olmuşlardı, bir yandan da etrafı dinliyor ve tüm sezgilerini kullanarak etrafta kötü niyetli kayıp bir ruh olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Şiddete uğrayıp ölenlerin ve onları öldürenlerin huzur içinde mezarlarında yatamadıkları veya intikam almak ya da onların yükünü taşıyabilecek birini bulabilmek ümidiyle gidebilecekleri doğru yeri bulmaya çalışarak

yollarda başıboş dolaştıklarına dair köklü bir inançları vardı. Bu varlıklarla karşılaşmak insanın hastalanmasına veya delirmesine sebep olabilirdi."

"Tamam, yol ayrımlarıyla ilgili ne demeye çalıştığını anlayabiliyorum ama burada, mezarlıkta ne işi var?"

"Bu yeri şimdiki haliyle düşünme. Belki de mezarlık buraya taşınmadan önce burası da belirsizlik gösteren bir yerdi, belki de burada üç veya dört yol kesişiyordu, ikisinin kesiştiği kesin, Elizondo ve Beartzun yolları ama belki de bir tanesi Etxaide'ye giden yokuşa çıkıyordu, ne var ki otobanın inşasından sonra tamamen ortadan kayboldu. Belki de burayı bir şekilde kutsal bir yere dönüştürmeleri gerekiyordu."

"Jonan, burası mezarlık, her yeri kutsal."

"Belki de mezarlıktan önce olan bir olay yüzündendir... Eskiden korkunç bir olayın yaşandığı yerleri arındırmak için de haç dikerlerdi. Mesela korkunç bir ölüm, bir tecavüz yaşanan ya da cadıların toplandığı yerlere, buralarda çok var bunlardan. Haç hem bir yeri kutsamak hem de belirsiz bir yerde bulundukları konusunda insanları uyarmak gibi çift anlama gelirdi. Ya da plan gereği mezarlıklara konmuş da olabilir. Dört yol," dedi, mezarlığın ne şekilde düzenlendiğini göstererek, "mezarlığın ortasında kesişecek şekilde mükemmel bir biçimde yerleştirilmiş ama aynı zamanda, altında, katiller ve kurbanlarıyla dolup taşan yeraltında da öyle."

Amaia genç dedektif yardımcısına hayran hayran baktı. "Ama katilleri de mezarlığa mı gömüyorlardı? Aforoz edildikleri için kutsal toprakların dışına gömüldüklerini sanıyordum."

"Evet, katil oldukları biliniyorsa öyle. Ama şu anda bile ceza almayan katiller varsa, bir de on beşinci yüzyılda nasıl olduğunu düşün. Bir seri katil, bütün suçları cahil, yarım akıllı birinin üstüne atıldığı için cennete gitmiş olabilir. Bu haçlar bütün olasılıkları göz önünde bulundurarak dikilmiş olabilir; olduğu sanılan şeye karşı değil de bilinmeyene karşı koruma sağlaması için. Bizim

vakamızla bir ilgisi olmasa da bu konuda bir argüman daha var. Şimdi bu haç mezarlığın içinde olduğuna göre bu şu anlama geliyor; insanların aldırdıkları, ölü doğan veya vaftiz edilmeden ölen bebeklerini bu kutsal topraklara gömmeleri yasak, neredeyse yirminci yüzyıla kadar bu böyle. Bu, ölülerini korumak isteyen ama kanunen bundan menedilen insanlar için ciddi bir sorun teşkil ediyordu. Çoğu kez, anne de doğum sırasında bebeğiyle beraber öldüğünde, bebeği annenin bacaklarının arasına saklayıp ikisini birlikte gömüyorlardı. Defnedilenlerin kaydı tutulmadığı için aileler gece yarısı gidip bebeklerini bir haçın dibine gömdükten sonra, bebeğin isminin baş harflerini haçın alt kısmına kazıyorlardı, ya da küçük bir haç işareti yapıyorlardı. Ben de böyle bir şey olup olmadığına bakıyordum ama hiçbir şey göremedim."

"Bu konuda sana bir antropoloji dersi verebilirim eğer istersen. Baztán Vadisi'nde vaftiz edilmeden önce ölen çocuklar evlerinin yakınına gömülür."

Amaia öne doğru eğilip mezarlığın girişine baktı, mezarlığın sınırını belirleyen çalıların arasında birini görmüştü sanki. Gördüğü kişi tanıdık gelince ayağa kalktı.

"Kim o?" diye sordu Jonan kadının arkasından.

"Freddy, enişte m."

Freddy'nin bir deri bir kemik kalmış yüzündeki en belirgin yer, kızarmış gözlerinin altındaki derin şişliklerdi. Amaia çalılara doğru bir adım attı ama adamın yüzü bitki örtüsünün arasında kayboldu. Sonra yağmur yağmaya başladı. Mezarlıktaki sayısız şemsiye ve gelenlerin şemsiyelerin altına saklanma isteği cenazenin çekimlerini daha da zorlaştırdı. Amaia, Montes'in Anne'in ebeveynlerinin yanında durduğunu gördü. Montes onu görünce başıyla selamladı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama Amaia bir işaretle adamı susturdu.

Anne Arbizu'nun anne babası, kızın büyükanne ve büyükbabası olacak yaştaydı. Anne hayatlarına artık evlat edinme ümitlerinin tükenmek olduğu bir sırada girmişti ve o zamandan itibaren

de ikisinin hayatlarının merkezi haline gelmişti. Sakinleştirici aldığı her halinden belli olan anne, görümcesi olabilecek başka bir kadının koluna girmiş ayakta duruyordu. Amaia onları çocukluğundan beri tanıyor olmasına rağmen aralarındaki ilişkinin niteliğinden emin değildi. Anne'in annesi sığınmak istermiş gibi kadının koluna girmiş, kızının tabutu ve yerdeki açılmış mezar arasındaki boşluğa bakıyordu. Anne'in babası ise ağlıyordu, çok üzgün bir hali vardı. Karısının birkaç adım önünde, öne doğru eğilip bırakmamacasına tabuta sarılmıştı, sanki kızıyla arasındaki tek bağın kopmasından korkuyordu. Kendisine yardım için uzatılan elleri ve yüzünü ıslatıp gözyaşlarıyla karışan yağmurdan onu korumak isteyen şemsiyeleri elinin tersiyle itiyordu. Tabutu indirmeye başladıklarında, nemli ahşapla ilişkisi kesilince kökünden kesilmiş bir ağaç gibi, çakıl taşlı yolda oluşmuş gölcüklerin arasına bilinçsizce yığıldı.

Amaia'nın içine dokunan bu hareket olmuştu; babanın kızıyla arasındaki son fiziksel bağ olan tabutu bırakmak istemeyişi. Bir cinayet dedektifi olarak en derin duygularını korumak üzere ördüğü duvarları yıkmak için bu yoğun sevgi gösterisi yeterli olmuştu. Şimdiye dek gördüğü anne babaları içten içe kıskanmasına sebep olan ve tüm duygularını bastırmak için çektiği seti yıkan babanın bu el hareketi olmuştu. Yıkılan setin derin açıklığından korku, endişe ve bir türlü gerçekleşmeyen anne olma arzusu gibi bir okyanus dolusu duygu akın etti. Bu duygu selinin etkisiyle birkaç adım geri çekildi, huzursuzluğunu gizlemek için taş haça doğru yürümeye başladı. El. Bağlantı buradaydı. Hamile kalmak için onca yıl uğraşmış olmasına rağmen arkadaşlarında, hatta kendi ablalarında gördüğü küçük bebeklere düşkünlük onda yoktu, annelerinin kucağındaki bebeklere kafasını çevirip bakmıyordu bile. Ama çocuğunun yanına gidip onu elinden tutan bir anneyi gördüğü zaman nasıl bir ayrıcalıktan mahrum edildiğini daha iyi anlıyordu. Bu samimi hareketin taşıdığı koruma ve güven duyguları iki insan arasında var olabilecek başka herhangi

bir duygudan çok daha büyüktü. Büyük bir elin içine yerleşmiş minik bir el onun için, bir annenin kalbinde olduğunu düşündüğü sevgi, bağlılık ve güveni sembolize ediyordu. Henüz oynamadığı bu annelik rolünü belki de hiç oynayamayacaktı ve bu yüzden bir çocuğun elini tutma şerefinden hep mahrum kalacaktı. Anne olmak, kendi kanından ve canından olan başka bir varlık sayesinde, asla sahip olamadığı çocukluğu, son derece mutsuz bir kadının, kendi annesinin ona her zaman hissettirdiği sevgisizliği telafi etmesini sağlayacaktı.

18

Defin töreni bittiğinde yağmur ve cenazeye katılanlar sanki bir anda buhar olup uçmuş ve bunların yerine alan Baztán Nehri boyunca uzayan yoğun sis tüm sokaklara yayılarak, sanki mümkünmüş gibi her yeri daha da hüzünlü kılmıştı. Amaia kaskatı bir şekilde fırınlarının karşısında durmuş, ablasının gelmesini bekliyordu.

"Vay canına, Dedektif hanım! Bu ne şeref!" diye espri yaptı Flora. "Senin şu anda cinayeti araştırıyor olman gerekmiyor mu?"

Amaia gülümseyip parmağını salladı. "Ben de onu yapıyorum zaten."

Flora elinde anahtarla donakaldı, bir anda ilgisi uyanmış gibi görünüyordu, hatta belki de biraz telaşlanmış gibi. "Elizondo'da mı?"

"Evet, burada, bu tip vakalarda katil genellikle kurbanın tanıdığı biri çıkar. Keşke elimizde bir vaka olsaydı... ama ne yazık ki şimdiden üç vaka var. Katil buralarda ya da buraya çok yakın bir yerlerde oturan biri olmalı."

Fırına girince Amaia'yı, çocukluğundan beri soluduğu ve hafızasında yer edinmiş olan o tanıdık koku karşıladı. Gözlerini

kapatsaydı beyaz pantolonu ve önlüğüyle, elinde dev çelik oklavayla hamur açan babasını ve hamurun malzemelerini ölçen elleri unlu ve Amaia'ya hep onu hatırlatan anason kokulu annesini görecekti neredeyse. Hamur teknesine bakınca sırtı ürperdi ve bir anda midesi bulanarak alt üst oldu. Aklına gelen kötü anıların ve geçmişin yankılarının yoğun etkisiyle olduğu yerde tamamen donakaldı. Tekrar karşılaşmanın getirdiği korkuyu yenebilmek için gözlerini sımsıkı kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Flora kız kardeşinin yüz ifadesini görünce.

"*Aita* ve *Ama*'yı, burada ne kadar çok çalışırlardı ve ne kadar mutlulardı," diye yalan söyledi.

"Doğru, gerçekten de çok çalışırlardı," dedi Flora ellerini yıkarken. "Ama onlar iki kişiydi ve benim şimdi daha fazla iş yapmam gerekiyor, hem de tek başıma... Gerçi bu konuda endişelendiğini pek sanmıyorum, haksız mıyım?"

"Çok iş olduğuna eminim, Flora ama ikinci kısmı duymadın herhalde, çalışırken ne kadar mutlulardı dedim. Başarılı olmalarının sebebi bu olmalı, tıpkı senin gibi."

"Cidden mi? Sen nereden biliyorsun? Bu işte mutlu olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu ve ofisin stor perdesini indirirken kız kardeşine baktı.

"Yani, buradan bakınca öyle görünüyor! Kitaplar yazdın, şimdi bir televizyon programın olacak, bütün Avrupa Mantecadas Salazar'dan bahsediyor ve zenginsin. Başarısızlık timsali sayılacağını sanmıyorum."

Ablası onu ilgiyle dinliyor gibi görünüyordu, Amaia'nın sözlerini tartıyor, başka bir anlama daha gelip gelmeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

"Eğer işini sevmeseydin bu kadar başarılı olamazdın bence," diye devam etti Amaia. "Tatminkâr hissetmek için çok sebebin var, tatmin olmakla mutlu olmak çok farklı sayılmaz."

"Öyle," dedi ablası kaşlarını kaldırarak, "belki şimdi öyle ama buraya gelebilmek için..."

"Flora, hepimizin bir şeyler için çabalaması gerekti."

"Öyle mi?" dedi Flora öfkeyle. "Senin ne için çabaladığını çok merak ettim doğrusu."

"Şu anda bulunduğum noktaya kolay gelmediğimi bilmeni isterim," diye cevap verdi Amaia, ablasını sinirlendiren soğukkanlı ve alçak bir sesle.

"Olabilir ama sen hangi konuda çaba göstereceğine kendin karar verdin, benimki bana dayatıldı, yardım eden kimse yoktu, herkes beni yarı yolda bıraktı, sen taşındın, Víctor barlardan çıkamadı, küçük ablana gelince..."

Amaia bir süre sessiz kaldı ve yirmi dört saatten az bir sürede iki ablasından da duyduğu sitemleri düşündü.

"Eğer isteseydin sen de kendi yolunu seçebilirdin."

"Bana ne istediğimi soran oldu mu sence?"

"Flora..."

"Yo, lütfen söyler misin, bana burada kalıp hamur açmayı isteyip istemediğimi soran oldu mu?"

"Flora, sen de seçim yapabilirdin, tıpkı herkesin yaptığı gibi ama sen seçim yapmamayı seçtin... Bana da soran olmadı. Ben bir karar verdim ve kendi istediğim yoldan gittim."

"Hiç kimseyi umursamadan."

"Bu doğru değil, Flora, ayrıca hiç kimse bu kararım yüzünden zarar görmedi. Senin ve Ros'un aksine ben fırını hiç sevmiyordum, küçükken bile... Fırsatını bulur bulmaz kaçıyordum ve sadece beni zorladıklarında buraya geliyordum, bunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Burada çalışmayı hiç istemedim, ben ders çalıştım, *aita*'lar da bunu sorun etmedi."

"*Ama* etti biraz, her neyse, zaten mutlulardı, aile geleneğini sürdürmek için ben vardım, Ros vardı."

"Seçme şansın vardı."

Flora o anda patladı.

"Sen sorumluluk nedir bilmiyorsun," dedi ona doğru dönüp suçlar gibi parmağını uzatarak.

"Yapma lütfen..." diye yalvardı Amaia, bezmiş gibi.

"Ne yapması... Ne sen ne küçük ablan ne de o sünepe Víctor bunun ne demek olduğunu..."

"Herkese sinirlisin sanırım," dedi Amaia gülümsemeye çalışarak düz bir sesle. "Flora, beni artık tanımıyorsun, ben fırından kaçan o dokuz yaşındaki kız değilim. Şunu unutma ki işimde her gün..."

"İşinde mi?" diye kadının sözünü kesti Flora. "Senin işinden bahseden kim? Bir tek sen, kardeşim. Ben aileden bahsediyorum, birilerinin bu işe sahip çıkması gerekiyordu."

"Tanrı aşkına, Michael Corleone gibi konuşmayı bırak... İş, aile, mafya." Amaia dudaklarında bir fermuar varmış ve onu çekiyormuş gibi yapınca ablası daha da öfkelendi. Kardeşine sinirli sinirli baktı ve elindeki bezi fırlatıp oturdu. Bu sırada masayı aydınlatan lamba sarsıldı. "Flora, sen ve Ros bütün hayatınızı burada geçirdiniz, siz küçükken hamur işi yapmaya çok meraklıydınız, burada saatlerce oyalanıyordunuz, Ros üç yaşındayken donut ve madeleine yapmayı öğrenmişti..."

"Küçük ablanın," diye mırıldandı Flora küçümseyici bir tonla, "bu tutkusu çok kısa sürdü, ciddi bir iş haline gelene kadar. Sence burasını annemlerin işlettiği gibi işletmeye devam etseydim bu kadar dayanır mıydı? Ben bu fırını tepeden tırnağa baştan yaptırdım, modern ve çevreyle rekabet edebilir duruma getirdim. Avrupa'da satış yapabilmek için standartların neler olduğundan haberin var mı senin? Değişmeyen tek bir şey varsa o da ismi, Mantecadas Salazar, bir de büyük büyükanne-babamızın burayı kurarken yaptırdıkları tabela."

"Haklı olduğumu görmüyor musun, Flora? Gelecekle ilgili bu tür öngörüleri olabilecek tek kişi sendin çünkü bu şirkete hayransın."

Son sözleri Flora'yı etkilemişe benziyordu. Yüzündeki anlayışsız küçümseme ifadesini gösteren sabit çizgiler yerini tatminkâr bir gurur ifadesine bırakmıştı. Flora sırtını dikleştirdi ve gözlerini çevrede gezdirdi.

"Evet," diye kabul etti sonunda, "ama bunun hayranlıkla veya senin dediğin gibi beni mutlu etmesiyle falan bir ilgisi yok. Birinin bu işi yapması gerekiyordu ve her zamanki gibi yine benim üzerime kaldı çünkü her şeyden öte ailede bu işi yapma becerisine sahip tek kişi bendim. Benim gibi mantıklı ve sorumluluk sahibi biri gerekiyordu bu işi yapabilecek ama yine de bu benim için bir zorunluluk ve yüktü. Aile mirasına, bize kalması için o kadar uğraştıkları bu işe sahip çıkmamız gerekiyordu. İsmimizi ve geleneği sürdürmemiz gerekiyordu. Gururla, güçlü bir duruşla."

"Sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşımak zorunda kalmışsın gibi konuşuyorsun. Başka bir şey yapmaya karar verseydin ne olurdu sence?"

"Hemen söyleyeyim, burası olmazdı."

"Belki de o zaman Ros devralırdı, pastacılık işini hep sevmiştir o."

"Ama iş kısmını değil, o pasta yapmayı seviyor, bu bambaşka bir şey. Ros başa geçseydi burasının hali ne olurdu düşünmek bile istemiyorum, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun... O kendi ilişkilerini bile yürütemiyor, paranın ağaçta yetiştiğini sanan sorumsuz küçük bir kız Ros. Eğer annemler ona o evi bırakmasaydı kalacak bir yeri bile olmazdı. O kocası olacak yüzkarası, müptelanın önde gideni, boş gezenin boş kalfası, onun parasını alıp küçük kızlarla gönül eğlendiriyor. Bu Rosaura mı şirketi büyütecek olan, söyler misin bana kendisi şu anda nerede acaba? Neden buraya gelip yeteneklerini sergilemiyor acaba?"

"Ona bu kadar sert davranmasaydın belki de..."

"Hayat zor kardeşim," dedi Flora hakaret eder gibi alaycı bir ses tonuyla.

"Ben Rosaura'nın iyi bir insan olduğunu düşünüyorum, aynı ca eş seçerken herkes hata yapabilir."

Flora o anda yıldırım çarpmışa döndü. Onu sessizce seyreden Amaia ablasının Víctor'ı düşündüğünü anladı.

"Víctor'dan bahsetmiyordum."

"Elbette," dedi Flora. Amaia o anda ablasının büyük kozları ortaya süreceğini anladı.

"Flora..."

"Evet, ikiniz harika, iyi niyetli insanlarsınız ama bana bir şey söyleyebilir misin acaba, Harika Hanım, *Ama* hastalandığında sen neredeydin?"

Amaia başını tiksiniyormuş gibi sağa sola salladı.

"Tekrar bu konuyu açmak istediğine emin misin?"

"Ne oldu, Harika Hanım? Hasta anneni nasıl terk ettiğinden konuşmak sinirini mi bozuyor yoksa?"

"Tanrı aşkına Flora, Pamplona'da okuyordum ben, her hafta sonu eve geliyordum, sen ve Ros buradaydınız, ikiniz de burada çalışıyordunuz ve evliydiniz."

Flora ayağa kalkıp kardeşinin yanına geldi.

"Ama bu yeterli değildi. Sen cumaları gelip pazarları tekrar gidiyordun. Bir haftada kaç gün olduğunu biliyor musun acaba? Yedi gün var, yedi günün devamında da yedi gece var," dedi, Amaia'nın yüzüne bir elini ve iki parmağını tutarak. "*Ama*'nın yatağının yanında her gece kim bekledi sanıyorsun? Ben, sen değil, ben," göğsüne sert bir şekilde vurdu. "Ona kaşıkla yemek yediriyordum, onu yıkıyordum, yatırıyordum, bezini değiştirip tekrar yatırıyordum, ona su veriyordum ve o işedikçe işiyordu. Bana yumruk atıp hakaret ederdi, küfrederdi, yanında olan tek kişiye, hep yanında olan tek kişiye. Sabahları Ros gelirdi, bütün geceyi ayakta geçirmiş olan ben dükkânı açarken o annemi yürüyüşe çıkarırdı. Ros evine gidince her şey en baştan başlardı, her gün böyle, hiç destek olmadan çünkü Víctor'a da güvenemiyordum. Ne de olsa Sonuçta düşünecek olursak onun annesi değildi. O

hastalanıp ölene kadar annesine baktı ama şanslıydı çünkü annesi zatürre oldu ve onu iki ay içinde götürdü. Ben üç yıl mücadele ettim. Şimdi, siz iki küçük melek bu arada neredeydiniz bana onu söyle, sonra da size sorumsuz olduğunuzu söylemeye hakkım olmadığını söyle."

Flora sırtını Amaia'ya döndü, masasına yürüdü ve yerine oturdu.

"Haksızlık ettiğini düşünüyorum. Ros'un annemin yanında kalabilmek için gece vardiyasında çalıştığını biliyorum. Ayrıca *Aita* öldükten sonra *Ama*'nın gelip seninle yaşamasını isteyen sendin. İkinizin arası hep çok iyiydi, Ros'un öyle değildi, benim hiç değildi. Ayrıca abla olan sendin, ben gençtim ve burada yaşamıyordum. Elimden geldiği kadar sık gelmeye çalıştım ama annemin durumu kötüleşince Ros da ben de onun kliniğe yatırılmasını istedik, bunu sen de biliyorsun. Gerekli olduğunda kliniğe yatırılması için sana tam destek verdik, ayrıca kliniğin ücreti için para vermeyi bile teklif ettik."

"Siz sorumsuzlar her şeyi parayla halletmeyi çok iyi biliyorsunuz. Parasını veririm, sorun ortadan kalkar. Hayır, konunun parayla bir alakası yoktu, *Aita*'nın ölümünden sonra kalan para yetti de arttı bile. Bu, insanın vazifesini yerine getirmesiyle ilgili bir mesele; ayrıca onu yatırmak benim fikrim değildi, o lanet doktorun fikriydi," dedi, sesi titriyordu.

"Tanrı aşkına, Flora, tekrar bu konuyu konuştuğumuza inanamıyorum. *Ama* hastaydı, bırak işi, kendisine bakacak hali bile yoktu. Doktor Salaberria'nın bunu teklif etmesinin sebebi senin ne kadar zorlandığını bilmesiydi, yargıcın bunun yapılacak en doğru şey olduğu konusunda en ufak bir şüphesi bile olmadığını unuttun mu? Kendine neden bu kadar işkence yaptığını anlamıyorum."

"O doktor kimse fikrini sormamasına rağmen işimize burnunu soktu çünkü siz ona izin verdiniz. Onu yatırmanıza izin vermemem gerekiyordu. Eğer zatürresini evde tedavi ettirseydik şimdi

bu durumda olmazdı. Biliyordum, onun çok hassas olduğunu ve o hastaneye yatmasının kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama beni dinlemek istemediğiniz için her şey daha da kötü oldu."

Amaia ablasının bu düşmanca tavrından ürktüğünü fark etti. Eskiden olsa içgüdüsel olarak hemen cevabı yapıştırır; sitem etmede, açıklama yapıp suçlamalarda bulunmada Flora'nın oyunlarına katılırdı ama polis olmak ona kendini tutma, kontrol etme ve yargılama konusunda çok şey öğretmişti. Yanlarında Flora'nın inatçı ve çocuksu küçük bir öğrenci gibi kalacağı kötü insanların karşısında bunu yüzlerce kez tatbik etmişti. Biraz daha alçak, neredeyse fısıltıya benzer bir sesle konuştu: "Ne düşünüyorum biliyor musun, Flora? Seni kime benzetiyorum biliyor musun? Hani kimse onlardan böyle bir şey talep etmemiş olsa bile fedakârlık yapan ve ailenin dayanağı olmaya çalışan kadınlar vardır ya, herkese sitem etmek, onları suçlamak için malzeme toplarlar, işte onlara benziyorsun. Tıpkı bir değirmen taşı gibi çevrendeki herkesi altına alıp öğütüyorsun, sonunda kimsenin duymak istemediği fedakârlıkların ve sitemlerinle yalnız kalacaksın. Senin yaptığın da bu. En sonunda, ahlak kumkumalığı yapmaya çalışarak, sorumluluk alıp çevrendeki herkese patronluk taslayarak elde edeceğin tek şey çevrendeki herkesi kendinden uzaklaştırmak olacak. Kimse senden bir kahraman veya kurban olmanı istemedi."

Flora ikisinin ortasında bir noktaya bakıyordu, dirseklerini masanın üzerine dayamış ve ellerini ağzının üzerine yerleştirmişti, sanki kendini susturmaya çalışıyordu, geçici bir süre için, zehirli oklarını savurmak için doğru anı bulana kadar bu sessizliği koruyacaktı ve sonra onu durdurmak mümkün olmayacaktı. Konuşmaya başladığında sesi daha kontrollüydü ve her zamanki telaşlı ses tonuyla konuşuyordu.

"Buraya sadece benimle ilgili ne düşündüğünü söylemeye gelmedin diye tahmin ediyorum, eğer sormak istediğin spesifik bir şey varsa şimdi sor yoksa çek git. Boşa harcayacak vaktim yok benim."

Amaia çantasından küçük bir karton kutu çıkardı, kutunun kapağını açtı ve içindekileri çıkarmadan önce ablasına baktı.

"Birazdan sana göstereceğim şey olay yerinde bulunan kanıtlardan biri. Bununla ilgili her türlü ayrıntının gizli kalması gerektiğini söylememe gerek yok herhalde. Bundan kimseye bahsedemezsin, bu konuyu kimseyle konuşamazsın, kendi ailenle bile."

Flora başını evet der gibi salladı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı artık.

"Pekâlâ, şuna bir bak ve bana gördüğün şeyin ne olduğunu söyle," dedi ve Anne'in cesedinin üzerinde buldukları kokulu küçük kurabiyenin bulunduğu poşeti kutudan çıkardı.

"Bu bir *txantxigorri*. Bunu olay yerinde mi buldunuz?"

"Evet."

"Hepsinde mi?"

"Buna cevap veremem, Flora."

"Belki de katil o sırada yiyordu."

"Hayır, sanki daha çok biz bulalım diye oraya konmuş gibiydi, koparılmış olan parçayı laboratuvara gönderdik. Bana ne söyleyebilirsin?"

"Dokunabilir miyim?"

Amaia poşeti ona uzattı. Flora kurabiyeyi poşetten çıkardı, burnuna götürdü ve birkaç saniye kadar kokladı. Bir köşesini parmaklarının arasında ezdi ve tırnağıyla kazıdı.

"Zehirli olabilir mi?"

"Hayır, laboratuvarda test yapıldı, temiz."

Flora kurabiyenin bir parçasını ağzına atıp tadına baktı. "İçindekilerin ne olduğunu söylemişlerdir zaten."

"Evet, geri kalanları da senden duymak istiyorum."

"En iyi malzemelerle yapılmış, taze ve tam ölçüsüne göre. Bu hafta içinde yapılmış, en fazla dört gün olmuştur ve rengine ve gözeneklerine bakılacak olursa büyük olasılıkla geleneksel odun ateşinde piştiğini söyleyebilirim."

"İnanılmazsın," dedi Amaia, gerçekten çok etkilenmişti. "Bütün bunları nasıl anladın?"

Flora gülümsedi. "Çünkü işimi çok iyi yapıyorum."

Amaia bu örtülü hakareti duymazdan geldi.

"Peki, bunları Mantecadas Salazar dışında kim yapıyor?"

"Yani, elinde tarif olan herkes yapabilir bence. Sır değil sonuçta, *Aita*'nın tarifi ilk kitabımda var, aynı zamanda yerel bir tatlı. Vadide bu tarifin onlarca farklı versiyonu olduğuna eminim. ... ama bu kalitede olduklarını sanmıyorum, bu kadar net ölçüler kullanmış olamazlar."

"Bana, bunu yapan veya satan bütün fırınların, pastanelerin ve dükkânların listesini yapabilir misin?"

"Bu çok kolay. Bu kalitede yapanlar, ben, Salinas de Tudela, Santa Marta de Vera, belki bir de Logroño'daki şu fırın olabilir... gerçi doğruyu söylemek gerekirse onlarınki de bu kadar iyi değil. Sana müşterilerimin listesini verebilirim ama Elizondo'da bunları turistlere ve ziyaretçilere sattıkları kadar kasabalılara da sattıklarını biliyorum. Yani işine yarar mı emin değilim."

"O kısmını merak etme, sen listeyi yap yeter. Ne zamana hazır olur?"

"Çıkmadan önce yapabilirim ancak bugün çok işim var, sayende."

"Akşama hazır olsa da olur." Amaia ablasının provokasyonuna gelmek istemiyordu. Kurabiyeden kalanların olduğu poşeti aldı. "Sağ ol, Flora. Dedektif Montes'i listeyi alması için yollarım."

Flora olduğu yerde dondu kaldı.

"Görüştüğünüzü öğrendim."

"Neyse, bazı konularda haberin olduğunu duyduğuma sevindim. Evet, onu tanıyorum, hoş biri. Dedektif Montes tam ben kapatırken gelip kendini tanıttı, bu yüzden bir süre bana eşlik etti, ona kasabayı gezdirdim, birlikte kahve içtik. Çok etkileyici buldum onu, bir sürü şeyden bahsettik, senden bile."

"Benden mi?" diye sordu Amaia şaşkınlıkla.

"Evet sen, kardeşim. Dedektif Montes bu görevin sana verilmesi için çevirdiğin numaraları anlattı."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Şey, tam olarak bu kelimelerle olmasa da. O gerçek bir centilmen ve çok sıcakkanlı biri. Bu kadar profesyonel biriyle çalıştığın için çok şanslısın. Ondan bir şeyler öğrenirsin umarım," dedi kadın gülümseyerek.

"Bunu da mı Montes söyledi?"

"Elbette hayır ama tahmin etmem zor olmadı. Evet, çok çekici bir adam gerçekten."

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum," dedi Amaia fincanını bulaşık makinesine koymak için yerinden kalkarken.

"Evet, senin bütün meslektaşların çok çekici sanırım... Bu sabah mezarlıkta yanında çok yakışıklı bir adam vardı."

Amaia gülümsedi, ablasının bu kadar kötü olabildiğine inanamıyordu.

"Kafa kafaya vermiştiniz, o da kulağına bir şeyler fısıldıyordu. James görseydi ne düşünürdü kim bilir?"

"Ben seni görmedim, Flora."

"Çünkü içeri girmedim, yayıncılarla toplantım olduğu için cenazeye katılamadım ama sonra mezarlığa yürüdüm, biraz erken gelmişim, seni mezarlardan birinin başında gördüm. Sen mezara doğru eğilmiştin, o da sana sarılmıştı."

Amaia alt dudağını ısırdı ve gülümseyerek başını sağa sola salladı.

"Flora, Jonan Etxaide gay."

Flora yüzündeki şaşkınlığı ve tiksintiyi gizlemekte zorlanıyordu.

"Ben sadece ilkokul öğretmenlerimden birinin, Irene Barno'nun mezarına eğildim, hatırlıyor musun onu acaba? Ayağım kaydı, Jonan da beni tuttu."

"Ne tatlısın, mezarını sık sık ziyaret ediyor musun?" diye onunla dalga geçti Flora.

"Hayır, rüzgârda devrilen bir saksıyı kaldırmak için eğildim, adını o sırada gördüm."

Flora, Amaia'nın gözlerinin içine baktı.

"Hiç gidip de *Ama*'yı ziyaret etmiyorsun ama."

"Hayır, Flora, *Ama*'yı hiç ziyaret etmiyorum ama söylesene, bunun kime faydası var artık?"

Flora yüzünü pencereye döndü ve fısıldayarak, "Artık kimseye faydası yok," dedi.

Avluda bir motosikletin gürültülü sesi geldi, kadının yüzü bir an için gölgelendi.

"Víctor da geldi işte," diye mırıldandı.

Fırının arka kapısına gittiler, Flora'nın eski kocası eski model, klasik motosikletini park ediyordu.

"Víctor, bu harika bir şey, nereden buldun bunu?" dedi Amaia onu selamlayarak.

"Soria'daki bir araba mezarlığında buldum ama bulduğumda bu durumda olmadığına emin olabilirsin."

Amaia motosikletin çevresinde bir tur atıp onu iyice inceledi.

"Böyle şeylere ilgi duyduğunu bilmiyordum, Víctor." Olan biten onca şeyden sonra Víctor'a hâlâ düşkündü.

"Yeni bir hobi diyelim. Motosikletlere olan ilgim birkaç yıl önce başladı. Önce bir Bultaco Mercurio ve Montesa Impala 175 Spor, sonrasında bu da dahil olmak üzere dört motosikleti yeniledim. Bu bir Ossa 175 Spor... En çok gurur duyduklarımdan biri."

"Hiç bilmiyordum ama harika bir iş çıkarmışsın."

Flora bu işi onaylamadığını belirtmek ister gibi homurdanarak kapıya doğru yürüdü. "Neyse, oyun oynamayı bitirdiğinizde haber verin, ben içerideyim... çalışacağım," dedi ve kapıyı güm diye kapattıktan sonra gözden kayboldu.

Víctor'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

"Flora motosikletleri sevmez, bu hobinin zaman ve para kaybından başka bir şey olmadığını düşünüyor." Sonra da kendini

savunmak ister gibi, "Ben bekârken bir Vespa'm vardı, onunla Flora'yı da gezdiriyordum," diye ekledi.

"Doğru ya! Şimdi hatırladım, kırmızı beyazdı! Tam buradan, avludan alırdın onu, sonra vedalaşırken sana hep aynı şeyi söylerdi, dikkatli olmanı ve..." Birdenbire sustu.

"Ve içki içmememi," diye onun yerine cümleyi tamamladı Víctor. "Evlenir evlenmez bana zorla sattırdı motosikleti ve gördüğün gibi verdiğim sözlerin sadece ilkini tutabildim."

"Seni üzmek için söylememiştim, Víctor..."

"Merak etme, Amaia. Ben bir alkoliğim. Bunu kabul etmekte çok zorlandım ama bu benim bir parçam artık, bununla yaşamayı öğrendim. Diyabet hastası gibiyim, pastasız yaşamak yerine ablan olmadan yaşamak zorundayım sadece."

"Nasılsın peki? Halam annenle babanın evinde yaşadığını söylüyor..."

"İdare ediyorum, evi saymazsak annem beni çok iyi tanıdığı için bir ay geçinmeme yetecek kadar bir para bıraktı. Irun'daki Adsız Alkolikler toplantılarına katılıyorum, motosiklet topluyorum... Şikâyet edemem."

"Peki ya Flora?"

"Yani," gülümseyerek fırının kapısına doğru baktı, "ablanı biliyorsun işte, her zamanki gibi."

"Ama..."

"Boşanmadık, Amaia, Flora bunun konusunu açmak bile istemiyor, her ne kadar farklı sebeplerle olsa da ben de öyle."

Amaia, tıraş olmuş, hafif bir tıraş losyonu kokan ve motosiklete dayanmış, güzelce ütülenmiş mavi gömleğinin içindeki Víctor'a baktı... Bu haliyle, Flora'nın erkek arkadaşı olduğu zamanlardaki haline çok benziyordu ve Amaia onun Flora'yı hâlâ çok sevdiğinden bir anda emin oldu, her şeye rağmen onu sevmekten asla vazgeçmemişti. Bu kesinlik karşısında hissettiği şaşkınlıkla eniştesine karşı bir merhamet duygusu yükseldi içinde.

"Aslına bakarsan ben onun hayatındaki her şeyi çok zorlaştırdım. Alkolün insana neler yaptırabileceğine inanamazsın."

Ben olsam Batı'nın Kötü Cadısıyla yirmi yıl yaşamanın insana neler yaptığına inanamazsın derdim, diye düşündü Amaia. Hissettiği acıyı bastırarak Flora'ya ancak tahammül edebilmiş olmalıydı.

"AA toplantıları için neden Irun'a gidiyorsun? Yakınlarda bir yer yok muydu?"

"Var, perşembe günleri bizim Kilise'ninki var ama ben mahallenin sarhoşu olarak bilinmeyi tercih ediyorum buralarda."

1989 Bahar

Muhtemelen şimdiye kadar gelmiş geçmiş en çirkin okul çantasıydı. Kahverengi tokaları olan koyu yeşil, yıllardır kimsede görülmeyen bir modeldi. Amaia çantaya hiç dokunmamıştı, en azından o gün. Neyse ki dönem daha yeni bitmişti ve çantayı eylül ayına kadar kullanması gerekmeyecekti. O böyle düşünüyordu en azından. Ama çantaya o gün hiç dokunmamıştı. Mutfak sandalyelerinden birinde duran o korkunç şeye hiçbir şey söylemeden bakmış ve farkında olmadan bir elini, halasının aynı boya getirmek için çok uğraştığı kısacık saçlarında gezdirmişti, sanki bilinçdışı bir düzeyde bu iki suç arasında bir bağlantı olduğunu hissedebiliyormuş gibi. Doğum günü olan küçük bir kız gibi gözleri yaşlarla dolmuştu, bu yaşların kaynağı saf bir hayal kırıklığıydı. Ablaları içlerinde buharı tüten süt bardaklarının arkasına kısmen saklanmış olarak, koca koca açtıkları gözleriyle bakmışlardı ona. İkisi de bir şey söylememişti, gerçi bazen Rosario, Amaia'yı azarlarken Rosaura'nın ağladığı olurdu.

"Şimdi neyin var?" diye sormuştu annesi, gitgide sabırsızlanarak.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Bunun korkunç bir hediye olduğunu, istediği kot tulumu alamayacağını zaten bildi-

ğini ama yine de böyle bir şey beklemediğini söylemek istiyordu. Bazı hediyelerin sırf karşı tarafı küçümsemek, aşağılamak, yaralamak niyetiyle alındığını ve bunun dokuz yaşındaki bir kız için çok ağır bir ders olduğunu söylemek istiyordu. Amaia gözyaşlarını tutamamış, karşısında duran korkunç nesneye bakarken farkına varmıştı bunun. Bu korkunç okul çantasının ihmalkârlıktan veya son dakikada bir hediye bulmaya çalışırken alınmadığının fakındaydı, bir ihtiyacı da karşılamıyordu. Kitaplarını taşıdığı, iyi durumda olan omuzdan asmalı bir kanvas çantası vardı zaten. Hayır, bu hediye planlıydı ve tam da o anki etkiyi yaratması niyetiyle alınmıştı. Ve çok da başarılı olmuştu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu annesi.

Çok şey söylemek istiyordu, içten içe bildiği veya bir şekilde öngörebildiği şeyler ama çocuk aklı bunları anlamlandırmakta zorlanıyordu. Sadece, "Bu oğlanlar için," diye fısıldayabildi.

Rosario'nun yüzündeki küçümseyici gülümsemeden bu durumdan ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu.

"Saçmalama, bu çantayı hem kızlar hem de erkekler kullanabilir."

Amaia cevap vermedi. Ağır ağır arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Engrasi halama gidiyorum."

"Böyle bir şey yapmana izin veremem," dedi annesi, bir anda sinirlenerek. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Annenle baban sana hediye veriyorlar, sen nankörlük ediyorsun. Şimdi de halana, *sorgiña*'ya gidip acıklı hikâyeni anlatıp kendini acındırmak niyetindesin. Sana fal bakıp geleceğini söylemesini mi istiyorsun? Arkadaşlarının kot tulumlarından ne zaman alacağını mı öğrenmek istiyorsun? Bunu yapmana izin veremem, hadi fırına gidip babana yardım et."

Amaia annesine bakmaya cesaret edemeden kapıya doğru yürümeye devam etti.

"Gitmeden önce hediyeni de odana götür."

Amaia arkasını dönmeden yürümeye devam etti, adımlarını hızlandırdı, sokağa ulaşana kadar annesinin arkasından birkaç kez daha seslendiğini duydu.

Fırında tatlı bir anason kokusu karşıladı onu. Babası un çuvallarını, daha sonra unu içlerine boşaltacağı bidonların yanına taşıyordu. Kızının geldiğini hemen fark edip onun yanına gitti ve önlüğündeki unu silkeleyip kızına sarıldı.

"Bu surat da ne böyle?"

"*Ama* hediyemi verdi," dedi inler gibi, yüzünü babasının göğsüne yasladığı için boğuk çıkan bir sesle.

"Hadi ama, üzülme, geçti artık," diye onu teselli etti babası, eskiden güzel saçlarının olduğu yerdeki kırpık saçları okşayarak. "Hadi ama," dedi babası, kızının yüzünü görebilmek için onu kendinden uzaklaştırarak, "ağlama bakayım, hadi git yüzünü yıka. Daha ben sana hediyemi vermedim."

Amaia gözlerini babasından bir an bile ayırmadan masanın yanındaki lavaboda yüzünü yıkadı. Babasının elinde, üzerinde adı yazan sarı bir zarf vardı. İçinde beş bin pesetalık yeni bir banknot göze çarpıyordu. Küçük kız dudaklarını ısırıp babasına baktı.

"*Ama* bu zarfı benden alır kesin," dedi gergin bir şekilde, "seni de azarlar," diye ekledi.

"Bu benim de aklıma geldi, bu yüzden zarfın içine bir şey daha koydum."

Amaia zarfın içine baktı, dibinde bir anahtar vardı. Babasına soru soran gözlerle baktı. Babası zarfı aldı ve içindekileri kızın eline boşalttı.

"Bu fırının anahtarı. Paranı burada saklayabilirsin ve *Ama* evdeyken paraya ihtiyacın olduğunda buraya gelir alırsın. Halanla da konuştum, istediğin pantolonları sana Pamplona'dan alacak ama bu para senin için, istediğin şeyleri alabilmen için. Bundan kimseye bahsetme ve hepsini bir anda harcama yoksa

annen anlar."

Amaia anahtarın getirdiği özgürlük ve ayrıcalık hissinin tadını çıkararak çevresine baktı. Babası anahtarın deliğinden ince bir ip geçirdi, ipin ucunu düğümledi, düğüm açılmasın diye ucunu kibritle yaktıktan sonra kızının boynuna astı.

"Sakın *Ama*'ya bu anahtarla yakalanayım deme ama yakalanırsan da halanın evinin anahtarı olduğunu söyle. Çıkarken kapatmayı da unutmazsan hiçbir sorun çıkmaz. Zarfı tatlandırıcı kavanozlarının altına saklayabilirsin, senelerdir kullanılmadı onlar."

Sonraki günlerde Amaia parasıyla aldığı, kırtasiye malzemelerinden oluşan küçük hazinelerini okul çantasında sakladı. Kapağında, çok yakışıklı bir palyaçonun ayaklarını sarkıtarak oturduğu hilal şeklinde bir ay resmi olan bir günlük, gül kokulu mürekkebi olan çiçek desenli bir tükenmez kalem, cepleri ve tokaları bir pantolonun üst kısmını andıran bir kanvas kalem kutusu ve üç farklı mürekkep kartuşu olan kalp şeklinde bir keçeli kalem.

19

O öğleden sonra saat dört gibi Anne'in babası onları tertemiz ve kızlarının fotoğraflarıyla dolu bir salonda karşıladı. Kahve ikram ederken ellerinin titremesi dışında soğukkanlı ve kontrollü görünüyordu.

"Karımın kusuruna bakmayın, aldığı sakinleştirici yüzünden yatıyor ama eğer önemli bir şey..."

"Hiç endişelenmeyin, biz basit birkaç soru sormaya geldik sadece, siz gerekli olduğunu düşünmediğiniz sürece onu uyandırmamıza gerek yok," dedi Iriarte, sesinde Amaia'nın da dikkatini çeken duygusal bir tınıyla. Nehrin kenarında kızı tanıdığı zaman nasıl davrandığını hatırlıyordu. Anne'in babasının gülüşünü Amaia daha önce birçok kez görmüştü, yenilgiye uğramış bir babanın gülüşüydü bu.

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz? Sizi cenazede gördüm..."

"Evet, teşekkür ederim, çok gergindim, doktor şu ilaçları içmemi söyledi," dedi adam küçük ilaç şişesini göstererek, "bir de kahve içmeyecekmişim." Sehpadaki buharı tüten fincanlara bakarak gülümsedi.

Amaia birkaç saniye boyunca adama dikkatle bakarak acısını anlamaya çalıştı, sonra sorusunu sordu: "Bize Anne hakkında ne söyleyebilirsiniz, Señor Arbizu?"

"Sadece iyi şeyler söyleyebilirim. Anne'in bizim biyolojik kızımız olmadığını size söylemek istemiştim." Amaia adamın özellikle "kızımız olmadığını" dediğini fark etti.

"Onu evimize getirdiğimizden beri mutsuz olduğumuz bir günümüz olmadı... Güzel bir kızdı, bakın," dedi ve kırlentlerden birinin altında duran, içinde sarı saçlı gülümseyen bir bebeğin olduğu fotoğraf çerçevesini aldı. Amaia adamın onlar gelene kadar bu fotoğrafa baktığını o anda fark etti, sonra da ortalığa çekidüzen vermek için fotoğrafı kırlentle kapatmış olmalıydı.

"Notları çok iyiydi, öğretmenlerine sorabilirsiniz, o çok... çok parlak bir öğrenciydi, bizden çok çok daha iyiydi, bize hiç sorun çıkarmadı. Kendi yaşıtı kızlar gibi sigara içki içmezdi, bir erkek arkadaşı yoktu, dersleri olduğu için bütün bunlara ayıracak vakti olmadığını söylerdi."

Durdu ve boş ellerine baktı. Birkaç saniye boyunca bu şekilde kaldı, birkaç saniye önce elinde tuttuğu şeylere ne olduğunu anlamaya çalışan, soyulmuş bir adama benziyordu o anda.

"Her ebeveynin gurur duyacağı türden bir evlattı..." diye mırıldandı adam, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Señor Arbizu," diye adamın sözünü kesti Amaia, adam ona uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi baktı, "kızınızın odasını görmemiz mümkün mü acaba?"

"Elbette."

Her iki duvarı da Anne'in fotoğraflarıyla kaplı koridorda birlikte yürüdüler. Anne'in ilk komünyonu, üç dört yaşlarında okuldayken, yedi yaşında kovboy gibi giyinmişken. Babası her bir fotoğrafın önünde durdu ve onlara kısa bir anı anlattı. Kızın bilgisayarını ve günlüklerini almaya gelen Jonan ve ekip elemanları yüzünden oda karmakarışık görünüyordu. Amaia odayı şöyle bir gözden geçirdi. Pembe ve mor renkler haricinde sıradan bir

odadan farkı yoktu. Kaliteli, krem rengi mobilyalar. Perdeyle aynı desende çiçekli bir yatak örtüsü ve kitaplardan çok oyuncakla dolu bir kitaplık. Amaia kitaplığa gidip kitapların isimlerine baktı; matematik, satranç ve astronomi kitaplarının arasında birkaç aşk romanı. Şaşkınlıkla Iriarte'ye baktı ve sormadığı sorunun cevabını hemen aldı: "Hepsi raporda var, kitapların listesi de."

"Anne'imin çok akıllı olduğunu söylemiştim," dedi kızın babası odanın kapısından, yüzünde Amaia'nın çok iyi bildiği bir ifade vardı, adam ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Amaia son kez kızın giysi dolabına baktı. Dolap iyi bir Hıristiyan annenin ergen kızına alacağı türden kıyafetlerle doluydu. Dolabın kapısını kapatıp Iriarte'nin peşinden odadan çıktı. Kızın babası onları kapıya kadar geçirdi.

"Señor Arbizu, Anne'in sizden bir şeyler saklama ihtimali olabilir mi acaba? Sizin haberiniz olmayan sırları veya gizli ilişkileri olabilir mi?"

Babası tipik bir baba gibi inkâr etti.

"Mümkün değil. Anne bize her şeyini anlatırdı, bütün arkadaşlarını tanıyorduk, ilişkimiz çok iyiydi."

Aşağıya indiklerinde Anne'in annesi onları merdivende karşıladı. Amaia kadının ana girişle birinci katı ayıran merdivenlerde onların aşağıya inmesini beklediğini tahmin etti. Mavi erkek pijamalarının üzerine kahverengi bir erkek sabahlığı giymişti.

"Amaia... Affedersiniz, dedektif, beni hatırladınız mı? Annenizi tanıyordum, anneniz ve ablam arkadaşlardı ama belki de hatırlamıyorsunuzdur." Konuşurken ellerini endişeyle birbirine kenetlediği için Amaia gözlerini kadının ellerinden ayıramıyordu, elleri birbirine çaresizce sığınmaya çalışan iki yaralı hayvana benziyorlardı.

"Sizi hatırlıyorum," dedi Amaia elini uzatarak.

Bir anda, kimse ne olduğunu anlamadan kadın Amaia'nın önünde diz çöktü ve elleriyle, o acı içindeki bomboş kalan

elleriyle Amaia'nın ellerini çekiştirmeye başladı. Bu kadar narin bir kadının bu derece güçlü olması imkânsızdı. "Prensesimi, benim güzel küçük kızımı öldüren o canavarı yakalamak zorundasınız. Onu öldürdü, hiçbir yerde huzur yok ona artık."

Kocası inler gibi bir sesle, "Tanrı aşkına hayatım, ne yapıyorsun?" dedi.

Merdivenlerden aşağıya koşup karısına sarılmaya çalıştı. Iriarte kadını koltuk altından tutup kaldırdı ama kadın kalkarken bile Amaia'nın ellerini bırakmadı.

"Katilin bir erkek olduğunu biliyorum çünkü erkeklerin sık sık kızıma nasıl baktıklarını biliyorum; kurtlar gibi, şehvetle ve ateşli bir açlıkla bakıyorlar... Annelerin gözünden kaçmaz böyle şeyler ve ben erkeklerin kızımın bedenini, yüzünü ve o güzel dudaklarını nasıl şehvetle arzuladıklarını gördüm. Siz onu görmüş müydünüz, dedektif? O bir melekti. O kadar mükemmeldi ki gerçek değildi sanki."

Sessizce ağlayan kocası kadının gözlerinin içine bakıyordu. Amaia, Iriarte'nin yutkunduğunu ve ağır ağır nefes aldığını gördü.

"Anne olduğum günü hiç unutmuyorum, bana kızımı verdikleri, onu kucağıma aldığım günü. Çocuğum olmuyordu benim, o minik yaratıklar hamileliğin ilk aylarında rahmimde ölüyorlardı, bir anda düşük yapıyordum. Doğalmış, öyle dediler, sanki insanın çocuğunun içinde ölmesi çok doğal bir şeymiş gibi. Anne'i bulmadan önce beş kez düşük yaptım ve o sırada anne olmak gibi bir ümidim kalmamıştı artık, istemiyordum... Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordum, kucağıma bir çocuk aldığımı hayal bile edemiyordum. Anne'i eve getirdiğim gün sürekli titreyip durdum, o kadar çok titredim ki kocam bebeği kucağımdan düşüreceğimi sandı, hatırladın mı?" dedi kocasına bakarak. Kocası sessizce başını evet der gibi öne eğdi. "Eve gelirken, yolda arabada gözlerimi onun o mükemmel yüzünden alamıyordum, o kadar güzeldi ki hayal görüyordum sanki. Eve gelince onu yatağıma yatırdım, üzerindeki her şeyi çıkardım tamamen, raporda sağlıklı

küçük bir kız olduğu yazıyordu ama ben onun bir kusuru, lekesi, korkunç bir yara izi, mükemmelliğini bozacak bir şeyi olduğuna emindim. Küçük bedenin her yerine tekrar tekrar baktım, gördüğüm şeye hayran olmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Kendimi çok tuhaf hissediyordum, sanki mermerden bir heykele bakıyordum." Amaia, kızın Meryem Ana'yı hatırlatan kusursuz beyaz tenini hatırladı. "Ertesi günü hayran hayran onu seyrederek geçirdim, onu ne zaman kollarıma alsam kendimi o kadar minnettar hissediyordum ki endişe ve minnetten ağlamaya başlıyordum. Sonra, o mucizevi günlerde tekrar hamile kaldım ve hamile olduğumu öğrenince umurumda bile olmadı, inanabiliyor musunuz? Çünkü artık anne olmuştum, kalbimle doğurmuştum ve kızımı kucağıma almıştım ve belki de bu yüzden, bir bebeği kucağıma almak varoluşumun tek amacı olmaktan çıkınca hamileliğim sorunsuz geçti. Kimseye bir şey söylemedik, kimseye bir şey söylemiyorduk artık. Onca hayal kırıklığından sonra bunu bir sır olarak saklamayı öğrenmiştik. Ama bu sefer hamileliğim devam etti, beşinci ay geldi, karnım o kadar belirginleşmişti ki herkes konuşmaya başladı. Anne karnımda taşıdığım çocukla neredeyse aynı yaştaydı. Altı aylıktı ve çok güzeldi, kafasını tamamen örten, bukle bukle yüzüne dökülen sarı saçları vardı, uzun kirpikli kocaman mavi gözleri yüzünü aydınlatırdı, o kadar mükemmeldi ki. Küçük mavi elbisesini giydirip onu bebek arabasıyla dolaştırmaya çıkardım, elbise hâlâ duruyor, insanlar ona bakmak için arabanın üzerine eğilince o kadar gururlanıyordum ki sevinçten havalara uçuyordum. Görümcelerimden biri gelip beni öpmüştü. "Tebrikler," demişti, "gördün mü bak nasıl oluyormuş? Hamile kalmak için tek yapman gereken biraz rahatlamakmış ve şimdi nihayet kendi kanından canından olan bir çocuğun olacak." Dondum kaldım. "Çocuklar kandan candan değil sevgiden yapılıyor," dedim titreyerek. "Evet, evet, seni anlıyorum," dedi, "çocuk esirgeme kurumundan çocuk almak çok yüce gönüllü bir hareket elbette ama bu şekilde düşünmeye

devam edersen," dedi karnıma dokunarak, "bunu çok fazla elinde tutamazsın." Eve mide bulantısı ve sinir içinde döndüm, kızımı kollarıma aldım ve sıkıca göğsüme bastırdım. Endişe ve panikten karnımı, o cadının dokunduğu yerden yayılan bir ateş basmıştı sanki. Aynı gece ter içinde uyandım ve korku içinde karnımdaki çocuğumun parçalandığını anladım. Onu bana bağlayan ince halatların kopmaya başladığını ve ağrım arttıkça içimi parçalayan çok berbat bir gücün beni hareketsiz kıldığını hissettim, öyle ki yanımda uyuyan kocama bile uzanamıyordum. Tek yapabildiğim, alev gibi yanan bir sıvı bacaklarımın arasından boşalana kadar sessizce inlemek oldu. Doktor bana bebeği gösterdi, bazı yerleri şeffaf olan, tamamen oluşmuş morumsu bir yüzü vardı. Beni ameliyat etmesi gerektiğini söyledi, tekrar kürtaj yapması gerekiyormuş çünkü plasentanın tamamı dışarı çıkmamış. Gözlerimi oğlumun korkunç suratından ayırmadan ona tüplerimi bağlamasını ya da uterusumu almasını söyledim, umurumda bile değildi artık, karnım beşik değil de ölü çocuklarımın mezarıydı çünkü. Doktor bir an tereddüt etti, ileride hâlâ anne olma şansım vardı ama ben ona zaten bir meleğin annesi olduğumu ve başka kimsenin annesi olmak istemediğimi söyledim."

Amaia kadının acıklı hikâyesini büyük bir üzüntüyle dinledi, kendi hikâyesi de çok farklı değildi aslında, karnı doğmamış çocuklarının mezarıydı. Anne'in annesi onu için için yakan itiraflarını anlatmaya devam etti.

"Görümcemle on beş yıldır konuşmuyorum, o orospu sebebini bile bilmiyordur. Bugün cenazede öğrendi. Ağlaya ağlaya yanıma geldi bugün ve beni affet diye fısıldadı kulağıma. Bu söz bana o kadar dokundu ki ona sarılıp kollarımda ağlamasına izin verdim ama ona cevap vermedim çünkü onu asla affetmeyeceğim. Artık anne değilim, dedektif, biri kalbimde büyüyen gülü söküp aldı, tıpkı şiirdeki gibi, artık göğsümde de karnımdaki gibi bir mezar var. Onu bulun, durdurun, bulursanız öldürün. Eğer siz öldürmezseniz ben öldüreceğim. Bütün ölü çocuklarım adına

yemin ederim ki onu bulmaya, beklemeye, peşine düşmeye ömrümü adayacağım, hayatına son verene kadar."

Evden çıktıktan sonra Amaia kendini tuhaf hissetti, kafası karışmıştı, uzun bir uçak yolculuğundan sonra karaya yeni ayak basmıştı adeta.

"Duvarları gördünüz mü, patron?" diye sordu Iriarte.

Amaia evi bir anıt mezara çeviren fotoğrafları hatırlayarak başını evet der gibi salladı.

"Her yerden bize bakıyordu sanki. Bunu bu evde yaşayarak nasıl atlatacaklar bilmiyorum."

"Atlatamayacaklar," dedi Amaia üzülerek.

Sonra yolun karşı tarafından, caddeyi çaprazlama keserek belli ki onlarla konuşmak için yanlarına doğru hızlı adımlarla yürüyen kadını gördü. Kadın yanlarına gelince Amaia onun Anne'in halası, annesinin yıllarca görüşmediği görümce olduğunu fark etti.

"Onların yanından mı geliyorsunuz?" diye sordu kadın, hızlı yürüdüğü için nefes nefeseydi.

Amaia kadına cevap vermedi, böyle canhıraş yanlarına gelmesinin sebebi bu olamazdı herhalde.

"Ben..." bir an tereddüt etti, "ben gelinimizi çok severim, başlarına gelen olay çok korkunç. Şimdi onlara gidiyorum... şey için, yanlarında olmak için. Başka ne yapabilirim ki? Çok korkunç bir şey bu ama yine de..."

"Evet?"

"O kız, Anne, normal değildi... Beni anlıyor musunuz bilmiyorum. Çok güzel, çok akıllı bir kızdı ama yine de biraz tuhaf, kötücül bir tarafı vardı."

"Kötücül mü? Neymiş bu kötü yanı?"

"Kötü olan kendisiydi. Anne bir *belagile*'ydi, dışı kadar içi de karanlıktı. Küçük bir çocukken bile insana delici bakışlar atardı, sanki içindeki kötülüğü etrafa yayıyormuş gibi. Cadılar öldüklerinde bile huzur bulamazlarmış, göreceksiniz. Bu Anne'in sonu değil."

Bütün bunları engizisyon mahkemesinin önünde söylüyormuş gibi bir ciddiyet ve kesinlikle söylüyordu, sadece cinayet romanlarında ya da korku filmlerinde geçen bir kelime kullandığı için en ufak bir utanç veya şüphe duymadığı her halinden belli oluyordu. Ama buna rağmen Amaia kadının son derece huzursuz, hatta endişeli olduğunu görebiliyordu. Acı verici ama çok onurlu bir görevi yerine getirdiği inancıyla yanlarından ayrılan kadının arkasından bakakaldılar.

Birkaç tatsız saniyenin ardından Amaia ve dedektif, Calle Akullegi'de yürümeye devam ettiler. O anda Iriarte'nin telefonu çaldı.

"Evet, kendisi yanımda, şimdi polis merkezine dönüyorduk biz de. Söylerim."

Amaia ne oldu der gibi adama baktı.

"Dedektif, enişteniz aradı, Alfredo... Pamplona'da Navarra Hastanesi'ndeymiş, intihara teşebbüs etmiş. Neyse ki tam zamanında yetişmişler ama durumu ciddiyetini koruyormuş."

Amaia saatine baktı. Beşi çeyrek geçiyordu. Ros işten eve gelmek üzere olmalıydı.

"Siz polis merkezine dönün, dedektif, ben eve gideceğim, ablamın olayı sağdan soldan duymasını istemiyorum. Sonra da hastaneye giderim. En kısa sürede dönmeye çalışırım. Bu arada polis merkezinde sorumluluk sizde, eğer..."

Iriarte sözünü kesti. "Dedektif, arayan komiserdi, Pamplona'ya kadar size eşlik etmemi istedi... Sanırım enişteniz intihar teşebbüsü bizim vakayla ilişkiliymiş."

Amaia anlamamış gibi adama baktı. "Bizim vakayla ilişkili miymiş? Hangi vakayla? *Basajaun* vakasıyla mı?"

"Dedektif Yardımcısı Zabalza hastanede bizi bekliyor, gerisini o anlatır, ben de sizin kadar biliyorum. Hastaneden çıktıktan sonra komiser saat sekizde Pamplona'daki genel merkezde bizi bekliyor."

20

Eski günlerde Calle Braulio Iriarte'nin adı Calle del Sol'dü. Cadde, adını, bütün evlerin güneşe cephesi olmasından ve güneşin, batana kadar bütün sokağı ısıtıp aydınlatmasından alıyordu. Zamanla caddeye, Amerika'ya gidip Corona bira imparatorluğunu kurduktan sonra memleketine dönüp bir *pelota* sahası, bir yardım derneği kurulmasını ve buna benzer önemli işleri finanse eden yerli bir hayırseverin adı verildi. Ama Amaia hâlâ Calle del Sol'ün daha uygun bir isim olduğunu düşünüyordu çünkü bu basit isim, insanların Mammon'a tapmasıyla yeryüzünden silinen, insanın doğayla iç içe yaşadığı geçmiş günleri hatırlatıyordu. Amaia, şubat ayının soğuğuna ve Iriarte'nin söylediklerinden sonra içindeki, kötü gömülmüş bir ceset gibi tekrar gün yüzüne çıkan daha korkunç soğuğa rağmen yüzünü ve omuzlarını ısıtan narin güneş ışınlarına minnettardı. Duyduklarından sonra baş dönmesi bir türlü geçmemişti. Amaia dedektifi bir şeyler öğrenebilmek için boş yere soru yağmuruna tutmuş ama adam ölçülü bir şekilde yeni teoriler ileri sürmekten kaçınmıştı. Amaia en sonunda içerleyerek susmuş ve hiç konuşmadan yanında yürümeye devam etmişti. Eve vardıklarında Ros'un kırmızı Ford Fiesta'sını evin önüne park ederken buldular.

"Selam, Amaia," diye onu selamladı Ros, kardeşini gördüğüne sevinmişti.

"Hadi içeri girelim Ros, seninle konuşmak istediğim bir konu var." Ros'un yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Beni korkutuyorsun," dedi Ros kapıyı açıp kardeşini salona götürürken. Amaia Ros'un yüzüne baktı.

Ros masada fal baktıkları zaman oturduğu sandalyeye oturdu.

"Engrasi hala nerede?" diye sordu Amaia, o anda kadını evde görmediğini fark edince.

"Bilmem, aman Tanrım, yoksa ona bir şey mi oldu? James'le, Eroski'ye alışverişe gittiğini sanıyordum..."

"Hayır, halam iyi... Ros, Freddy için aradım."

"Freddy mi?" diye tekrar etti Ros, sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi.

"Sizin evde kendini merdiven sahanlığında asarak intihara teşebbüs etmiş."

Ros sakin görünüyordu, belki de biraz fazla sakindi.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

"Hayır, neyse ki tam o sırada arkadaşlarından biri eve uğramış ve... Ön kapının oralarda bir yere anahtar saklıyor muydunuz?"

"Evet, bu konuda kaç kez kavga etmiştik. Arkadaşlarının istedikleri zaman eve gelmelerinden hoşlanmıyordum."

"Gerçekten de üzgünüm, Ros," diye mırıldandı Amaia.

Ros alt dudağını ısırdı ve bir şey söylemeden kız kardeşinin sağ tarafında bir yere gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Ros, ben şimdi Pamplona'ya gidiyorum, Freddy, Navarra Hastanesi'ndeymiş." Freddy'nin, ellerindeki vakayla bağlantılı olabileceğinden bahsetmedi. "Engrasi halaya bir not yaz, James'i de yoldan ararız."

Ros yerinden kıpırdamadı.

"Amaia, ben gelmiyorum."

Kapıya doğru birkaç adım atmış olan Amaia olduğu yerde durdu.

"Gelmiyorum da ne demek? Neden?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Gelmek istemiyorum, gelemem. Kendimi o kadar güçlü hissetmiyorum."

Amaia ona birkaç saniye baktıktan sonra başını anladım der gibi salladı.

"Peki, seni anlıyorum," diye yalan söyledi. "Neler olduğunu öğrenir öğrenmez seni ararım."

"Tamam, beni araman çok daha iyi olur."

Arabaya binince direksiyonda oturan Iriarte'ye baktı.

"Aslında hiçbir şey anlamıyorum," dedi. Ona ne diyeceğini bilemeyen Iriarte başını sağa sola salladı.

Hastane onları karakteristik dezenfektan kokusu ve antredeki dondurucu esintisiyle karşıladı.

"Arka tarafta, eski acil girişinin olduğu yerde tadilat var, esinti oradan geliyor," diye açıkladı Iriarte.

"Yoğun Bakım nerede?"

"Bu taraftan," diye işaret etti Iriarte, "ameliyathanelerin yanında. Seni götüreyim, ben birkaç kez gelmiştim."

Yerdeki yeşil çizgiyi takip ederek, bir koridordan diğerine geçerek ilerlediler, Dedektif Yardımcısı Zabalza en sonunda, içinde alçak bir masa ve koridorda dizili olanlardan biraz daha rahat gözüken beş altı sandalyeden başka hiçbir şey olmayan küçük bir odanın önünde durdu.

"İçeri gel, burada konuşabiliriz, başka kimse yok burada."

Zabalza koridordan görevli hemşireye işaret ettikten sonra tekrar odaya girdi.

"Doktora geldiğini haber verecekler, birazdan kendisi burada olur."

Tam oturacakken Amaia'nın ayakta durmaya devam ettiğini ve sabırsızlanarak ona baktığını görünce vazgeçip not defterini çıkardı ve notlarını okumaya başladı.

"Bugün öğleden sonra saat bir sularında Alfredo bir arkadaşıyla buluşmuş, onu bulup 112'yi arayan o arkadaşıymış. Arkadaşı onun hiç iyi görünmediğini söylemiş, sanki hastaymış ya da çok acı çekiyormuş."

Amaia, Freddy'yi o sabah mezarlıkta gördüğünde ne kadar keyifsiz ve hasta bir hali olduğunu düşündü. Zabalza okumaya devam etti: "Onu görünce şoke olduğunu söylemiş, onunla konuşmaya çalışmış ama Freddy anlaşılmaz birkaç çift laf ettikten sonra çekip gitmiş. Arkadaşı çok endişelenmiş, bu yüzden öğlen yemeğinden sonra evine gitmiş. Kapıyı çalmış, Freddy kapıyı açmayınca pencereden içeriye göz atmış ve televizyonun açık olduğunu görmüş. Kapıyı çalmaya devam etmiş ama kimse açmaya gelmeyince, arkadaşları istedikleri zaman eve girebilsinler diye ön kapının yanındaki çiçek saksının altında durduğunu söylediği anahtarla kapıyı açmış. Anahtarın yerini bütün arkadaşları biliyormuş. Arkadaşı içeri girmiş, sahanlıkta Freddy'yi boynundan asılı olarak bulmuş, yaşadığı şoka rağmen mutfaktan bıçak alıp üst kata çıkmış ve ipi kesmiş. Söylediğine göre o sırada Freddy ayaklarıyla tekme atıyormuş. 112'yi aramış ve onunla beraber ambulansla hastaneye gitmiş. Eğer onunla konuşmak istersen büyük koğuştaki odalardan birinde yatıyor."

Amaia içini çekti.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, arkadaşı son birkaç gündür onu hiç iyi görmediğini söyledi, konu bu olmayabilir tabii ama adamın dediğine göre Freddy'nin karısı..." Amaia'ya kaçamak bir bakış attı, "yani senin ablan onu terk etmiş."

"Doğru," diye onayladı Amaia.

"Yani, belki de sebep budur. İntihar notu bırakmış."

Zabalza içinde kirli bir kâğıt parçası olan delil poşetini gösterdi kadına, notun yazıldığı kâğıt buruşuk ve nemliydi.

"Notu elinde tuttuğu için buruşmuş. Ambulansta almışlar elinden. Nemli olmasının sebebi sümük ve gözyaşı olabilir ama yine de okunuyor: "Seni seviyorum, Anne, seni hep seveceğim."

Amaia, Iriarte'ye baktı, sonra da tekrar Zabalza'ya.

"Zabalza, benim ablamın adı Ros, Rosaura. Anne'in kim olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Ah," dedi Zabalza, "Özür dilerim, ben..."

"Arkadaşını buraya çağır," dedi Iriarte, adama suçlar gibi bakarak. Zabalza odadan çıkar çıkmaz Iriarte, Amaia'ya döndü.

"Onun kusuruna bakma, bilmiyordu, bana da telefonda söylediler. Not Freddy ve Anne arasında bir ilişki olduğunu gösteriyor, Komiser bizi bu yüzden görmek istiyor."

Zabalza birkaç dakika sonra yanında esmer, otuz yaşlarında, bir deri bir kemik kalmış bir adamla geldi. Üzerine bol gelen kot pantolonu ve siyah polar montu onu olduğundan daha ince gösteriyordu, kıyafetlerinin içinde kaybolmuş gibiydi. Geçirdiği zor saatlere rağmen adamın yüzünde tatminkâr bir ışıltı vardı, belki de gördüğü ilgi yüzündendi.

"Bu Ángel Ostolaza. Dedektif Salazar ve Iriarte."

Amaia tokalaştıkları sırada adamın ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Yaşadığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya hazır görünen adam, dedektifin hazırlanmadığı bir konuda soru sorması üzerine hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Freddy'nin yakın arkadaşı olduğunu söyleyebilir misin?"

"Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, birlikte ilkokula, sonra ortaokula gittik, sonra Freddy okuldan ayrıldı ama hep aynı grubun içindeydik ikimiz de."

"Ama ikiniz, birbirinize, nasıl desem, en özel şeylerinizi anlatacak kadar yakın mısınız?"

"Şey... bilmem. Evet, olabilir."

"Anne Arbizu'yu tanıyor muydun?"

"Anne'i herkes tanırdı, Elizondo küçük bir kasaba," dedi adam sanki bu her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi.

"Ayrıca Anne'i fark etmemek imkânsızdı, ne demek istediğimi anlamışsınızdır," diye ekledi, iki erkeğe gülerek, belki de bulamadığı maskülen dayanışmayı arıyordu.

"Freddy'nin Anne Arbizu'yla herhangi bir ilişkisi var mıydı?"

Vereceği cevabın sorgunun gidişatında çok önemli bir değişikliğe sebep olacağının farkında olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Hayır. Ne demek istiyorsunuz? Tabii ki hayır," diye cevap verdi içerlemiş gibi.

"Kızı çekici bulduğunu veya onu arzuladığını gösterecek herhangi bir yorumda bulunmuş muydu?"

"Siz ne demeye çalışıyorsunuz? Anne genç bir kızdı, çok çekici bir genç kız... Peki, belki birkaç kez yorum yapmışızdır, erkekleri bilirsiniz işte." İkinci kez destek görmek ümidiyle Zabalza ve Iriarte'ye baktı ama ikisi de onu yine görmezden geldiler. "Belki ne kadar güzelleştiğini ya da yaşına göre ne kadar büyük gösterdiğini söylemişizdir ama bu yorumu yapanın Freddy olduğundan bile emin değilim, belki de ben söylemişimdir, diğerleri de onaylamıştır."

"Kim? Kim söyledi?" diye sordu Amaia sert bir sesle.

"Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum."

"Pekâlâ, senden tekrar yardım isteyebiliriz, şimdi gidebilirsin."

Adam şaşırmış gibiydi. Ellerine baktı ve bir anda yıkılmış gibi göründü, sanki elleriyle ne yapacağını bilemiyordu. En sonunda ellerini pantolonunun ceplerine iyice soktuktan sonra tek kelime bile etmeden odadan çıktı.

Doktor odaya geldiğinde canından bezmiş gibi bir hali vardı. Odadakilere şöyle bir bakınca bezginliği biraz daha artar gibi oldu. Kendini kısaca tanıttıktan sonra, Amaia'yı görmezden gelerek, Zabalza ve Iriarte'ye hitap ederek hastanın durumunu güncelledi.

"Señor Alfredo Belarrain'ın omurgası çok ciddi hasar almış ve soluk borusu kısmen yırtılmış. Söylediğim şeyin ciddiyetini anlayabiliyor musunuz?" Bir Iriarte'ye bir Zabalza'ya baktıktan sonra ekledi: "Başka bir deyişle, hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum, niyet ettiği şeyi neredeyse başaracakmış. Bizi daha çok omurgasındaki hasar endişelendiriyor, zamanla ve uygun

tedaviyle hareket etmeye başlayabileceğini düşünüyoruz ama tekrar yürüyebileceğinden şüpheliyim, anlıyor musunuz?"

"Lezyonlar intihar teşebbüsüyle uyumlu mu?" diye sordu Iriarte.

"Bence evet, uyumlu, lezyonlara bakılırsa kendi kendini asmaya çalışmış. Kendi eliyle."

"Ona birinin 'yardım' etmiş olma ihtimali var mı?"

"Kendini savunurken meydana gelen yaralanmalar veya tırnak izleri yok, itildiğine ya da kendisini asması için zorlandığına dair bir morluğa da rastlamadık. Merdivenlerin en üstüne çıkıp ipi boynuna geçirmiş ve atlamış; yaralar kendini astığını gösteriyor ve ipin altında daha önce boğulmaya çalışıldığını gösteren başka bir iz yok. Her şey netleşti mi? Bu durumda, başka sorunuz yoksa eğer, sizi aydınlatılmış bu vakayla baş başa bırakıp işimin başına döneyim."

Amaia başını hafifçe yana eğip adama yakından baktı.

"Doktor bey, bir dakika..." Adama iyice yaklaşmak için öne doğru bir adım attı ve durup yaka kartındaki ismi okudu, "Doktor... Martínez-Larrea, doğru mu okudum?"

Doktor gözü korkmuş gibi bir adım geri gitti.

"Ben Dedektif Salazar, bölgedeki *Policía Foral* cinayet masası ekibinden ve aynı zamanda Señor Belarrain'in çok önemli bir rol oynadığı bir soruşturmanın da başındayım."

"Evet, peki..."

"Onu sorguya çekmem hayati derecede önem taşıyor."

"Bu mümkün değil," diye kekeledi doktor, olmaz der gibi ellerini havaya kaldırarak. Amaia adama bir adım daha yaklaştı.

"Değil mi? Bizim işimizi bizim adımıza çözecek kadar zeki olmanıza rağmen tek bir kelime bile anlamamışsınız sanırım. İçerideki adam işlenen seri cinayetlerde baş şüpheli ve benim onu hemen sorguya çekmem gerekiyor."

Adam birkaç adım geri çekildi, artık neredeyse koridorda duruyor sayılırdı.

"Eğer kendisi katilse endişelenmenize gerek yok, bir yere gidecek gibi görünmüyor. Omurgasında kırık ve soluk borusunda yırtık tespit edildi, ağzından ciğerlerine kadar inen bir boru var, onu uyutuyoruz; onu uyandırabilsem bile ki yapabileceğimi sanmıyorum, konuşacak, yazacak, hatta gözünü bile kırpacak durumda olacağını sanmıyorum." Koridora doğru bir adım daha attı. "Benimle gelin, Señora," diye mırıldandı, "onu görmenize izin vereceğim ama sadece bir iki dakikalığına ve camın arkasından."

Amaia olur der gibi başını salladı ve adamın peşine takıldı.

Freddy'nin bulunduğu odada sıradan bir hastane yatağı vardı ama yatak dışında tıpkı bir laboratuvarı, bir uçak kokpitini veya fütüristik bir film sahnesini andırıyordu. Tüplerin, kabloların ve başının çevresini bir kask gibi saran destekli sargıların arasından Freddy'yi seçmek hiç kolay olmadı. Ağzından, Amaia'nın gözüne çok büyük görünen bir tüp sarkıyordu ve bu tüp Freddy'nin renginin ne kadar soluk olduğunu iyice ortaya çıkaran beyaz bir ameliyat bandıyla yanağına yapıştırılmıştı. Yüzündeki tek renk, şişmiş gibi gözüken göz kapaklarının kenarındaki hafif morluk ve gözünden kulağına doğru akan inci gibi parlak gözyaşıydı. Amaia'nın gözünün önüne onu o sabah mezarlığın girişindeki çalıların arasında gördüğü hali geliyordu. Amaia içinde ona karşı merhamet olup olmadığını düşünerek eniştesinin yanında birkaç dakika kaldı. Merhamet hissediyordu. Bu mahvolmuş hayata karşı bir merhamet hissediyordu ama dünyanın bütün merhametini içinde hissedecek olsa bile bu onu gerçeği aramaktan alıkoyamayacaktı.

Çıkışta Freddy'nin annesiyle karşılaştı, kadın camın önünde iki dakikalığına Amaia'nın yerini almaya gelmişti. Amaia tam kadını selamlayacaktı ki kadın birden ona çıkışmaya başladı.

"Burada ne işin var? Doktor oğlumu sorguya çekmek istediğini söyledi... Bizi neden rahat bırakmıyorsun? Ablanın ona verdiği zarar yetmedi mi? Ablan onu terk edip kalbini kırdı, bu

zavallı da bunu kaldıramadı, aklını kaçırdı. Şimdi de sen gelip onu sorgulamak mı istiyorsun? Onu ne hakkında sorgulayacaksın acaba?"

Amaia koridorda onu bekleyen Zabalza ve Iriarte'nin yanına gitti. Cam kapı kadının sesinin dışarıya geçmesine engel oluyordu.

"Neler oldu?"

"Doktor her şeyi çok iyi anlamış... o geri zekâlı herif Freddy'nin annesine oğlunun cinayet şüphelisi olduğunu söylemiş."

21

Komiser, Amaia ve Iriarte'yi ofisinde karşıladı ve onlara oturmalarını işaret etmiş olmasına rağmen kendisi ayakta durmaya devam etti.

"Hemen konuya geçiyorum," dedi. "Dedektif Salazar, Elizondo polisinin desteğiyle, seni bu dosyanın başına atarken olayların bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim. Aile üyelerinden birinin vakada adının geçiyor olması, senin de çok iyi bildiğin üzere seni uygunsuz bir duruma sokuyor ve hukuki işlemleri sonuçlandırmadan önce böyle bir hata yapma riskini göze alamayız."

Amaia'ya baktı, gerçi hiçbir şey söylemeden yerinde otursa bile kadının dizi, sanki yüksek gerilimli bir kabloya bağlanmış gibi hafifçe titriyordu. Komiser pencereye dönüp bir süre hiç konuşmadan dışarıyı seyretti. Sonra yüksek sesle içini çekti ve "Bu kişinin bu vakayla nasıl bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Soruyu kime sorduğu hiç belli değildi. Amaia, Iriarte'ye gözünün ucuyla bakınca adam ona cesaretlendirici bir bakış attı.

"Anne Arbizu'nun evli bir adamla ilişkisi olduğunu biliyorduk ama bilgisayarını, günlüklerini, telefon kayıtlarını didik

didik aramamıza rağmen adamın kimliğini tespit edememiştik, yine de kızın bu ilişkiyi kısa bir süre önce bitirdiğini biliyorduk. Sanırım görüştüğü kişi Freddy'ydi. Yalnız, aradığımız katilin profiliyle hiç uyuşan biri değil. Freddy düzensiz, güvenilmez, dağınık bir tiptir ve Anne'i öldüren kişinin diğer kızların katiliyle aynı kişi olduğuna eminim."

"Sen ne düşünüyorsun, Iriarte?"

"Ben Dedektif Salazar'a tamamen katılıyorum."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, dedektif ama yine de adamın bir tanığı olup olmadığını araştırmak için size kırk sekiz saat mühlet veriyorum, eğer varsa, Alfredo Belarrain'i şüpheli listesinden çıkarın. Ancak bu adam herhangi bir şekilde Anne Arbizu'nun veya diğer kızlardan birinin cinayetinde rol almışsa seni görevden alıp görevi Dedektif Iriarte'ye vermek zorundayım. Elizondo'daki komiserle görüştüm, o da benimle aynı fikirde. Şimdi müsaadenizle, acelem var," dedi ve kapıyı açıp, "kırk sekiz saat," diye ekledikten sonra dışarı çıktı.

Amaia ciğerlerindeki bütün hava boşalana kadar yavaş yavaş soluk verdi.

"Teşekkürler, Iriarte," dedi Amaia adamın gözlerinin içine bakarak.

Adam gülümseyerek ayağa kalktı.

"Hadi gidelim, yapacak çok işimiz var."

Geri döndüklerinde hava çoktan kararmıştı. Engrasi halanın salonunda, neşeli kızlar poker grubunun yerini cenaze olmadan yas tutan aile almıştı. Şöminenin yanında oturan James, Amaia'nın hiç görmediği kadar endişeli görünüyordu. Halası, şaşılacak şekilde içlerinde en sakin gözüken Ros'un yanında kanepede oturuyordu. Jonan Etxaide ve Dedektif Montes kumar masasındaki sandalyelerden birer tanesini işgal etmişlerdi. Halası onun geldiğini görür görmez ayağa kalktı.

"O nasıl, tatlım?" diye sordu, Amaia'nın yanına mı gideceğine yoksa yerinde mi duracağına karar verememişti sanki.

Amaia bir sandalye çekti ve aralarında sadece birkaç santim kalacak şekilde Ros'un karşısına geçip oturdu. Birkaç saniye boyunca ablasına baktıktan sonra soruya cevap verdi: "Durumu çok kötü gerçekten; ip boynunu kıracakmış neredeyse ve soluk borusu zarar görmüş. Omurgası da hasar gördüğü için bir daha yürüyemeyecekmiş."

Halası ve James vahvahlanırken Amaia gözlerini Ros'tan ayırmadı. Ros gözlerini hızlı hızlı kırptı, dudaklarını duydukları hoşuna gitmemiş gibi bir an için sıkıca birbirine bastırdı. O kadar.

"Ros, neden hastaneye gitmedin? Siz ayrıldıktan sonra kendini öldürmeye çalışan kocanı neden görmeye gitmedin?"

Ros, kız kardeşine baktı ve başını iki yana salladı ama ağzını açıp bir şey söylemedi.

"Çünkü biliyordun," dedi Amaia.

Ros yutkundu, bunu yaparken ne kadar zorlandığı her halinden belli oluyordu.

"Biriyle görüştüğünü biliyordum," dedi en sonunda.

"Anne olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır ama başka bir kadınla görüştüğünü biliyordum. Onu bir görseydin... Aldatmanın ders kitabını ona bakarak yazmışlardı sanki. Mutluluktan uçuyordu, ot içmeyi bırakmıştı, alkol almıyordu, günde üç kez duşa girmeye başlamıştı ve hatta ona üç Noel önce aldığım tıraş losyonunu kullanıyordu. Ben de salak değilim, elimde her türlü kanıt vardı. Biriyle görüştüğünden emindim."

"Ve kim olduğunu biliyordun."

"Hayır, bilmiyordum, yemin ederim. Ama eşyalarımı almaya evine gittiğim gün bittiğini anlamıştım, eve gittiğimde küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Çok sarhoştu. Gözleri berbat haldeydi, başını yastığa gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, ne dediği anlaşılmıyordu bile. Çaresizliğin vücut bulmuş hali gibiydi, belki

annesi ya da teyzelerinden biri... Sonra biraz sakinleşti ve bana onun yüzünden her şeyin mahvolduğunu itiraf etti; her şeyin bittiğini, hayatı boyunca kimseyi bu kadar sevmediğini ve buna dayanamayacağını söyledi. Ne kadar salağım! Bir an için bizden bahsediyor sandım, bizim ilişkimizden, bizim aşkımızdan. Sonra şöyle bir şey söyledi 'Onu hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim'... Anlıyor musun? Onu öldürmek istedim."

"Peki, sana kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Ros.

"Bugün hiç evine gittin mi?"

"Hayır." Sesi duyulmayacak kadar kısıktı neredeyse.

"Bugün saat birle iki arasında neredeydin?"

"Bu nasıl bir soru böyle?" diye sordu Ros bir an sesini yükselterek.

"Sormam gereken türde bir soru," diye cevap verdi Amaia en ufak bir duygusallık içermeyen bir sesle.

"Amaia, sence ben..." cümleyi tamamlamadan sustu.

"Rutin bir soru, Ros. Soruya cevap ver."

"Saat tam birde işten çıktım, Lekaroz'da yemek servisi de yapan bir bara gidip yemek yedim, gün aşırı yaptığım gibi. Sonra müdürümle kahve içtim ve saat iki buçukta işe geri döndüm ve beşe kadar oradaydım."

"Şimdi sana başka bir soru sormam gerek," dedi Amaia daha yumuşak bir sesle. "Lütfen dürüstçe cevap ver, Ros. Kocanın kiminle görüştüğünü biliyor muydun? Şu ana kadar bu soruya cevap verdiğini biliyorum ama belki de birinden duymuşsundur ya da biri bir şey ima etmiştir."

Ros hiç konuşmadan elindeki kâğıt mendili kıvıran ellerine baktı.

"Tanrı aşkına Ros, lütfen bana gerçeği söyle yoksa sana yardım edemem."

Ros bir anda sessizce ağlamaya başladı, gözlerinden iri iri yaşlar dökülüyordu, sonra yüzünde silik bir gülümseme belirdi.

Amaia sanki yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Öne doğru eğilip ablasına sarıldı.

"Lütfen söyle bana," dedi ağzını ablasının kulağına götürerek. "Seni bir kadınla tartışırken görmüşler."

Ros, sert bir şekilde kardeşini iterek kollarından kurtuldu ve şöminenin önüne geçip oturdu.

"O bir *belagile*'ydi," diye mırıldandı gergin bir şekilde.

Anne'in bu şekilde tanımlandığını bugün ikinci duyuşum, diye kendi kendine düşündü Amaia.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Konuşmadık."

"Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Dedektif Montes, Zabalza'ya dün söylediğin şeyi tekrar eder misin?" dedi, o ana kadar yerinde sessizce ve asık suratıyla oturan dedektife doğru aniden dönerek. Adam sanki yargıç karşısında ifade veriyormuş gibi ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve elini arkaya doğru yapıştırdığı saçlarında gezdirdi.

"Dün gece, hava kararduktan sonra nehrin doğu yakasında yürürken Rosaura'yı başka bir kadınla gördüm. *İkastola*'yla aynı seviyeye gelecek şekilde nehrin karşı yakasında yüz yüze dikiliyorlardı. Ne konuştuklarını anlayamadım ama kızın kahkaha attığını duydum, o kadar yüksek sesle kahkaha atıyordu ki net bir şekilde duyuluyordu."

"Hepsi bu zaten," dedi Ros endişeli bir yüzle. "Dün öğleden sonra, evden çıktıktan sonra kendini biraz sersem gibi hissettiğim için nehir kenarında yürüyüşe çıkmak istedim. Anne Arbizu'nun karşıdan yürüyerek bana doğru geldiğini gördüm, yüzünün bir kısmını örten kapüşonlu bir svetşört vardı üzerinde, tam birbirimizin yanından geçerken gözlerimin içine baktığını gördüm. Onu simaen tanıyordum ama daha önce hiç konuşmamıştık. Bana bir şey soracak sandım ama o önümde durdu, en fazla iki

adım uzağımdaydı ve kahkaha atmaya başladı, gözlerini üzerim. den ayırmadan benimle dalga geçmeye başladı."

Amaia diğerlerinin yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gördü ama yine de sorguya devam etti.

"Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Buna ne gerek vardı? Her şeyi o anda anlamış. tım, söylenecek bir şey yoktu, yüzüme bakıp kahkahalar atıyor. du. Çok utandım ve kendimi aşağılanmış hissettim, bana tepeden bakıyordu sanki... Bakışlarını bir görseydin. Sana yemin ederim hayatım boyunca hiç kimsenin gözlerinde böyle bir kötülük gör. medim ben, kötülük ve bilgelik dolu gözlerle bakıyordu bana, sanki karşımda bilge ve ukala, yaşlı bir kadın varmış gibi."

Amaia yüksek sesle iç geçirdi.

"Ros, bana biraz önce söylediğin şeyi bir daha düşünmeni is. tiyorum. Bir kadınla konuştuğunu biliyorum, Dedektif Montes sizi görmüş ama bu kadın Anne Arbizu olamaz çünkü o saatlerde, senin evden çıktığın saatlerde Anne öleli yirmi bir saat olmuştu."

Ros, sanki çok farklı yönlerden esen bir rüzgârın etkisinde kalmış gibi titredi ve şaşkın ve endişeli bir tavırla bilmiyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Konuştuğun kimdi, Ros? Kimdi o kadın?"

"Sana söyledim, Anne Arbizu'ydu, o *belagile*, o şeytandı."

"Tanrı aşkına! Yalan söyleme artık yoksa sana yardım ede. mem!" diye haykırdı Amaia.

"Anne Arbizu'ydu diyorum!" diye haykırdı Ros sinir içinde ayağa kalkıp kız kardeşinin karşısına dikilerek.

Amaia bir süre ağzını açmadan Iriarte'ye baktı ve başıyla ona izin verdiğini gösteren bir işaret yaptı.

"Anne'e çok benzeyen bir kadın olmasın? Daha önce onunla hiç konuşmadığını söylemiştin, onu başka bir kızla karıştırmış olabilir misin? Eğer üzerinde bir kapüşonlu varsa belki de yüzü. nü net olarak görememişsindir," dedi adam.

"Bilmiyorum. Olabilir..." dedi Ros hiç inandırıcı olmayan bir sesle. Iriarte ayağa kalktı ve onun karşısına dikildi.

"Rosaura Salazar, evin, cep telefonların ve bilgisayarların için arama emri çıkarıyoruz, buna dün yanında getirdiğin karton kutular da dahil," dedi Iriarte doğal bir ses tonuyla.

"Arama emrine ihtiyacınız yok, istediğiniz her yere bakabilirsiniz. Bu şekilde yapılması gerekiyorsa eğer. Kutulardaki her şey benim eşyalarım, Amaia. Freddy'ye ait hiçbir şey yok."

"Ben de öyle..."

"Dur bir dakika, yoksa ben de mi şüpheliyim? Ben?"

Amaia cevap vermedi, tek kolunu göğsüne diğer elini ağzına götürmüş olan halasına baktı. Olanların onu ne kadar rahatsız ettiğini düşününce kendini çok kötü hissetti.

Iriarte bir adım öne çıktı, her geçen dakika artan gerginliğin farkındaydı. "Kocanızın Anne Arbizu'yla ilişkisi vardı, kız öldü, öldürüldü ve kocanız intihara teşebbüs etti. Şu anda elimizdeki baş şüpheli o ama siz de ilişkileri olduğunu dün öğrenmişsiniz, önce ilk ağızdan duymuşsunuz, sonra da yolda sizinle dalga geçen kadından."

"Şey, bunu hiç beklemiyordum doğrusu... Sokaklarda başıboş gezip küçük kızları öldüren bir seri katil var sanıyordum ben? Artık yeni bir teoriniz mi var yoksa? Çünkü Freddy geri zekâlıdır, serserinin önde gidenidir, işe yaramaz pis herifin tekidir ama geceleri sokak sokak dolaşıp küçük kızları öldürmez."

Dedektif Yardımcısı Zabalza, Amaia'ya baktıktan sonra söze girdi.

"Rosaura, bu soruşturmanın rutin bir parçası, evi arıyoruz ve tuhaf bir şeyle karşılaşmazsak tanıklarını soruşturduktan sonra seni şüpheli listesinden çıkarıyoruz. Kişisel bir durum yok ortada, çalışma şeklimiz bu. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Tuhaf bir şey mi? Son birkaç aydır her şey çok tuhaf zaten. Her şey," dedi ve tekrar koltuğuna oturup gözlerini kapadı, sanki bir anda son derece yorulmuş gibi.

"Rosaura, ifadeni almamız gerek," dedi Iriarte.

"Şimdi aldınız ya," dedi kadın gözlerini açmadan.

"Polis merkezinde."

"Anladım." Pat diye ayağa kalktı, koltuğun arkasına asılı çantasını ve montunu aldı, halasını öptü ve kardeşinin yüzüne bile bakmadan kapının yolunu tuttu.

"Hazır olduğunuzda çıkabiliriz," dedi Iriarte'ye.

"Teşekkürler," dedi Iriarte ve kadının peşine takıldı.

Amaia ellerini şöminenin üzerindeki rafa dayadı, pantolonu ateşten o kadar ısınmıştı ki sanki her an alev alabilirmiş gibi hissediyordu. O sırada Montes'in, Jonan'ın ve kendi telefonu aynı anda gelen mesaj sesiyle çınladı. "Arama emri mi?" diye sordu telefonuna bile bakmadan.

"Evet, patron."

Amaia onları dış kapıya kadar geçirdi ve salonun kapısını arkasından kapadı.

"Gidip Elizondo polis memurlarıyla buluşun. Montes, sen ve Dedektif Yardımcısı Etxaide onlara yardımcı olun. Siz işinizi bitirene kadar ben polis merkezinde olacağım, soruşturmanın güvenilirliğini tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ama patron... Bence..." diye ona karşı çıktı Jonan.

"Ablamın evinden bahsediyoruz, Jonan. Arayın, Anne ve Freddy arasındaki ilişkiyi kanıtlayacak bir delil bulmaya çalışın ve yapabilirseniz ablamın bu ilişkiyi daha önceden bildiğini gösteren bir şeyler var mı diye bir bakın. İyice araştırın, mektuplara, kitaplara, mesajlara, e-postalara, fotoğraflara, kişisel eşyalara, seks oyuncaklarına, her şeye bakın... Telefon kayıtları için telefon şirketini arayın, hatta en iyisi faturaları bulun. Hem Freddy hem de Rosaura'nın arkadaşlarını sorguya çekin, birileri bir şeyler biliyor olmalı."

"Ben Anne'in e-postalarını kontrol ettim, içlerinde Freddy'ye gönderilmiş hiç e-posta yoktu. Telefon ve mesaj kayıtlarında da onu aradığını gösteren bir ize rastlamadık. Arkadaşları evli

biriyle ilişkisi olduğundan ne kadar emin olsalar da Anne onlara ilişkiyi bitireceğini söylemiş çünkü adamın ona kafayı taktığını düşünüyormuş. Sizce ayrılığı kaldıramayıp kızı o öldürmüş olabilir mi?"

"Pek sanmıyorum, Jonan. O zaman diğer cinayetleri kim işledi? Hepimizin hemfikir olduğu tek bir şey varsa o da bu cinayetlerin seri halde işlendiği ve Anne'inkinin bir taklit olmadığı; aynı motifler tekrarlanmış. Bu yüzden eğer Anne'i Freddy öldürdüyse diğer kızları da o öldürmüş olmalı. Kendisinden en az on kat daha zeki, reşit olmayan bir kızla ilişkiye girecek kadar salak zaten ama böyle metodik çalışan bir katil profiliyle uyuşmuyor. Katilin soğukkanlı ve kontrollü olması ve cinayet yerini düzenlerken hep aynı protokolü takip etmesi Freddy'nin karakteriyle örtüşen şeyler değil. Seri katillerde pişmanlık duygusu diye bir şey yoktur ve kurbanları yüzünden kendilerini öldürmeye çalışmazlar. Evi arayın, sonrasına bakarız."

Kapıyı Jonan'ın arkasından kapattıktan sonra Amaia salona geri döndü. James ve halası hiç konuşmadan ona bakıyorlardı.

"Amaia..." diye söze başladı James.

"Lütfen bir şey söyleme, bu olanlar zaten yeterince zor benim için. Lütfen, sana yalvarıyorum. Elimden geleni yaptım. Her gün nelerle uğraştığımı sen de gördün, artık ne kadar boktan bir işte çalıştığımı biliyorsun."

Amaia montunu alıp evden çıktı. Emin adımlarla *trinquete**'ye doğru yürüdü, köprüye çıktı ve biraz ilerledikten sonra durup Calle Braulio Iriarte'ye doğru yürümeye başladı, sonra da kararlı bir şekilde Calle Menditurri'deki fırının yolunu tuttu.

* Top sahası. (ç.n.)

22

Kapıya yaklaşıp güm güm atan kalp atışlarını dinleyerek kilidi açmaya uğraştı. Hiç düşünmeden diğer elini boynuna götürdü ve onca zaman boynunda taşıdığı anahtarı aradı. Arkasından gelen bir sesin etkisiyle yerinden sıçradı.

"Amaia."

Otomatikman silahını çekerek arkasına döndü.

"Tanrım, James! Burada ne işin var?"

"Halan buraya geleceğini söyledi," dedi şaşkın şaşkın fırının kapısına bakarak.

"Halam..." diye mırıldandı Amaia, hareketlerinin bu kadar tahmin edilebilir olmasına içinden küfrederek. "Seni vuracaktım neredeyse." Glock'unu kılıfına geri koyarken fısıldayarak söyledi bunu.

"Ben... Biz senin için endişeleniyoruz, halan ve ben..."

"Haklısın, hadi gidelim buradan," dedi kadın kapıya bakarak. Bir anda içini bir endişe sarmıştı.

"Amaia..." James kadının yanına gitti ve kolunu omzuna attı, köprüye doğru yürürlerken kadına sıkı sıkı sarıldı. "Bir anda sanki hepimiz sana karşı tavır almışız gibi davranmaya başlaman

anlayamıyorum. İşinin zorluğunu anlıyorum, yapmak zorunda olduğun şeyi yaptığını anlıyorum, halan da biliyor bunu. Ros kızdan sana bahsetmeyerek hata yapmış ama bunu da anlıyorum. Sen ne kadar harika bir polis olursan ol aynı zamanda onun küçük kardeşisin de, sanırım senden biraz utandı. Bunu anlaman gerekiyor çünkü halan ve ben anlıyoruz. Ayrıca onu polis merkezine götürmeden evde kendin sorgulayarak işleri biraz daha kolaylaştırmaya çalıştığının farkındayız."

"Evet," diye kocasının söylediklerini kabul etti ve kaslarını rahat bırakarak kocasına yaklaştı. "Belki de haklısın."

"Amaia, bir şey daha var. Beş senedir evliyiz ve onca zaman boyunca Elizondo'da kırk sekiz saat aralıksız kaldığımız hiç olmadı. Ben de senin, küçük kasabalardan taşındıktan sonra birdenbire radikal şehirli olan şu insanlardan olduğunu düşünmüştüm. Kasabada büyüyen bir kız büyük şehre gider, polis olur ve köklerinden uzaklaşır... ama aslında hiçbir şey bu kadar basit değil, değil mi?"

James durdu ve onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama Amaia gözlerini ondan kaçırdı. James pes etmedi, onu omuzlarından tuttu ve yüzüne bakmaya zorladı.

"Amaia, neler oluyor? Bana anlatmadığın şeyler mi var? Gerçekten çok endişeleniyorum, eğer bizi etkileyen önemli bir şeyler varsa bana ne olduğunu söylemek zorundasın."

Amaia kocasına önce sinirli sinirli baktı ama sonra cevap aramasının arkasındaki endişeyi ve çaresizlik hissini fark edince yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Hayaletler var, James, geçmişten gelen hayaletler. Büyüye, kehanete, *basajaun*'lara cinlere inanmayan karın hayaletlerle boğuşuyor. Pamplona'da saklanmak için yıllarca uğraştım, bir rozetim ve tabancam var ve buraya gelmemek için çok uğraştım çünkü geri geldiğimde beni bulacaklarını biliyordum. Sorun her şey, bütün bu kötülük, küçük kızları, benim gibi küçük kızları öldürüp nehrin kenarına atan bu canavar, James." James'in gözleri

şaşkınlıktan büyüdü. Ama Amaia ona bakmıyordu, ortada bir noktaya, boşluğa bakıyordu. "Geri dönmeme sebep olan şey bu kötülük, benim varlığımı sezen hayaletler mezarlarından çıktılar ve şimdi beni buldular."

James karısına sarıldı, yüzünü göğsüne sıkıca bastırdı, bu hareket Amaia'yı her zaman rahatlatırdı.

"Senin gibi küçük kızlar..." diye mırıldandı.

23

Amaia'yı alıp polis merkezine götüren devriye arabası ikinci kat çıkıntısının altına park etti. Polis memuru ona iyi geceler diledi ama Amaia telefonunu arıyormuş gibi yaparak arabanın içinde birkaç saniye daha oyalandı. Polis merkezinden çıkan ablası ve Dedektif Iriarte'nin arabaya binip ablasını eve bırakmak için gitmesini bekledi. Kapıdan içeri girdiğinde yağmur ince ince atıştırmaya başladı. Henüz eğitimini tamamlamadığı her halinden belli olan ve cep telefonuyla konuşan polis memuru onu görür görmez telefonu kapadı ve beceriksiz hareketlerle telefonu saklamaya çalıştı. Amaia hiç durmadan asansöre kadar yürüdü ve çağırma düğmesine bastıktan sonra arkasını dönüp nöbetçi masasındaki polis memuruna baktı. Masaya doğru yürüdü.

"Cep telefonunu görebilir miyim?"

"Özür dilerim, dedektif, ben..."

"Bir bakayım."

Polis, giriş holünün ışıkları altında pırıl pırıl parlayan gümüş renkli telefonu kadına uzattı. Amaia telefonu dikkatlice inceledi.

"Yeni mi? İyi bir telefona benziyor."

"Evet, oldukça iyi," dedi memur telefonun sahibi olmaktan duyduğu gururla.

"Pahalı görünüyor, süpermarket puanlarıyla alınan modellere pek benzemiyor gibi."

"Değil, haklısınız, özel üretim, bana sekiz yüz euroya mal oldu."

"Bu telefonu birinde daha gördüm."

"Yeni görmüş olmalısınız çünkü ben alalı daha bir hafta oldu. On gün önce satışa sunuldu, ben ilk alanlardanım."

"Tebrikler, memur bey," dedi Amaia ve kapıları kapanmadan önce asansöre yetişmek için koştu.

Masanın üzerinde bir bilgisayar, bir cep telefonu, faturalar da dahil olmak üzere bir aylık birikmiş posta ve içinde esrar varmış gibi duran delil poşetleri vardı. Jonan bilgisayar ekranındaki bilgiyle elindeki faturayı karşılaştırıyordu.

"İyi akşamlar," diye adamı selamladı Amaia.

"Selam, patron," dedi adam dalgın bir sesle, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Neler buldun?"

"E-postalarda bir şey yok ama cep telefonu aramalarla ve insanın canını acıtan mesajlarla dolu... Fakat Anne'in telefonuna gönderilmemişler."

"Hayır, Anne'in diğer telefonuna gönderilmişler," diye açıkladı Amaia. Jonan şaşkın şaşkın kadına baktı.

"Biraz önce Anne Arbizu'nun telefonunun aynısına rastladım, on gün önce satışa sunulmuş çok pahalı bir telefon. Faturalı telefon. Ama bana Anne gibi bir kızın on gün öncesine kadar cep telefonunun olmaması biraz tuhaf geldi, tam da Freddy'nin aramalarından ve mesajlarından bıkmışken. Çok pratik bir kızmış, eski telefonunu hemen attı... Sadece SIM kartı atsa olmayacağı için telefondan kurtuldu ve *aita*'dan ona yeni bir numarayla faturalı bir telefon almasını istedi."

"Siktir," diye mırıldandı Jonan.

"İstersen ebeveynlerine sor. Doğru numarayı Freddy'nin telefon faturasıyla karşılaştırınca anlarız. Başka bir şey bulabildin mi?"

"Hayır, esrar dışında başka bir şey yok. Rosaura'nın kutularından sadece kişisel eşyalar çıktı. Postayı gözden geçireceğim ama bunlar sadece fatura ve reklam, ablanın bu ilişkiyi bildiğini gösteren bir şey çıkacağını sanmıyorum." Amaia iç çekerek yola bakan büyük pencerelere doğru döndü. Sokak lambalarının sarı ışığıyla aydınlatılmış polis merkezine giren yolun dışında her yer karanlıktı. "Ben bu işi hallederim, dedektif ama biraz zamana ihtiyacım olacak. Siz gidip dinlenin, bir şey çıkarsa ben size haber veririm."

Amaia arkasını döndü ve gülümseyerek montunun fermuarını çekti.

"İyi geceler, Jonan."

Devriye memurundan onu Saioa Barı'nda indirmesini istedikten sonra içeri girip bar sahibinin kahve makinesini yeni temizlemiş olmasına rağmen hiç söylenmeden getirdiği sade kahveyi içti. Kahve çok sıcaktı, küçük yudumlarla içtiği kahvenin sert tadını çıkarırken gecenin köründe barda oturmuş, dışarısını esir alan Sibirya soğuğunu önemsemeden buzla dolu büyük bardaklardaki cin toniklerini içen birkaç müdavimin artan ilgisini fark etmemiş gibi yaptı. Dışarı çıktığında ısı bir anda beş derece kadar düşmüş gibi hissetti. Ellerini ceplerine soktu ve karşıdan karşıya geçti. Vadinin her yerinde olduğu gibi, bu rutubetli ve yağmurlu iklime uygun olarak kare veya dikdörtgen bir dış cephesi olan Elizondo'daki çoğu ev üç dört katlıydı ve eğimli kiremit çatılarının kenarlarında büyük saçaklar vardı. Binanın dış sınırını oluşturan bu saçaklar onun gibi deneyimli yürüyüşçüler için yağmurdan korunabilecekleri bir sığınak görevi görüyordu. Barandiarán'a göre kürtajla alınmış veya ölü doğan bebeklerin gömüldükleri yer yağmurun çatıdan aktığı bu dar alandı. Bir inanışa göre *mairu*

adı verilen bu küçük ruhlar evi kötülüklerden korurken bir yandan da ebedi çocuklar olarak anne evlerinde kalmış oluyorlardı. Halasının bir seferinde ona, yıkılan bir evin çevresi kazıldığında, evin yüz yıllık koruyucuları gibi evin saçaklarının altına gömülmüş on kadar bebeğe ait olan kemikler bulduklarını söylemişti.

Amaia, Calle Santiago'da yürümeye başladı; korunmak için kapılara yakın yürümesine yol açan rüzgâr, köprüye adını veren heybetli evi geçip Calle Javier Ciga'ya döndüğünde daha da şiddetlendi. Nehir kulakları sağır eden bir gürültüyle dökülüyordu bendin üzerinden, Amaia bu küçük şelaleye bakan penceresi olan evlerde yaşayanların geceleri nasıl uyuduklarını merak etti. *Trinquete*'nin ışıkları kapalıydı. Sokak hayaletli bir şehir kadar boştu. İçinde akan nehrin akıntısına kapılıp ağır ağır yürüyerek kendini eskiden Calle del Sol olarak bilinen sokaktan Calle Txokoto'ya doğru yürürken buldu ve en sonunda tekrar fırının kapısının önüne geldi. Montunun cebinden elini çıkardı ve buz gibi kapının koluna koydu. Kapıya doğru eğilip başını kapının sert ahşabına yasladı ve sessizce ağlamaya başladı.

24

Ölmüştü. Daha önce hayatta olduğundan nasıl eminse şu anda da öldüğünden o kadar emindi. Ölmüştü. Ve ölümünün farkında olduğu kadar çevresinde olup biten her şeyin de farkındaydı; başından sızan kanın, bir daha asla tamamlanmayacak bir atışın tam ortasında durmuş kalbinin.

Bedeninin derinlerine battığı ve içeriden sağır edecek kadar gürültülü gelen tuhaf sessizlik çevresindeki diğer sesleri duymasına olanak sağlıyordu. Metal bir yüzeye tekrar tekrar damlayan su. Hızlı hızlı alınan nefes, cansız uzuvlarından çekiştiren kişinin gücü ve kararlılığı. Hızlı ve düzensiz nefesler. Mırıl mırıl söylenen sözler, bir tehdit belki. Ama artık bunun bir önemi yoktu çünkü her şey sona ermişti. Ölüm korkunun sona ermesi demekti ve bunu bilmek onu mutlu ediyordu çünkü o beyaz bir mezarın içindeki ölü küçük bir kızdı ve yorgunluktan nefes nefese kalmış o kişi onu gömmeye başlamıştı.

Toprak yumuşaktı, hoş bir kokusu vardı ve soğuk kol ve bacaklarını serin, yumuşak bir örtü gibi sarıyordu. Toprağın ölülere karşı nazik davrandığını düşündü. Ama onu gömen kişi nazik değildi. Ellerinin, ağzının, gözlerinin ve burnunun üzerine

savrulan avuç avuç kum bu dehşeti gizliyor, örtüyordu. Ağzına dolan toprak çoğaldı ve yapış yapış oldu, dişlerine yapıştı, dudaklarında sertleşti. Burnuna girdi, genzine dolduktan sonra ölmüş olduğunu düşünüyor olmasına rağmen o merhametli toprağı soluyunca öksürmeye başladı. Yüzüne dökülen kürekler dolusu toprak gitgide arttı, tıpkı onu gömen insafsız canavarın panikle ağzından dökülen boğuk iniltileri gibi. Beyaz mezarının toprağı ağzına doldu ama buna rağmen haykırmayı başardı, "Ben küçük bir kızım, ben daha küçük bir kızım."

Ama ağzı çamurla doluydu, sözcükler çamurdan birbirine sıkıca yapışmış dişlerinden öteye geçemedi.

"Amaia, Amaia." James kadını sarsarak uyandırdı.

Amaia korku dolu gözlerle ona baktı ve sanki son sürat yukarı çıkan bir asansörün içinde mahsur kaldığı dipsiz derinliklerden fırlatılmış gibi rüyadan çıktı ve çıkar çıkmaz da bütün ayrıntıları unuttu. James'e bakıp konuşurken sadece hissettiği korkuyu ve nefes alamadığını hatırlıyordu. James ellerini saçlarında gezdirerek usul usul başını okşuyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Amaia.

"Günaydın, sana kahve getirdim," diye gülümsedi adam.

Sabahları yatakta kahve içme alışkanlığı Pamplona'da öğrenciyken ısıtması olmayan küçük bir dairede yaşadığı dönemden kalmaydı. Yataktan kalkıp kahve yaptıktan sonra tekrar yatağa dönüp kahvesini yorganının altında içerdi ve ancak ısındıktan ve tamamen uyandığından emin olduktan sonra yorganın altından çıkıp hızlıca giyinirdi. James asla yatakta kahvaltı yapmazdı ama karısını her sabah kahveyle uyandırarak bu alışkanlığı sürdürmesini sağlamıştı.

"Saat kaç oldu?" diye sordu Amaia komodinin üzerindeki cep telefonuna uzanarak.

"Yedi buçuk. Sakın endişelenme, daha vaktin var."

"İşe gitmeden önce Ros'u görmek istiyorum."

James başını sağa sola salladı.

"Biraz önce çıktı."

"Siktir... ama çok önemliydi. Ben sadece..."

"Belki de böyle daha iyi olmuştur. Bana sakinmiş gibi geldi ama bence birkaç saat bekleyip sakinleşmesi için ona zaman tanısan daha iyi olur. Bu gece göreceksin nasıl olsa, eminim her şey akşama kadar normale dönmüş olur."

"Haklısın," dedi Amaia, "ama beni bilirsin, her şey en kısa sürede çözüme kavuşsun isterim."

"O zaman şimdi şu kahveni içip yalnız bıraktığın şu kocanı çözüme kavuştur istersen."

Amaia fincanını komodinin üzerine bıraktı ve James'i elinden tutup üzerine çekti.

"Oldu bile!"

Sonra adamı tutkuyla öptü. Kocasının onu öpmesinden, kendine doğru çekişinden, gözlerinin içine bakıp ona dokunduğu anda sevişmeye başlayacaklarını biliyor oluşundan çok hoşlanıyordu. İlk önce kadının ellerini tutar ve ellerini göğsüne ya da beline koyardı. Daha sonra dudaklarının izleyeceği yolu önce gözleriyle takip ederdi, gözlerinden dudaklarına ve en sonunda dudakları dudaklarını bulduğunda Amaia'nın ayakları yerden kesilirdi. James onu öptüğünde bir Titan kadar tutkulu ve güçlü hissediyordu kendini ama aynı zamanda bir erkeğin sevdiği kadını öpüşündeki yumuşaklığı ve saygıyı da. Dünya üzerinde başka hiçbir erkeğin bir kadını bu şekilde öpemeyeceğini düşünüyordu; James'in öpüşlerinde dünyanın kendisi kadar eski bir bağın, âşıkların her zaman birbirlerini arayıp bulacağını söyleyen o bağın motifleri vardı. James ona aitti, o da James'e ve bu plan o daha yaşamın gölgesi bile değilken, ondan çok çok daha önce yapılmıştı. Ve bu öpüşme, ardından gelecek seksin bir ön izlemesi gibiydi. James onunla tatlı tatlı sevişiyordu, onunla sevişmek bir dans gibiydi, bir dansçının diğeri kadar önemli olduğu iki kişilik bir dans gibi. James ellerini tutkusuna yenik düşmüş olarak kadının vücudunda gezdirirdi ama hiç acele etmeden, tökezlemeden o becerikli elleriyle kadının

vücudunun her santimetrekaresini fetheder ve tenine kondurduğu ateşli öpücüklerle bedeninin sarsılmasına sebep olurdu. Zaten onun hakkı olan bölgeleri fethedip sahiplenir ama aynı bölgelere tekrar geldiğinde ilk seferki hürmeti göstermeyi ihmal etmezdi. Kadının kendisi olmasına izin verirdi, onu yönlendirmeden, zorlamadan kendisiyle beraber yükseltirdi. Ve kadın o anda başka hiçbir şeyin önemli olmadığı hissederdi. İkisinden başka.

Çıplak ve bitkin bir halde uzanmış yatarlarken James karısına baktı. Sessizliğinin nedenini bulmaya çalışır gibi karısının yüzünü olağanüstü bir şefkatle inceliyordu. Amaia kocasına gülümseyince adam da ona gülümsedi. Amaia adamın düşünceli bakışlarını görünce bir parça şaşırdı çünkü James kendi ülkelerinin dışında yaşayan Kuzey Amerikalılara özgü çocuksu karakteriyle doğuştan kendinden emin biriydi.

"İyi misin?"

"Ben çok iyiyim, ya sen?"

"Ben de öyle, biraz üşüyorum o kadar," diye mızmızlandı şefkat beklercesine.

James yerinde doğrulup yere düşen yorganı aldı ve Amaia'nın üstünü örtüp kadına sıkıca sarıldı. Kadının nefesini teninde hissederek birkaç saniye sessiz kaldı.

"Amaia, dün..."

"Endişelenme, sevgilim, bir şey yok, stresten."

"Hayır, sevgilim, ben seni başka vakalarda baskı altında çalışırken de gördüm ama bu kez farklı. Kâbus görüyorsun... Hem de çok fazla. Bir de dün seni fırının kapısında bulduğumda söylediklerin var."

Amaia doğruldu ve kocasının gözlerinin içine baktı.

"James, yemin ederim endişelenecek bir şey yok, bir şey olduğu yok. Benim için çok zor bir vaka, Fermín'in tavırları, küçük kızların ölümü. Sadece stres, başka bir şey yok, daha önce başıma gelmeyen bir şey değil sonuçta." Kocasının dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı.

"Amaia, bir şey daha var. Bu haftaki randevumuzu değiştirmek için Lenox Kliniği'ni aradım ama bana senin arayıp tedavi programını iptal ettiğini söylediler."

Amaia hiçbir şey söylemeden kocasına baktı.

"Bana bir açıklama borçlusun, kısırlık tedavisine başlama konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Bak gördün mü? İşte bahsettiğim şey bu. Sence ben şu anda bunu düşünecek durumda mıyım? Sana biraz önce ne kadar stresli olduğumu söyledim ve sen işleri daha da zorlaştırıyorsun."

"Özür dilerim, Amaia ama pes etmeye hiç niyetim yok, bu benim için çok önemli, ayrıca senin için de öyle olduğunu sanıyordum ve bana en azından bir ara tedaviye başlamayı planlayıp planlamadığını söylemen gerek."

"Bilmiyorum James..."

"Bence biliyorsun, yoksa neden iptal edesin, değil mi?"

Amaia yatağa oturdu ve parmağını yorganın üzerindeki görünmez dairelerde gezdirdi. Kocasına bakacak cesareti olmadığı için gözlerini yerden ayırmadan cevap verdi, "Sana şu anda cevap verecek durumda değilim, emin olduğumu sanıyordum ama son zamanlarda şüphelerim o kadar arttı ki artık bu şekilde çocuğumun olmasını isteyip istemediğimden bile emin değilim."

"'Bu şekilde' derken kısırlık tedavisinden mi yoksa bizden mi bahsediyorsun?"

"James, lütfen yapma böyle, bizim aramızda bir sorun yok," diye kocasına karşı çıktı Amaia telaşla.

"Bana yalan söylüyorsun Amaia, benden bazı şeyleri saklıyorsun, benimle konuşmadan tedaviyi iptal ediyorsun, sanki çocuğu kendi kendine yapacakmışsın gibi, sonra da aramızda sorun yok diyorsun."

Amaia ayağa kalktı ve banyoya gitti.

"Şimdi iyi bir zaman değil, James, gitmem lazım."

"Dün annemler aradı, sana selam söylediler," dedi James, Amaia banyonun kapısını kapatırken.

James'in ebeveynleri, Bay ve Bayan Westford kendilerini ta
rın sahibi olmaya adamışlar, bu yola ölümüne baş koymuşlardı
Kaynpederinin düğünde yaptığı konuşma geldi Amaia'nın ak
lına, adam en kısa zamanda bir sürü torunu olmasını istediğini
söylemişti ve beklediği torunlar yedi yılın sonunda da gelme
yince kaynpederi ve kaynvalidesinin kendisine karşı olan açık
tutumları yerini örtülü bir siteme bırakmıştı. Amaia bu sitemin
James'e karşı aynı derecede örtülü olmadığını tahmin ediyordu

James yatakta yatmaya devam etti. Banyo kapısına bakıp içe
ride akan suyun sesini dinlerken bir yandan da kendi kendine
ilişkilerine ne olduğunu soruyordu.

25

James Westford, Amaia'yla tanıştığında Pamplona'ya yerleşeli altı ay olmuştu. Amaia o zamanlar daha staj döneminde olan genç bir polisti ve James'in sergi açacağı galerinin sahibine o bölgede çok hırsızlık vakası olduğunu söylemek için galeriye gelmişti. James kadını üzerinde üniformasıyla gördüğünü çok iyi hatırlıyordu, meslektaşının yanında durmuş, gözlerini James'in heykellerinden birinden alamıyordu. James bir kutunun üzerine eğilmiş, sergileyeceği diğer eserlerini kutudan çıkarmaya uğraşıyordu. Gözlerini kadından ayırmadan ayağa kalktı, hiç düşünmeden yanına gidip galerinin sergi için hazırladığı broşürlerden birini uzattı. Amaia hiç gülümsemeden broşürü aldı, teşekkür ettikten sonra da bir daha adama bakmadı bile. James kadının broşürü okumak bir yana şöyle gözünün ucuyla bile bakmadığını görünce bir parça huzursuz oldu, galeriden çıkarken de kadının broşürü giriş kapısının yanındaki bir masanın üzerine bıraktığını gördü. Kadını serginin açılışından sonraki pazar günü tekrar gördü. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve açık bıraktığı saçlarını geriye doğru taramıştı. İlk başta onun gördüğü kadın olup olmadığından emin olamadı ama sonra kadın o gün gittiği heykelin

yanına gidip ona el salladı ve "Geçen gün gördüğümden beri bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum," dedi.

"O zaman sen de benim hissettiklerimi hissettin, ben de geçen gün seni gördüğümden beri görüntünü aklımdan çıkaramıyorum."

Amaia ona bakıp gülümsemişti.

"Ellerini büyük bir ustalık ve beceriyle kullanıyorsun, başka hangi konularda iyisin?"

Galeri kapandıktan sonra Pamplona sokaklarında saatlerce yürüyüp hayatlarından ve mesleklerinden bahsetmişlerdi. Yağmur yağmaya başladığında saat sabahın dördüydü. Yakın bir sokağa ulaşmaya çalışmışlardı ama yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki ancak en yakındaki evin saçaklarının altına sığınabilmişlerdi. Amaia ince elbisesiyle tir tir titriyordu ve her centilmen erkek gibi James ona ceketini vermişti. Kadın cekete sarınırken bir yandan da ceketten gelen güzel kokuyu içine çekmişti. Yağmur şiddetini artırdıkça geri çekile çekile kendilerini evin duvarına yapışmış buldular. James kadına utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu, Amaia heyecandan titreyerek ona dokunacak kadar yaklaştı.

"Bana sarılır mısın?" diye sordu adamın gözlerinin içine bakarak.

James kadını kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Amaia birden kahkaha atmaya başladı. James şaşkın şaşkın kadına baktı.

"Neden gülüyorsun?"

"Hiçbir şeye, bana sarılman için kasabayı sel götürmesi gerekti diye düşündüm o kadar. Kim bilir beni öpmen için başımıza neler gelmesi gerekecek?"

"Amaia, benden istediğin ne olursa olsun söylemen yeter."

"O zaman öp beni."

26

Yeni polis merkezinin büyük pencerelerinin arka tarafında öyle bir hava vardı ki güneş sanki hiç doğmayacakmış gibi görünüyordu. Işık çok azdı ve bir gece önceden beri aralıksız yağan yağmurla beraber, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kışın etkileri sayesinde çıplak kalan tarlaları ve ağaçları gizlemeyi başarıyordu. Amaia soğuktan uyuşmuş elleriyle tuttuğu bir fincan kahveyle pencereden dışarıyı seyrediyor ve bir yandan da yine Montes konusunda ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Adamın asiliği ve meydan okumaları inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Montes'in sık sık polis merkezine uğrayıp Dedektif Yardımcısı Zabalza ya da Iriarte'yle konuştuğundan haberi vardı ama Amaia'nın telefonlarına cevap vermediği gibi kadın onu neredeyse hiç görmüyordu bile. Ros'la yüzleşirlerken istemeden de olsa katılmış ve ev aranırken de gitmişti ama o sabahki toplantıya gelmemişti. Bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini kendine bir kez daha hatırlattı ama Fermín'i şikâyet etme düşüncesinden bile nefret ediyordu.

Adamın kafasından neler geçtiğini hiç anlayamıyordu. Son iki yıldır meslektaşlardı, son sene Fermín ona karısının onu daha genç bir erkek için terk ettiğini söylediğinde arkadaşlığa geçiş

yapmış bile sayılırlardı hatta. Amaia sessizce yere bakarak onu dinlemişti çünkü Montes gibi bir adamın yaşadığı talihsizliği ya da utancı paylaşmayacağını biliyordu. Montes o an sadece kendince bazı gerçekleri itiraf ediyordu. Sanki samimi bir şekilde pişmanlığını dile getiriyor, kendi hatalarını ve karısının onu terk etmesinin ve artık sevmemesinin sebeplerini sıralıyordu. Amaia tek bir kelime bile etmeden dinlemiş ve bir günah çıkarma sahnesi yaşanıyormuş gibi ona bir mendil uzatıp ağladığını görmemek için başını çevirmişti, ağlamak onunla hiç bağdaşmıyordu. Boşanmanın ayrıntılarını takip etmiş, onunla şarap ve bira içmeye çıkmış ve eski karısına karşı zehir zemberek sözler etmişti. Pazar günleri onu öğle yemeğine davet etmeye başlamışlardı ve ilk baştaki ketumluğuna rağmen zamanla James'le iyi anlaşır olmuşlardı. İyi bir polisti, belki biraz eski kafalıydı ama içgüdüleri iyi, algısı çok açıktı. Ayrıca iyi bir iş arkadaşıydı, Amaia diğer polislerin maço tavırlarıyla uğraşmak zorunda kaldığında o her zaman saygılı ve uzlaşmacı davranmıştı. Amaia onun tahtından indirilmiş tipik alfa erkek kıskançlığı yüzünden kendisine karşı aniden saldırıya geçmesine en çok bu yüzden şaşırmıştı. Kızların fotoğraflarının olduğu panoya ve masaya doğru döndü. Şu anda endişelenmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Sabah ilk iş olarak, kurbanlardan ikisi henüz reşit olmadıkları için, reşit olmayanlara karşı işlenen suçlarla çalışan ekiple bir toplantı yapmıştı. Kısa süre içinde bunun reşit olmayanlara karşı işlenen tipik suçlardan olmadığını ve o suçlarda genellikle karşılaşılan kurban ve saldırganlarının şu anda aradıkları katilden çok daha farklı olduğunu anlamıştı. *Basajaun*'un kriminal profiliyle ilgili en şaşırtıcı olan şey davranışlarının tipik özellikleriydi. Amaia, FBI kriminal profil kursunda birçok şeyin yanı sıra, seri katillerin cesetlerin çevresine yerleştirdikleri psikoseksüel kişisel eşyaların kurbanlarıyla aralarında, normalde olmayan bir bağı yaratmak için kurbanlarını kişiselleştirme niyetlerini yansıttığını da öğrenmişti. Davranışlarının arkasında bir mantık vardı ve katil

belirgin akli dengesizlik işaretleri göstermiyordu. Cinayetlerin son derece planlı ve önceden tasarlanmış olduğu o kadar belliydi ki katil aynı cinayeti farklı kurbanlarla tekrar tekrar işleyebiliyordu. İçgüdüsel hareket etmiyordu, kurbanını rastgele seçmek ve önüne çıkan fırsatlardan yararlanmak gibi gelişigüzel hatalar yapmıyordu. Kurbanlarını öldürmek, açlığını doyurmadan, beklentilerini tatmin etmeden tekrar tekrar gerçekleştirmeyi kafasına koyduğu tablosunu, büyük planını, psikoseksüel fantezisini tamamlamak için yerine getirmesi gereken birçok basamağın biriydi sadece. Kurbanlarını kişiselleştirerek kendi dünyasının bir parçası haline getirmesi, kendisiyle onlar arasında bir bağlantı kurması, sadece cinsel olarak değil, onlara bunun çok ötesinde çok daha başka bir şekilde sahip olması gerekiyordu.

Cinayet yöntemi parlak zekâsını, kimliğini korumak için gösterdiği dikkati, suçu işleyebilmek, kaçmak ve hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kim olduğunu tanımlayacak işareti olan imzasını bırakabilmek için gereken zamanı ayırdığını gösteriyordu. Herkesin peşine takılan fahişeleri veya uyuşturucu müptelalarını hedef olarak seçmiyordu. İlk başta genç kızların daha hassas olduğunu düşünebilirdi insan ama aslında kızlar artık kendilerini nasıl koruyacaklarını çok iyi biliyorlardı. Taciz ve tecavüzün tehlikelerinden haberdarlardı ve genellikle çok yakın arkadaşlarından oluşan gruplar halinde dolaşıyorlardı, bu yüzden bir kızın yabancı biriyle bir yere gitmeyi kabul etmiş olma olasılığı çok düşüktü. Elizondo küçük bir kasabaydı ve çoğu küçük kasabada olduğu gibi insanların büyük bir çoğunluğu birbirlerini tanıyorlardı. Amaia *basajaun*'un kurbanlarını tanıdığından ve onun yetişkin bir erkek olduğundan emindi, bu yüzden kızları bir yerden bir yere bırakabilmek ve gecenin bir vakti kaçabilmek için bir araç kullanıyor olmalıydı ve onları tuzağa düşürmek için de bu aracı kullanıyordu muhtemelen. *Basajaun* fazla tehlikeli olmayan kurbanlar seçiyordu. Küçük kasabalarda kasaba sakinlerinin otobüs duraklarında birini beklerken gördüklerinde durup

gidecekleri yere ki bu komşu kasaba bile olabilirdi, bırakmayı teklif etmeleri normaldi. Carla erkek arkadaşıyla kavga edince dağın başında yalnız kalmıştı ve Ainhoa komşu kasabaya giden otobüsü kaçırmıştı; eğer bu sırada otobüs durağında bekliyorsa ve anne babasının ne tepki vereceği konusunda huzursuz ve endişeliyse bildiği, orta yaşlı, çocukluğundan beri tanıdığı birinin arabasına binmiş olma ihtimali çok yüksekti.

Kızların yüzlerine tek tek baktı. Carla'nın kıpkırmızı dudakları ve mükemmel dişleriyle baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı. Ainhoa kameraya çekine çekine bakmıştı, tıpkı fotojenik olmadıklarını bilen insanların yaptığı gibi ve fotoğraf en genç kurbanın yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan güzelliğine haksızlık yapmıştı. Sonra bir de Anne vardı. Anne kameraya bir imparatoriçenin vurdumduymazlığıyla ve aynı anda hem cilveli hem de mahcup sayılabilecek bir gülümsemeyle bakmıştı. Amaia kızın yeşil gözlerine dikkatlice baktı, Ros'un yüzüne gülerken bu gözlerin küçümseme ve kötülükle pırıl pırıl parlayabileceğini hayal etmekte hiç zorlanmıyordu insan. Ama bu imkânsızdı çünkü Ros onu gördüğünü söylediğinde kız çoktan ölmüştü. Bir *belagile*. Bir cadı. Falcı veya şifacı değil. Ruhunun üzerinde asılı duran kötü bir sözleşmeyle doğmuş karanlık ve güçlü bir kadın. Kendi iradesine boyun eğene kadar gerçekleri eğip bükme becerisi olan kötülüğün hizmetkârı. *Belagile*. Bu terimi duymayalı yıllar olmuştu, modern Bask dilinde *sorgin* ya da *sorgiña* kelimeleri kullanılıyordu, *belagile* eski dildeki asıl kelimeydi, kötülüğün hizmetkârları için kullanılan kelime. Bu kelime ona *Amatxi*'si Juanita'nın onlara cadılarla ilgili hikâyeler anlattığı çocukluk anılarını hatırlatıyordu. Artık popüler folklorun bir parçası olarak görülen, turistlere cazip gelen efsaneler aslında insanların cadılara, kötülüğün hizmetkârlarına ve onların kaos ve yıkım getiren, hatta yollarına çıkanların ölmelerine yol açan şeytani güçlerine inandıkları, çok da eski olmayan bir zaman dilimine dayanıyordu.

Kütüphane açılır açılmaz birini gönderip aldırdığı, José Miguel Barandiarán'ın *Büyücülük ve Cadılar* kitabını tekrar eline aldı. Antropolog bu kitapta, ülkenin kuzeyinde, özellikle de Bask ülkesinde ve Navarra'da yerleşik olan, bütün vücutlarında bir tane iz ya da çil bile olmayan insanların kesinlikle *belagile* olduklarını söyleyen popüler inancının gerçekliğini ileri sürüyordu. Anne'in otopsi masasındaki çıplak teninin görüntüsü geliyordu gözünün önüne, annesinin Anne'i eve götürdüğü günün hikâyesi, sürekli kızının mermer gibi beyaz teninden bahsetmesi. Muhtemelen görümcesini korkutan da kızın teninin bu tuhaflığı olmuştu.

Amaia cadının tanımını okudu: "Büyücülük terimini, büyü bilimlerini ya da şeytani güçlerini kullanan belirli insanların sıra dışı yetenekleri olduğunu varsayan popüler ruhun tezahürü anlamında kullanıyorum." Cadılar ve büyücülerin varlığına inanmak, Elizondo'yu çevreleyen Navarra vadisinde şeytanla anlaşma yapmakla suçlanan yüzlerce insana, özellikle de Bayonne piskoposluk bölgesindeki acımasız engizisyon üyesi Pierre de Lancré tarafından suçlanan kadınlara ölümü, işkenceyi ve korkunç acıları tattırmış olmasaydı kulağa komik bile gelebilirdi bu tanım. On beşinci yüzyılda Navarra'nın büyük bir kısmı bu piskoposluk bölgesine aitti ve de Lancré cadıların varlıklarından ve şeytani güçlerinden son derece emin ve cadılara zulmeden doyumsuz bir zorbaydı. Bu inançlarını o dönemde yayınladığı bir kitapta dile getirerek cehennemdeki hiyerarşiyi ve bu hiyerarşinin dünyaya ne şekilde tezahür ettiğini detaylı bir şekilde açıklamıştı. Bu absürd uygulamaları ve kötülüğün tezahürünün gülünç işaretlerini anlatan tam bir fantezi ve paranoya üzerine kurulu bir eserdi.

Amaia kafasını kaldırdı ve tekrar Anne'in gözleriyle karşılaştı.

"Sen bir *belagile* miydin, Anne Arbizu?" diye sordu yüksek sesle.

Anne'in yeşil gözlerinden ona doğru bir gölge yaklaşır gibi oldu sanki. Sırtı ürperdi. İçini çekip küçük kitabı masanın üzerine fırlattı, bir yandan da o soğuk kış sabahında yepyeni polis

karakolunun hiçbir yerini ısıtmayan merkezi ısıtma sistemine küfretti. Koridordaki gürültü artmıştı. Saatine bakıp öğlen olduğunu fark edince çok şaşırdı. Nemi kıyafetlerinin üzerinde kristalimsi bir pırıltı gibi taşıyan polis memurlarının içeri girmesiyle sandalye çekme ve kâğıt hışırtısı sesleri duyulmaya başladı. Iriarte girizgâha gerek duymadan söze başladı.

"Ben tanığı olup olmadığını kontrol ettim. Yeni Yıl Arifesinde Rosaura ve Freddy adamın annesinin evinde akşam yemeğindelermiş, teyzeler ve aile dostları da varmış. Sabah saat iki gibi kasabadaki birkaç bara gitmişler, gece boyunca ve sabaha karşı onları gören çok insan var ve ayrıca bütün bu süre boyunca beraberlermiş. Ainhoa'nın öldürüldüğü gün Freddy sabahtan akşama kadar evdeymiş, arkadaşlarından biri gelip biri gitmiş, yani gün boyunca hiç yalnız kalmamış. PlayStation oynamışlar, sandviç almak için Bar Txokoto'ya gitmişler, sonra da film seyretmişler. Freddy evden hiç çıkmamış. Arkadaşı onun nezle olduğunu söyledi.

"Tamam, o halde artık şüpheli sayılmaz," dedi Jonan.

"Carla ve Ainhoa cinayetleri için öyle ama Anne'in cinayeti için değil. Son birkaç gündür o kadar sosyal değilmiş anlaşılan. Rosaura artık o evde yaşamıyor ve arkadaşları yanına birkaç kez uğramış ama iyi olmadığını söyleyip onları göndermiş. Arkadaşları Anne hakkında hiçbir şey bilmediklerine ve onun gerçekten hasta olduğuna inandıklarına yemin ediyor. Midesinden şikâyeti varmış ve Anne'in öldürüldüğü gün acile gideceğini söylemiş."

"Bütün arkadaşlarıyla konuştun mu? Ángel, soyadı neydi? Freddy'yi evde bulan arkadaşıyla, onun için en çok o endişeliydi gibi geldi bana. Belki ondan bir şeyler öğrenebiliriz."

"Ostolaza," diye imdadına yetişti Zabalza. "Ángel Ostolaza."

"Bir tek onu bulamadım, Bera'da bir fırında çalışıyormuş ama annesi hangisi olduğunu hatırlayamadı, sadece telefon numarasını verdi. Yemeğe eve geliyormuş, yani bir buçuk gibi polis merkezine gelecek."

"Başka bir şey var mı?"

"Kızın cep telefonu konusunda haklıymışsın, patron. Kız telefonunu iki hafta önce değiştirmiş. Babasına telefonunu kaybettiğini ve eski numarasını kullanmak istemediğini söylemiş. Freddy'nin son telefon faturasını postaların arasında bulduk. Karısı artık evde olmadığı için atmaya ya da saklamaya uğraşmamış bile, ayrıca mesajlar ve aramalar hep Anne'in eski numarasıyla dolu. Anne'in bilgisayarına bakılırsa kızın çok yoğun bir sosyal hayatı varmış, takipçisi çokmuş ama yakın arkadaşı yok. Kimseye sırlarını anlatacak kadar güvenmiyormuş, ne var ki evli bir adamla ilişkisi olduğu konusunda böbürlenmekten de kendini alamamış. Hepsi bu kadar."

Jonan toplantıdan sonra *Büyücülük ve Cadılar* kitabının sayfalarını karıştırarak birkaç dakika daha oyalandı. Amaia onu görünce gülümsedi.

"Hadi ama patron, sakın bana bu vakaya başka bir açıdan bakmaya çalıştığını söyleme."

"Artık hangi açıdan bakacağımı inan hiç bilmiyorum, Jonan. Bu katille ilgili gitgide daha çok şey öğreniyorum ve iyi bir iş çıkarıyormuşuz gibi bir hisse kapılıyorum ama her şey o kadar hızlı gelişti ki neredeyse fiilen başım dönüyor ve ne olursa olsun sakın mantık ve sağduyuyu niyet ve istekle karıştırayım deme. Quantico'da seri katillerle ilgili çok şey öğrendim ve ilk ders şuydu, katilin davranışlarını ne kadar analiz edersek edelim o bizden her zaman bir adım önde olacak ve bu da gerilimi artıracak. Ben cadılara inanmıyorum, Jonan. Ama belki de katil inanıyordur veya en azından belirli türde, sadece genç kadınlarda görülen bir tür kötülüğe inanıyordur. Kurbanlarını da kendince kötülük olarak yorumladığı belirli işaretlere göre seçiyordur. Ve bu kitaba gelince," diye kitabı işaret etti, "çeşitli insanların Anne'le ilgili söylediği şeyler yüzünden ve üzerine düşünecek bir şeyler olsun diye burada."

Ángel Ostolaza, Amaia'da yine bu soruşturmanın bir parçası olmaktan çok hoşnutmuş gibi bir izlenim uyandırdı. Bu duruma daha önce de birçok kez şahit olmuş olmasına rağmen birinin vahşi bir cinayetle ilişkilendirilmiş olmaktan içten içe nasıl gurur duyduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Şimdi, Anne Arbizu pazartesi günü öldürüldü, öyle değil mi? Tamam, Freddy beni o gün arayıp midesinin ağrıdığını söyledi. Bildiğiniz gibi bu ilk defa başına gelen bir durum değil. Birkaç yıl önce ülser mi gastrit mi ona benzer bir sorun yaşamıştı. Daha sonra da birçok kez böyle bir sıkıntı yaşadı, özellikle de yemek yemeden çok içki içtiği hafta sonlarından sonra oluyordu... Bu duruma siz de aşinasınızdır. Pazar tüm gün berbat haldeymiş ve pazartesi günü de ağrısı hiç geçmemiş. Beni aradığında saat yaklaşık üç buçuk falandı. Ben daha işten çıkmamıştım, bu yüzden ona randevu almadan hastaneye gitmesini söyledim ama Freddy tek başına hiçbir yere gitmez, yanına ya Ros'u ya da beni alır. Bu yüzden iş çıkışı gidip onu aldım ve acile götürdüm."

"Saat kaç civarında oldu bu?"

"Ben saat yedide çıktığıma göre yedi buçuk civarında diyebilirim."

"Acilde ne kadar kaldınız?"

"Ne kadar kaldık? Uzun bir süre, neredeyse iki saat kadar, grip gibi rahatsızlıklarla gelen çok kişi vardı, sıra ona geldiğinde zavallı o kadar yorgundu ki. Röntgenini çektiler, birkaç test yaptılar ve en sonunda Nolotil iğne yaptılar. Saat on bir gibi çıktık oradan, Freddy'nin ağrısı geçmişti, karnımız çok acıktığı için Saioia'ya gidip steak sandviç ve *patatas bravas* yedik."

"Freddy o karın ağrısıyla acilden çıktıktan sonra *bravas* mı yedi?" diye sordu Iriarte şok içinde.

"Ağrısı geçmişti, ayrıca yemek yemeyince daha kötü oluyor."

"Pekâlâ. Bardan saat kaçta çıktınız?"

"Bilmem ama bayağı kaldık, en az bir saat. Sonra onu eve götürdüm, PlayStation'da bir oyun oynadık ama ertesi gün erkenden işe gitmem gerektiği için ben fazla kalmadım."

Ángel başını öne eğdi ve bir süre öyle kaldı. Sonra bir inleme sesi duyulunca Iriarte adamın ağladığını fark etti. "Peki şimdi ne olacak? Bir daha asla yürüyemeyecek, değil mi? Bu olanları hiç hak etmiyor, biliyor musunuz, o çok iyi bir insandır. Bunu hak etmiyor." Yüzünü elleriyle kapadı ve ağlamaya devam etti. Iriarte koridora çıktı ve birkaç dakika sonra elinde bir kahve bardağıyla gelip bardağı adamın önüne koydu. Sonra Amaia'ya baktı.

"Eğer dostumuz Ángel doğruyu söylüyorsa ki bence söylüyor," diye ekledi nazik bir sesle kendisine ümit dolu gözlerle bakan Ángel'e bakarak, "bunu kanıtlamak çok kolay olacak. Acile giderim, orada güvenlik kamerası vardır, eğer söyledikleri gibi acile gitmişlerse kamera kayıtları kanıtımız olur. Size e-posta atarım. Freddy'yi temize çıkaran raporu da Komiser'e yollarım."

"Teşekkürler," dedi Amaia. "Ben ayı uzmanlarıyla görüşmeye gidiyorum."

27

Flora Salazar kendine bir kahve yapıp masasının arkasındaki sandalyesine oturdu ve saate baktı. Saat tam altıydı. Çalışanlar yavaş yavaş işten çıkmaya başlamıştı; birbirlerine veda ediyor, Flora'nın Ernesto'ya bir saat geç çıkmasını söyledikten sonra yarı açık bıraktığı cam kapıdan ona el sallıyorlardı. Ernesto Murúa on yıldır Flora'nın yanında çalışıyor, fırın müdürü ve baş-pastacı olarak görev yapıyordu.

Flora fırının girişinde duran kamyonun o tanıdık sesini duyduktan bir dakika sonra kapıda Ernesto'nun şaşkın şaşkın bakan yüzü belirdi.

"Flora, Harinas Ustarroz'dan bir kamyon geldi. Adam yüz elli kilo un siparişi verdiğimizi söylüyor. Ben bir hata vardır dedim ama adam ısrarcı çıktı."

Flora eline bir tükenmez kalem aldı, kapağını açıp ajandasına bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı.

"Hayır, hata falan yok, ben sipariş verdim. Getireceklerini bildiğim için senden bir saat geç çıkmanı istedim."

Ernesto kafası karışmış gibi baktı kadına.

"Ama Flora içerisi un dolu, ayrıca Harinas Lasa'nın hizmet ve kalitesinden memnun olduğunu sanıyordum, Ustarroz'u bir

yıl önce denemiştik, hatırladın mı? Kaliteyi daha düşük bulmuştuk."

"Ama ben onlara bir şans daha tanımaya karar verdim. Son zamanlarda unun kalitesinden pek memnun değilim. Çok topaklı, ayrıca dokusu da farklı gibi geldi bana, hatta kokusu bile farklı sanki. İyi bir teklif alınca karar vermem kolay oldu."

"Peki, elimizdeki unu ne yapalım?"

"Ustarroz'dan gelen adamlar o işi halledecek. Un tenekelerindeki unu alacaklar, sen de yoğurma teknesindeki ve kavanozlardaki unu at. Fırındaki bütün eski unu atıp yerine yenisini koymanı istiyorum. Bu unu daha fazla kullanamayız çünkü çok iyi değil, bu yüzden çöpe gidecek."

Ernesto anladım der gibi başını salladı ama hiç ikna olmuşa benzemiyordu. Giriş kapısına gidip kamyon şoförüne yeni gelen un çuvallarını nereye koyacaklarını gösterdi.

"Ernesto," diye adamı tekrar çağırdı Flora. Adam geri geldi. "Doğal olarak bu konuda ağzını sıkı tutmanı bekliyorum. Kullandığımız unun kötü olduğunu kabul etmek bize zarar verir. Tek bir kelime bile etme. Eğer çalışanlardan biri soracak olursa, iyi bir teklif aldığımızı söyle, başka da bir şey deme, konuyu geçiştir."

"Elbette," diye cevap verdi Ernesto.

Flora ofisinde, kahve fincanını çalkalayarak, kahve makinesini yıkayıp oyalanarak bir on beş dakika daha kaldıktan sonra aklına kötü niyetli bir fikir geldi. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra, ofisi süslemek için iki yıl önce aldığı Javier Ciga'nın bir tablosunun asılı olduğu duvara gitti. Tabloyu pürdikkat duvardan çıkarıp kanepenin üzerine koyunca arkasındaki demir kaplama kasa ortaya çıktı. Becerikli parmaklarıyla küçük gümüş rengi düğmeleri çevirince kasa gıcırdayarak açıldı. Yanlarında küçük bir kadife çanta olan, büyükten küçüğe doğru sıralanmış düzenli yığınların arasında bir süre evrak vardı; önemli kâğıtların olduğu zarflar, faturalar, makbuzlar, belgelerle dolu dosyalar ve cüzdanlar. Kasadaki her şeyi çıkarınca kasanın en

arkasına kadar itilerek gizlenmiş, büyük deri kaplı ajanda ortaya çıktı. Ajandayı masanın üzerine götürdü, yerine oturdu ve heyecan ve telaşla açtı. Gazeteden kesilmiş kupürler yapıştırılmamıştı ama çok uzun süre iki sayfanın arasında kaldıkları için belki, hepsi Flora'nın onları yirmi yıl önce yerleştirdiği şekilde duruyordu. Flora kupürlerin düzenlendikleri kronolojik sırayı bozmamaya çalışarak sayfaları çevirdi ve Amaia fırından çıktığından beri içinden aralıksız tekrar ettiği ismi bir kez daha okudu. Teresa Klas.

Teresa, doksanların başında vadiye gelen Sırp göçmeni bir ailenin kızıydı. Bazıları onların kendi ülkelerinde kanunun elinden kaçtığını söylese de bu dedikodular doğru değildi. Anne baba kasabada hemen iş bulmuştu ve okulda dersleri çok iyi olmayan Teresa çalışacak yaşa geldiğinde Berrueta çiftliğinde işe girerek ciddi hareket kaybı olan yaşlı anneye bakmaya başlamıştı. Teresa zekâ konusundaki eksikliğini güzelliğiyle kapatıyordu ve bunun farkındaydı. Uzun, gür sarı saçları ve yaşına göre gelişmiş sayılabilecek vücudu kasabada herkesin dilindeydi. Saman balyalarının arkasında ölü bulunduğu sırada Berrueta çiftliğinde işe gireli üç ay olmuştu. Polis orada çalışan bütün erkekleri sorguya çekmiş ama kimseyi tutuklamayı başaramamıştı. Yaz mevsimiydi, kasaba dışından gelen çok işçi vardı ve en sonunda kızın tanımadığı biriyle kırlara gittiği ve orada tecavüze uğrayıp öldürüldüğü sonucuna vardılar. Teresa Klas, Teresa Klas, Teresa Klas. Gözlerini kapatsa o küçük orospunun yüzünü göreceğinden emindi.

"Teresa," diye mırıldandı. "Bunca yıl sonra bile hayatımı zorlaştırmayı başarıyorsun."

Ajandayı kapattı ve kasanın arkasındaki yerine koyduktan sonra diğer belgelerle önünü kapattı. Küçük kadife çantayı yerine koyarken dayanamayıp çantanın kapanmasını sağlayan ipek kurdeleyi açtı. Ofisin soluk ışığı bile kırmızı rugan ayakkabılarda küçük bir ışıltının oluşması için yeterliydi. Gitgide artan bir huzursuzlukla işaret parmağını ayakkabının yumuşak topuk

kıvrımında gezdirdi. Bu onun daha önce tatmadığı ama şimdiye kadar deneyimlediği bütün duygulardan daha rahatsız edici bir duyguydu. Kasayı kilitleyip tabloyu yerine asarken tablonun tam olarak yere paralel olmasına özen gösterdi. Sonra çantasını aldı ve ofisinden dışarı çıkıp işin istediği gibi yapılıp yapılmadığını kontrol etti. Ardından da kamyon şoförüne el sallayıp Ernesto'ya veda etti.

Ernesto, Flora'nın gittiğinden emin olduktan sonra fırına gitti ve beş kiloluk un çuvallarını alıp un tenekesindeki eski unla doldurmaya başladı. Bir avuç kadar un alıp burnuna yaklaştırdı, un her zamanki gibi kokuyordu, iki parmağının ucuyla bir çimdik alıp unun tadına baktı.

"Bu kadın delirmiş olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne dedin?" diye sordu kamyon şoförü, Ernesto'nun kendisine bir şey söylediğini sanarak.

"Giderken birkaç çuval un götür evine diyordum."

"Tamam, teşekkürler," dedi, şaşırarak.

Ernesto on tane beş kiloluk çuvalı doldurdu, bu miktarı yeterli bulunca girişe park ettiği arabasısın bagajına yükledi, geri kalanı endüstri tipi çöp torbalarına koyup bağladı ve çöp tenekesine attı. Kamyon şoförü işini neredeyse bitirmek üzereydi.

"Bunlar sonuncular," dedi adam.

"O zaman onları içeriye götürme, buraya getir de hamur teknesine koyayım," dedi Ernesto.

1989 Bahar

Rosario'nun evinde yemek erken yenirdi, Juan fırından döner dönmez. Kızlar ödevlerini genelde akşam yemeğinden sonra yapmak zorunda kalırdı. Amaia masayı kurarlarken babasına döndü.

"Estitxu'nun evine bir uğramam lazım, ödevimi doğru düzgün yapamadım, ayrıca yarına hangi sayfayı çalışmam gerektiğini hatırlamıyorum."

"Tamam, gidebilirsin ama çok kalma," dedi kanepede karısıyla oturan babası.

Küçük kız fırına giderken yol boyunca kazağının altındaki anahtarı tutup gülümseyerek şarkı söyledi. Onu annesine şikâyet edecek kimsenin olmadığından emin olmak için sokağın iki tarafını da kontrol etti. Anahtarı deliğe sokup çevirdi ve kilidin deponun içinde yankılanan klik sesiyle açıldığını görünce rahat bir nefes aldı. Karanlığın içine girdi ve kapıyı arkasından kilitledikten sonra sürgüyü çekmeyi de unutmadı, ışıkları ancak ondan sonra açtı. Buraya tek başına geldiği her sefer olduğu gibi içini saran telaşla etrafına şöyle bir baktı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kalbinin kanı damarlarına güm güm pompalama sesini içinden net olarak duyabiliyordu. Aynı zamanda babasıyla ikisinin bir sırrı olmasının ve anahtar taşımanın verdiği sorumluluk hissinin de tadını çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden kavanozların yanına gitti ve arkalarına sakladığı manila zarfı aldı.

"Burada ne işin var senin?" Annesinin sesi boş fırında yankılandı.

Küçük kız sanki elektrik verilmiş gibi bir anda bütün kaslarının gerildiğini hissetti. Zarfa değen elini o kadar hızla geri çekti ki bütün tendonları aynı anda kopmuş gibi geldi. Bu ani hareketle dengesini kaybedince kendini popo üstü yerde buldu. Korkuyordu, mantıklı ve geçerli bir sebebe dayanan bir korkuydu bu. Çünkü annesini evde üzerinde sabahlığı ve terlikleriyle televizyonda haberleri izlerken bırakmıştı ama bir yandan da annesi şu anda kesinlikle burada karanlıkta onu bekliyordu. Kafasında bu iki gerçeği değerlendirmeye çalışıyordu. Annesinin monoton ve tarafsız sesinde Amaia'nın şimdiye kadar şahit olmadığı bir düşmanlık seziliyordu.

"Bana cevap vermeyecek misin?"

Amaia yerden bile kalkacak gücü kendinde bulamadan ağır ağır annesinin sert bakışlarına doğru çevirdi yüzünü. Kadının üzerinde şu anda dışarıda giydiği kıyafetler vardı, demek ki sa-

bahlığın içine elbise giymişti ve ayağında da terlik yerine düz tabanlı ayakkabılar vardı. O sırada bile sokağa asla sabahlığıyla veya giyinmeden çıkmayan o gururlu kadına hayran olmaktan kendini alamadı.

Sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir şey aramaya geldim o kadar." Konuşmaya başlar başlamaz ne kadar sudan ve suçlu olduğunu gösteren bir bahane ileri sürmüş olduğunu fark etti.

Annesi olduğu yerden hiç kıpırdamadı, başını hafifçe yana yatırarak aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Burada sana ait bir şey yok."

"Var."

"Öyle mi? Göster bakalım."

Amaia gözlerini annesinden ayırmadan sırtı bir sütuna değene kadar geri geri gitti ve sütuna tutunarak ayağa kalktı. Rosario iki adım attı, sanki boşmuş gibi rahatça ağır tenekeyi kenara çekti ve üzerinde kızının adı yazan zarfı alıp içindekileri avucuna döktü.

"Kendi ailenin parasını mı çalıyorsun?" dedi ve paraları yoğurma tezgâhına öyle bir fırlattı ki yere düşen bozuk paralardan biri üç dört metre kadar fırının kapısına doğru yuvarlandıktan sonra dik bir şekilde durdu.

"Hayır, *Ama*, benim param," diye kekeledi Amaia gözlerini buruş buruş olmuş kâğıt paralardan ayırmadan.

"Bu imkânsız, burada çok para var. Bunu nereden aldın?"

"Doğum günümden kaldı, *Ama*, biriktirdim, yemin ederim," dedi, ellerini birbirine bastırarak.

"Eğer senin paransa neden evde tutmuyorsun? Ayrıca fırının anahtarı neden sende var?"

"*Aita... verdi.*" Tam konuşurken içinde bir şeylerin kırıldığını ve babasına ihanet ettiğini hissetti.

Rosario birkaç saniye hiç konuşmadı, konuşmaya başladığında sesi bir günahkârı kınayan papazın ses tonunu andırıyordu.

"Baban... Baban sana hiç kıyamıyor, seni hep şımartıyor. En sonunda seni fahişe yapacak. Çantanın içinde sakladığın o ıvır zıvırları alasın diye sana o parayı baban verdi tabii..."

Amaia cevap vermedi.

"Üzülme," diye devam etti annesi, "sen evden çıkar çıkmaz hepsini çöpe attım. Beni kandırabileceğini mi sandın sen? Bu durumdan günlerdir haberim var ama anahtarı bilmiyordum, içeriye nasıl girdiğini bilmiyordum."

Amaia farkında bile olmadan elini göğsüne götürdü ve kazağının altındaki anahtarı sıkıca tuttu. Kâğıt paraları katlayıp eteğinin cebine sokuşturan annesinden ayırmadığı gözleri yaşlarla dolmuştu. Kadın sonra gülümseyerek kızına baktı ve yalandan bir şefkatle, "Sakın ağlama, Amaia, bunların hepsi senin iyiliğin için çünkü seni seviyorum," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı kız.

"Sen ne dedin?" dedi annesi şaşkın şaşkın.

"Hayır, beni sevmiyorsun."

"Seni sevmiyor muyum?" Rosario'nun sesinde karanlık ve tehditkâr bir tını vardı.

"Hayır," dedi Amaia daha yüksek sesle. "Beni sevmiyorsun. Benden nefret ediyorsun."

"Seni sevmiyorum..." diye tekrar etti annesi inanamıyormuş gibi. Öfkeli olduğu o kadar belliydi ki. Amaia başını sağa sola salladı, hâlâ ağlıyordu. "Seni sevmiyorum, diyorsun..." diye haykırdı annesi ve engel olmadığı bir öfkeyle ellerini uzatıp kızının boynuna saldırdı. Amaia bir adım geri gidince annesinin eli kızın boynundan sarkan anahtarın ipine takıldı, kadın ipe kanca gibi asıldı ve ipi sıkıca yakaladı. Kuvvetli bir şekilde öne doğru çekilen kız, tenini yakıcı bir hisle kesen ip yüzünden boynunu yana eğdi. Kadın birkaç kez daha ipi sert bir şekilde çekince Amaia ipin kopacağını sandı ama artık hissizleşmiş olan boynu bu çekişlere karşı dayanıklı çıkınca kız hortuma yakalanmış bir kukla gibi sekmeye başladı. Annesinin göğsüne çarpınca kadın ona kızı

yere devirmeye yetecek kadar sert bir tokat attı. Amaia boynundaki, artık derisine iyice giren ip olmasa kesinlikle yere düşerdi.

Kız kafasını kaldırıp gözlerini annesine dikti ve damarlarından akan adrenalinden gelen yepyeni bir cesaretle haykırdı: "Hayır, beni sevmiyorsun, beni hiç sevmedin." Ve kendini sert bir şekilde geri çekerek Rosario'nun elinden kurtuldu. Kadın fırının içinde deli gibi kızının peşinde koşarken yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini artık kesin bir kararlılığa bırakmıştı.

Amaia içinde yükselen, daha önce hiç hissetmediği bir panik duygusuyla, içgüdüsel olarak kadından kurtulması gerektiğini biliyordu. Sırtını annesine döndü ve dehşet içinde kapıya doğru koşarken yere düştü, o anda her şey gözüne bir tuhaf görünmeye başladı. O geceyi ne zaman düşünse bütün fırının dönüştüğü tünel gibi görüntü geliyordu gözünün önüne, kenarlar karanlık ve köşeler yuvarlaklaşmıştı ve gerçeklik bükülerek soğuk ve sisten oluşan bir solucan deliğine dönüşmüştü. Tünelin ucunda ona çok uzak ve parlak gözüken bir kapı vardı, sanki kapının arkasındaki güçlü ışık kapının kenarlarından ve kasasındaki çatlaklardan içeriye sızıyordu. Kapı dışındaki her şey, sanki Amaia bir anda renk körü olmuş gibi kararmış ve soluklaşarak siyah beyaza dönmüştü.

Korkudan çıldırmış bir halde annesine doğru döndüğünde, elinde babasının hamur yoğurmak için kullandığı demir oklavayı ona doğru savurarak gelen annesini son anda gördü. Çaresizce elini kaldırarak kendini bu darbeden korumaya çalıştı ama silindirin kenarının başının üzerine indiğini hissetmeden önce bütün parmakları kırılmış gibi geldi. Sonra da çevresindeki her şey kararda.

Rosario küçük oturma odasının kapısının kasasına yaklaşmış, gülümseyerek televizyondaki spor kanalını seyreden kocasına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama koştuğu için nefes almaktan göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Rosario," dedi adam şaşkın şaşkın. "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu ayağa kalkarak. "Hasta mısın?"

"Amaia..." dedi kadın. "Bir şey oldu..."

Adam sabahlığı ve pijamalarıyla fırın ve evlerinin arasındaki sokakları koşarak geçti. Ciğerlerinin yandığını hissediyordu, vücudunun yan tarafına giren sancı yüzünden boğulacakmış gibi oluyordu ama yine de içindeki çok korkunç bir şey olduğunu söyleyen ve onu telaşlandıran küt küt atan ağrı onu koşmaya zorluyordu. Yavaş yavaş olduğunu bildiği bir şeyin kesinliğini iyice hissetmeye başlıyordu ve bunu kabul etmemek için güçlü bir arzuyla karşı koyarak kendini daha fazla zorluyordu, hem koşmaya hem de içinden çaresizce tekrarladığı duaya: lütfen, hayır, lütfen.

Juan daha uzaktayken fırının ışıklarının yanmadığını fark etti. Oysa buradan bile kepenklerin arasındaki boşluklardan ve çatının hemen altındaki, yaz kış açık olan havalandırma deliğinden ışığı görmüş olması gerekirdi.

Kapıya geldiğinde Rosario ona yetişip fırının anahtarını cebinden çıkardı.

"Ama... Amaia burada mı?"

"Evet."

"Peki ama içerisi neden karanlık?"

Karısı cevap vermedi. Kapıyı açtı ve birlikte içeri girdiler. Işıkları, kapıyı kapattıktan sonra açtı. Juan bir süre hiçbir şey göremedi. Gözlerini kırpıştırarak yoğun ışığa adapte olmaya çalışırken bir yandan da deli gibi kızını bulmaya çalışıyordu.

"Amaia nerede?"

Rosario cevap vermedi. Kapıya yaslandı ve gözleriyle yan tarafa doğru bir işaret yaptı. Yüzünde silik bir gülümseme belirmişti.

"Amaia!" diye haykırdı babası deli gibi. "Amaia!"

Karısına doğru döndü ve yüzündeki ifadeyi görünce adamın beti benzi attı. Kadının üzerine doğru yürüdü.

"Tanrı aşkına, Rosario! Ona ne yaptın?"

Bir adım daha yaklaşınca ayaklarının altındaki kaygan kan gölcüğünü gördü. Kana baktıkça sanki rengi gitgide koyulaşıyormuş gibi geldi ona ve korku dolu gözlerle başını kaldırıp karısına baktı.

"Kız nerede?" diye sordu alçak sesle.

Kadın cevap vermedi ama gözleri büyüdü ve sanki bu durumdan büyük zevk alıyormuş gibi alt dudağını ısırmaya başladı. Öfkeden, korkudan ve dehşetten gözü dönmüş olarak karısına yaklaştı, kadını omuzlarından tutup sanki vücudunda hiç kemik yokmuşçasına sarsmaya başladı, karısının yüzüne doğru eğildi ve haykırdı, "Kızım nerede?"

Kadının gözlerinde küçümsemenin derin izlerini gördü, dudakları bıçak sırtı gibi inceldi. Elini uzatıp içi un dolu hamur teknesini işaret etti.

Tekne dört yüz kilo kapasiteli, mermerden bir su teknesine benziyordu ve mutfakta kullanılmadan önce çuvallardaki un buraya boşaltılıyordu. Rosario'nun işaret ettiği yere bakınca unun içine sızmış iki damla kan olduğunu gördü, teknenin içinde ufalanmış bisküvi kırıntılarını andırıyorlardı. Dönüp tekrar karısına baktı ama kadın onun gözlerine bakmamaya ant içmiş gibi yüzünü duvara dönmüştü. Kokusunu duyabildiği kandan büyülenmiş gibi tekneye doğru yürüdü, bir anda canlanan bütün duyularıyla dinlemeye, karısının bildiği ama kendisinin görmekte zorlandığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Unun pürüzsüz ve hoş kokulu yüzeyinde küçük bir hareket sezdi ve o karla kaplı denizden deli gibi titreyerek yükselen küçük eli görünce bir çığlık attı. Kızının elini tutup bedenini teknenin içinden çekti, boğulmakta olan birini dalgaların arasından çeker gibi. Onu hamur tezgâhına dikkatlice bıraktı ve kızın gözlerini kör eden, ağzına, burnuna dolan unu temizlemeye çalışırken bir yandan da onunla konuşmaya devam etti. Gözlerinden akan yaşların kızının yüzüne düştüğünün, ufaklığın yüzünde gördüğü tuzlu izlere karıştığının farkındaydı.

"Amaia, Amaia, küçük kızım benim..."

Küçük kız sanki aralıksız elektrik veriliyormuş gibi titriyor, narin küçük bedeni havale geçirir gibi sarsılıyordu.

"Hemen gidip doktor çağır," diye emir verdi babası karısına.

Kadın yerinden kıpırdamadı, başparmağını ağzına sokmuş çocuk gibi emiyordu.

"Rosario," diye haykırdı Juan, öfkeden deliye dönmüştü.

"Ne dedin?" diye bağırdı kadın sinirli bir şekilde ona dönerek.

"Gidip hemen doktoru çağır."

"Hayır."

"Ne?" diye arkasını döndü adam, inanamayarak.

"Gidemem," dedi kadın sakince.

"Sen ne demeye çalışıyorsun? Hemen şu an doktoru çağırman lazım, kızın durumu çok ciddi."

"Sana gidemem dedim ya," diye mırıldandı kadın ürkek bir gülümsemeyle. "Sen neden gitmiyorsun, ben yanında kalırım."

Juan titreyen çocuğu kucağına aldı ve karısının yanına gitti.

"Bana bak Rosario, hemen doktorun evine git ve onu buraya getir," dedi sanki karısı inatçı küçük bir kızmış gibi. Fırının kapısını açtı ve karısını dışarı itti. Tam o sırada karısının kıyafetlerinin una bulanmış olduğunu ve yaladığı parmaklarının kan içinde olduğunu fark etti.

"Rosario..."

Kadın arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Bir saat sonra doktor ellerini lavaboda yıkayıp Juan'ın ona uzattığı havluya kuruladı.

"Çok şanslıyız, Juan, küçük kızın durumu iyi. Sağ elindeki serçe ve yüzük parmaklarında çatlaklar var ama beni en çok endişelendiren başındaki kesik. Un doğal bir basınç uygulayıp kanı emmiş ve yaranın üzerinde bir kabuk oluşturup kanamanın durmasını sağlamış. Ciddi bir kafa travması yaşayan birinin havale geçirir gibi titremesi normal..."

"Bu benim hatam," diye onun sözünü kesti Juan. "Buraya istediği zaman gelebilsin diye ona fırının anahtarını veren benim... Küçük bir kızın burada kendine zarar verebileceğini düşünemedim..."

"Hadi ama Juan," dedi doktor, adamın yüzündeki ifadeyi görmek için ona doğru dönerek. "Bu kadar basit olamaz. Kızın kulakları, burnu, ağzı un dolu... Daha doğrusu kızın her tarafı un içindeydi..."

"Yağa takılıp kaymış olmalı, bir yere başını çarpıp tekneye düşmüş herhalde."

"Tekneye ya yüzüstü ya da sırtüstü düşmüş olması gerekirdi Juan ama onun her tarafı un içinde."

Amaia'nın babası sanki cevap oradaymış gibi ellerine baktı.

"Belki de yüzüstü düştükten sonra içinde boğulacak gibi olunca dönmüştür."

"Evet, belki de," dedi doktor. "Kızının boyu çok uzun değil, Juan. Eğer masalardan birinin köşesine çarpmış olsa bile hamur teknesine düşmüş olamaz, yere düşerdi. Ayrıca," bakışlarını yere çevirdi, "kan gölcüğünün nerede olduğunu görüyor musun?"

Juan yüzünü elleriyle kapadı ve ağlamaya başladı.

"Manuel, ben..."

"Onu kim buldu?"

"Karım," diye inledi Juan perişan bir şekilde.

Doktor içini çekti ve nefesini sesli bir şekilde boşalttı.

"Juan, Rosario ona yazdığım ilaçları alıyor mu? Ne olursa olsun ilaçları bırakması gibi bir seçenek olmadığını sen de çok iyi biliyorsun."

"Evet... Bilmiyorum... Ne ima ediyorsun, Manuel?"

"Juan, arkadaş olduğumuzu, sana saygı duyduğumu biliyorsun. Sana söyleyeceklerim ikimizin arasında kalacak ve ben şu anda senin arkadaşın olarak konuşuyorum, doktor olarak değil. Ufaklığı evden gönder, karından uzak tut. Karınla aynı hastalığa yakalanan bazı kişiler bazen en yakınlarında olan birine düşman

olup tüm öfkelerini ona yönlendirir. Sizin durumunuzda o biri, senin kızın ve eminim ki ikimiz de bunun ilk kez yaşanmadığını biliyoruz. Amaia'nın varlığı karının değişmesine, öfkelenmesine neden oluyor. Eğer kızını ondan uzak tutarsan karın sakinleşecektir ama bunu en çok kızın için yapman lazım çünkü bir sonraki seferde onu öldürebilir. Bu olay çok çok çok ciddi. Bir doktor olarak bu gece şahit olduklarımı polise bildirmem gerek ama yine bir doktor olarak Rosario'nun, ilaçlarını aldığı sürece iyi olacağını da biliyorum ve bu raporun ailene neler yapacağının da farkındayım. Şimdi, hem bir doktor hem de arkadaşın olarak küçük kızı evden uzaklaştırmanı istiyorum senden çünkü hayatı ciddi anlamda tehlikede. Eğer bunu yapmazsan o raporu yazmak zorunda kalırım. Umarım beni anlıyorsundur."

Juan gözlerini ışığın altında kirli bir ayna gibi parlayan, topaklaşmaya başlamış kan gölünden ayırmadan masaya yaslandı.

"Bir kaza olmuş olamaz mı? Belki de Amaia canını yakacak bir şey yaptı ve Rosario da kanı görünce kendini tutamadı ve beni çağırmaya gelirken kızı hamur teknesinin üstüne bıraktı." Bir anda ağzından çıkan sözler ona çok ikna edici bir argüman gibi gelmişti. "Beni çağırmaya geldi, bunun bir anlamı yok mu?"

"Bir işbirlikçiye ihtiyacı vardı. Sana söylemeye geldi çünkü sana güveniyordu, çünkü ona inanacağını biliyordu, ona inanmak için elinden gelen her şeyi yapacağını ve gerçeği görmezden geleceğini biliyordu. Aslına bakarsan şu anda tam olarak bunu yapıyorsun, Amaia doğduğundan beri, onca yıldır yaptığın gibi. Sana neler olduğunu hatırlatmamı ister misin yoksa? Karın hasta bir kadın, onun ilaçla tedavi edebileceğimiz ruhsal bir bozukluğu var. Ama bu şekilde davranmaya devam ederse, daha ciddi önlemler alman gerekebilir."

"Ama..." diye homurdandı Juan.

"Juan, lavabonun içinde yeni yıkanmış demir merdane var, ayrıca başındaki kesik dışında Amaia'nın sağ kulağının üzerinde de bir yara izi var. İki parmağındaki çatlak muhtemelen kendini

ilk darbeden bu şekilde korumaya çalışırken olmuş," dedi ellerini yukarıya doğru açıp kendini güneşten korumak istiyormuş gibi. "O anda bayılmış olmalı, ikinci darbe kesik açmamış çünkü muhtemelen yatay olarak gelmiş. Kan yok ama kızın saçları o kadar kısa ki kafasının bir yerindeki şişlik ve darbeyi aldığı yerde de bir çukur olduğunu görebilirsin. Beni endişelendiren ikinci, yani Amaia baygınken vurulan darbe. Karın onu öldürdüğünden emin olmak istemiş."

Juan yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı ve arkadaşı yerdeki kanı temizlerken acı içinde ağlamaya başladı.

28

"Bir tane daha kız öldürülmüş, patron," dedi Zabalza.

Amaia cevap vermeden önce yutkundu. Zabalza "bir tane daha" derken sanki koleksiyon kartları takası yapıyorlarmış gibi konuşmuştu. Bu olay nadiren görülen bir ivme kazanmaya başlamıştı. Eğer suçlar bu hızla artmaya devam ederse katil kontrolden çıkabilir ve hata yapma riski artabilirdi. Böylece onu bulmaları daha da kolaylaşacak olsa da bunun bedeli çok ağır olacak, başka insanlar da ölecekti.

"Nerede?" diye sordu sert bir sesle.

"Fark burada zaten, bu seferki nehir kenarında değil."

"Nerede o zaman?" diye sordu Amaia, sabırsızlanmaya başlayarak.

"Lekaroz yakınlarındaki bir tepedeki terk edilmiş bir kulübede."

Amaia bu yeni bilginin ne kadar önemli olduğunu düşünerek adama baktı.

"Ama bu katilin yönteminde çok büyük bir değişiklik olduğu anlamına geliyor... Ayakkabı bırakmış mı? Kızı nasıl bulmuşlar?"

"Şey," dedi Zabalza ağır ağır, sanki ağzından çıkan kelimeleri tartıyormuş gibi, "tuhaf olan bir diğer şey de bu. Sanki kızı

dün birkaç çocuk bulmuş ama çocuklar bir şey söylememişler. İçlerinden biri bugün evde bundan bahsedince ve babası kulübeye gidip oğlunun söylediklerinin doğru olduğunu anlayınca *Guardia Civil*'i* aramış. O bölgedeki bir devriye arabası olay yerine gitmiş ve genç bir kıza ait bir ceset bulduğunu açıklamış. Cinayet ve cinsel suçlar protokolü uygulanmış. Kızın günler önce kayıp ihbarı yapılmış biri olduğu düşünülüyor."

Amaia sözünü kesti.

"Peki, bizim bundan neden haberimiz olmadı?"

"Annesi kızın kaybolduğunu Lekaroz'daki *Guardia Civil*'e bildirmiş, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Peki, vadide *Guardia Civil*'le ilişkiler ne durumda?"

"Bizim *guardia*'larla ilişkimiz iyi. Onlar kendi işlerini yapıyorlar, biz de bizimkini ve ihtiyaç olduğunda bize destek oluyorlar."

"Peki ya amirler?"

"İşte o bambaşka bir hikâye. Sürekli bir yetki alanı sorunu yaşanıyor, ufak tefek rekabet, bilgilerin saklanması gibi şeyler. Sen de biliyorsundur."

"O halde *Guardia Civil*'e rapor edilip de bizim bilmediğimiz bir sürü kayıp kız vakası olabilir?"

"Soruşturmadan Teğmen Padua sorumlu; sizinle görüşmek için buraya gelmiş ve resmi bir kayıp raporu olmadığını söylüyor. Gerçi kızın annesi birkaç gündür gelip kızına bir şey olduğunu söylüyormuş. Ama kızın kendi isteğiyle gittiğini söyleyen tanıklar da varmış."

Yanında üniformalı başka bir guardia'yla beraber devriye arabasından inmesine rağmen Padua'nın üzerinde üniforması yoktu.

---

* *İspanya'da sivil nüfus üzerinde kamu güvenliğini sağlamaktan sorumlu askeri bir kolluk teşkilatıdır. 13 Mayıs 1844 tarihinde Fransız Polis Teşkilatı örnek alınarak kurulmuştur ve İçişleri Bakanlığı'na bağlıdır. (ç.n.)*

Amaia'yla sert bir şekilde tokalaşırken meslektaşını ve kendisini tanıttı, ardından kadınla beraber içeriye girdi.

"Kızın adı Johana Márquez. On beş yaşında. Dominik Cumhuriyeti'nden gelmiş ama dört yaşından beri İspanya'da yaşıyor ve annesi başka bir Dominikliyle evlendikten sonra, sekiz yaşındayken Lekaroz'a taşınmışlar. Dört yaşında başka bir kızları daha olmuş. Kızın ailesiyle sorunları varmış ve iki ay kadar önce yine evden kaçmış, bir arkadaşının evine gitmiş. Bu sefer de benzer bir şey oldu sanmışlar, kızın erkek arkadaşı varmış ve birlikte kaçtıklarını düşünmüşler. Onları görenler olmuş. Ama yine de annesi her gün kışlaya gelip kızının aslında kaçmadığını ve başına bir şey geldiğini söylemeye devam etmiş."

"Haklıymış demek ki."

Padua cevap vermedi.

"Daha sonra konuşuruz," dedi Amaia adamın sustuğunu görünce.

"Elbette."

Kulübe yoldan görünmüyordu. Ağaçların kısmen kapattığı, yüzeyini kaplayan sarmaşıkların gizlediği ve çevresindeki iç içe geçmiş ağaçlık bölgeye uyum sağlayan ev sadece araziden geçildiğinde göze çarpıyordu. Teğmen Padua kapının iki tarafında bekleyen *guardia*'lara selam verdi. İçerisi serin ve karanlıktı; bir cesedin kendine has çürüme kokusu ve bir de ondan daha tatlı misk gibi, parfümlü bir naftalin kokusu geliyordu insanın burnuna. Bu kokuyu alınca Amaia'nın aklına hemen büyükannesi Juanita'nın çamaşır dolabı ve kenarlarına soyadlarının baş harfleri işlenmiş, kat kat duran nevresim takımları geldi. Bu nevresim takımlarının düzgünce katlanıp konduğu, raflarında kâfur toplarıyla dolu küçük şeffaf poşetlerin asılı olduğu gardırobun kapısını açmaya cesaret edenleri mide bulandırıcı bir koku karşılardı.

Amaia gözleri karanlığa alışana kadar birkaç saniye bekledi. Bir önceki kış yağan kardan çatı içe doğru göçmeye başlamıştı

ama ahşap kirişler birkaç kış daha idare edecek kadar sağlam görünüyordu. Çapraz kirişlerden kararmış birkaç eski kumaş parçası ve kablolar sarkıyordu; kulübenin ön tarafını saran sarmaşıklar çatıdaki bir delikten içeriye girmiş ve kalaslardan sarkan meyve şeklindeki parlak renkli yüzlerce oda kokusuna dolanmıştı. Amaia bu mide bulandırıcı kokunun kaynağının bu eşsiz karışım olduğuna emindi. Kulübe büyük dikdörtgen bir odadan ibaretti, içeride eski ve son derece büyük bir masayla, masanın yanına dikine yerleştirilmiş bir bank vardı. Odanın ortasındaki tuhaf bir şekilde su çekmiş ve üzerinde nemli ve koyu renk lekeler olan iki kişilik kanepe, içinde birinin yakmaya çalışıp başaramadığı çerçöple dolu, kararmış şömineyi görecek şekilde yerleştirilmişti. Kanepenin arkasından, nispeten temiz sayılabilecek, köpüklü yastığın üst kısmı görünüyordu. Yer ince bir toprak tabakasıyla kaplıydı ve bu tabaka çatıdan suyun aktığı, gölcükler oluşturduktan sonra kuruduğu yerlerde daha koyu renkti. Bunun haricinde oldukça temiz olan yer yeni süpürülmüş gibiydi. Amaia'nın şöminenin yanında gördüğü süpürgenin fırça izleri belli oluyordu. Görünürde ceset yoktu.

"Ceset?.."

"Kanepenin arkasında, dedektif," diye işaret etti Padua.

Amaia, elindeki feneri gösterilen yere doğru tuttu.

"Projektöre ihtiyacımız var."

"Almak için birilerini yollamıştım, içeri taşıyorlar."

Fenerin ışığında gümüş rengi ayakkabılarla çamurlu çoraplar göze çarpıyordu. Projektörler kurulup ilk fotoğraflar çekilirken Amaia birkaç adım geri çekildi. Gözlerini kapadı ve küçük kızın ruhu için minik bir dua okuduktan sonra söze başladı.

"Burada işimiz bitene kadar benim ekibim, adli tıp ekibi ve *Guardia Civil*'den Teğmen Padua dışında herkesin dışarı çıkmasını istiyorum," dedi, sunum yapıyormuş gibi içerideki herkesin gözlerinin içine tek tek bakarak. Üniformalı *guardia*'lardan biri dışında orada bulunan tek kadın kendisiydi ve FBI tecrübesi sayesinde

başka polislerin üzerinde çalıştığı bir vakayı devralırken profesyonel nezaket kurallarına uymanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti. "Cesedi kendileri bulmuş ve bizi haberdar etme nezaketini göstermişler. Burada kimlerin bulunduğunu ve nelere dokunduklarını bilmek istiyorum, buna çocuklar ve olayın duyulmasını sağlayan oğlanın babası da dahil. Jonan, sen benimle kal. Her şeyin fotoğrafını istiyorum. Zabalza, bize yardım et, yastığı dikkatli bir şekilde kaldıracağız. Herkes bastığı yere dikkat etsin."

"Vay canına," dedi Jonan, "bu daha farklı."

Kız son derece zayıftı ve artık şişmiş gibi gözüken esmerleşmiş bir teni vardı. Şişkinlik parlak zeytin rengine dönmüştü. Üzerindeki kıyafetleri beceriksiz ve sarsak makas darbeleriyle kesilerek cesedin iki yanına yerleştirilmişti ama kızın pubik bölgesi birkaç kumaş parçasıyla kapatılmıştı. Katmerli, mora çalan boynundan sarkan ipin iki ucu kızın şişmiş derisindeki katmanların arasında kaybolmuştu. Karnının üzerinde duran, kana bulanmamış elinde beyaz bir kurdeleyle bağlı bir demet beyaz çiçek vardı. Yarı açık olan gözleriyle kirpiklerinin arasında beyazımsı bir film tabakası vardı. Başının çevresinde çürümenin değişik aşamalarında olan onlarca küçük çiçek, kızın cansız ve dalgalı saçlarını bir taç gibi sarıyor, oradan da bütün bedenini çevreliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Iriarte, "Bu da ne böyle?"

"Pamuk prenses," diye fısıldadı Amaia, etkilenmiş görünüyordu.

İçeriye yeni giren Doktor San Martín kanepenin çevresinde dolandı ve Amaia'nın yanında durdu.

Eldivenlerini giydikten sonra kızın çenesine ve koluna nazikçe dokundu.

"Cesedin durumuna bakılacak olursa birkaç gün önce öldüğünü söyleyebilirim, üzerinden bayağı zaman geçmiş."

"Çiçeklerden bazıları daha canlı görünüyor, en fazla bir günlük," dedi Amaia kızın karnının üzerinde tuttuğu çiçek buketini göstererek.

"Demek ki çiçekleri buraya koyan her kimse her gün gelip yeni çiçek getirmiş, bunlar mesela," dedi, daha kuru olanları işaret ederek, "bir hafta kadar önce getirilmiş olmalı, ayrıca birisi cesede parfüm sürmüş."

"Ben de fark ettim, bir de oda kokuları var. Bence," dedi Amaia ve ayağa kalkıp Iriarte'ye baktı, "şişe şöminenin içindeki çerçöpün arasında olabilir."

İçeri girdiğinde gösterişli, koyu renk, küçük şişeyi fark etmişti. Ros ona bu son derece pahalı parfümün aynısını iki yıl önce vermişti. Amaia parfümü sadece birkaç kez kullanmıştı, James kokudan hoşlanmış olmasına rağmen o sandal ağacının aşırı tatlı kokusunu baş döndürücü bulmuştu. Parfümü bir daha asla kullanmayacağını anlamıştı. Iriarte külle kaplı şişeyi tutan eldivenli elini havaya kaldırdı.

"Ceset," diye devam etti San Martín, "kromatik aşamayı birkaç gün önce tamamlamış, şu anda amfizematöz aşamada. Bildiğiniz gibi otopsiden sonra daha net konuşabileceğim ama kızın yaklaşık bir hafta kadar önce öldüğünü söyleyebilirim." Kızın tenine dokundu ve deriyi iki parmağının arasına sıkıştırdı. "Deri çözünmeye başlamamış henüz, içinde yeterince su var ama bunun gibi serin ve karanlık bir yerde olması cesedin korunması açısından faydalı olmuştur. Ancak bozulma sırasında ortaya çıkan gazlardan dolayı ceset şişmeye başlamış bile, özellikle de şurada ve şurada net olarak görebilirsiniz," dedi kızın yeşile çalan karnını ve boynunu göstererek. *Kızın boynu o kadar şişmişti ki siyah saçlarının arasındaki ipin iki ucu gözükmüyordu bile.*

San Martín cesede doğru eğildi, dikkatini çeken bir şey vardı. Kızın açık ağzının içinde yumurtlamış böcek larvaları vardı.

"Şuna bakın, dedektif." Amaia, San Martín'in kendisine uzattığı maskeyle burnunu ve ağzını kapattıktan sonra öne doğru eğildi. "Boynuna bakın, benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?"

"Çok büyük ve belirgin morluklar görüyorum, soluk borusunun iki tarafında."

"Evet, efendim, boynunda birkaç tane daha olmalı, diğerlerini kızı hareket ettirdiğimizde görebileceğiz. İpin işaret ettiği şeyin aksine bu katil kızı elleriyle boğmuş, bu iki morluk katilin baş parmaklarının olduğu yeri gösteriyor. Bunun fotoğrafını çekin," dedi Jonan'a dönerek. "Bu sefer sizi otopside görmek isterim."

Jonan fotoğraf makinesini indirip Amaia'ya baktı, kadın olan bitene dikkat etmeden konuşmaya devam ediyordu.

"Kızı burada mı öldürmüş, Doktor?"

"Bence öyle ama bunu doğrulamak sizin işiniz. Fakat yine de kızı burada öldürmediyse bile öldürür öldürmez buraya getirmiş çünkü ceset ölümü takip eden ilk iki saatten sonra yerinden hiç kıpırdatılmamış. Ölüm sebebi büyük olasılıkla boğulma, asfeksi. Zaman: Bu larvaları analiz etmek şart ama benim tahminim bir hafta kadar önce. Yer: Kesinlikle burası. Vücut sıcaklığı kulübeninkiyle uyumlanmış ve ölüm lekelerine bakılacak olursa kız öldükten sonra hareket ettirilmemiş. Ölüm katılığı neredeyse hiç kalmamış, bu aşamada beklenilen bir durum ve dehidrasyonun gecikmiş olmasının sebebi çevresel nem."

Amaia bir cımbız alıp kızın pubik bölgesini açtı. Jonan'ın fotoğraf çekebilmesi için kumaş parçalarını biraz kenara itti.

"Dış lezyonlarla ilgili ne söyleyebilirsiniz? Bence tecavüze uğramış."

"Her şey buna işaret ediyor, evet. Ama çürümenin bu aşamasında cinsel organların şişmiş olması normal. Otopside kesinleşir."

"Yo, hayır!" diye haykırdı Amaia.

"Ne oldu? Ne gördünüz?"

Amaia yıldırım çarpmış gibi ayağa fırladı. Kanepenin arkasına gidip Iriarte'yi kolundan yakaladı.

"Hadi, bana yardım et."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kanepeyi çekmek istiyorum."

İkisi birlikte birer ucundan tutup kanepeyi kaldırınca kanepenin görünüşüne göre çok daha hafif olduğunu fark ettiler. Kanepeyi birkaç santim öne çektiler.

"Siktir!" diye haykırdı San Martín.

Kulübeye o anda girmiş olan Yargıç Estébanez dikkatli adımlarla yanlarına geldi.

"Neler oluyor?"

Amaia gözlerini dikip kadına baktı ama yargıcın, onun bakışlarının içinden, kulübenin duvarlarından, ormanın ve vadiyi oluşturan yüzyıllık kayaların içinden geçtiğinin farkında olduğunu biliyordu. En sonunda konuşabildi:

"Sağ kolunun, dirseğin altındaki kısmı yok. Temiz bir kesik ve hiç kan yok, demek ki kol kız öldükten sonra kesilmiş. Bulamayacağımıza eminim, katil yanında götürmüş."

Yargıcın suratındaki ifade derin bir tiksintiye dönüşmüştü.

1989 Bahar

Amaia o günden sonra Engrasi halasıyla yaşamaya başladı, her gün fırına gidip babasını ziyaret ediyor ve pazar günleri evlerinde ailesiyle kahvaltı yapıyordu. O yemekleri rutin sınavlar gibi hatırlıyordu. Yemekte masanın diğer ucuna, annesinden en uzak mesafeye oturup yemeğini sessizce yerken babasının sohbet açmak için sorduğu ama bir işe yaramayan sorulara tek heceli yanıtlar verirdi. Yemekten sonra ablalarının masayı toplamasına yardım eder, her şey kaldırıldıktan sonra anne ve babasının saat üç haberlerini seyrettikleri salona geçer, bir sonraki hafta görüşmek üzere onlara veda ederdi. Eğilip babasını öper, babası da onun eline katlanmış bir kâğıt para sıkıştırırdı. Sonra annesinin başında dikilip birkaç dakika kadının yüzüne bakardı ama kadın gözünü Amaia'ya bir an bile çevirmeden televizyon seyretmeye devam ederdi. Sonra babası, "Amaia, halan seni bekliyordur," derdi.

Amaia sırtında dolaşan bir ürpertiyle evden sessizce çıkardı. Çocukların tanrısına annesi ona dokunmak istemediği için, onu

öpmediği veya ona veda etmediği için şükrederken yüzünde kocaman, zafer dolu bir gülümseme belirirdi. Böyle olmasını tercih ediyordu. Annesinin onun eve dönmesini istediğini ima eden bir hareket yapacak olmasından çok korkuyordu. Annesinin onun yüzüne iki saniyeden daha uzun bakacak olması fikri bile onu dehşete düşürüyordu çünkü bazen babası kilerde şarap arıyorken veya şöminedeki ateşi karıştırırken annesi ona baktığında o kadar korkuyordu ki bacakları titremeye ve ağzı, sanki içi unla doluymuş gibi kurumaya başlıyordu.

Annesiyle sadece iki kez yalnız kalmıştı. İlki, annesinin üzerine saldırmasından bir sene sonraki bahar mevsimindeydi. Amaia'nın saçları kış boyunca uzamıştı. Evlerinin kapısını çalmış, annesi kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekildiğinde babasının evde olmadığını hemen anlamıştı. Oturma odasının ortasına kadar gidip, arkasını dönüp annesine bakınca onu küçük holün ortasında durmuş kendisine bakarken bulmuştu. Hol, güneşli oturma odasına kıyasla karanlık olduğu için annesinin yüzünü ya da dudaklarındaki ifadeyi görememiş olsa da holden gelen düşmanlığı iliklerine kadar hissetmişti; sanki orada bir kurt sürüsü varmış gibi. Üzerinde hâlâ montu olmasına rağmen ılık bahar havasının yerine en acımasız Sibirya soğuklarıyla karşılanmış gibi titremeye başlamıştı. Bu sadece birkaç saniye sürmüş olmalıydı ama yakınlarda bir yerlerden gelen küçük bir kızın ağlama ve inleme seslerini dinlerken bu ona sonsuzluğu çağrıştırmıştı. Kızı net olarak duyabiliyordu ama holde pusuda beleyen korkunç şeytandan gözünü ayıramadığı için kızı göremiyordu. Annesinin en ufak hareketiyle, ona doğru bir adım atışıyla, ağlayan küçük kızın sesi korku dolu bir çığlığa döndü ama onu tehdit eden deliliğe karşı bir ses çıkaramadığı için gırtlağından sadece boğuk bir uluma çıktı. Bunlar küçük kızların kâbus gördüklerinde attıkları çığlıklara benziyordu ama bu çığlıklar dudaklarından dökülür dökülmez bir fısıltıya dönüşüyordu. Bir adım daha. Bir çığlık daha ama yoksa bu da diğeri gibi sessiz miydi? Ne olursa

olsun. bu durum sonsuza kadar sürecekmiş gibiydi. Annesi oturma odasının kapısına vardığında Amaia nihayet kadının yüzünü görebildi. Bu kadarı onun için yeterliydi. O anda sessizce çığlık atmaya çalışan kızın kendisi olduğunu fark etti ve idrar torbasının kontrolünü kaybetmesiyle babası ve ablalarının kapıdan içeri girmeleri bir oldu.

29

Amaia, Pamplona'ya kadar hiç konuşmadı, Johana'nın cesedini gördüğü andan beri içinde artan endişenin esiri olmuştu. Bu cinayette birbirinden farklı o kadar unsur vardı ki yol boyunca tekrar tekrar her şeyi gözden geçirmiş olmasına rağmen geçici bir profil çıkarmakta bile zorlanıyordu. Kızın saçlarındaki çiçekler, parfüm, kamındaki çiçek buketi, kızın çıplaklığının mütevazı bir şekilde örtülmeye çalışılmış olması... Bütün bunlar kızın yüzüne aldığı çok aşikâr olan darbelerin vahşetiyle, kıyafetlerinin neredeyse paralanır gibi kesilmiş olmasıyla, katilin kontrolünü kaybedip öfkeyle kıza büyük olasılıkla tecavüz etmiş olması ve onu kendi elleriyle boğmuş olmasıyla çelişiyordu. Sonra bir de hatıra meselesi vardı. Seri katillerin çoğu, kendi başlarına olduklarında ölüm anını tekrar tekrar yaşayabilmek için ya da en azından fantezileri ihtiyaçlarını karşılayamayacak bir noktaya gelip de tekrar daha fazlasının peşinde koşmaya başlayana kadar kurbanlarına ait bir şey alırlardı. Ama cesedin bir parçasını almaları o kadar da sık rastlanan bir şey değildi çünkü bu parçayı bozulmadan tutmaya çalışırken bir yandan da istedikleri anda ulaşılabilir olmasının çeşitli zorlukları vardı. Genellikle tercih edilen saç veya diş

olurdu, hızlı bir şekilde çürüyebilecek vücut parçaları değil. Bir ön kol ve el almak, bir seks avcısının profiline pek uymuyordu, aynı şekilde cesede birkaç gün boyunca gösterilen aşırı derecede özen ve önemin uymadığı gibi.

Pamplona'ya vardıklarında öğlen yemeği saati gelmişti. Dışarıdaki soğuk yüzünden nefesleri pencere camlarını buharlaştırarak arabanın içindeki boğucu sıcaklığı bir kez daha kanıtlamıştı. Onlarla aynı arabada seyahat etmekte ısrar edip ağzını bıçak açmayan Teğmen Padua'nın varlığı bu sıcaklığın verdiği rahatsızlığı iki katına çıkarıyordu. Araba en sonunda Navarra Adli Tıp Kurumu'nun önünde durduğunda, arabadan inerlerken Amaia giriş kapısındaki küçük grupla beraber bekleyen ve şemsiyesi yüzünden hiç gözükmeyen bir kadının öne çıkarak merdivenlerin başına geldiğini gördü.

Amaia kadını görür görmez kim olduğunu anladı, morgun girişinde kendisini bekleyen ilk kurban yakını değildi. Kadının otopsiye girmesine izin vermeleri mümkün değildi. Bu insanların burada yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, hatta yaygın bir inanç olan otopsi için aileden izin alınması gerekliliği bile doğru değildi. Otopsiler hukuki protokol gereği yargıçların emirleriyle yapılıyordu ve cesedin tanımlanması gerekiyorsa bunu güvenlik kamerası kayıtlarıyla yapıyorlardı ve aile hiçbir şekilde otopsi odasına girmiyordu... Aile üyelerinin içeride yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ama buna rağmen, davet edilmişler gibi binanın önünde toplanıp birlikte bekliyorlardı; sanki içeriden her an bir hemşirenin çıkıp onlara her şeyin yolunda gittiğini ve sevdikleri kişinin birkaç gün içinde kendini toparlayacağını söylemesini bekliyorlarmış gibi.

Amaia, göz göze gelmemeye çalışarak ona yaklaştıkça kadının yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark etti. Kadın yalvarır gibi bir elini ona doğru uzatmış, diğeriyle de kendisiyle beraber buraya kadar sürüklediği, en fazla üç dört yaşlarında gibi gözüken küçük bir kızın elini tutuyordu. Amaia hızlandı.

"Señora, Señora, yalvarıyorum," dedi kadın, sert ve soğuk eliyle Amaia'nın eline dokunmayı başardı. Sonra sanki bu hareketiyle bir sınırı aştığının farkına varmış gibi bir adım geri çekildi ve tekrar küçük kızın eline yapıştı.

Amaia olduğu yerde durdu ve kadınla arasına girmeye çalışan Jonan'a baktı.

"Lütfen, Señora," diye yalvardı kadın. Amaia "söyle" der gibi kadına baktı. "Ben Johana'nın annesiyim," diye kendini tanıttı kadın, sanki hiçbir açıklama gerektirmeyen üzücü bir unvandan bahseder gibi.

"Kim olduğunuzu biliyorum ve kızınızın başına gelenlere çok üzüldüm."

"Ama kızımı *basajaun* öldürmedi, öyle değil mi?"

"Korkarım bu sorunuza şu anda cevap veremem, emin olmak için henüz çok erken. Şu anda soruşturmanın çok başındayız, önce olanları anlamamız lazım."

Kadın ona doğru bir adım daha attı.

"Ama sizin biliyor olmanız lazım, siz, siz o katilin benim Johana'mı öldürmediğini biliyor olmalısınız."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

Kadın dudaklarını ısırıp etrafına baktı, sanki cevap yağan iri yağmur damlalarındaymış gibi.

"O?.. O, kızımı istismar etmiş mi?"

Amaia, değişik açılarla yola park etmiş olan devriye arabalarını pürdikkat seyreden küçük kıza baktı.

"Şu anda bunu söylemek için çok erken dedim size, şimdilik emin değiliz, şey... bitene kadar..." Bir anda otopsiden bahsetmek büyük bir acımasızlık gibi gelmişti. Kadın Amaia'nın yanına yaklaştı, o kadar ki Amaia kadının ağır ağız kokusunu ve nemli kıyafetlerinden gelen lavanta kokusunu alabiliyordu. Kadın, Amaia'nın elini tutup hem durumu kabul ettiğini hem de çaresizliğini gösteren bir hareketle sıktı.

"Lütfen, Señora, en azından bana onun ne zaman öldüğünü söyleyin." Amaia elini kadının elinin üzerine koydu.

"Şu iş biter bitmez... kızınızın muayenesi biter bitmez sizinle konuşacağım, söz veriyorum."

Elini buzdan bir pençe gibi kavrayan elden kurtulup girişe yöneldi.

"Bir hafta önce öldü, değil mi?" dedi kadın, konuşmak için kendini zorladığından sesi çatlak çıkmıştı. "Kaybolduğu gün."

Amaia kadına döndü.

"Yedi gün önce öldü. Biliyorum," diye tekrar etti kadın. Daha fazla konuşamayıp yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Amaia kadının yanına gitti ve çevresine bakındı, Johana'nın annesinin sözlerinin meslektaşlarını etkileyip etkilemediğini anlamak istiyordu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye fısıldadı kadına.

"Çünkü kızım öldüğünde şuramda bir şeyin kırıldığını hissettim," dedi kızın annesini eline göğsüne götürerek.

Dedektif, küçük kızın annesinin bacaklarına yapışıp sessizce ağlamaya başladığını fark etti.

"Evinize gidin, Señora, küçük kızınızı götürün buradan. Bir şey öğrenir öğrenmez gelip size anlatacağım, söz veriyorum."

Küçük kız ağlıyordu, yüzünde sınırsız bir sevginin izleri vardı, kadın kızın orada olduğunu ve bunun mucizevi bir şey olduğunun bir anda farkına varmış gibi kızına baktı.

"Olmaz," dedi sert bir sesle. "İşleri bitene kadar burada bekleyeceğim, kızımı alıp götürmek için burada bekleyeceğim."

Amaia ağır kapıyı itti ama kızın annesinin yakarışlarını hâlâ duyabiliyordu.

"Kızıma iyi bakın, içerideki kızıma."

San Martín'e verdiği sözü tutmak için Jonan da otopsi odasına girdi. Ama bunun Jonan'ın ilk seferi olmadığını, adamın sadece

kendisine çok zor geldiği için bu sevimsiz deneyimden kaçındığını biliyordu. Çelik tezgâha yaslanarak bekledi, yüzünde herhangi bir duygu izi yoktu, belki de, arkeoloji ve antropoloji doktoru olmasına rağmen otopsilerde midesi bulandığı için onunla dalga geçen diğerlerinin onu izlediğini bildikleri için. Ama sanki hem fiziksel hem de duygusal olarak hiçbir şeye dokunmamak için ellerini arkasına götürmesi Amaia'nın gözünden kaçmadı. İçeri girmeden önce yanına gitmiş ve bir bahane bulup San Martín'in davetini reddedebileceğini söylemişti, onu Johana'nın annesiyle konuşmaya gönderebilirdi ya da polis merkezinde araştırma yapmaya devam edebilirdi. Ama Jonan kalmaya karar vermişti.

"İçeri girmem lazım, patron. Çünkü bu vaka benim kafamı çok karıştırıyor ve şu anki bilgilerimle profil çıkarmam mümkün bile değil."

"Hoş bir deneyim olmayacak."

"Her zamanki gibi."

Normalde otopsiye geldiğinde teknisyenler cesedin kıyafetlerini çıkarmış, tırnak ve saç örneği almış ve cesedi yıkamış olurlardı. Amaia bu sefer San Martín'den kendisi gelmeden bunların hiçbirinin yapılmamasını istemişti çünkü kıyafetlerin yırtılış şeklinin yeni bir bilgi sunabileceğini düşünüyordu. Tek kullanımlık bir ameliyat önlüğünü arkasından bağladı ve otopsi masasına yaklaştı.

"Pekâlâ, hanımlar beyler," dedi San Martín, "artık başlayabiliriz."

Teknisyenler değişik kumaşlara yapışmış olan lif, toz ve tohum parçalarını almaya başladılar, sonra kızın elini korumak için ele geçirdikleri şeffaf poşeti çıkardılar. Eldeki kopmuş olan, sallanan iki tırnaktaki deri ve kan izleri gözle görülecek kadar belirgindi."

"Bu ceset sana ne anlatıyor? Bize nasıl bir hikâye anlatıyor?" diye söze girdi Amaia.

"Diğer cinayetlerle ortak noktalar var. Ancak birçok farklılık da mevcut," dedi Iriarte.

"Örneğin?"

"Kızın yaşı benziyor, kıyafetin kesilerek yana konmuş olması, boynundaki ip... Ayrıca olay yerindeki düzenlemeler daha öncekileri andırıyor," dedi Jonan.

"Hangi anlamda?"

"İlk olarak şunu söyleyebilirim, bu sefer cesedin sunuluş şekli farklı ama çiçeklerin düzenlenişinde bekâreti çağrıştıran bir şeyler var. Belki de fantezi dünyası gelişmiştir ya da ne bileyim bu kurbanının diğerlerinden farklı olmasını istemiştir."

"Bu arada, çiçeklerin türlerini biliyor muyuz? Şubat ayındayız, bu bölgede çok fazla çiçek olduğunu sanmıyorum."

"Evet, bahçecilik forumlarından birine bir fotoğraf gönderdim, anında cevap geldi. Küçük sarılar *calendula officinalis*,* yol kenarında büyüyorlar. Beyaz olanlar *camellia japonica*,** sadece bahçede yetişen bir tür kamelya. Ormanda görülme olasılıkları yok ama bu mevsimde çıkıyor ve erken çiçek açıyorlar. İnternette araştırdığım kadarıyla eskiden bazı kültürlerde saflığın sembolü olarak kullanılıyorlarmış," diye açıkladı bilgili Jonan.

Amaia birkaç dakika Jonan'ın söylediklerini düşünürken sessiz kaldı.

"Bilmiyorum, ben ikna olmadım," dedi Iriarte.

"Peki ya farklılıklar?"

"Yaşı dışında kız kurban profiline pek uymuyor. Giyim tarzı neredeyse çocuksu sayılır, kot pantolon ve polar, kıyafetleri kesilip iki yana konmuş olsa bile bu daha sonra yapılmış sanki. Adam kıyafetlerini savsak savsak kesmiş, bazıları parçalanmış bile. Kızın ayakkabıları hâlâ ayağında ve bu seferkiler spor ayakkabı. Ciddi bir istismar söz konusu gibi görünüyor ve pubik bölge tıraş edilmemiş. Elleri... bu eli çok gergin ve sanki mücadele etmiş,

* Kandil çiçeği, ölü çiçeği, aynısefa. (ç.n.)

** Japon kamelyası. (ç.n.)

bunu hem yarı kopmuş tırnaklardan hem de avuç içindeki yarım ay çeklindeki izlerden anlayabiliyoruz, yani kız yumruklarını o kadar sert sıkmış ki tırnaklar derisinin içine geçmiş," dedi Iriarte, yara izlerini göstererek. "Elbette bir de şu kesik el meselesi var."

"Kızın bulunduğu yerle ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Bu seferki tamamen farklı; saflığı temsil eden doğal ve açık bir alan olan nehir yerine bu seferkini kapalı, pis ve terk edilmiş bir yerde bulduk."

"Bu kulübenin orada olduğunu kimler biliyor olabilir?" diye sordu Amaia Padua'ya.

"Tepeye çıkan herkes biliyordur. Geçen sene çatı içe göçene kadar avcılar, doğa yürüyüşçüleri ve piknikçi gruplar tarafından kullanılıyordu... Zaten her halükârda, içerideki çöp yığınına bakacak olursak son kullanılışının üzerinden çok fazla zaman geçmiş olamaz."

"Ölüm nedeni nedir, Doktor?"

"Elle boğularak öldürülmüş, size ilk izlenimlerimden bahsederken de söylemiştim. Bu ip sonradan, ceset şişmeye başladıktan sonra konmuş buraya ve ayrıca bu seferki hem farklı bir ip hem de bunda düğümler var."

"Belki de ipi sonradan gelip eklemiştir. Belki *basajaun* cinayetleri gazetede ilk çıktığı zaman..." dedi Amaia.

"Evet, o halde karşımızda bir taklitçi var."

"Ya da bir fırsatçı. Taklitçi asıl katilin kullandığı senaryoyu aynen taklit eder, fırsatçı ise asıl katile saygısı olmayan küstah biridir, kendisininkini gizlemek amacıyla suçu asıl katilinmiş gibi göstermeye çalışır."

Doktor elinde spekulumla cesedin üzerine eğildi ve vajinadan bir numune aldı.

"Sperm var," dedi çubuğu teknisyene uzatarak. Teknisyen numuneyi poşetleyip etiketlemeye gitti. "Vajinanın iç duvarlarında yırtıklar var, kanaması varmış ama ölünce durmuş. Muhtemelen

tecavüz sırasında ölmüş çünkü dışarıda hiç kan yok. Bir diğer ihtimal de tecavüzden önce ölmüş olması."

Amaia masaya biraz daha yaklaştı.

"Öldükten sonra olmuş, kanama yok ve son derece keskin bir objeyle yapılmış."

"Evet, kemiğin nasıl kesildiğini görebiliyorum. Gerçi daha yukarıdaki et de bir parça yıpranmış gibi duruyor."

"Evet, fark ettim, bana hayvan ısırığı gibi geliyor. Kalıbını çıkarıp size haber veririz."

"Peki ya ip, Doktor?"

"Diğer iplerden farklı olduğu bir bakışta anlaşılıyor, bu daha kalın ve üzeri plastikle kaplı. Çamaşır ipi. Tam olarak ne olduğunu öğreniriz ama artık bu aşamada daha önce kullandığı ipi birdenbire değiştirmeye karar vermiş olamaz."

Teknisyenler kıyafetlerden arta kalanı çıkarınca ceset otopsi odasındaki soğuk ışıklara maruz kaldı. Kızın sırtı, omuzları, üst bacak ve baldırları harita gibi mosmordu. Kalp durduktan sonra kendi ağırlığı yüzünden kan bu kısımlarda birikmişti. Enflamasyon yüzünden ceset deforme olduğu için ergenlik belirtileri hemen hemen hiç belli olmuyordu. Kızın yüzündeki toprak temizlendikten sonra çeşitli darbe izleri ve bir dişinin sallanmasına sebep olan yumruk yüzünden oluşmuş şişlik ortaya çıktı. San Martín, Jonan'a yaklaşmasını işaret ettikten sonra dişi bir kıskaçla çekip aldı. Parfüm kokusu hâlâ, ceset yıkandıktan sonra bile çok yoğun hissediliyordu ve bu koku çürüme kokusuyla birleşerek iyice mide bulandırıcı bir karışım haline gelmişti. Beti benzi atmış ve üzgün görünen Jonan gözlerini kızın yüzünden ayırmasa da güçlü durmaya çalışıyordu. Düzenli nefes alıp veriyor, arada sırada oluşan derin sessizliği teknik sorularla bölüyordu.

Amaia polisiye dizilerin gitgide nasıl popüler olduğunu düşündü. Bu dizilerde ona en şaşırtıcı gelen şey otopsiler, kimlik tanımlama, sorgu ve DNA testleri sayesinde bir gecede bir, bazen de iki vakanın çözülüyor oluşuydu. Normalde bu testlerin

çıkması acil olarak gönderildiğinde bile en az iki gece sürüyordu ve sıkı takip edilmediğinde de bir buçuk ay. Ayrıca Navarra'da DNA analizi yapan bir adli tıp laboratuvarı olmadığı için onları Zaragoza'ya göndermeleri gerekmesi ve bazı testlerin aşırı pahalı olmaları sebebiyle yapılmalarının mümkün bile olmaması gerçeğiyle başa çıkmak zorundalardı. Ama onu en çok güldüren, dedektiflerin en iyi ihtimalle mide bulandırıcı gazlar çıkaran bir cesedin başında durup notlarını ve raporlarını uzun uzun birbirlerine anlatmalarıydı.

Bazı yargıçların ve polis memurlarının, jüri üyelerinin adli tıp teknikleri hakkındaki çarpık anlayışının bu televizyon dizilerinden geldiğini düşündüğünü okumuştu bir yerlerde. Bu anlayışı, herhangi bir gerekçe göstermeden testler, analizler ve karşılaştırma taleplerinde bulunmalarını kolaylaştırdığı için tehlikeli buluyorlardı. Öte yandan bazı bilim insanları da bu diziler sayesinde, yaptıkları keşifleri sanki yabancı dilde konuşuyorlarmış gibi bir tepkiye maruz kalmadan açıklayabildiklerini ileri sürüyorlardı. Adli böcekbilimciler için durum tam olarak böyleydi. On yıl önce yaptıkları keşifler anlaşılmazken günümüzde hemen hemen herkes, kadavra üzerinde bulunan larva ve faunanın detaylı olarak incelenmesi sonucunda ölüm zamanı ve yerinin tespit edilmesinin mümkün olduğunu biliyordu.

Amaia kıyafetlerin geri kalanının konduğu kutunun yanına gitti.

"Padua, burada mavi bir kot pantolon parçaları, rengi solmuş pembe bir Nike polar, gümüş rengi spor ayakkabılar ve beyaz çoraplar var. Annesinin ifadesine göre kız ortadan kaybolduğunda üzerinde ne olduğunu bana söyler misin?"

"Kot pantolon ve pembe polar," diye mırıldandı Padua.

"Doktor, sizce kız ortadan kaybolduğu gün ölmüş olabilir mi?"

"Çok mümkün."

"Ofisinizi kullanabilir miyim, Doktor?"

"Rahatınıza bakın."

Amaia ameliyat önlüğünün kuşağını açtı, cesede son bir kez daha baktıktan sonra, "Jonan, buraya gelip Johana'nın annesini bana çağırabilir misin?" diyerek lavabolara doğru yürüdü.

Navarra Adli Tıp Kurumu'na daha önce birçok kez gelmiş olsa da San Martín'in ofisine hiç girmemişti çünkü doktor otopsi odasının yanındaki, teknisyenlerin kullandığı küçük, sıkışık bölmede rahatça raporları imzalamaktan hiç şikâyetçi değildi. Amaia en az sahibi kadar sıra dışı bir odayla karşılaşmayı beklerken odanın lüks bir şekilde döşenmiş olduğunu görünce çok şaşırdı. Ofisin normalde olması gerekenden daha çok yer kapladığına hiç şüphesi yoktu. Mobilyalar kullanışlıydı, kıdemli bir bilim insanının odası nasıl olması gerekiyorsa öyleydi ve düzgün bir şekilde dizilmiş ve iyice aydınlatılmış bronz heykellerle zıtlık gösteren basit ve modern çizgiler taşıyordu. Büyük toplantı masasının üzerinde, son derece ağır görünen, yetmiş santimetrekare ebatlarında bir *Ağıt** duruyordu. Amaia toplantı sırasında bunu kenara çekip çekmediklerini merak etti.

Masanın diğer tarafında oturan, Johana'nın küçük kız kardeşi, Jonan'ın önüne koyduğu bir sürü boş kâğıda ve bir kalemlik dolusu tükenmez kaleme büyülenmiş gibi bakıyordu. Annesi de sanki transa girmiş gibi, annesinin kollarında yatan ölü İsa'ya kenetlemişti gözlerini.

Jonan, Amaia'nın yanına gitti.

"Dua ediyor," diye açıkladı. "Bana heykelin kutsal olup olmaması konusunda ne düşündüğümü sordu."

"Kadının adı ne?"

"Inés, Inés Lorenzo. Küçük kızın adı Gisela."

Amaia kadının duasını bölmek istemediği için bir dakika

* *Compianto sul Cristo morto* (Ölü Mesih'e Ağıt): İtalya'nın Padua kentindeki Scrovegni Şapeli'nin kuzey iç duvarında, İtalyan sanatçı Giotto tarafından Mesih'in Yaşamı döngüsünün bir parçası olarak 1305 dolaylarında boyanmış bir fresktir. (ç.n.)

daha bekledi ama kadın onun içeri geldiğini görünce ona doğru döndü. Amaia kadına oturması için bir yer gösterdikten sonra kendisi de oturdu. Jonan kapının yanında dikilmeye devam ederken Dedektif Iriarte konuşmayı Amaia'ya bırakıp toplantı masasındaki sandalyelerden birine oturdu ve sandalyesini Amaia'ya doğru çevirdi, böylece kadını da arkadan seyredebilecekti.

"Inés, ben Dedektif Salazar, bunlar da Dedektif Yardımcısı Etxaide, Dedektif Iriarte ve *Guardia Civil*'den Teğmen Padua, sanırım daha önceden tanışıyorsunuz."

Padua çalışma masasının arkasındaki sandalyeyi alıp kenara çekti. Amaia adamın masanın arkasına oturmamaya karar vermiş olmasına çok sevindi.

"Inés," diye söze başladı Amaia, "bildiğiniz gibi, kızınızın cesedi bugün bir *Guardia Civil* tarafından bulundu."

Kadın, sanki nefesini tutmuş gibi sırtı dimdik ve dikkatli gözlerle dedektife bakıyordu.

"Otopsi sırasında kızınızın birkaç gün önce öldüğü anlaşıldı. Üzerinde, kızınızın kaybolduğu gün, sizin *Guardia Civil* kışlasında kayıp kişi raporunu doldururken bildirdiğiniz kıyafetler vardı."

"Biliyordum," diye mırıldandı kadın, Padua'ya beklendiği gibi sitem dolu bakışlar atarak. Amaia kadının ağlamaya başlamasından çok korkuyordu. Ama öyle olmadı, kadın tekrar Amaia'ya bakıp, "Ona tecavüz etmiş mi?" diye sordu.

"Cinsel istismara uğradığını gösteren çok sayıda kanıt var."

Inés kendini tutmaya çalışarak dudaklarını büzdü.

"Bunu o yaptı," dedi sonunda.

"Kimin yaptığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Amaia.

Inés sandalyeye diz çökerek oturmuş ve masanın üzerine eğildiği için masadaki heykelden tam olarak gözükmeyen küçük kıza baktı. Sonra da Amaia'ya baktı.

"Düşünmek değil, biliyorum. Kocam, küçük kızımı kocam

öldürdü."

"Neden onun yaptığını düşünüyorsunuz? Bunu size kendisi mi söyledi?"

"Bana söylemesine gerek yoktu zaten, ben biliyorum, bunu hep biliyordum ama bir türlü inanmak istemedim.

"Johana doğduğunda ben duldum, İspanya'ya geldiğimde hiçbir şeyim yoktu ve onunla burada tanıştım. Sonra evlendik, kızımı kendi kızı gibi yetiştirdi... Ama kısa bir süre önce her şey değişti. Johana onu görmek istemiyordu. Ben bunu ergenliğine veriyordum, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Johana güzelleşmişti, siz de gördünüz ve babası bana sürekli onu kontrol etmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Çünkü o yaştaki kızlar aptalca hareketler yapabilirlermiş ve o saçma aşk meşk meseleleri başlarmış ve ben... Şey, Johana çok iyi bir kızdı, bana hiç sorun çıkarmazdı, okulda dersleri iyiydi, öğretmenleri ondan memnunlardı, bana hep iyi şeyler söylediler, isterseniz onlara da sorabilirsiniz."

"Buna gerek yok," dedi Amaia.

"Ergenlik çağına girince birden antisosyal olan kızlardan değildi. Ev işlerine yardım ederdi, küçük kız kardeşine bakardı ama babası sürekli onunla uğraşırdı, saat kaçta yattığını, ne zaman gelip ne zaman gittiğini sorardı. Johana da sürekli ondan şikâyetçiydi ama ben... Ben işi oluruna bıraktım çünkü babasının onun için endişelendiğini sanıyordum ama bazen işlerin çığırından çıktığını ve kızı kontrol etmeye çalıştığını da düşündüğüm oluyordu. Bunu bazen ona da söylüyordum, o da bana 'Onu bu kadar başıboş bırakırsan eninde sonunda oğlanlarla yatıp kalkacak ve hamile kalacak,' derdi. Korkuyordum. Ama bazen de kıza nasıl baktığını görüyordum, bu hiç hoşuma gitmiyordu, hayır, hem de hiç gitmiyordu. Ama asla bir şey söylemedim, sadece bir kez. Johana'nın üzerinde kısa bir etek vardı ve küçük kız kardeşiyle oynarken eğilmişti, işte o zaman ona nasıl baktığını gördüm, midem bulandı ve onu azarladım ve bana ne dedi biliyor

musunuz? 'Böyle kendini teşhir etmeye devam ederse, erkekler ona böyle bakarlar işte,' dedi. Çünkü artık onu kızı gibi görmüyordu, daha önce öyleydi ama artık bana 'senin' kızın diyordu. Bu yüzden kızıma, gidip üstünü değiştirmesini söyledim. Başka da bir şey yapamadım."

Amaia, Padua'ya baktıktan sonra kadına, "Pekâlâ... Kocanız Johana için endişeleniyordu, hatta belki biraz fazla endişeleniyordu ama neden onu öldürdüğünü düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Onu bir görseydiniz, dedektif, kızı takıntı haline getirmişti, günün her saati nerede olduğundan haberdar olmak için telefonuna şu takip cihazlarından bile yerleştirmişti. Kızım kaybolur kaybolmaz ona, 'Takip cihazına bak,' dedim. O da hemen, 'O hizmeti kullanmayı bıraktım. Kontratı bozdum çünkü artık ihtiyacımız yok, kızın kaçtı çünkü burada boşu boşuna yer kaplıyordu ve onu sen teşvik ettin, bir daha geri gelmeyecek, onu bulmamızı istemiyor ve herkes için en iyisi bu,' dedi. Bana aynen bunları söyledi."

Amaia, konuşmanın büyük bir kısmında susmaya yemin etmiş gibi gözüken Teğmen Padua'nın ona uzattığı dosyayı açtı.

"Bir bakalım, Johana cumartesi günü kaybolmuş ve siz de bir sonraki gün, yani pazar günü kayıp ihbarında bulunmuşsunuz. Ancak çarşamba günü kışlayı arayıp siz işteyken kızınızın eşyalarını, kimliğini, kıyafetlerini ve biraz da para almak için eve geldiğini söylemişsiniz, yanında bir de oğlan varmış. Bu doğru mu?"

"Evet, aradım çünkü kocam öyle söylemişti. Eve geldiğimde bana kızımın geldiğini, eşyalarını aldıktan sonra tekrar gittiğini söyledi. Ona inanmamam için hiçbir sebep yoktu. Johana daha önce de babası ona bağırdığında iki kez kaçıp arkadaşının evinde kalmıştı. Ama onun geri döneceğinden hep emindim, ona da hep 'geri gelecek,' derdim. Neden biliyor musunuz? Çünkü küçük faresini yanına almamıştı. Küçüklüğünden beri yanından hiç ayırmadığı küçük pelüş bir oyuncak var, hep yatağının üze-

rinde durur. Ve kızım eve geldiyse giderken Dişlek'i de yanında götüreceğini biliyordum, ona bu ismi takmıştı. Bu yüzden odasına gidip baktım ve oyuncağın olmadığını görünce içim sızladı. Ona inandım."

"Peki, ertesi gün neden karar değiştirip kışlaya gittiniz ve kızınızı aramalarını istediniz?"

"Kıyafetleri yüzünden. Genç kızlar nasıl olur bilir misiniz bilmiyorum ama kızımı çok iyi tanıyordum ve kızımın hangi kıyafetleri yanına aldığını görünce eve hiç gelmemiş olduğunu anladım. En sevdiği kot pantolonunu bırakmıştı ve kıyafetlerinin sadece yarısı yoktu. Beni anlıyor musunuz bilmiyorum, hep aynı etekle ya da pantolonla giydiği bir tişörtü vardı ve giysilerinin sadece yarısını yanına almıştı, şu anda giyemeyeceği yazlık kıyafetleri, ona çok küçük gelen bir kazağı... Yeni kıyafetlerinin çoğu duruyordu, daha bir hafta önce alayım diye başımın etini yediği şeyler duruyordu."

"Kocanız şu anda nerede?"

"Bu sabah *Guardia Civil* bize kızımın cesedini bulduklarını haber vermek için geldiğinde yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu ve o kadar kötüleşti ki ayakta duramıyordu. Yatıyor şimdi ama bence kendi yaptıklarını biliyor ve onun peşine düşeceklerini de biliyor, bu yüzden hasta oldu. Peşine düşerler değil mi?"

Amaia ayağa kalktı.

"Burada kalın, sizi eve bırakması için bir araba ayarlayacağım." Kadın tam itiraz edecekken Amaia onun sözünü kesti. "Kızınızın cesedi şimdilik burada kalacak ve şimdi de sizin bana yardım etmeniz lazım, evinize gitmenizi istiyorum. Bu işi çözmek istiyorum ki Johana ve onu sevenler huzur bulsun ama önce sizden istediğimi yapmanız gerek."

Inés kafasını kaldırıp Amaia'nın gözlerinin içine baktı.

"Dediğinizi yapacağım." Sonra da ağlamaya başladı.

Koridorun karşısındaki ofisten Inés'i görebiliyorlardı, iki bük-

lüm olmuş, çantasından çıkardığı yarı ıslak mendille yüzünü kapatmıştı ve küçük kız annesine dokunmaya cesaret edemiyor, ondan birkaç adım uzakta durmuş çaresiz bakışlarla ona bakıyordu.

"Kocasının adı neymiş?"

O ana kadar ağzını bıçak açmayan Padua sesi çıksın diye önce boğazını temizledi ama buna rağmen sesi boğuk ve kısık çıktı.

"Jasón, Jasón Medina," dedi ve kendini sandalyeye bıraktı.

"Adamın adını bir kez bile söylemediğini fark ettiniz mi?"

Padua düşünceli görünüyordu.

"Nasıl devam etmeliyiz sizce? Ben Jasón Medina'yı sorguya çekmek istiyorum. Bunu kışlada mı yoksa polis merkezinde mi yapayım, ne dersiniz?"

Teğmen Padua sırtını biraz daha dikleştirdi ve cevap vermeden önce gözlerini duvarda bir noktaya çevirdi.

"Doğru olan onu kışlada sorguya çekmemiz olur, sonuçta bu bizim vakamız ve cesedi biz bulduk. Siz de bu cinayeti *basajaun*'un işlemediğini düşündüğünüz sonucuna varırsanız... Hemen telefon eder ve adamı tutuklayıp kışlaya getirmelerini emrederim. Bize ne kadar yardımcı olduğunuzdan bahsedeceğime de emin olabilirsiniz."

Padua ayağa kalktı ve kendine çekidüzen verdikten sonra ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı, bir numara çevirdi ve izin isteyerek ofisten çıktı.

"Bize ne kadar yardımcı olduğunuzdan bahsedeceğime de emin olabilirsiniz," diye adamı taklit etti Jonan. "Tam bir salak gibi görünecek."

"Siz üçünüz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Amaia.

"Daha önce de dediğim gibi, onun taklitçi olduğunu düşünüyorum, kafamdaki *basajaun* fikriyle uyuşmuyor ama bir yandan da kadının kocasının kızın gerçek babası olmadığı gerçeğini aklımızdan çıkarmasak iyi olur. Cinsel istismarın faili genelde kurbanın annesinin partneri çıkıyor. Johana'ya

onradan kızım diye hitap etmemesi kızla arasına mesafe koyduğunu gösteriyor, böylece ona ailenin bir üyesi olarak değil de sıradan bir kadın gözüyle bakması kolaylaşıyor. Ayrıca çarşamba günü kızın eve geldiğiyle ilgili yalan söylemiş olmasını da tuhaf buluyorum."

"Belki de anneyi sakinleştirmek için yapmıştır," dedi Jonan.

"Veya belki de kıza tecavüz edip onu öldürdüğü için kızın eve gelmeyeceğini biliyordu ve böylece obsesyonundan kurtulunca telefondaki takip hizmetini de kapattı."

Amaia ikna olmamış gibi kaşlarını çattı ve bir ona bir diğerine baktı.

"Bilmiyorum, babanın bu işte bir parmağı olduğuna neredeyse eminim ama bazı ayrıntılar hiç uyuşmuyor. Elbette adam *basajaun* değil, bu seferki katilimiz gazeteleri okuyan ve hatırladığı bütün ayrıntıları kullanarak kendi işlediği cinayeti örtbas etmek isteyen beceriksiz bir taklitçi. Bir taraftan kıza vurmasına, kıyafetlerini parçalamasına, tecavüz edip onu boğmasına yol açan, başlangıçtaki saldırganlık safhasında dikkat çeken bir cinsel öğe var... Bir yandan da kendi işlediği cinayete duyduğu hayranlığın yol açtığı bir güzellik var. Bu yüzden aklımda o kadar zıt iki profil var ki neredeyse iki katil olduğunu söyleyeceğim ama öte yandan bu iki katilin cinayet yöntemleri ve fantezilerini sunuş şekilleri birbirinden o kadar farklı ki bu iki insanın aynı cinayeti işlemek için işbirliği yapmış olmaları imkânsız. Karşımızda sanki vahşi, hayvani ve gaddar bir Bay Hyde ve bir de sistemli, vicdanlı ve merhametli bir Dr. Jekyll var. Böylece kızın ön kolunu yanına almak konusunda en ufak bir tereddüdü olmamasına rağmen cesedi korumak istediği için parfüme boğuyor, kim bilir belki yaşadığı izlenimini uzatmak için belki de kendi fantezisini canlı tutmak için."

Padua bir anda elinde cep telefonuyla ofise daldı.

"Jasón Medina kaçmış, biraz önce devriyelerden biri onu kışlaya götürmek için evine gitmiş ve evin boş olduğunu gör-

müş, adam o kadar hızlı çıkmış ki evden, kapı bile açıkmış. Çekmeceler ve gardırop darmadağınıkmış, sanki ihtiyacı olan şeyleri acilen toparlamış gibi. Arabası da ortada yokmuş."

"Karısını en kısa sürede eve geri götürün, bakın bakalım para kaybolmuş mu ya da adam pasaportunu da yanına almış mı? Ülkeden kaçmayı deneyebilir. Kadını da yalnız bırakmayın, evde biri olsun. Ve Jasón Medina için bir tutuklama emri çıkarın."

"İşimi nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum ben," dedi Padua soğuk bir sesle.

30

Sabahtan beri hiç dinmeyen yağmur Elizondo'ya yaklaştıklarında hızını daha da artırmıştı. Akşam çökerken ışığın hızlı bir şekilde batıya doğru yönelişi kış akşamları için sıradan sayılırdı. Buna rağmen Amaia, kendini kandırılmış hissetmesine eşlik eden hayal kırıklığı yüzünden her seferinde üzülüyordu. Tepeden aşağıya inen yoğun sis yavaş yavaş, tüm ağırlığıyla, santim santim her yere yayılıyordu. Bu sis yüzünden polis merkezini ilk gördüğünde de onu denizin ortasındaki bir kayığa benzemişti ve şimdi bu izlenimi daha da güçlenmişti.

Amaia o sabah kulübede çektiği fotoğrafları bilgisayara yükledi ve takip eden bir saatini bu fotoğrafları dikkatlice incelemeye ayırdı. Johana'nın katilinin seçtiği yerin kendisi bile bir mesaj niteliğindeydi. Bu mesaj diğer cinayetlerin ilettiği mesajlardan o kadar farklıydı ki mutlaka bir anlamı olmalıydı. Katil neden bu yeri seçmişti? Padua avcıların ve günübirlikçilerin sık sık bu kulübeyi kullandıklarını söylemişti ama av mevsimi daha başlamamıştı ve doğa yürüyüşçüleri bahara kadar ortalarda gözükmezlerdi pek. Johana'yı oraya götüren her kim ise bunu mutlaka biliyor olmalıydı, cinayeti işlerken onu rahatsız edecek hiç

kimsenin olmayacağından emin olmalıydı. Amaia toprak yolun başladığı ve kulübenin gözüktüğü yerden çekilmiş olan fotoğrafa döndü tekrar. Eline telefonu aldı, Teğmen Padua'nın numarasını çevirdi.

"Dedektif Salazar, ben de tam sizi aramak üzereydim. Inés'e bankaya kadar eşlik ettik ve kadın bankacıdan kocasının ortak hesaplarındaki tüm parayı çektiğini öğrendi, anlaşılan evden çıkar çıkmaz ilk iş bankaya gitmiş. Pasaportu da yok, polis merkezlerini ve havaalanlarını bilgilendirdik."

"Güzel ama ben başka bir şey için aramıştım..."

"Evet?"

"Jasón Medina ne iş yapıyor?"

"Araba tamircisi, kasabada bir tamircide çalışıyor... yani tam olarak arabaların yağını ve tekerleklerini değiştiriyor... tamirhane için de arama emri çıkarttırıyoruz..."

Polis merkezinde çıt çıkmıyordu. Pamplona'daki gergin geçen günden sonra Elizondo'ya gelir gelmez Jonan ve Iriarte'yi bir şeyler atıştırmaya yollamıştı.

"Bir şeyler yiyebileceğimi sanmıyorum," demişti Jonan.

"Hadi git, kalamar sandviçiyle birayı görünce böyle demeyeceksin."

Elinde çok sıcak olduğu için sadece küçük yudumlar alabildiği bir kahve kupasıyla olay yerinin fotoğraflarını inceliyordu. Bu fotoğraflarda göründüğünden çok daha fazla şey olduğuna emindi. İçeride duyulan tek ses Zabalza'nın masasından gelen sayfa hışırtılarıydı.

"Siz bütün gün burada mıydınız, dedektif yardımcısı?"

Adam birden rahatsız olmuş gibi kaskatı kesildi.

"Bütün sabah buradaydım ama öğlen kısa bir süreliğine dışarı çıktım."

"Yeni bir gelişme olmadı sanırım."

"Önemli bir şey yok. Durumunun ciddiyetini korumasına rağmen Freddy'nin durumu stabil ve adli tıp laboratuvarından bir

haber gelmedi. Ayı uzmanları aradılar, sanırım buluşacakmışsınız ama siz gitmemişsiniz, ben de bugün çok meşgul olduğunuzu söyledim. Size telefon numarası ve bir de adres bıraktılar. Baztán Hotel'de kalıyorlarmış, buradan yaklaşık beş kilometre uzakta."

"Otelin nerede olduğunu biliyorum."

"Haklısınız, buralı olduğunuzu hep unutuyorum."

Amaia o anda kendini hiç olmadığı kadar dışlanmış hissetti.

"Onları daha sonra ararım..."

Bir süre Montes'in nerede olduğunu sorsam mı acaba diye düşündükten sonra sormaya karar verdi.

"Zabalza, Dedektif Montes'in bütün gün nerelerde olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Öğlen önce buraya uğradı. Fırındaki un numunelerini almak için arama emri yeni gelmişti, bu yüzden benimle Bera'daki bir fırına geldi, oradan da vadideki beş fırına daha gittik. İşimiz bitince geri geldik ve prosedüre uygun olarak aldığımız numuneleri laboratuvara gönderdik."

Zabalza neler yaptıklarını anlatırken bir parça gergin görünüyordu, sanki sorguya çekiliyormuş gibi hissettiği belli oluyordu. Amaia hastanede yaşanan olayı hatırlayınca Dedektif Yardımcısı Zabalza'nın belki de her şeyi kişisel bir eleştiri olarak algılayan insanlardan biri olduğunu düşündü.

"... Dedektif?"

"Pardon, ne dediğinizi duymadım."

"Umarım her şey yolundadır diyordum, yaptığımız işleri siz de onaylıyorsunuzdur."

"Ah, evet, elbette her şey yolunda, çok iyi, geriye sadece sonuçların gelmesini beklemek kalıyor."

Zabalza cevap vermedi. Masasında verileri kontrol etmeye devam ederken bir yandan da tekrar bilgisayarına dönen Amaia'yı izledi. Kadından hoşlanmıyordu, ondan Amerika'da FBI'a giden yıldız dedektif olarak bahsedildiğini duymuştu ve onunla tanıştıktan sonra da kadının, yanından geçtiği herkesin ona el pençe

divan durmasını bekleyen ukala bir sürtük olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendini rahatsız hissediyordu çünkü ablasıyla ilgili pot kırmıştı ama kadın buraya geldiğinden beri Iriarte'nin bile büyük resme bakıldığında önemsiz gibi görünen ufak tefek olayları daha ciddiye aldığına şahit olmuştu. Şimdi de Montes'e kafayı takmıştı kadın. Geleneksel bir adam olan Montes'i seviyordu Zabalza, özellikle de yıldız dedektife başkaldıracak cesareti kendinde bulduğu için. Kendisine gelince, bu bir yere varmayacakmış gibi gözüken soruşturma ve Zabalza'ya göre soruşturmanın başından beri birçok hata yapmış olan Dedektif Salazar'ın ani parlamalarıyla uğraşmak zorunda olmak onu yer yer sinirlendiriyordu. Bu gösteriş budalası Amerikan polisiye dizisi dedektifini teşvik etmek yerine başkomiserin bu vakayı daha iyi bir dedektife vermesi için ne kadar zaman geçmesi gerekecekti acaba? Cebindeki telefonundan mesaj geldiğini işaret eden bir titreşim sesi çıktı. Mesajı açmadan numarayı tanımıştı, bu ismi sileli aylar geçmiş olmasına rağmen mesajlar gelmeye, o da mesajları açmaya devam ediyordu. Karşısına çıkan ter damlalarıyla dolu ve onu arzudan sarhoş eden ve istemsizce dilini dudaklarında gezdirmesine sebep olan erkek gövdesini anında tanıdı. Bir anda nerede olduğunu fark edince kıpkırmızı oldu ve telefonunu saklayıp arkasında biri var mı diye korkuyla arkasına baktı. Fotoğrafı sakladı ama silmedi. Sonrasında neler olacağını adı gibi biliyordu. Sonraki birkaç gün boyunca hissettiği suçluluk duygusu arttıkça morali gitgide daha da bozulacaktı. Marisa'dan ayrılmak istemiyordu, sekiz aydır birliktelerdi, onu seviyordu, güzel, nazik bir kadındı ve iyi anlaşıyorlardı ama... bu fotoğrafın varlığı, sırf silecek cesareti kendinde bulamadığı için bir hafta boyunca ona işkence etmeye devam edecekti. Silmeyi deneyebilirdi, tıpkı daha önceki fotoğrafları silmeyi denediği gibi. Ama o gece, Marisa eve gittikten sonra tek başına kaldığında fotoğraflara son bir kez baktıktan sonra fotoğrafları silmek bir yana Santy'nin telefon numarasını çevirip bedenini ele geçiren bu yoğun arzuyu dindirmek

üzere onu çağırmamak için kendini çok zor tutacağını çok iyi biliyordu. Onunla bir yıl kadar önce spor salonunda tanışmışlardı. O sırada Santy'nin bir kızla iki yıllık bir ilişkisi vardı ve Zabalza yalnızdı. Birlikte koşmaya başladılar, içki içmeye gittiler, hatta Zabalza onu eskiden gönül eğlendirdiği bir iki kızla tanıştırdı. Sonra bir önceki yaz bir sabah koşusundan sonra Santy, koştukları rotaya yakın olduğu için onun evinde duş aldı. Islak ve çıplak olarak duştan çıktıktan sonra bir an göz göze geldiler ve hemen ardından kendilerini yatakta buldular. Bir hafta boyunca onun evinde buluştular ve her sabah ona karşı hissettiği arzu hem kafa karışıklığına hem de bunun bir daha yaşanmayacağına dair olan inancına galip geldi. Bir hafta sonra işe geri döndü ve Marisa'yla işler ciddileşti. Santy'ye bir daha görüşemeyeceklerini söyledi ve kendisini bir daha aramamasını istedi. İkisi de sözlerini tuttular ama Santy onu aramasa da bir tür pasif direnişe geçerek, ona çıplak fotoğraflarını göndererek, Zabalza'yı delirterek onunla seks yapmak dışında bir şey düşünemeyecek hale getirdi. Her an gözünün önüne gelme ihtimali olan bu görüntüler onu inanılmaz derecede kaygılandırıyordu, özellikle de Marisa'yla sevişmeleri sonu gelmeyen bir kedi miyavlaması maratonuna dönüşüp cinsel arzusunu yok ederek Santy ile yaşadıkları o tutkulu, baş döndürücü ve ateşli sevişmeleri aklına getirdiğinde. Kendini huzursuz ve sabırsız hissediyordu, sanki her an bir şey olmasını bekliyor gibiydi, bir dalganın veya fırtınanın her şeyi yerle bir ederek kafa karışıklığına son vermesi ve yaşadığı son sekiz ayı hayatından silecek yeni bir günün başlaması gibi. Bu baskıya daha ne kadar dayanabileceğini kendi kendine sorarak tekrar dedektife baktı. Kadın bilgisayarının başına oturmuş daha önce yüzlerce kez baktıkları fotoğraflara bir kez daha bakıyordu, bu kadınla ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Amaia kulübenin içinde çekilen fotoğraflara bir kez daha baktı. Şöminenin bir köşesinde çok eski bir ahşap süpürge vardı ve küçük bir çerçöp yığınının üzerinde duruyordu. Önceki

fotoğraflardan birine geri döndü ve ne olduğu net olarak görüne-ne kadar görüntüyü birçok kez büyüttü. Sonra Johana'nın evine telefon etti ve Inés'in kederli sesini duyana kadar bekledi.

"İyi akşamlar, Inés. Ben Dedektif Salazar."

Evde olanları, paranın ve bazı dokümanların kayboluşunu iki üç dakika kadar dinledi. Kadın, şüphelerinin doğru çıkmış olmasının verdiği zafer duygusunu gizlemeyi başaramadığı sesiyle konuşmaya devam ederken sabırla bekledi. Bilgi akışı durduğunda Amaia söze girdi.

"Bundan haberim vardı, Teğmen Padua beni yarım saat kadar önce aradı... Ama sizden yardım etmenizi istediğim bir konu daha var. Kocanız araba tamircisiymiş, doğru mu?"

"Evet."

"Hayatı boyunca hep tamircilik mi yaptı?"

"Dominik Cumhuriyeti'ndeyken yapmıştı ama buraya geldiğimizde kendi mesleğinde iş bulamayınca bir yıl kadar hayvancılık yaptı."

"Hayvancılık derken, ne yapıyordu?"

Çobandı, koyunları dağa götürüyordu, bazen oralarda birkaç gün kaldığı olurdu."

"Sizden buzdolabına, mutfak dolaplarına, kilere, yiyecek stokladığınız her yere bakmanızı ve bir şeyin eksik olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum."

Telefon kablosuz bir telefondu muhtemelen çünkü Amaia kadının telaşlı nefes alışverişini ve aceleci adımlarının sesini duyabiliyordu.

"Yüce Tanrım! Bütün yiyecekler gitmiş, dedektif!"

Amaia görüşmeyi elinden geldiğince kibar bir şekilde kısa kesti ve Padua'yı aradı.

"Ülkeden kaçmaya çalışmayacak, en azından sıradan rotayı kullanarak değil. Yanına birkaç hafta yetecek kadar yiyecek almış, dağa çıkmış olmalı, buna hiç şüphem yok, çobanların kullandığı yolları avcunun içi gibi biliyor. Eğer ülkeden kaçacaksa da

Pirene Dağları'ndaki sınırı kullanacaktır ve bölgeyi çok iyi bildiği için kimseye görünmeden vadiden geçip dağa çıkabilir. Ayrıca kulübeyi biliyordu, olay yerinde koyun dışkısı vardı, süpürülüp şöminenin yanına yığmışlardı. Yerinizde olsam eski patronuyla görüşürdüm. Inés adamın Arizkun'da çiftçilik yaptığını söyledi. Onunla konuşun, ormandaki yollar ve mülteciler konusunda size çok yardımı dokunabilir. Doğa Koruma Hizmetleri'ndekiler de bu yolları biliyorlardır elbette."

Amaia, Padua'nın hiç konuşmamasına rağmen hattın diğer ucunda kendini ne kadar aşağılanmış hissettiğinin farkındaydı ve bir anda içini bir öfkenin kapladığını hissetti. Çünkü adam onu tebrik falan etmeyecekti, harika bir iş çıkarmış değildi ama kendini durma noktasına gelmiş ve ellerinde şüpheli biri olmayan bir soruşturmanın ortasında gergin bir ipte dengede durmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"Teğmen, iki meslektaş olarak bu aramızda kalacak."

Padua aceleyle teşekkür edip telefonu kapadı.

31

"Ben küçük bir kızım," diye fısıldadı. "Ben küçük bir kızım, beni neden sevmiyorsun?"

Küçük çocuk yüzüne toprak atılırken ağlıyordu. Ama canavar acımasızdı.

Yakınlardaki nehrin sesini duyuyor, mineralli kokusunu alıyordu ve nehir kenarında yatarken yerdeki soğuk taşları sırtında hissediyordu. Katil ona doğru yaklaşıp saçlarını iki yana ayırdı, kızın mükemmel altın rengi bukleleri neredeyse göğsünü örtüyordu. Kız bir parça merhamet bulmak ümidiyle çaresizce adamın gözlerini aradı. Katilin yüzü o kadar yakınındaydı ki adamdan gelen asırlık orman, nehir ve kaya kokusunu alabiliyordu. Adamın gözlerinin içine baktı ve orada sadece karanlık göller olduğunu gördü; siyah ve dipsiz bu göllerde olmalıydı adamın ruhu. Çığlık atmak istiyordu, bedenini ele geçirmiş ve onu delirtmek üzere olan korkudan kurtulmak istiyordu. Ama ağzını açamıyordu, içinde yükselen çığlıklar boğazından yukarı çıkamıyordu çünkü ölmüştü. Cinayete kurban gidenlerin bu şekilde öldüklerini biliyordu, içlerindeki korkuyu hiç durmadan dile getirmeye çalışarak... Sonsuza kadar. Adam kızın endişesini gördü,

acısını gördü, onu suçlayışını gördü ve kahkahalarla gülmeye başladı ve en sonunda kahkahası her yeri kapladı. Tekrar kıza doğru eğilip fısıldadı:

"Sakın *Ama*'dan korkma, küçük orospu. Seni yemeyeceğim."

Yanındaki ahşap komodinin üzerinde duran telefon titreşirken elektrikli testere gibi ses çıkardı. Amaia yatakta doğruldu, kafası karışmıştı ve şok içindeydi, çığlık attığından neredeyse emindi, alnına ve boynuna yapışmış terli saçları geriye doğru itip komodinin üzerinde dev ve şeytani bir böcek gibi titreyerek hareket eden şeye baktı.

Sakinleşmeye çalışarak birkaç saniye geçmesini bekledi. Buna rağmen, telefonu kulağına götürdüğünde nabzının başının içinde zonkladığını duyabiliyordu.

"Dedektif Salazar?"

Iriarte'nin sesi sihirli bir hızla onu gerçeğe döndürdü.

"Evet, bir şey mi oldu?"

"Sizi uyandırdım mı? Özür dilerim."

"Endişelenme, önemli değil," diye cevap verdi kadın. Sana borçlu bile sayılırım hatta, diye düşündü.

"Aklıma bir şey geldi. Cesedi gördüğünüz zaman söylediğiniz bir şey hiç aklımdan çıkmıyor. 'Pamuk Prenses gibi' demiştiniz, hatırladınız mı? Biraz kötü bir sahneydi ama bende de aynı izlenimi uyandırmıştı, sizin yorumunuz bunu bir yerde daha görmüş olduğum hissini daha da güçlendirdi sadece, başka bir yerde başka şartlar altında. En sonunda nerede ve ne zaman gördüğümü hatırladım. Geçen yaz karım ve çocuklarımla Tarragona kıyısında bir otele gitmiştik, hani şu büyük yüzme havuzu ve çocuklar için eğlence kulübü olan otellerden birine. Bir sabah çocukların aşırı gergin olduklarını fark ettik, üzgün mü heyecanlı mı oldukları belli olmuyordu, bahçede oradan oraya dolanıp sopa, küçük çakıl taşları, çiçek falan topluyorlardı, son derece tuhaf davranışlar içindelerdi. Onları takip ettim, en az beş altı küçük çocuğun bahçenin bir köşesinde birbirlerine sokulmuş durduklarını

gördüm. Yanlarına gidince ortalarındaki ölü serçe için adeta bir mabet yapmış olduklarını gördüm. Serçe peçetelerden oluşan bir tümseğin üzerindeydi ve çevresi yuvarlak taşlar ve deniz kenarından topladıkları deniz kabuklarıyla çevrilmişti ve çiçekleri çelenk gibi kuşun çevresine dizmişlerdi. Çok etkilendim. Onları tebrik ettim ve ölü bir kuştan hastalık kapabileceklerini söyleyerek onları uyarıp ellerini yıkamalarını tembih ettim. Onları kuşun başından sürükleyerek uzaklaştırmak zorunda kalmıştım neredeyse. Küçük kuşu unutsunlar diye onlarla oyunlar oynadım ama yine de birkaç gün boyunca çocuklar serçenin olduğu köşeye gidip gelmeye devam ettiler. En sonunda, zavallı hayvan artık kurtçuklarla kaplı olsa da çocukların şikâyetlerine ve bezginliklerine rağmen müdürlerden birine söyleyip serçeyi oradan aldırdım."

"Sence onu küçük oğlan mı buldu?"

"Babası oğlunun arkadaşlarıyla tepede olduğunu söyledi. Cesedi çocukların bulmuş olması bana mantıklı geliyor ama babasına bahsettiği günden çok daha önce buldular bence. Cesedi buldular ve orayı, kızın huzur içinde yatabileceği bir mabet haline getirmeye karar verdiler, çiçekler de... muhtemelen kızın üstünü örtmek içindi. Ayrıca parfüm şişesinin üzerindeki parmak izlerinin oldukça küçük olduğunu da fark ettim. Biz bir kadının parmak izleri olduğunu düşünmüştük ama bir çocuğunki de olabilir tabii. Ben çocukların olduğuna eminim."

"Pamuk Prenses ve küçük cüceleri."

Mikel sekiz yaşındaydı ve başının cidden belada olduğunun farkındaydı. Iriarte'nin ofisindeki misafir sandalyesinde oturmuş ayaklarını ileri geri sallayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Annesi babası ona cesaret vermek ister gibi gülümseyerek bakıyorlardı ama bu gülümseme onu rahatlatmak yerine anne babasının aslında ne kadar endişeli olduklarını fark etmesine sebep oluyordu. Endişeli olduklarını saklamaya çalışsalar da ne kadar endişeli oldukları her hallerinden belli oluyordu. Annesi

kıyafetlerini düzeltip saçlarını en az üç kez fırçalamıştı ve her seferinde ona aynı endişeli yüz ifadesiyle bakmıştı, sanki neler olduğundan hiç emin olamıyormuş gibi. Babası daha açık davranmıştı. "Sakın endişelenme, kötü bir şey olmayacak. Sana birkaç soru soracaklar, onlara gerçeği olabildiğince net bir şekilde anlatmaya çalış." Gerçeği. Eğer gerçeği bütün açıklığıyla söyleyecek olsaydı başına kötü bir şey geleceğinden emindi. Yarı açık kapıdan arkadaşlarını yanlarında ebeveynleriyle gördükten ve birbirlerine çaresiz gözlerle baktıktan sonra bundan kaçış olmadığını anlamıştı. Jon Sorondo, Pablo Odriozola ve Markel Martínez. Markel on yaşındaydı, sağlam durabilirdi belki ama Jon mızmızın tekiydi, sordukları anda onlara her şeyi anlatacağından emindi. Anne ve babasına bir kez daha baktıktan sonra iç çekip Iriarte'ye döndü.

"Biz yaptık."

Ebeveynleri sakinleştirip avukata ihtiyaçları olmadığına ikna etmek ama yine de istiyorlarsa çağırabileceklerini söylemek en iyi ihtimalle yarım saatlerini aldı. Oğulları herhangi bir şeyle suçlanmıyordu ama çocuklarla konuşmaları hayati derecede önemliydi. En sonunda herkes kabul etti ve Amaia herkesin toplantı odasına getirilmesine karar verdi.

"Pekâlâ çocuklar," diye söze başladı Iriarte, "kim bana olanları anlatmak ister?"

Çocuklar birbirlerine, sonra da anne babalarına baktılar ve en sonunda hiçbiri ağzını açıp bir şey söylemedi.

"Peki, benim soru sormamı ister misiniz?"

Hepsi evet der gibi başlarını salladı.

"O kulübeye sık sık gider misiniz?"

"Evet," diye cevap verdiler hep beraber, korku içindeki uysal bir sınıf gibi.

"Onu kim buldu?"

"Mikel ve ben," dedi Markel fısıldar gibi, sesinde gururdan eser yoktu.

"Bu çok önemli. Onu bulduğunuzda hangi gündü, hatırlıyor musunuz?"

"Pazar günüydü," diye cevap verdi Mikel. "Büyükannemin doğum günüydü."

"Yani kızı buldunuz, diğerlerine anlattınız ve her gün onu görmeye gittiniz."

"Onunla ilgilenmek için," dedi Mike. Annesi dehşet içinde eliyle ağzını kapattı.

"Ama kız ölmüştü, Tanrım!" diye haykırdı babası.

Kafası karışan ve tepki vermeye başlayan yetişkinler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Iriarte onları sakinleştirmeye çalıştı.

"Çocuklar olaylara daha farklı yaklaşabiliyorlar, ayrıca ölüm meraklarını uyandırıyor. Pekâlâ, demek onunla ilgilenmek için gittiniz," dedi çocuklara dönerek, "onunla gerçekten de çok iyi ilgilenmişsiniz, çiçekleri bırakan siz miydiniz peki?"

Sessizlik.

"O kadar çiçeği nereden buldunuz? Artık kırlarda çiçek kalmadı pek..."

"Büyükannemin bahçesinden topladık," diye itiraf etti Pablo.

"Bu doğru," dedi annesi. "Annem arayıp bana söyledi, oğlum her öğleden sonra gidip bahçeden çiçek koparıyormuş, annem çiçekleri bana getirip getirmediğini merak etmiş. Ben de hayır dedim. Bir kıza götürmek için falan toplamıştır diye düşündüm."

"Ve haklıydınız," dedi Iriarte.

Anne bu sözleri düşünürken yüzündeki şaşkınlık net olarak okunuyordu.

"Ona parfüm de mi götürdünüz?"

"Ben annemden aldım," dedi Jon fısıldayarak.

"Jon!" diye haykırdı annesi. "Nasıl..."

"Senin kullanmadığın parfümlerden biriydi, banyo dolabında hiç açılmamış dolu bir şişe parfüm duruyordu..."

Kadın oğlunun, özel günler için sakladığı, nadiren kullandığı en pahalı parfümünü aldığını fark edince elini alnına götürdü.

"Lanet olsun! Boucheron'u mu aldın yoksa?" Şişesi beş yüz euroluk parfümü bir cesede sıkmak için aldığını düşününce daha da sinirlenmişti.

"Koku yüzünden, o her geçen gün daha kötü kokmaya başlamıştı..."

"Oda kokularını da bu yüzden mi astınız?" Dört çocuk başlarını evet der gibi salladılar.

"Harçlıklarımızla aldık," dedi Markel.

"Cesede hiç dokundunuz mu?"

Bu sorunun ebeveynleri ne kadar rahatsız ettiğini fark etti, herkes yerinde kıpırdanıp derin nefesler almaya ve adama kınayan bakışlar atmaya başlamıştı.

"Kıyafetleri yoktu," dedi çocuklardan biri kendilerini savunur gibi.

"Çıplaktı," dedi Mikel. Oğlanların kıpırdaması anne babalarının dehşet dolu bakışlarıyla anında kesildi.

"Üstünü örttünüz, onu bir şeylerle sardınız o zaman, öyle mi?"

"Evet, kendi kıyafetleriyle... kıyafetleri parçalanmıştı," dedi Jon.

"Bir de minderle," dedi Pablo.

"Kızın bir şeyinin eksik olduğunu fark ettiniz mi? Cevap vermeden önce iyice düşünün."

Birbirlerine bakıp başlarını evet der gibi salladıktan sonra Mikel konuştu.

"Çiçeği tutsun diye elini hareket ettirmeye çalışınca elinin olmadığını fark ettik, bu yüzden kolu olduğu yerde bıraktık çünkü kesik yerden korkmuştuk."

Amaia çocuk aklının bu şekilde çalışıyor olmasına şaşırıyordu. Yaradan korkuyorlardı ama tacize uğramış bir ceset bulmanın dehşetine karşı kayıtsız kalabiliyorlardı. Ne kadar vahşi olsa da temiz bir kesik onları korkutuyordu ama buna rağmen geçen hafta bütün boş vakitlerini her an çürümeye devam eden bir cesedin başında hiç korkmadan bekleyerek geçirmişlerdi. Belki de

meraklarına yenik düşmüşlerdi ya da Amaia'yı her karşılaştığında şaşkına çeviren ve çocuklarda bazen görülen sürü psikolojisi devreye girmişti.

Amaia araya girdi.

"Kulübenin her yeri tertemizdi. Siz mi temizlediniz?"

"Evet."

"Yerleri süpürdünüz, oda kokularını astınız ve çöpleri yakmaya çalıştınız..."

"Ama o kadar çok duman çıktı ki biri gelip de bizi bulacak sandık..."

"Kana veya kurumuş çikolatalı süte benzer bir şey gördünüz mü?"

"Hayır."

"Cesedin üstüne dökülmüş hiçbir şey yoktu."

Çocuklar başlarını hayır der gibi salladılar.

"Oraya her gün gittiniz, öyle mi? Orada olduğunuz zaman sizden başka birini gördünüz mü hiç?"

Mikel omuzlarını silkti. Amaia kapıya yöneldi.

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz," dedi ebeveynlere hitap ederek. "Çocuklar siz de unutmayın, ceset bulduğunuz zaman hemen polise haber vermeniz gerekiyor. Kızın ailesi onu çok özlemişti, ayrıca doğal yollardan ölmemişti ve polise haber vermekte geç kalındığı için katilin, yani onu öldüren kişinin kaçma ihtimali var. Size söylediğim şeyin ne kadar önemli olduğunu anladınız mı?"

Oğlanlar başlarını evet der gibi salladı.

"Şimdi kıza ne olacak?" diye sordu Mikel.

Iriarte kendi çocuklarını hatırlayarak gülümsedi. Pamuk Prenses'in küçük cüceleri. Şu anda polis merkezindeydiler, biraz önce sorguya çekilmişlerdi, utançtan ölmek üzere olan ebeveynleri dehşet ve şaşkınlık arasında gidip geliyorlardı ve onların tek düşündüğü şey ölü prensesti.

"Onu annesine geri vereceğiz ve onu gömecekler... Mezarına çiçekler koyacaklar..."

Oğlanlar birbirlerine bakıp tatmin olmuş gibi gülümsediler.

"İsterseniz siz de mezarını ziyaret edersiniz belki."

Çocuklar heyecanla gülümseyince anne babalar kadına böyle bir şey önerdiği için son bir kez skandal yaratmış gibi bakarak çocuklarını kapıya doğru çekiştirdiler.

Amaia, en son Johana'nın fotoğrafını ekledikleri panoya bakarak oturdu ve tekrar çocuk zihninin ne kadar kolay adapte olabildiğini hayranlıkla düşündü. Iriarte yanında Zabalza'yla içeri girdi ve gülümseyerek kadının önüne sütlü kahve dolu bir kupa koydu.

"Pamuk Prenses," diye güldü. "Zavallı çocuklar için çok üzüldüm, ebeveynleri onları buradan doğru psikoloğa götürmüştür. Bundan sonra tepelere keşfe çıkmalarına da artık hayatta izin vermezler."

"Yani, senin çocuğun olsalardı ne yapardın?"

"Ben olsam üstlerine çok da fazla gitmemeye çalışırdım, eskiden olsa sana başka bir cevap verebilirdim ama artık benim de çocuğum var, dedektif. Ve emin olun son birkaç yılda çok şey öğrendim. Küçükken kırsalda biz de sık sık keşfe çıkardık. Siz de burada büyüdüğünüze göre nehir kenarında çok keşfe çıkmışsınızdır."

"Evet, çocuksu bir merak duygusu bir yere kadar son derece normal olabilir ama burada bir ceset var, normalde çocukların çığlık çığlığa kaçmaları gerekirdi."

"Belki büyük çoğunluğu öyle yapar ama ilk şoku atlattıktan sonra işler değişiyor. Çocuklardaki korku faktörü gerçek korkulardan çok hayali korkularla ilgili. Birçok vakada kurban olmalarının sebebi de bu çünkü gerçek ve hayali tehlikeleri ayırt etmekte zorlanıyorlar. Kızı ilk gördüklerinde ödlerinin koptuğuna eminim ama sonra meraklanmışlardır, hastalıklı hayranlıkları büyümüştür, çocukların son derece hastalıklı düşünceleri vardır. Tam olarak kıyas kabul etmez belki ama ben yedi yaşındayken ölü bir kedi bulmuştuk. Kediyi bir inşaat alanına gömüp çakıl

taşlarından bir tümsek yaptık, sopalardan haç yaptık, çiçek koyduk ve hatta dua bile ettik ama bir hafta sonra ağabeyimin arkadaşı kediyi çıkarıp sonra tekrar gömdü, sadece ne durumda olduğunu görmek için hem de."

"Evet, bu bana da çocuksu bir merak gibi geliyor ama o kedi olduğu için. İnsan cesedi gördüklerinde korkmaları gerekiyor. İnsan formuna büründüğünde gördüğümüz şeyi kendimizle ilişkilendirmeye direnmek insanın doğasında var."

"Yetişkinler için bu doğru olabilir ama çocuklar için durum farklı. Bu ilk defa karşılaşılan bir durum da değil. Birkaç yıl önce, bir iki gündür eve dönmeyen bir kızın cesedi Tudela yakınlarındaki bir arazide bulundu. Kız aşırı dozdan ölmüş, cesedini küçük çocuklar bulmuş. Polise ihbar etmek yerine cesedi plastik poşetler ve kerestelerle örtmüşler. Polisler cesedi bulduğunda kıza ne olduğunu anlamakta zorlandı, otopside doz aşımı olduğu ortaya çıktı ve polis olay yerinde bulunan parmak izlerinden çocukları hemen buldu ama yaptıkları şey yüzünden soruşturmanın ilk görünümünü bulandırmış oldular."

"İnanılmaz."

"Ama gerçek."

Jonan kapıyı çalıp içeri girdi.

"Dedektif, Teğmen Padua aradı, Jasón Medina'yı, Gorramendi'de yakalamışlar. Erratzu yakınlarındaki dağlık bir kulübedeymiş. Oradan on iki kilometre kadar uzakta da ağaçların arasına saklanmış arabasını bulmuşlar. Arabanın bagajında içinde kız kıyafetleri, Johana'nın pasaportu ve pelüş fare olan bir çanta varmış. Adamı Lekaroz'daki kışlaya getirmişler. Padua diyor ki; sorguya başlamadan önce sizin gelmenizi bekleyecekmiş."

"Ne kadar nazik biri!" dedi Iriarte şaka yapar gibi.

"İnanmıyor olabilirsin ama bana borcu var," dedi Amaia çantasını alarak.

Guardia Civil kışlasındaki tesisler polis merkeziyle kıyaslandığında demode kalıyordu ama buna rağmen Amaia son moda kameralardan oluşan bir güvenlik kamera sistemleri olduğunu fark etti. Üniformalı bir *guardia* onları kapıda karşıladı ve girişin hemen sağındaki bir ofise yönlendirdi. Başka bir *guardia* onları, kilitleri birçok kez değiştirilmiş gibi görünen birkaç kırık dökük kapının olduğu dar ve loş bir koridordan geçirip bir odaya getirdi. Oda geniş ve iyi ısıtılmıştı. Kapının yanında, duvardaki nişte bir demet buğday başağıyla süslenmiş Kutsal Meryem Ana'nın bir resmi vardı, nişin iki tarafına çeşitli masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Kırk beş yaşlarında, ince, kısa boylu, esmer tenli, elleri kelepçeli bir adam masalardan birinin karşısında oturuyordu. Adamın beti benzi atmış olduğu için gözlerinin altındaki ve ağzının kenarındaki kızarıklıklar daha da belli oluyordu.

Adam, gözlerinden akan yaşlara ve yüzünden çenesine doğru inen, oradan da masanın koyu renk yüzeyine damlayan sümüğe rağmen kelepçeli ellerinde öylesine tuttuğu kâğıt mendili kullanmaya pek niyetli görünmüyordu. Yanında, Amaia'nın otuz yaşından küçük olduğunu tahmin ettiği ücretsiz avukat vardı. Telefondan kendisine verilen talimatları dikkatlice dinlerken önündeki belgeleri sıraya sokuyor, bir yandan da müvekkiline gözle görülür bir tiksintiyle bakıyordu.

Arkalarından Padua da içeri girdi.

"Doğayı Koruma Hizmetleri elemanları onu bulduğundan beri ağlayıp bağırmayı bırakmadı. Polisleri görür görmez itiraf etmiş, yol boyunca hiç susmamış, bana öyle söylediler, ayrıca buraya geldiğinden beri de hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Aslına bakarsanız ifadesini almak zorunda kaldık çünkü geldiğinden beri bunu kendisinin yaptığını ve itiraf etmek istediğini söyleyip duruyor. Ağlamaktan yorgun düşmüş olmalı."

Masaya geçtiler. *Guardia*'lardan biri teybi çalıştırdı, selamlaşma, talimatlar, tarih ve saatin belirtilmesinden sonra yerlerine oturdular.

"İlk olarak şunu söylemek istiyorum, burada sıra dışı bir uygulama var, ben olmadan ifadesini nasıl aldığınızı anlayamıyorum," diye şikâyet etti avukatı.

"Müvekkiliniz tutuklandığı andan beri bağıra çağıra her şeyi itiraf etti çünkü ve kapıdan içeriye girer girmez ifadesini vermek istediğini söyledi."

"... Öyle olsa bile bunu geçersiz sayma hakkım var..."

"Onu henüz sorguya çekmedik, Señora, bize söyleyeceği neler varmış bir dinleyelim isterseniz."

Avukat dudaklarını büzdü ve sandalyesini masadan birkaç santim geriye çekti.

"Señor Jasón Medina," diye söze başladı Padua. Sanki adını duyunca adam bir anda transtan çıkmış gibi oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve Padua'nın elindeki kâğıtlara gözlerini dikti. "Verdiğiniz ifadeye göre pazar günü ayın dördünde üvey kızınız Johana Márquez'den sizinle arabayı yıkamaya gelmesini istediniz ama normalde arabanızı hep yıkadığınız benzin istasyonuna gitmek yerine tepeye çıkmaya başladınız. Kalabalık olmayan bir yere geldiğinizde ondan sizi öpmesini istediniz, kız bunu reddedince sinirlenip ona vurdunuz. Johana sizi olanları annesine söylemekle, hatta polise gitmekle tehdit etti. Siz daha da sinirlendiniz, telaşlandınız ve ona tekrar vurdunuz, sizin sözlerinizle ifade edeyim, kız bayıldı." Jasón başını aşağı yukarı salladı. "Sonra arabayı çalıştırdınız ve bir süre arabayla dolaştınız ama kızın baygın olduğunu, sanki uyuyormuş gibi göründüğünü fark edince onunla sevişirseniz size karşı koyamayacağını düşündünüz. Orman yollarından birinde ıssız bir yer buldunuz, arabayı park ettiniz, yolcu koltuğunu arkaya ittiniz, seks yapmak maksadıyla Johana'nın üstüne çıktınız. Ama sonra kız uyandı ve bağırmaya başladı, doğru mu?"

Jasón Medina hiç durmadan başını öne eğip duruyordu, sanki başı sallanıyormuş gibi görünüyordu ve burnundan sümük ve gözyaşından oluşan bir karışım masaya damlamaya devam ediyordu.

"İfadenize göre ona tekrar tekrar vurdunuz. Johana bağırdıkça daha çok tahrik oluyordunuz, ona tekrar vurdunuz ama kız kendini savunmaya devam ettiği için ona daha sert vurdunuz. Buna rağmen bağırmaya ve size elinden geldiği kadar sert bir şekilde vurmaya devam ediyordu. En sonunda boynunu tutup kız sakinleşene kadar sıktınız. Onu öldürdüğünüzü anlayınca cesedi atacak bir yer bulmanız gerektiğine karar verdiniz. Dağdaki kulübeden haberiniz vardı çünkü çobanlık yaparken oraya birçok kez gitmiştiniz. Arabayla kulübeye yaklaşana kadar patikadan gittiniz, sonra kızı kulübeye götürüp oraya bıraktınız. Ama bırakmadan önce aklınıza son günlerde gazetede *basajaun*'la ilgili okuduğunuz haberler geldi, cinayeti benzetebilirim diye düşündünüz, Johana'nın kıyafetlerini okuduklarınızdan hatırladığınız kadarıyla yırttınız ve bu sırada tahrik olduğunuz için cesede tecavüz ettiniz."

Jasón bir an gözlerini kapatınca Amaia adamın pişman olmuş olabileceğini düşündü ama adam büyük olasılıkla artık zihnine tüm ayrıntılarıyla kazınmış olan ölüm anını tekrar yaşıyordu. Yerinde kıpırdanmaya başlayınca avukatının dikkatini çekti, kadın adamın pantolonundan belli olmaya başlayan ereksiyonu görünce tiksinerek ondan uzaklaştı.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı avukat.

Padua sanki olayı fark etmemiş gibi okumaya devam etti.

"Ama olay yerini hatırladığınız gibi düzenlemek istediğinizde yanınızda ip olmadığını fark edince karınız dönmeden önce hemen eve gittiniz, duş aldınız, çamaşır ipinden arta kalan ipi aldınız ve tekrar kulübeye gidip ipi üvey kızınızın boynuna doladınız. Sonra tekrar evinize döndünüz. Karınız kızın kaybolduğunu ihbar etmekte ısrar edince Johana'nın kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını alıp arabanızın bagajına koydunuz ve karınıza Johana'nın eşyalarını almak için eve geldiğini söylediniz, kayıp ihbarını geri çekmesi için onu ikna ettiniz... Señor Medina, bunların kendi sözleriniz olduğunu onaylıyor musunuz?"

Jasón başını öne eğdi ve evet der gibi salladı.

"Kayıt için sesli söylemeniz gerekiyor, Señor."

Adam kayıt cihazını öpecekmiş gibi öne eğildi ve anlaşılır bir sesle, "Evet, Señor, olay tam olarak böyle gelişti ve Tanrı şahidimdir," dedi. Sesi yumuşak ve tiz çıkmıştı, sesindeki sahte itaatkârlık karşısında avukatı gözlerini kırpıştırdı.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı kadın.

"İfadenizi onaylıyor musunuz, Señor Medina?"

Jasón tekrar öne doğru eğildi.

"Evet."

"Okuduğum her şeyi onaylıyor musunuz yoksa eklemek veya çıkarmak istediğiniz bir şeyler var mı?"

Yine aynı itaatkârlık numarası.

"Her kelimesine katılıyorum."

"Pekâlâ, Señor Medina, şimdi, her şey çok açık olmasına rağmen size bazı sorular sormak istiyoruz."

Avukat, sanki sonunda iş yapma sırasının kendisine geldiğini anlamış gibi sırtını dikleştirerek oturdu.

"Sizi *Policía Foral*'dan Dedektif Salazar'la tanıştırmıştım, sorguyu o yapacak."

"İtiraz ediyorum," dedi avukat. "Zaten ifadesini alarak müvekkilimin hayatını yeterince zorlaştırdınız, her şeyi itiraf etti. Sizin kim olduğunuzu veya ne yapmaya çalıştığınızı da bilmiyorum sanmayın," dedi Amaia'ya bakarak.

"Ne yapmaya çalışıyormuşum?" diye sordu Amaia sabırla.

"*Basajaun*'un işlediği cinayetlerin suçunu müvekkilime atmaya çalışıyorsunuz."

Amaia gülerek başını sağa sola salladı.

"Sakın merak etmeyin, cinayet yöntemlerinin tutmadığını hemen söyleyeyim. Bu cinayeti işleyenin *basajaun* olmadığını en başından beri biliyorduk ve müvekkilinizin ifadesinde iple ilgili söylediklerinden sonra onun işlemediğinden emin olduk sayılır."

"Sayılır mısınız?"

"Cinayetle ilgili dikkatimizi çeken bir nokta var. Bu soruşturmanın ne yönde ilerleyeceği müvekkilinizin inandırıcı bir açıklama yapıp yapmamasına bağlı."

Avukat alt dudağını ısırdı.

"Bakın, sizinle bir anlaşma yapalım. İzninizle ben soruları sorayım müvekkiliniz de cevap versin..."

Avukat gergin bir şekilde masanın üzerine yayılmaya başlayan sıvının oluşturduğu küçük gölcüğe baktı ve başını evet der gibi salladı. Padua tam kalkıp Medina'nın karşısındaki sandalyeyi kadına bırakacakken Amaia adamı durdurdu, masanın çevresinde dolandı ve adamın hemen sol tarafında durup onunla konuşmak için eğildi, adamın o kadar yakınındaydı ki neredeyse kıyafetlerine değecekti.

"Señor Medina, Johana'ya birkaç kez vurduğunuzu ve ona tecavüz ettiğinizi söylediniz, başka bir şey daha yapmadığınıza emin misiniz?"

Adam huzursuzca kıpırdandı.

"Neden bahsediyorsunuz acaba?" diye sordu avukat.

"Cesedin sağ eli ve ön kolu kesilmişti," dedi kadın yarayı bütün vahşetiyle gösteren büyütülmüş fotoğrafları masaya yerleştirirken.

Avukat kaşlarını çattı ve eğilip müvekkilinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam başını hayır der gibi salladı.

Amaia birkaç saniye sabırsızca bekledi.

"Dinleyin, ifadenizde söylediklerinizden sonra kolu kesmiş olmanız ikinci derecede önem arz ediyor. Cesedin parmak izine bakarak kimliğini tespit etmeyelim diye bunu siz mi yaptınız?"

"Hayır."

"Fotoğraflara bakın," diye ısrar etti Amaia.

Jasón kısa bir an fotoğraflara baktıktan sonra midesi bulanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

"Tanrı aşkına! Hayır, bunu ben yapmadım, ipi boynuna yerleştirmeye geldiğimde kolu yoktu, ben de bir hayvan yapmıştır diye düşündüm."

"Eve gidip tekrar kulübeye dönmeniz ne kadar sürdü? İyice düşünün."

Jasón bütün vücudunu sarsan ve derinden gelen hıçkırık seslerıyle ağlamaya başladı.

"Burada kessek iyi olur, Señor Medina'nın dinlenmeye ihtiyacı var," dedi avukatı.

Amaia'nın sabrı tükenmişti.

"Señor Medina ben ne zaman dersem o zaman dinlenir."

Masaya sert bir yumruk atınca üzerindeki sıvı gölcüğü her yere sıçradı, Amaia adamın yüzüyle aynı seviyeye gelene kadar eğildi.

"Bana cevap ver," dedi sert bir sesle emrederek.

"En fazla bir buçuk saat sürmüştür, karım işten eve gelmeden önce halletmek için acele ediyordum."

"Ve kulübeye geri döndüğünde kızın kolunun olmadığını gördün, öyle mi?"

"Hayır, yemin ederim ben..."

"Kan var mıydı?"

"Ne?"

"Kesiğin kenarlarında kan var mıydı?"

"Belki biraz, çok az, minik bir gölcük, belki şeyin üzerinde..."

Amaia, Padua'ya baktı.

"Peki ya çocuklar?" diye sordu.

"... plastik poşetin üzerinde bir parça kan izi vardı," diye mırıldandı Jasón.

"Plastik poşet mi?"

"Kan plastik bir poşetin içindeydi," diye mırıldandı.

Amaia adamın iğrenç kokusundan midesi bulandığı için doğruldu.

"Bunu çok iyi düşün. Geri döndüğünde kulübenin çevresinde birini gördün mü?"

"Hiç kimseyi görmedim ama..."

"Evet?"

"Yakınlarda biri varmış gibi geldi hep ama o sırada çok gergindim. Hatta bana biri beni izliyormuş gibi geldi. Johana izliyor sandım..."

"Johana mı?"

"Onun ruhu işte, ne demek istediğimi biliyorsunuz, hayaleti."

"Kulübeye gelirken yolda yanından geçtiğin arabalar oldu mu ya da yol kenarına park etmiş araba falan gördün mü?"

"Hayır ama tam ayrılmak üzereyken bir motosiklet sesi duydum gibi geldi, hani şu dağ motosikletlerinden. Onlar bayağı gürültülüdür. Doğayı Koruma Hizmetleri'ndekiler geldi sandım, dağa çıkarken bu motosikletleri kullanıyorlar. Sonra da arkama bile bakmadan kaçtım."

Bir Başka Bahar

Bir sonraki sefer her şey çok farklıydı. O olayın üzerinden yıllar geçmişti. Amaia artık Pamplona'da yaşıyor olmasına rağmen hafta sonları Elizondo'ya dönüyordu. Hastalıklı ve engelli annesi Alzheimer'a yenik düşerken ileri seviyede bir zatürre teşhisiyle hastanede yatıyordu. Aylarca ağzından sınırlı sayıda birkaç kelime ancak çıkmıştı ve sadece basit isteklerini ifade etmek için konuşuyordu. Kendi doktorunun isteği ve Flora'nın bütün itirazlarına rağmen bir hafta önce Üniversite Hastanesi'ne yatırılmıştı. Flora annesinin hastaneye yatmasına kanının son damlasına kadar itiraz etmişti ama en sonunda Rosario'nun nefes alması iyice güçleşince ve yaşamak için oksijene ihtiyacı olduğu için ambulansla seyahat etmek zorunda kalınca pes etmişti. Buna rağmen çok övünerek hiç ara vermeden sürdürdüğü o çok önemli rolü sebebiyle annesinin başucundan bir an bile ayrılmamak için her türlü bahaneyi kullanmıştı. Bir yandan da kız kardeşleri Rosario'yu yeteri kadar sık ziyaret etmiyorlar diye onları eleştirmekten de geri kalmamıştı.

Amaia hastane odasına girip ablasının sitemlerini bir on dakika kadar dinledikten sonra, annesinin yanında kalıp ona göz

kulak olacağına söz vererek ablasını kafeteryaya göndermişti. Ablası dışarı çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz Amaia, daha rahat nefes almak için yarı oturur şekilde hastane yatağında uyuklayan yaşlı kadına baktı. Ne kadar korktuğunun, çocukluğundan beri annesiyle ilk kez yalnız kaldığının farkındaydı. Parmak uçlarına basarak yatağın ayakucundan geçti, pencerenin yanındaki sandalyeye otururken annesi uyanıp da ona soru sormasın diye içinden dua etti. Ona dokunmak zorunda kalsa ne hissedeceğinden emin olamıyordu.

Sandalyeye oturdu ve yavaş yavaş arkaya doğru eğilip Flora'nın pencere denizliğine koyduğu dergilerden birini aldı, elinde bir patlayıcı varmışçasına dikkatliydi. Sonra tekrar annesine baktı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Annesi yüzünde çarpık bir gülümseme, gözlerinde kötücül ve kendinde olduğunu gösteren bir pırıltıyla sol yanına dönmüş ona bakıyordu.

"*Ama*'ndan korkma sakın, küçük orospu. Seni yiyecek değilim."

Sonra tekrar uzandı, gözlerini kapattı ve tekrar gürültülü ve gurul gurul nefes almaya başladı. Amaia bir top gibi kıvrılmış ve farkına bile varmadan elindeki dergiyi kıvırmıştı. Birkaç saniye kadar, kalbi deli gibi atarken o şekilde kaldıktan sonra mantığı ona gördüğü şeyi hayal ettiğini söyledi, bitkinlik ve hafızası ona kötü bir oyun oynamıştı. Gözlerini bir an bile, son aylarda hep olduğu gibi annesinin ifadesiz ve bitkin yüzünden ayırmadan ayağa kalktı. Yaşlı kadın bir şeyler mırıldandı. Yanağında çizgi gibi bir tükürük parçası vardı, gözleri kapalıydı. Boğuk bir hırıltı, anlaşılmaz bir söz. Tek kulağının arkasından çıkan ve tuhaf bir açıyla sarkan oksijen borusundan yumuşak, hırıltı gibi bir ses geliyordu. Rüya görüyor gibi görünüyordu, mırıl mırıl bir şeyler söylüyordu, acaba su istiyor olabilir miydi? Sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki anlaşılmıyordu. Amaia kadının ne dediğini duyabilmek için yatağın kenarına gitti.

"Haaa vaaaa."

Amaia iyice duyabilmek için yatağa doğru eğildi.

Rosario gözlerini açtı ve bu durumdan ne kadar zevk aldığı belli olan acımasız gözlerini Amaia'nın gözlerine dikti. Gülümsüyordu.

"Hayır, seni yemeyeceğim ama ayağa kalkabilseydim yerdim."

Amaia gözlerini annesinden ayırmadan koşarak kapıya gitti. Kadın o kötü bakışlarıyla kıza bakmaya devam ediyor ve kızının ondan korkuyor olmasından aldığı zevkle gülüyordu, nefes almakta bu kadar zorlanan biri için oldukça yüksek bir sesle hem de. Amaia dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve Flora gelene kadar bir daha içeri girmedi.

"Burada ne işin var?" dedi Flora sinirle onu orada görünce. "İçeride bekleyecektin."

"Sana bakmak için çıktım, benim hemen gitmem gerekiyor."

Flora saatine baktı ve Amaia'nın kim bilir kaç kez gördüğü o sitem dolu bakışla kaşlarını kaldırdı.

"Peki ya *Ama*?"

"O uyuyor..."

Tekrar içeri girdiklerinde kadın gerçekten de uyuyordu.

32

Eve döndüğünde masanın üzerinde, James'in yazdığı notta gününün büyük bir kısmını Engrasi halayla beraber Irati ormanında geçirdiği ve şimdi de yemekte oldukları yazıyordu. Dolapta ona yemek ayırmışlardı, karısını akşam görmeyi umuyordu. İsminin yanına hızlıca karaladığı "Seni seviyorum" cümlesini görünce kendini iyice yalnız ve kendisi kızlarına tecavüz eden iğrenç adamları sorguya çekerken insanların öğlen yemeğine veya günübirlik gezintilere çıktıkları dünyadan soyutlanmış gibi hissetti. Üst kata çıkarken kendi nefes alma sesini ve evin içindeki inanılmaz sessizliği dinledi çünkü halası evdeyken televizyon hiç kapalı olmazdı. Kıyafetlerini çıkardı, kirli sepetine attı, duşun suyunu açtı ve ısınmasını beklerken aynadaki yansımasına baktı. Zayıflıyordu. Son günlerde birkaç öğün atlamış, gününün büyük bir kısmını neredeyse sütlü kahveyle geçirir olmuştu. Elini karnının üzerinde gezdirdi ve karnına hafifçe bastırdı, sonra ellerini belinin arka tarafına koyup göbeğini çıkardı. Gülümserken aynada kendi bakışlarıyla karşılaştı. James kısırlık tedavisi işini çok ciddiye almaya başlamıştı. Kocasının ne kadar çok çocuk istediğinin farkındaydı ve anne babasıyla yaptığı her telefon

görüşmesinin onu ne kadar baskı altında bıraktığını da biliyordu ama bunun hem fiziksel hem de zihinsel olarak ne kadar büyük bir sınav olduğunu düşününce bile içinde bir şeyler büzüşüyordu. Öte yandan James kendine çok kolay bir çözüm bulmuş gibi görünüyordu: Günlerdir onu bilgi, video ve el kitapçığı bombardımanına tutuyor, kucaklarında çocuklarıyla gülümseyen anne babaların fotoğraflarını gösteriyordu. Ama küçük düşürücü sayısız test, ardı arkası kesilmeyen analizler, hormonlar yüzünden oluşan enflamasyonlar ya da içilen ilaç kokteylinin sebep olduğu duygusal iniş çıkışlar bu fotoğraflarda görünmüyordu. O anın duygusal yoğunluğu yüzünden çocuk fikrine evet demişti ama şu anda karar vermekte çok aceleci davrandığını düşünüyordu. Anne'in annesinin sözleri beyninde yankılanıyordu, "Ben kalbimle doğurdum ve kızımı kucağımda taşıdım."

Duşa girdi, sırtından akan sıcak su tenini kıpkırmızı yaptı ve kısa süre sonra bu zevk neredeyse acılı bir deneyime dönüştü. Başını fayanslara yasladı ve kendini bu kadar kötü hissetmesinin asıl sebebinin şu anda James'in evde olmaması olduğunu fark edince bir parça rahatladı. Kendini yorgun hissediyordu, biraz kestirse kendini bir parça daha iyi hissedeceğini biliyordu ama James yanında olmadığında bir anda uyanacak ve kendini o kadar kötü hissedecekti ki uyuduğuna pişman olacaktı. Musluğu kapattı ve duşta birkaç saniye daha kaldı, vücudundaki son su damlaları da düşünce dışarı çıktı ve James'in ona hediye ettiği dev bornozuna sarındı. Yatağın üzerine oturup saçlarını kurutmaya başladı ama bir anda kendini o kadar yorgun hissetti ki biraz önce vazgeçtiği uyuklama fikri bir anda gözüne çok iyi bir fikir gibi göründü. Sadece birkaç dakikalığına, ayrıca muhtemelen uykuya dalmayı bile başaramayacaktı.

Glock 19, yaylı ateşleme pimiyle, plastik kaplaması yüzünden hafif oluşuyla muhteşem bir tabancaydı. Boşken 595 gram, doluyken 850 gram geliyordu. Dışarından bakıldığında tabancanın

ateşlenmesi için açılması gereken emniyet mandalı, horoz gibi mekanizmalardan hiçbiri yoktu. Sokaktaki polis memurları için iyi bir tabanca olmasına rağmen polis memurlarının emniyet kilidi olmayan bir silah taşımalarına karşı olanlar, hatta silahın horozunu kaldırırken çıkan sesin birine silah doğrultmaktan daha korkutucu olduğunu savunan uzmanlar bile vardı. Amaia silah hayranı değildi ama Glock'u seviyordu, çok ağır değildi, mütevazı bir silahtı ve kullanması kolaydı. Buna rağmen sık sık sökülüp yağlanması gerekiyordu ve Amaia bunu yapmak için evde yalnız olduğu zamanları tercih ediyordu. Silahın parçalarını çıkarıp bir havlunun üzerine yerleştirdikten sonra namluyu temizliyor ve parçaları tek tek takıyordu.

Amaia tabancayı tutan ellerine bakınca ellerinin tabanca tutmak için çok küçük olduğunu gördü. O anda gördüğü ellerin kendi elleri değil, küçük bir kız çocuğunun elleri olduğunu fark etti. Nerede olduğunu anlayabilmek için bir adım geri gitti. Yatağın üzerinde oturan küçük kız kendisiydi, soluk renkli ellerinin birinde büyük siyah bir tabanca vardı ve diğeriyle de tekrar uzamaya başlamış ve arasından beyaza çalan yarası belli olan sarı saçlarına dokunuyordu. Küçük kız ağlıyordu. Amaia kendisi olduğunu bildiği bu kıza karşı çok yoğun bir merhamet hissediyordu. Acı çektiği her halinden belli olan bu çocuğun görüntüsü içinde, uzun yıllardır hissetmediği kadar derin bir uçurumun açılmasına sebep oldu. Küçük kız bir şeyler mırıldanıyordu ama Amaia duyamıyordu. Duymak için öne doğru eğilince kızın boynunun olmadığını fark etti, boynunun olması gereken yerde karanlık, derin ve boş bir şerit vardı. Amaia kızın ağlama seslerine karışan sözcükleri duyabilmek için dikkatlice dinledi.

Küçük kızın, dokuz yaşındaki Amaia'nın motor yağına benzeyen siyah gözyaşları, pırıl pırıl ve kristalimsi bir fıskiye gibi çağıldayarak akıyor ve daha önceden yatağın bulunduğu yerde, ayaklarının dibinde küçük gölcükler oluşturuyordu. Amaia biraz daha yaklaşınca kızın dudak hareketlerine bakaran onun telaş

içinde, ifadesiz bir suratla ve hiç ara vermeden hep aynı duayı tekrarladığını fark etti. Göklerdeki yüce tanrımseninkrallığında...

Küçük kız iki eliyle tuttuğu tabancayı kaldırdı, kendine doğru çevirdi ve namluyu kulağına dayadı. O anda sağ kolu cansız bir uzuv gibi kucağına düştü, Amaia kızın elinin olmadığını fark etti. Avazı çıktığı kadar bağırdı, bunun bir rüya olduğundan emin olmasına rağmen bu günahın telafisi olmadığının da farkındaydı.

"Yapma sakın!" diye haykırdı ama kızın gözlerinden akan siyah yaşlar ağzına dolmuştu, kızın sözlerinin anlaşılmasını engelliyordu. Amaia bu kâbustan uyanabilmek için var gücüyle uğraştı ve her şey sona erdi. "Yapma sakın!"

Çığlık atarak rüyadan kurtuldu ve bir an için kendini cehennemden uçarak kaçıyormuş gibi hissetti, attığı çığlığın gerçek olduğunun, uyanmasına sebep olan sesin kendi sesi olduğunun ve küçük kızın geride kaldığının farkındaydı. Kıza bakmak için tekrar başını çevirdi, küçük kızın kesik elinin olduğu kolunu kaldırdığını gördü, kız "*Ama*'nın beni tamamen yemesine izin veremem," dedi.

Gözlerini açtığında üzerine eğilmiş karanlık silueti gördü.

"Amaia."

Bu sesle beraber onlarca yıl geriye sürüklendi, sesin sahibine doğru çekildiğini hissetti. Ama sonra mantığı devreye girdi, bunun imkânsız olduğunu hatırlatıp kâbusun son kalıntılarını temizledi. Gözlerini kırparak uykunun etkisinden kurtulmaya çalıştı ama gözleri üzerlerine kum serpilmişçesine ağırlaşmış, işlevsizleşmiş ve körleşmişti.

Aşırı derecede soğuk bir el alnını okşayınca ceset dokunuşuna benzer bir hissin etkisiyle gözlerini açtı. Yatağının kenarında, üzerine doğru eğilmiş ve onu merak ve şaşkınlık karışımı bir yüz ifadesiyle izleyen bir kadın vardı. Kadının düz bir burnu, çıkık elmacık kemikleri vardı ve mükemmel bir dalga gibi inen saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı.

"*Ama*!" diye bağırdı Amaia, korkudan boğulmak üzereydi, sarsak hareketlerle yorganını üzerine doğru çekip geriye doğru giderken kendini bir anda yastığının üzerinde otururken buldu.

"Amaia, Amaia, uyan, rüya görüyorsun, uyan!"

Kafasının içinden geliyormuş gibi gelen bir klik sesiyle komodinin üzerindeki gece lambasının ışığı odayı doldurdu.

"Amaia, iyi misin?"

Son derece solgun görünen Ros şaşkın gözlerle bakıyor ama ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Amaia çok susamıştı ve üzerinden çıkarmadığı bornozunun içinde ince bir ter tabakası oluşmuştu.

"İyiyim, kâbus gördüm," dedi nefes nefese, sanki nerede olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi gözlerini odada gezdirerek.

"Çığlıklar attın," diye mırıldandı kız kardeşi telaş içinde.

"Öyle mi?"

"Çığlıklar atıp duruyordun, seni bir türlü uyandıramadım," dedi Ros, sanki açıklama yapmak durumu daha mantıklı kılacakmış gibi. Amaia ona baktı.

"Özür dilerim," dedi bitkin bir şekilde, ilgiyi üzerine çektiği için.

"... Seni uyandırmaya çalışırken hayatımda hiç korkmadığım kadar korktum."

"Evet," dedi Amaia, "gözlerimi açınca seni tanıyamadım."

"Buna hiç şüphem yok çünkü bana silah çektin."

"Ne?"

Ros yatağı işaret edince Amaia tabancasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bir anda kafasına silah doğrultan küçük kızın görüntüsü o kadar canlı ve ürkütücü bir şekilde gözünün önünde belirdi ki elindeki tabancayı sanki çok sıcakmış gibi bırakıp üzerini yastıkla kapattı.

"Ah, Ros, gerçekten çok özür dilerim, tabancamı temizlerken uyuyakalmış olmalıyım ama dolu değildi..."

Ablası ikna olmuş gibi görünmüyordu hiç.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledi. "Son birkaç gün o kadar yoğun geçti ki üvey kızını öldüren adamı sorguya çektim bugün ve sanırım... Yani bu sorgu ve *basajaun* soruşturması arasında gidip gelirken stresli hissetmem çok normal sanırım."

"Ben de sana hiç yardımcı olamadım," diye ekledi Ros, perişan görünüyordu ve dudaklarını büzünce Amaia'nın aklına ablasının küçüklüğü geldi. Bir anda sımsıcak bir sevgi hissetti ona karşı.

"Sonuç olarak hepimiz elimizden geleni yapıyoruz, öyle değil mi?" dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Ros yatağın kenarına oturdu.

"Özür dilerim Amaia, sana önceden söylemem gerekirdi, biliyorum. Şunu bilmeni istiyorum, ben asla senden bir şey saklamaya çalışmadım, bunu hiç düşünmedim ama başıma gelen her şeyden o kadar çok utanıyordum ki."

Amaia uzanıp ablasının elini tuttu.

"James de bana aynen böyle söyledi."

"Gördün mü? Kocan her haliyle mükemmel biri. Söyle bana, senin böyle bir kocan varken ben evlilikteki sorunlarımı seninle nasıl paylaşayım?"

"Ben seni hiçbir zaman yargılamadım, Ros."

"Biliyorum. Ve çok özür dilerim," dedi Ros, kendisine sıkıca sarılmış olan kardeşine doğru eğilerek.

"Ben de çok özür dilerim, Ros. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ama başka bir seçeneğim yoktu," dedi ablasının saçlarını okşayarak.

Kucaklaşmaları bittiğinde birbirlerine gülümseyerek baktılar, yıllar boyunca birbirlerine birçok kez o şekilde bakmış kız kardeşlerin yapabileceği gibi. Ros'la arasının düzelmesi Amaia'ya kendini son birkaç gündür hiç hissetmediği kadar iyi hissettirdi, normalde sadece eve geldikten sonra duş alıp James'e sarıldığında hissettiği gibi. İçten içe çok endişelenmişti, cinayet

dedektiflerinin olmasından en çok korktukları şeye teslim olduğunu düşünmüştü, her gün karşı karşıya geldiği dehşetin, kapalı olarak tutulması gereken karanlık yerden kaçıp hayatını ele geçirdiğini sanmıştı. Böylece kendisinin de yavaş yavaş, kötülüğün tüm engelleri yıkmasına ve her şeyi silip süpürmesine sebep olduklarını bildikleri için perişan ve tek başlarına kalan, özel hayatı olmayan o polislerden birine dönüşeceğini düşünmüştü. Sanki son birkaç gündür başının üzerinde asılı duran bir lanet kadar yoğun ve uğursuz bir tehdit varmış gibi, sanki vücuduna ter gibi yapışan ve yüzleşmek zorunda olduğu kötülüğü çıkarmaya hiçbir eski büyü bile yetmeyecekmiş gibi hissetmişti.

Kendini bu düşüncelerden sıyırdığında Ros'un dikkatlice yüzüne baktığını gördü.

"Belki de artık bana doğruları söylersin."

"Ah Ros... bunu yapamayacağımı biliyorsun, bu da soruşturmanın bir parçası."

"Ben soruşturmadan bahsetmiyorum, rüya görürken çığlık atmana sebep olan şeyden bahsediyorum. James neredeyse her gece uyur uyumaz kâbus gördüğünü söyledi."

"Tanrım, James! Doğru söylemiş ama sadece kâbus görüyorum işte, o kadar. Ayrıca mesleğim düşünüldüğünde bunun son derece normal olduğunu düşünüyorum. Ara ara gelip gidiyorlar, bir vakayı normalden daha fazla içselleştirdiğimde daha sık görüyorum, soruşturma bittiğinde kâbuslar da bitiyor tekrar. Yıllardır gece ışık açık uyuduğumu unuttun herhalde."

"Ama bu gece kapatmışsın," dedi Ros, kız kardeşinin gece lambasına bakarak.

"Sızmışım, tabancamı temizlemeye başladığımda hava aydınlıktı, sonra da farkına varmadan uyuyakalmışım. Ama genelde başıma gelen bir şey değil bu, bugün olanlar olmasın diye normalde özellikle ışığı açık bırakıyorum çünkü gördüğüm şeyler tam olarak kâbus gibi de değil. Şöyle bir şey oluyor, hafif bir uykuya dalıyorum ve sürekli tedirginim, gece boyunca sıçrayarak

yarı uyanır gibi oluyorum sonra nerede olduğumu fark edince tekrar uyuyorum... Bu yüzden ışığın açık olması önemli, gözlerimi açınca nerede olduğumu gördüğümde hemen sakinleşiyorum."

Ros, Amaia'nın yüzündeki ifadeye bakarak başını sağa sola salladı.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Sürekli bir tedirginlik halinde olmaktan bahsediyorsun, bu şekilde yaşanmaz. Işıkla ilgili söylediğin saçmalığa kendin inanmak istiyorsan benim için hava hoş ama şunu bil, bugün olanlar normal değildi. Beni neredeyse vuracaktın, Amaia."

Ablasının sözleri James'in iki gün önce fırının kapısında söylediklerinin uzantısı gibiydi.

"Kâbuslar normal sayılabilir ama bir yere kadar. Bu kadar acı çekiyor olman normal değil, sıçrayarak uyanıyorsun, uykuda mı yoksa uyanık mı olduğunu anlayamıyorsun. Seni gördüm, Amaia. Korkudan ölmek üzereydin."

Amaia ablasına bakınca uyanmak üzereyken ona doğru eğilmiş kadın geldi aklına.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Amaia başını olur der gibi salladı.

Sessizce aşağıya indiler, halaları olmadığı için evdeki tuhaf havanın ikisi de farkındaydı. Mobilyalar, bitkiler, sayısız dekoratif nesne o yokken daha donuk gözüküyordu. Sanki sahipleri yokken bu nesneler soluklaşıyor, somut olmaktan çıkıyor; onları bu mekâna ve bu zamana bağlayan sınırlar bulanıklaşıyordu. Ros büfeye gitti ve içinde Tarot kartları olan küçük siyah ipek desteyi aldı, masanın üzerine koyduktan sonra oturma odasına gitti. Birkaç saniye sonra Amaia televizyondan gelen reklam seslerini duydu. Gülümsedi.

"Neden televizyonu açıyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi duyabilmek için," diye cevap verdi ablası.

"Çok saçma, biliyorsun değil mi?"

"Öyle ama gerçek."

Ros yerine oturdu ve yumuşak kumaşı bir arada tutan düğümü açtı, kartları aldı, lastiği çıkardı ve önüne koydu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun zaten, sorunu düşünürken kartları karıştır."

Amaia kart destesine dokundu, kartlar nedense soğuk geldi eline ve zihni başka zamanlara ait anılarla doldu: parmaklarının arasından kayan kartların verdiği yumuşak his, ellerinde dönüp dururken çıkardıkları tuhaf parfüm kokusu, kanalın açıldığı ve kafasında belirmeye başlayan sorunun her iki yöne doğru aktığı andaki huzurlu fikir alışverişi. Kartları içgüdüsel olarak seçmesi, açışındaki törensel hava, açmadan önce kartların arkasında ne olduğunu bilmesi ve kartlar arasındaki bağlantı kurduktan sonra takip edilecek yolun zihninde belirmesiyle bir anda çözülen gizem. Tarot kartlarını yorumlamak bilinmeyen bir yerin haritasını yorumlamak kadar basit ve karmaşıktı. Evinden belirli bir noktaya doğru yapılacak yolculuğu tasarlamak gibiydi, nereye gideceğini biliyorsan ve tıpkı Kırmızı Başlıklı Kız gibi yol boyunca aklının çelinmesine direnebilirsen, cevaba giden yol önünde net bir şekilde beliyordu ve çoğu zaman oraya varmanın başka başka yolları da oluyordu. Engrasi halasının ona bir seferinde söylediği gibi, bazen cevaplar gizemi açıklamaktan çok daha fazla soru ve daha fazla şüpheye yol açıyordu.

"Neden?" diye sormuştu Amaia ona. "Bir soru sorduğumda bir cevaba ulaşıyorsam, çözüm bulunmuş demektir."

"Eğer o anda hangi soruyu sorman gerektiğini biliyor olsaydın öyle olabilirdi."

Engrasi halasından öğrendiklerini hatırlıyordu. "Soru. Hep bir soru olmalı, yoksa fal bakmanın bir anlamı kalmazdı öyle değil mi? Yoksa milyonlarca ruhun çığlıkları, feryatları, haykırışları ve yalanlarıyla karışık bir şekilde gelen cevapları alabilmek için neden kanalı açasın? Danışmanlığı senin yönetmen gerekir, haritada belirlediğin yoldan hiç ayrılmaman gerekir, kurdun seni

çiçek toplamak için kandırmasına izin vermemen gerekir çünkü bunu yapacak olursan kurt gideceğin yere senden önce varır ve sen vardığında karşına çıkan yer gitmeye niyetlendiğin yer olmaz. Sonunda kendini, sevgili ihtiyar büyükannen olduğunu söyleyen kılık değiştirmiş bir canavarla konuşurken bulursun ve o canavarın tek bir niyeti vardır, seni mideye indirmek. Ve bunu gerçekten yapar, eğer yoldan ayrılacak olursan ruhunu yiyip bitirir." Çocukluğu boyunca onlarca kez duyduğu Engrasi halasının uyarıları kulaklarında çınlıyordu.

"Kartlar kapı gibidir ve tıpkı bir kapı gibi, o kapıyı sırf açmış olmak için açamazsın ve sonrasında da açık bırakamazsın. Kapı, Amaia. Kapılardan zarar gelmez ama kapılardan gelenlerden zarar gelir. Danışma işini bitirdikten sonra kapıyı kapatman gerektiğini unutma sakın, öğrenmek istediğin sana açıklanacak ve karanlığa ait olan karanlıkta kalacak."

Bu kapı, her açtığında orada bulduğu yepyeni bir dünyaya açılmıştı ve birkaç ay içinde Amaia'nın becerikli bir seyyah olduğu ortaya çıktı. Bilinmeyenin haritasında güvenilir yolları bulmayı öğreniyor ve Engrasi halanın dikkatli bakışları altında büyük bir titizlikle kapıyı kapatıyordu. Cevaplar netti, kısaydı ve birinin kulağına fısıldadığı bir ninni gibi anlaşılması kolaydı. Ama bir gün, on sekiz yaşında, Pamplona'da öğrenciyken merakına yenik düşüp kartların başından saatlerce kalkamamıştı. Tekrar tekrar hoşlandığı çocukla, notlarıyla, rakiplerinin ne düşündükleriyle ilgili sorular sormuştu. Ve cevaplar karmaşık, şaşırtıcı ve çelişkili gelmeye başlamıştı. Bazen cevabı görebilmek için çılgınlar gibi bütün geceyi kartları karıştırarak geçirir, hiçbir sorusuna cevap vermeyen karanlık kartlar çekerdi ve o anlarda, sanki doğuştan hakkı olan bir şeyden mahrum bırakılmış gibi tuhaf bir his kaplardı içini. Sonra tekrar tekrar denemeye devam ederken kapıyı sürekli açık bıraktığını fark etmezdi. Genelde yatağının üzerinde duran desteyi asla toplamazdı ve sadece görebilmek için tekrar tekrar uzun seanslar yapardı. Ve gördü de. Bir

sabah, bölüme gitmek üzere evden çıkması gerekirken kendini birdenbire çok hızlı ve amaçsız bir seansta buldu ve saatlerce oyalandı. Ama o sabah, hiçbir yere varmayan yolculuğu ona sormadığı bir sorunun cevabını getirdi. Kartları açmaya hazırlandığı sırada olumsuz bir enerjinin desenli kartonlardan bedenine doğru aktığını hissetti, kolu elektrik çarpmış gibi titriyordu. Kartları tek tek açtı ve ruhundaki kederin haritasını çizdi. Sonuncu karta geldiğinde işaret parmağıyla karta dokundu ama açmadı ve bu sırada evrendeki tüm soğuğun çevresinde toplandığını hissetti, dudaklarından sessiz bir inleme dökülürken kurdun onu baştan çıkardığını, yolundan ayrılması için onu kandırdığını anladı. Lanet olası piç kurusu önüne geçmiş, gideceği yere ondan önce varmıştı ve Amaia günlerdir sevgili ihtiyar büyükannesinin kılığına girmiş bu şeytanla konuşmuştu. Çalan telefonu açtığında Engrasi ona zaten bildiği bir şeyi söylemişti: Halası çiçek almaya gittiğinde babası ölmüştü. Amaia bu olaydan sonra bir daha asla Tarot kartlarına elini sürmemişti.

Soru.

Bu soru günlerdir diğer sorularla beraber zihninde dolaşıp duruyordu: O nerede? Bunu neden yapıyor? Ama en önemlisi o kim? *Basajaun* kim?

Kartları masanın üzerine koydu ve Ros kartları yelpaze gibi açtı.

"Üç kart seç," dedi.

Amaia parmak ucuyla teker teker üç karta dokundu. Ros kartları aldı, açtı ve sırayla yerleştirdi.

"Birini arıyorsun, bir adam bu. Genç biri değil ama yaşlı da değil ve çok yakınlarda. Üç kart seç."

Amaia üç kart daha çekti ve Ros onları ilk kartların sağ tarafına yerleştirdi.

"Bu adam bir zorunluluğu yerine getiriyor, yapması gereken bir iş var, kendini bu işe adamış çünkü yaptığı şey hayatına bir anlam katıyor ve öfkesini dindirmesine yardımcı oluyor."

"Ökesini mi dindiriyor? Suç işlemek çok büyük bir öfkeyi dindirir mi?"

"Üç kart seç."

Ros kartları açarak diğerlerinin yanına yerleştirdi.

"Çok eskiye dayanan bir öfkeyi, hatta ondan çok daha büyük bir korkuyu dindiriyor."

"Bana bu adamın geçmişinden bahset."

"Önceden zapt edilmiş, esir edilmiş biriymiş, artık özgür ama yine de bir bağı var. Öfkesini kontrol altına alabilmek için sürekli bir içsel mücadele vermesi gerekiyor ve artık bunu başardığını düşünüyor."

"Başardığını mı düşünüyor? Ne düşünüyor?"

"Haklı olduğunu düşünüyor, mantıklı davrandığını düşünüyor, yaptığı şeyin iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Kendisini seviyor, kötülüğe karşı bir zafer kazanmış gibi hissediyor ama aslında sadece rol yapıyor. Üç kart seç."

Ros kartları yavaşça dizdi.

"Bazen kendini kaybediyor ve o zaman en kötü tarafı çıkıyor ortaya. Çok mantıklı şeyler söylemiyorum gibi gelebilir ama cinayet işlediği zaman o saflığın koruyucusu oluyor."

"Neden böyle dedin?" diye sordu Amaia sert bir sesle.

"Ne dedim ki?" diye sordu Ros, sanki bir rüyadan uyanır gibi.

"Saflığın koruyucusu dedin, doğayı koruyan biri, ormanın koruyucusu, *basajaun*. Ukala piç bu küçük kızları öldürerek neyi koruduğunu düşünüyor? Ondan nefret ediyorum."

"Ama o senin hakkında böyle düşünmüyor, senden nefret etmiyor, senden korkmuyor, senin işini yapıyor."

Amaia tam kartlardan birine işaret edecekken desteden bir kart fırladı. Kart bir anda açıldı.

"Bu bambaşka bir mesele. Yepyeni bir kapı açtın."

Amaia tereddüt içinde karta baktı, kurdun varlığını hissetmeye başlamıştı.

"Bu da ne şimdi?.."

"Bir soru sor," dedi Ros emreder gibi.

Kapının sesini duyunca kafalarını çevirdiler ve ellerinde çeşitli torbalarla içeri giren James ve Engrasi halayı gördüler. Gülüş ve sohbet sesleri Engrasi'nin kartları görmesiyle kesildi. Kendinden emin adımlarla masaya yürüdü, açılan kartları değerlendirdi ve bir baş hareketiyle Ros'a devam etmesini söyledi.

"Soruyu sor," diye tekrar etti Ros.

Amaia formülü hatırlayarak karta baktı. "Bilmem gereken nedir?"

"Üç tane."

Amaia kartları uzattı.

"Bilmen gereken şey şu, oyunda bir tane daha, nasıl desem, element var." Diğer kartı açtı. "Çok daha tehlikeli." Sonuncu kartı açtı. "O senin düşmanın, peşine düşecek ve..." titriyordu, "ailenin peşine düşecek, sahneye çıkmak üzere ve sen oyuna katılana kadar dikkatini çekmek için elinden geleni yapacak."

"Ama benden, ailemden ne istiyor?"

"Bir tane daha."

Kartı açınca karşılarında onlara bakan, göz çukurları boş bir iskelet gördüler.

"Amaia, senin kemiklerini istiyor."

Ros birkaç saniye kadar bir şey söylemedi. Sonra kartları topladı, ipek kumaşa sardı ve başını kaldırdı.

"Kapı kapandı, kardeşim, dışarıda çok ürkütücü şeyler oluyor."

Amaia tedirgin edici derecede rengi solmuş olan halasına baktı.

"Engrasi hala belki de sen..."

"Olur ama bugün değil. Ve bu desteyle de olmaz... Biraz düşünmem lazım," diyerek mutfağa gitti.

33

Baztán Hotel, Elizondo'dan otobanla beş kilometre uzaktaydı ve okuldan gelen gruplar, dağ yürüyüşçüleri, aile ve arkadaşlara hizmet vermeyi hedefleyen tipik dağ otellerinden farksızdı. Uyumsuz sarı plastik sandalye ve masaların olduğu park yeri görünümlü küçük garaj girişine bakan balkonlarla dolu binanın ön yüzü yarım ay şeklindeydi. Bu masa ve sandalyeler yaz akşamları kullanılmak içindi muhtemelen ama otel yönetimi otele bir dağ havasından çok Meksika sahil otellerindekine benzer renkli ve tropik bir hava kattığı için bunları yaz kış kaldırmıyordu. Hava saatler önce kararmış olmasına rağmen saat daha çok erkendi. Bunun en büyük kanıtı park yerindeki araçlarının sayısı ve dev pencereli restoranı dolduran kasaba sakinleriydi.

Amaia Fransız plakalı bir karavanın yanına park etti ve girişe yöneldi. Resepsiyonda duran, taranmamış saçlarını arkadan atkuyruğu yapmış, genç bir kız bilgisayarda oyun oynuyordu.

"İyi akşamlar, rica etsem Señor Raúl González ve Señora Nadia Takchenko'ya geldiğimi haber verebilir misiniz?"

"Sizinle hemen ilgileneceğim," dedi kız, gençlerin sık sık kullandıkları müşkülpesent ses tonuyla. Oyunu durdurdu ve

kafasını kaldırdığında yardımsever bir resepsiyon görevlisine dönüşmüştü.

"Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burada kalan iki kişiyle görüşmek istiyorum, rica etsem oda numaralarını öğrenebilir miyim? Raúl González ve Nadia Takchenko."

"Aa, tabii, Huescalı bilim insanları," dedi kız gülümseyerek.

Keşke daha tedbirli olsalardı diye düşündü Amaia. Uzmanların vadide ayı aradıkları haberi bazı dedikodulara sebep olabilirdi ve bu dedikodu bir şekilde basın tarafından yayılacak olsa soruşturmayı yürütmek zorlaşabilirdi.

"Restorandalar. Onları görmek isteyen biri olursa oraya göndermemi istemişlerdi."

Amaia, resepsiyonu yemek odasına bağlayan kapıdan geçip bara yöneldi. Masaların çoğunda doğa yürüyüşü ekipmanlarıyla kalabalık bir öğrenci grubu vardı, kahkahalar içinde ortadaki tabaklardan jambon, *patatas bravas* ve köfte yiyorlardı. Barın arka tarafından kendisine el sallayan bir kadın gördü, kadının Doktor Takchenko olduğunu anlaması zaman aldı. Doktor Takchenko uzun saçlarını açık bırakmıştı ve karamel rengi bir pantolonla, şık bir gömlek ve bej rengi spor bir ceket giymişti, hatta ayağında topuklu botlar vardı. Amaia kadını o korkunç turuncu tulumun içinde görmeyi beklediğini fark edince kendini kötü hissetti. Kadın onunla tokalaşırken gülümsedi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Dedektif Salazar," dedi berbat bir aksanla. "Raúl bara sipariş vermeye gitti, bu akşam gitmeye karar verdik ama önce bir şeyler yiyeceğiz. Umarım siz de bize katılırsınız?"

"Maalesef katılamam ama sizin için bir sakıncası yoksa bir süre sohbet edebiliriz."

Doktor González elinde üç birayla gelip biraları masaya bı-

rakt

"Dedektif, biz de artık raporu postaya veririz diye düşünmeye başlamıştık."

"Daha önceki buluşmaya gelemedim, kusura bakmayın ama aslında bulgularınızı çok merak ediyorum, ne var ki çok meşguldüm, Dedektif Yardımcısı Zabalza size söylemiştir eminim."

"Maalesef kesin bir sonuca ulaşamadık. Ayı inine veya dışkısına rastlamadık ancak bazı yerlerde büyük bir plantigradın yürüdüğünü gösteren izlere rastladık. Liken ve ağaç kabuklarında çiziklere, ayrıca sizin bize gönderdiklerinizle eşleşen erkek kıllarına rastladık."

"Ama?"

"Bu bölgede bir ayı dolaşmış olabilir, bu kılların bir süredir burada durmuş olma ihtimali var. Çok eski gibi görünüyorlar ama bunun sebebi ayının eski post tüylerini dökmüş olması da olabilir. Size daha önce de söylediğim gibi ayıların kış uykusundan uyanmaları için henüz çok erken. Gerçi bu sene bazı dişilerin kış uykusuna yatmadıklarını gösteren veriler de var elimizde, muhtemelen küresel ısınma ve yiyecek kıtlığından olabilir. Bu da doğru zamanda kış uykusuna yatmadıkları anlamına gelir."

"Bunların aynı hayvana ait olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Analiz ederek, bir erkeğe ait olduğunu da bu şekilde biliyoruz."

"DNA analizi mi?"

"Elbette."

"Ve sonuçlar elinizde, öyle mi?"

"Dün elimize ulaştı."

"Bu nasıl oldu? Size o ayı kıllarını gönderdiğimde laboratuvara yolladığım numunelerin sonuçlarını hâlâ alamadım ben..."

"Çünkü biz numuneleri Huesca'daki kendi laboratuvarımıza gönderdik."

Amaia çok etkilenmişti.

"Yani şimdi siz bana, çevre çalışmaları yapılan bir kurumdaki laboratuvarınızda, üç gün içinde DNA analizi yapacak kadar gelişmiş bir teknoloji kullanıldığını mı söylüyorsunuz?"

"Acelemiz olduğunda yirmi dört saatte sonuç alıyoruz. Normalde bunları Doktor Takchenko yapıyor ama şu anda kendisi burada olduğu için bizimle çalışan bir öğrenci yaptı."

"Pekâlâ, örneğin bir mineral, hayvan ya da insandan alınan bir numuneye DNA analizi yapıp başka bir numuneyle eşleşip eşleşmediğini anlayabiliyor musunuz?"

"Elbette, yaptığımız tam da bu aslında. Bizdeki sistem karşılaştırma ve elemeye dayanıyor, bizde adli tıp laboratuvarlarının kullandığı veritabanları yok ama karşılaştırmalardan kesin sonuçlar elde ediyoruz. İki ayı kılında, aynı ayıdan alınmış olmasalar bile çok fazla ortak eş gen vardır."

Amaia, Doktor Takchenko'nun yüzünü sessizce inceledi.

"Şimdi ben size bir maddenin farklı markalarını göndersem, un gibi mesela, belirli bir ekmek somununda kullanılan unun hangisi olduğunu anlayabilir miyiz?"

"Evet, muhtemelen, her üreticinin farklı bir öğütme ve harmanlama yöntemi kullandığına eminim, ayrıca farklı tahıl karışımları kullanılmış olabilir. Kromatografik analiz yaparak daha kesin bir sonuç elde etmemiz mümkün."

Amaia düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı, o sırada garson masaya bir *calamares* tabağı ve toprak bir kapta, sosu fokur fokur kaynayan köfte getirdi.

"Bir karışımdaki farklı içerikleri tespit etmek amacıyla diferansiyel retansiyon prensibine dayanan birtakım teknikler kullanılarak daha önceden bahsi geçen içeriklerin tespiti yapılıyor ve her birinin ayrı ayrı miktarları belirleniyor," diye açıkladı Doktor González.

"Bu gece gidiyorsunuz sanırım, öyle mi?"

Doktor Takchenko gülümsedi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve size yardımcı olmaktan son derece memnun olurum. Hâlâ bir tereddüdünüz varsa diye söylüyorum, kendi ülkemde adli tıp laboratuvarında çalışıyordum. Eğer numuneleri şu anda alabilirsem size sonuçları yarın yollarım."

Amaia sonuçları yirmi dört saat içinde alabilecek olmanın getirdiği avantajları hızla düşündü. Elbette sonuçları mahkemede kullanamayacaktı ama numunelerden bazılarını elemelerinin bile soruşturmayı hızlandıracağı kesindi. Eğer olumlu bir sonuç elde ederlerse resmi laboratuvar sonuçlarını beklemeleri gerekecekti ama en azında hangi yönde ilerleyeceklerini bilirlerse soruşturma yeniden hız kazanabilirdi.

Amaia ayağa kalkıp telefon etti.

"Jonan, fırınlardan aldığınız un numunelerini alıp hemen Baztán Hotel'e gel. Çantanı da yanında getir. Huesca'ya gidiyoruz."

Telefonu kapadıktan sonra bilim insanlarına ve masadaki yiyeceklere gülümseyerek baktı, iştahı tekrar yerine gelmişti.

Yirmi dakika kadar sonra Jonan da gülümseyerek aralarına katılmıştı.

"Nereye gittiğimizi bana da söyleyecek misin?" diye iç çekti Jonan.

"Pireneler'deki Ayı Gözlemevi'ne gidiyoruz, Sobrarbe bölgesinde. Burası bir zamanlar Huesca'nın kuzeyindeki eski bir krallıkmış. Navigasyon sistemine Aínsa yazsan daha iyi olur gerçi."

"Aínsa, şimdi hatırladım, burası bir Ortaçağ kasabası, değil mi? Dönem özelliklerinin korunduğu, taş döşeli sokakları olan kasabalardan biri."

"Evet. Aínsa, Ortaçağ'da çok önemli bir yermiş, özellikle de stratejik konumu sebebiyle. Ordesa y Monte Perdido Milli Parkı, Cañones y la Sierra de Guara Doğa Koruma Alanı ve Posets-Maladeta Doğa Koruma Alanı arasında kalan ayrıcalıklı bir bölgede yer alıyor. O zamanlar Aínsa'nın kontrolünü ele geçirmek çok önemli bir avantaj anlamına geliyor olmalı."

"Peki, o bölgede ayılar var mı?"

"Ayılar birçok insanın düşündüğünün aksine çok komplike hayvanlardır."

"Komplike ayılar," dedi Amaia, Jonan'a gülümseyerek, "onlar için de bir profil çıkarmamız lazım, kendini hazırla."

"Sakın bunun çok saçma olduğunu düşünmeyin; bir ayının düşünce yapısını kısmen anlayabiliyoruz, tabii bunun için en başta bir düşünce yapısı olduğunu kabul etmek gerekir. Bir ayının karakteri olduğunu kabul ettiğimiz anda, yani bir bireyden diğerine değişiklik gösteren bir varlığı olduğunu kabul ettiğimiz anda bir bireyi gözlemlemenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliriz."

"Doktor Takchenko ve ben," dedi meslektaşına bakarak, "Orta Avrupa'ya, Karpatlar'a, Macaristan'a, Balkanlar ve Ural Dağları arasındaki kayıp halkların olduğu bölgelere gittik, elbette Pirene Dağları'na da. Ainsa özellikle ayıların gözlemlenmesiyle tanınan bir bölge değil ama burada harika bir vahşi hayatı gözleme merkezleri ağı var, özellikle de kuşlar için ve laboratuvar için çok uygun bir yer ve bu sayede ödeneği sağlayan şirket soyları tükenmekte olan hayvan merkezlerinden, rehberli turlardan ve Ainsa'yı yıl boyunca ziyaret eden turist ve ziyaretçilerin yaptıkları bağışlardan gelir elde edebiliyor."

"Öyleyse sadece ayılar üzerinde çalışmıyorsunuz?"

"Hayır, kesinlikle öyle değil, biz bu bölgedeki değişik habitatları yansıtan çok farklı türlerle çalışıyoruz. Bu habitatların ne kadar iyi korunduğunu düşünecek olursak bu vadiler oldukça çok sayıda türün sığınabileceği son yerler. Burada birçok gündüzcü yırtıcı kuş var, kaya kartalı, kızıl çaylak, aladoğan, çakırdoğan, atmaca gibi ve bir de gececiler var, kulaklı orman baykuşu, kukumav kuşu, peçeli baykuş gibi... sakallı akbaba, hindi akbabası ve daha küçük bazı kuşlar gibi leş yiyenlerine de çok sık rastlanıyor. Ama Doktor Takchenko ve ben genellikle memeliler üzerine yoğunlaşıyoruz: yaban domuzu, geyik, tilki gibi... oysa yarasa, kır faresi, tavşan, sincap, dağ sıçanı ve fındıkfaresi çok daha fazla var... Bütün sene boyunca çok yoğun oluyoruz ama uykusuz kaldığımız gecelerin çoğu Avrupa'daki büyük ayıların göçleri sırasında oluyor ve sizinki gibi, bir aynının dahil olabileceği varsayımıyla çok sayıda çağrıya cevap veriyoruz."

"Peki, nasıl bir sonuca vardınız? Bu bölgede ayı olma olasılığı var mı? Yoksa korucular gibi siz de bunu yapanın *basajaun* olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Jonan.

"Ben bunun, bu *basajauno*'nun ne olduğunu biliyorum."

"*Basajaun*," diye düzeltti Jonan.

"Evet," dedi kadın meslektaşına dönerek, "tıpkı *Home Grandizo* gibi, Koca Ayak, Dev. Val d'Onsera diye bir yerde bir dev, bir *Home Grandizo* olduğunu söylüyorlar. Söylenene göre yanında dev bir ayıyla geziyormuş. Benim ülkemde de doğanın dengesini korumak için ormanda yaşayan dev, güçlü ve evrimini tamamlamamış bir adam olduğunu söyleyen bir efsane var. Bu sizdeki *basajaun* gibi bir şey mi?"

"Neredeyse aynı, sadece *basajaun*'a atfedilen büyülü özellikler var, *basajaun* mistik ve mitolojik bir yaratık."

"Ben medyanın katile taktığı bir isim olduğunu düşünüyordum sadece... cinayetleri ormanda işlediği için," dedi Doktor González.

"Ama bu çok yanlış," dedi Doktor Takchenko. "*Basajaun* öldürmez ki... Onun rolü koruyuculuk yapmak ve saflığı muhafaza etmek."

Amaia ablasının sözlerini hatırlayınca bakışlarını kadına çevirdi. Saflığın koruyucusu.

"Yani korucular aradığınız katilin *basajaun* olduğunu mu düşünüyorlar?" diye sordu Doktor González, şaşkınlıkla.

"Basajaun'un var olduğuna inanıyorlarmış gibi görünüyor," diye açıklamaya başladı Jonan, "ve bizim ayı olduğunu düşündüğümüz yaratığın aslında *basajaun* olduğunu farz ediyorlar ama elbette onun cinayetlerle bir ilgisi olamayacağını düşünüyorlar. Onun sadece bu caninin eylemlerine son verip ormanın dengesine bir kez daha kavuşması için doğal güçler tarafından çağrıldığını düşünüyorlar."

"Harika bir hikâye bu," dedi Doktor González.

"Ama sadece bir hikâye," dedi Amaia ve ayağa kalkıp konuşmaya son noktayı koydu.

Montuna sıkıca sarınarak otoparka gitti ve kendi arabasını oraya bırakıp Jonan'la gitmeye karar verdi. Cep telefonunu çıkarıp James'i aradı ve Huesca'ya gideceğini haber verdi. Otoparkta hiç ışık yoktu ama restoranın pencerelerinden gelen beyaz ışık ve diğer taraftaki rustik yemek odasının pencerelerinden gelen sarı ışık kısmen de olsa aydınlatıyordu. James'in telefona cevap vermesini beklerken, pencere kenarında oturan iki kişiyi fark etti. Dar siyah bir bluz giymiş olan Flora'nın şaşkınlık uyandıracak kadar cilveli ve yapmacık bir ifadeyle öne doğru eğildiğini gördü. Merakına yenik düşerek arabaların arasından geçti ve daha iyi görebileceği bir yer seçti kendine. James nihayet telefonu açtığında ona kısaca kafasındaki fikirden bahsetti ve geri dönmeden önce onu arayacağını söyledi. Tam James'le vedalaşırken ablası pencere kenarından çekildi ve öne doğru eğilip karşısında oturan kişinin elini tuttu. Dedektif Montes gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Onu dinleyen Flora şuh bir hareketle kafasını arkaya atıp kahkaha atarken pencereden dışarı baktı. Amaia şok içinde hızlıca arkasını döndü ve saklanmaya çalışırken cep telefonunu elinden düşürdü. Telefon bir arabanın altında gözden kayboldu. Amaia ablasının oturduğu yerden, onu bu yarı karanlık otoparkta görmesinin mümkün olmadığına karar verdi.

Jonan ve bilim insanları restorandan çıkarlarken telefonunu arabanın altından çıkardı. Oteli geride bırakırlarken, konuşarak araba kullanan Jonan'ın ne dediğine dikkat etmeden içini çekti. Kendini hem rahatlamış hem de verdiği tepki yüzünden şaşkın hissediyordu.

34

Engrasi, içinde yeni bir Marsilya Tarot destesi olan paketi açtı. Kartları kutudan çıkardı ve yavaş yavaş karıştırıp bir yandan da dua ederek temas kurma ritüeline başladı. Yeni olmasa da, daha farklı bir şeyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Çok uzun zaman önce, Amaia'nın henüz küçük bir kızken fal baktığı gün bir kez karşısına çıkmış olan eski bir düşmanla karşılaştığını biliyordu. Ve bugün, Ros kardeşine yardım etmeye çalışırken, o eski tehdit yeniden ortaya çıkmış ve o pis ve sümüklü burnunu küçük kızının hayatına tatsız bir anı gibi sokmuştu.

Engrasi, Amaia'nın çocukluğundan beri kendini kıza çok yakın hissetmişti. Tıpkı Amaia gibi o da doğduğu yerden ölümüne nefret etmiş, tıpkı onun gibi, eski gelenek, görenek ve tarihin ne kadar önemli olduğunu inkâr etmiş ve en sonunda başarana kadar oradan uzaklaşabilmek için elinden geleni yapmıştı. Evden olabildiğince uzağa gitmesini sağlayacak bursları alabilmek için kendini en son sınıra kadar zorlayarak çalışmış ve ilk önce Madrid'e, ardından da Paris'e gitmişti. Sorbonne'da psikoloji eğitimi almıştı. Değişik fikirler ve özgürlük hayalleriyle dolu, devrimlerin şehri Paris'te önüne açılan yepyeni dünyada kendini

gökyüzünün kurşundan yapıldığı ve nehrin gecenin bir yarısı gürül gürül aktığı o karanlık vadiden uzaklaşmış ve nihayet partiye katılmış gibi hissediyordu. Paris havasında aşk vardı ve görkemli bir sessizlik içinde akan Sen Nehri'yle beraber onu baştan çıkararak zaten bildiği şeyi tekrar tasdik etmiş oluyordu: Bir daha asla Elizondo'ya dönmeyecekti.

Jean Martin'le okulun son senesinde tanışmıştı. Okullarında misafir öğretim üyesi olarak bulunan, saygıdeğer Belçikalı psikolog, Engrasi'den yirmi beş yaş daha büyüktü. O akademik yılda gizli gizli flört etmişler ve Engrasi mezun olur olmaz Paris'in dışındaki küçük bir kilisede evlenmişlerdi. Düğüne Jean'ın kız kardeşleri, kocaları ve çocuklarıyla, bir de yüz kadar arkadaşları gelmişti. Engrasi'nin akrabalarından tek bir kişi bile yoktu. Damadın akrabalarına küçük bir aileden geldiğini ve işlerini bırakamadıklarını, anne ve babasının da seyahat edemeyecek kadar yaşlı olduklarını söylemişti. Jean'a gerçeği söylemişti.

Onları görmek istemiyordu, onlarla konuşmak istemiyordu, komşularının, eski tanıdıklarının nasıl olduklarını sormak, doğduğu kasabanın etkilerinin buralara kadar gelmesini istemiyordu çünkü onların suyun ve dağın enerjisini, Elizondo'da doğan birinin ta içinde hissettiği o kuvvetli çekiş gücünü yanlarında getireceklerini hissediyordu. Jean kadını gülümseyerek, gördüğü kâbusu anlatan küçük bir kız gibi dinlemiş, sonra da teselli edip kibarca azarlamıştı.

"Engrasi, sen yetişkin bir kadınsın. Eğer gelmelerini istemiyorsan, gelmezler." Sonra da, sanki limonlu pasta veya çikolatalı pasta arasında karar vermek kadar önemsiz bir konuda konuşuyorlarmış gibi kitabını okumaya devam etmişti.

Hayat ona daha fazla cömert davranamazdı. Dünyanın en güzel şehrinde, bir üniversite çevresinde sürdürmüştü yaşamını. Zihnini uyaracak çok şey vardı ve kalbi ihtiyacı olan her şeye sahip olmanın verdiği o absürd güvenlik hissiyle doluydu. Tek istediği çocuktu ve bu rüyanın sürdüğü beş yıl boyunca çocukları

olmadı... ve bir gün, Jean, Paris'teki ofisinin bahçesinde yürürken kalp krizi geçirince bu rüya sona erdi.

O günlere dair pek anısı yoktu, muhtemelen o sırada yaşadığı şok yüzünden ama üzerine çöken, olayların inanılmazlığından kaynaklanan bir soğukkanlılık ve kontrol duygusunu hatırlıyordu. Uyku hapları ve sanki mümkünmüş gibi, sanki Jean'ın kalbi kadar soğuk ve ölü olan kalbi çoktan Paris mezarlığında gömülü değilmiş gibi onu tüm dünyadan korumak isteyen görümcelerinin gözyaşları içinde geçen ziyaretleriyle haftalar birbirini kovaladı. Bir gece ter ve hıçkırıklar içinde uyandığında gün içinde neden ağlamadığını anladı. Yataktan kalktı ve kederli bir şekilde devasa dairenin içinde yürüyerek Jean'ın varlığının izlerinin peşine düştü. Gözlükleri hâlâ oradaydı, kitabının işaret koyduğu sayfası açık duruyordu, terlikleri oradaydı ve mutfaktaki takvim onun kargacı burgacık notlarıyla doluydu ama tüm bunlara rağmen Engrasi onu evde bulamadığını fark edince kendini çok çaresiz hissetti, apartman dairesi bir anda buz gibi oldu. Artık Paris'te yaşamaya daha fazla tahammül edemezdi.

Sonra Elizondo'ya döndü. Jean ona, bir daha hayatı boyunca hiç endişe etmemesine olanak sağlayacak kadar para bırakmıştı. O sevmediğini düşündüğü yerde bir ev aldı ve sonra da bir daha Baztán Vadisi'nden hiç ayrılmadı.

35

Aínsa'da rüzgâr çok şiddetli esiyordu. Jonan, Aínsa'ya gidene kadar, üç saatlik yolculuk boyunca bir saniye bile susmamıştı ama Amaia'nın ciddiyetle koruduğu sessizliği son birkaç kilometredir onu da etkilemişe benziyordu. Jonan ilk başlardaki sessizliğinin ardından radyoyu açmış ve son popüler parçalara eşlik etmeye başlamıştı. Aínsa sokakları ıssızdı. Sokak lambalarının sıcak turuncu ışığı bile bu Ortaçağ kasabasının, buz gibi gece havası ve araba camlarını buzlandıran Sibirya soğuğuyla pekişen dondurucu görüntüsünü hafifletmeyi başaramamıştı. Jonan ayı uzmanlarının cipini takip ederken araba yüzyıllık parke taşlarının üzerinde sarsılarak ilerliyordu. En sonunda büyük bir hisarın önündeki geniş bir meydana geldiler. Uzmanlar arabalarını duvarın önüne park ettiler, Jonan da arabasını onların yanına park etti. Soğuk, Amaia'nın alnına çivi çakan görünmez bir el gibi canını yakıyordu. Uzmanların peşinden hisara girerken Amaia başını montunun kapüşonuyla kapattı. Rüzgâr yoktu belki ama içerideki hava dışarıdan daha iyi değildi. Uzmanlar Amaia ve Jonan'ı gri taştan dar koridorlardan geçirerek açık bir alana geldiler. Buradaki dev kuş kafeslerinin içinde, Amaia'nın karanlıkta ne olduklarını anlamakta zorlandığı uyuyan dev kuşlar vardı.

"Burası kuşların rehabilitasyon alanı. Getirilen kuşların çoğu yaralanmış, kurşun isabet etmiş, araba çarpmış oluyor... ya da yüksek gerilim hatlarına veya rüzgâr türbinlerine çarpmış oluyorlar..."

Başka bir dar koridordan geçtikten sonra on basamaklı bir merdivenden çıktılar ve Doktor Takchenko oldukça sıradan görünümlü ama üzerinde birkaç kilit olan bir kapının önünde durdu. Laboratuvar aydınlık, düzenli ve üç geniş odadan oluşuyordu. O kadar modern görünüyordu ki Amaia buraya gözleri bağlı olarak getirilmiş olsa nerede olduğunu asla anlayamazdı. Bu Ortaçağ kalesinin içinde bu kadar iyi donanımlı bir laboratuvar olduğu kimsenin aklına gelmezdi.

Bilim insanları montlarını askılara astıktan sonra Doktor Takchenko tuhaf görünümlü, yandan düğmeli pileli eteği olan laboratuvar önlüğünü giydi.

"Annem Rusya'da diş hekimiydi," diye açıkladı. "Bana ondan geriye sağlıklı dişler ve laboratuvar önlükleri kaldı sadece."

Laboratuvarın, paslanmaz çelik bir tezgâhın üzerinde çeşitli makineler olan diğer ucuna gittiler. Amaia daha önce gördüğü için DNA amplifikatörünü tanıdı. Fütüristik bir yoğurt makinesine benzeyen ucuz plastik görüntüsüne rağmen piyasadaki diğer karmaşık analitik makineler kadar becerikliydi. Makinenin yanında duran kutuda genetik analiz için gerekli olan maddenin konduğu, küçük, içi boş, plastik kurşunlara benzeyen Eppendorf tüpleri vardı.

"Sizin bahsettiğiniz DNA amplifikatörü bu, analizi yapmak bu makinede üç ila sekiz saat arası sürüyor ve sonrasında da sonuçları görmek için agaroz jel kullanarak elektroforez yapmanız gerekir. Bu da yaklaşık iki saat sürer," diye devam etti sözlerine Doktor Takchenko, "Bu ise HPLC, dört farklı undan alınan numuneleri ayrıştırmak için kullanacağımız makine bu çünkü DNA amplifikatörü sadece unun içinde bir biyolojik madde olması durumunda işimize yarar."

Sonra rafların birinden insülin enjekte etmek için kullanılanlara benzeyen ince plastik şırıngalardan çıkardı.

"Numuneleri sıvıda çözdürdükten sonra transfer işlemi için bu şırıngaları kullanacağız. Her numune için bir şırınga, bir saatten biraz daha uzun bir sürede sonuçları almış oluruz. DNA amplifikatöründeki gibi elektroforez yapmamız da gerekmeyecek ama numunelerden gözüken pikleri analiz etmek için yazılım programı olan bir işlemci kullanmamız gerekecek. Böylece başka bir analiz programı kullanarak hidrokarbonları, mineralleri, sudan kalan tortuları, buğdayı ve biyolojik maddeleri bulup tanımlayabileceğiz falan filan... Bu yüzden sürecin en komplike aşaması, yazılım programına aradığımız belirli paternleri girmek olacak. Ne kadar farklı madde bulursak her unun nereden geldiğini tespit etmemiz de o kadar kolay olacak. Bütün bu süreç dört veya beş saat sürecek."

Amaia hayretler içinde kalmıştı. "Hangisine daha çok şaşırdığımı bilmiyorum, burada böyle bir laboratuvar olmasına mı yoksa sizin gibi bir dâhinin kendisini ayı izlerinin peşinde koşmaya adamasına mı," dedi gülümseyerek.

"Doktor Takchenko bizimle çalıştığı için çok şanslıyız," dedi Doktor González. "Ülkesinde bu işi yıllarca yaptıktan sonra iki yıl önce bize CV'sini gönderip aramıza katılmaya karar verdi. Kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

Doktor Takchenko gülümsedi.

"Misafirlerimize kahve yapmak ister misiniz, Doktor González?"

"Elbette," dedi adam gülümseyerek. "Doktor Takchenko iltifatlardan pek hoşlanmaz. Birazdan geri dönerim, binanın diğer tarafına gitmem gerekiyor," diyerek çıktı.

"Jonan, sen de onunla git lütfen. Burada birimizin olması yeterli bence."

"Doktor González çok hoş biri," dedi Amaia erkekler odadan çıktıktan sonra.

"Bence de," diye cevap verdi Doktor Takchenko güçlü bir aksanla. "cidden çok harika bir adam."

Amaia tek kaşını kaldırdı.

"Ondan hoşlanıyor musunuz?"

"Ah, doğal olarak öyle olmasını umuyorum. O benim kocam. Hoşlansam iyi olur bence."

"Ama ona doktor diye hitap ediyorsunuz, o da size..."

"Doktor, evet." Omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? İşimi çok ciddiye alıyorum ve o da bunun çok eğlenceli olduğunu düşünüyor."

"Tanrım, gerçekten de gözlem gücüm üzerine biraz daha çalışsam çok iyi olur. Hiç anlamamıştım."

Doktor Takchenko bilgisayar başında bir saat kadar çalışarak analiz için gerekli paternleri girdi, Jonan'ın Elizondo'dan getirdiği numuneleri ve Anne'in cesedinin üzerinde bulunan *txantxigorri*'den kopardığı kırıntıları dikkatle çözdürdü. Becerikli el hareketleriyle numuneleri makinenin içine teker teker enjekte etti.

"Kendinize bir sandalye alın, bu biraz zaman alacak."

Amaia tekerlekli bir sandalye çekip kadının arkasında bir yere oturdu.

"Kocanız söyledi, iltifat ve övgüden hoşlanmadığınızı biliyorum ama size gerçekten teşekkür etmeliyim. Analiz sonuçları neredeyse tıkanmak üzere olan bir soruşturmayı yeniden canlandırabilir."

"Hiç önemli değil, inanın bana, bu benim için bir zevk."

"Sabahın ikisinde mi?" diye güldü Amaia.

"Size yardımcı olmak bir zevk, Baztán Vadisi'nde yaşananlar çok korkunç. Size yardım edebileceğim bir şey olursa elimden geleni yaparım."

Amaia içerideki tuhaf sessizliği bozmadan çalışan makineden çıkan hafif vızıltıyı dinledi.

"Ormanda ayı olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?"

Doktor Takchenko yaptığı işi bıraktı ve sandalyesiyle Amaia'ya doğru döndü.

"Hayır, düşünmüyorum... ama bir şey var."

"Nasıl bir şey? Çünkü olay yerinde bulduğumuz kıllar çok farklı hayvan kıllarıyla uyumlu çıktı, ayrıca çocuk derisi bile bulundu."

"Peki ya bütün kıllar aynı yaratığa aitse?"

"Yaratık mı? Ne demek istiyorsunuz? *Basajaun* diye bir şey gerçekten de var mı yani?"

"Herhangi bir şey demeye çalışmıyorum, dedektif," dedi kadın ellerini açarak, "belki de bir parça daha açık fikirli olmalısınız."

"Bunu bir bilim insanından duymak çok tuhaf."

"Neden şaşırıyorsunuz? Ben bir bilim insanıyım ama aynı zamanda çok da zekiyim." Gülümsedi ve başka bir şey söylemeden işine geri döndü.

Doktor Takchenko'nun milimetrik hareketlerini izlerken ve odanın diğer tarafında aralıksız konuşan Jonan ve Doktor González'in sohbetlerine kulak kabartırken saatler ağır ağır geçti. Doktor Takchenko arada sırada ekrana doğru eğilip ekranda görünen grafikleri inceledikten sonra teknik kullanma kılavuzuna benzeyen kalın kitabı okumaya devam etti. Kılavuz sürükleyici bir şeye benzemiyordu gerçi ama Doktor Takchenko dalıp gitmişti.

En sonunda, sabahın dördünde Doktor Takchenko tekrar bilgisayarının başına geçti ve birkaç dakika sonra yazıcıdan bir kâğıt çıktısı geldi. Kadın kâğıdı aldı ve derin bir iç çekerek Amaia'ya uzattı.

"Kusura bakmayın, dedektif, herhangi bir eşleşme çıkmadı."

Amaia uzun uzun kâğıda baktı, kâğıdın üzerindeki iniş çıkışlar ve *txantxigorri* numunesini temsil edenlerin arasındaki farkı görmek için uzman olmasına gerek yoktu. Sessizce gözlerini kâğıttan çekti ve bu sonuçların ne anlama geleceğini düşünmeye başladı.

"Çok dikkatli davrandım, dedektif," dedi Nadia, gergin olduğu her halinden belli oluyordu.

"Ah, özür dilerim, bunun sizinle hiçbir ilgisi yok, bana yardım etmek için bütün gece ayakta kaldınız ama ben nedense bir eşleşme olacağından emindim."

"Üzgünüm."

"Evet," diye fısıldadı Amaia, "ben de öyle."

Dönüş yolunda Jonan uyurken, Amaia müzik bile açmadan araba kullandı. Kendini mutsuz ve gergin hissediyordu ve bu soruşturmaya başladığından beri belki de ilk kez, vakayı çözüp çözemeyeceklerinden şüphe etmeye başlamıştı. Un analizinden bir şey çıkmamıştı ve eğer katil *txantxigorris*'i yerel bir yerden almamışsa, o zaman ne yapacaklardı? Flora kurabiyelerin bir taş fırında pişirildiğinden kesinlikle emin olduğunu söylemişti ama bunun da ona bir faydası yoktu çünkü Pamplona'dan Zugarramurdi'ye kadar bütün restoran ve et lokantalarının neredeyse hepsinde bir taş fırın vardı. Bunlara, hiç kullanılmıyor olsa bile pastanelerdekiler ve eski köy evlerindeki taş fırınlar dahil değildi bile.

Jaca'dan gelen otoban yeni ve iyi durumda olduğu için üç saat içinde Elizondo'da olacaklardı. Sabah hissettiği yalnızlık duygusu da moralsizliğine tuz biber oluyordu. Katladığı montunun üzerine başını koyarak uyuyan Jonan'ın yüzündeki huzurlu ifadeye baktı. Kendini bu kadar yalnız hissetmemek için Jonan'ın uyanmasını isteyecekti neredeyse. Sabahın altı buçuğunda Jaca otobanında ne işi vardı? Neden evde kocasının yanında değildi? Belki de Fermín Montes haklıydı, bu onun için çok büyük bir vakaydı. Fermín'i düşününce aklına restoran penceresinden gördüğü manzara geldi. Birkaç saattir bu görüntüyü o kadar gerilere itmişti ki neredeyse unutmuştu. Montes ve Flora. Bu ikiliyle ilgili onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunun çok derinlerde yatan ailevi bir içgüdü olup olmadığını sordu kendine, tuhaf bir tür sadakat duygusuyla Víctor'la olan bağını korumaya çalışıyor

olabilir miydi? Jonan zaten ikisini birlikte gördüğünü ona daha önce söylemişti. Flora'yla fırındaki konuşmaları geldi aklına ve ablasının Montes'i çekici bulduğunu açık açık söylediğini hatırladı. İlk başta bunun ablasının her zamanki kasıtlı yorumlarından biri olduğunu düşünmüştü ama otelde gördüğü manzara şüpheye yer bırakacak türden bir şey değildi: Ablası Montes'i etkilemek için elinden gelen her şeyi yapıyor ve Montes de bu durumdan memnun görünüyordu. Ama yeni ütülenmiş gömleği ve elindeki bir demet gülle Víctor da mutlu gibiydi. Dudaklarını büzdü ve farkında olmadan başını sağa sola salladı. Hep aynı hikâye, hep aynı hikâye, hep aynı hikâye.

Elizondo'ya vardıklarında güneş doğmuştu. Calle Santiago'da Casa Galarza'nın karşısına park etti ve Jonan'ı uyandırdı. Kafe, kahve ve sıcak kruvasan kokuyordu. Jonan'ın tuvalette işini bitirmesini beklerken elindeki fincanları masaya götürdü. Jonan geri geldiğinde saçları ıslaktı ve biraz daha uyanık görünüyordu.

"Gidip birkaç saat uyu istersen," dedi Amaia kahvesinden bir yudum alarak.

"Sorun değil, ben en azından biraz kestirebildim. Asıl siz yorgun olmalısınız."

Tekrar kendi başına uyuma fikri Amaia'ya çok cazip gelmiyordu, ayrıca uyanık olursa kötü şeylerin olmasını engelleyebilirmiş gibi bir his vardı içinde.

"Ben polis merkezine gidiyorum, verileri gözden geçirmem lazım. Artık diğer kızların bilgisayar sonuçları da gelir bugün herhalde," dedi esnememeye çalışarak.

Kafeden çıktıklarında sokakta sert bir rüzgâr esiyordu ve başlarının üzerinde büyük, yoğun bulutlar vardı. Amaia başını kaldırdı, uçan bir şahin görünce şaşırdı. Yerden yüz metre kadar yüksekte hiç kıpırdamadan, tüm kibir ve görkemiyle süzülen şahin sanki gökyüzünden ruhunda olanları inceliyordu. Rüzgâra karşı hiç direnmeden süzülen bu avcının ne kadar hareketsiz olduğunu görünce Amaia kendini ona kıyasla narin bir yaprak gibi

hissetti, bu kaprisli rüzgâr onu nereye isterse oraya sürükleyerek tedirgin ediyordu.

"İyi misiniz, patron?"

Kadın başını kaldırıp Jonan'a bakınca caddenin ortasında durduğunu fark etti.

"Hadi polis merkezine gidelim," dedi arabaya binerken.

Huesca'ya gitmelerine sebep olan önsezisini açıklamanın -elde ettiği sonuç da düşünülürse- oldukça gereksiz bir hamle olduğuna karar verdi. Buna rağmen Iriarte bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Hiçbir işimize yaramayan bir fikir," dedi Amaia. "Sende ne var?"

"Dedektif Yardımcısı Zabalza ve ben kızların bilgisayarlarını inceledik. İlk başta bilgisayarlarda kızların aynı sosyal medya forumlarını kullandığına veya ortak arkadaşları olduğuna dair hiçbir şey bulamadık. Ainhoa Elizasu'nun bilgisayarına ölümünden sonra hiç kimse dokunmamış ama Carla öldükten sonra bilgisayarını kız kardeşi almış ve hemen hemen içindeki her şeyi silmiş. Yine de sabit diskte arama geçmişini ve ziyaret ettiği sayfaların kayıtlarını bulduk. Şimdilik emin olduğumuz tek şey üçünün de moda ve stille alakalı blogları takip ettikleri ama bu bloglar bile aynı değil. Sosyal forumlarda oldukça aktiflermiş, özellikle de Tuenti'de ama bunlar hep kapalı gruplar. Tacizci sapık, pedofil ya da siber suçlulara dair herhangi bir ize de rastlamadık."

"Başka?"

"Pek bir şey yok, Zaragoza'daki laboratuvar aradı. İpteki deri parçasının bir keçiye ait olduğu anlaşılmış ve üzeri tam olarak tanımlanamayan bir kabukla kaplıymış. Analiz etmeye devam ediyorlar, şimdilik söyleyecek başka bir şey yok."

Amaia derin bir iç çekti.

"Keçi derisinin üzerini kaplayan bir madde," diye tekrar etti.

Iriarte rahatsızlığını belli eden bir hareketle ellerini açtı.

"Sorun değil, dedektif. Bütün fırınlara gidip sahiplerine *txantxigorri* yapmayı bilen, eski veya yeni elemanları olup olmadığını sormanızı istiyorum. Elemanları birkaç yıldır orada çalışmıyor olsa bile gidip bu insanlarla tek tek görüşeceğiz. Bu kurabiyeleri yapmayı bir yerde öğrenmiş olmalı. Kızların arkadaşlarıyla tekrar konuşmanızı istiyorum, bakın bakalım yeni bir şeyler hatırlayan var mı, belki onlardan gözlerini ayırmayan ya da onları arabasıyla bir yere bırakmayı teklif eden ya da böyle uyduruk bir bahaneyle onlara yaklaşan biri vardır. Sınıf arkadaşları ve öğretmenleriyle de tekrar konuşmanızı istiyorum. Kızlara karşı normalden daha samimi davranan biri var mıymış öğrenelim. Mesela üç kızın da farklı zamanlarda öğretmeni olan birinin olduğunu fark ettim. İsimlerin altını çizdim. Zabalza, onları bir kontrol et, daha önce de bu isimlerden radarımıza takılan olmuş mu? Dedikoduları da atlamayalım, küçük bir skandal dostluk adına göz ardı edilmiş olabilir."

Amaia karşısında oturan adamlara baktı. Hepsi çatık kaşlarla ve beklenti dolu gözlerle kadına bakarak talimatları dikkatle dinliyordu.

"Arkadaşlar, belki de son birkaç yılın en karmaşık katilini arayan bir ekibin üyeleriyiz, hepimizin çok çaba sarf etmesi gerektiğinin farkındayım ama artık o çabayı daha etkin bir şekilde göstermenin vakti geldi. Hepimizin gözden kaçırdığı bir şey olmalı, bir ayrıntı belki ya da küçük bir ipucu. Suçlunun kurbanla bu kadar samimi bir ilişki kurduğu suçlarda katilin geride bir kanıt bırakmamış olmama ihtimali nerdeyse hiç yok. Ayrıca samimi ilişki derken sadece cinsellikten bahsetmiyorum, cinayet öncesinde, sırasında ve sonrasında olay yerinde kullandığı malzemelerden ve bunun için harcadığı çabadan bahsediyorum. Kızları öldürüyor, nehir kenarına götürüyor, hatta bazen ulaşılması çok zor yerlere taşıyor, sonra onları, sanki bir filmdeki kadın oyuncularmış gibi hazırlıyor, vücutlarını belirli bir şekilde düzenliyor. Bu çok iş, çok çaba demek, cesetlerle son derece samimi bir ilişki

kuruyor. Cinayet işleme şeklinin nasıl olduğunu biliyoruz ama önümüzdeki günlerde yeni bir şey bulamazsak tıkanıp kalacağız. Bölge halkının korkusu ve vadide sayısı artan devriyelerden dolayı işler durulana kadar yeni bir hamlede bulunacağını sanmıyorum. Katil hızını arttırmış gibi görünüyor, cinayetlerin arasındaki süre gitgide azalıyor ama karşımızda kendine engel olamayan bir çatlak olduğunu sanmıyorum. En son karşısına bir fırsat çıktı ve dayanamadı. Aptal biri değil, riskli olduğunu düşünüyorsa durup normal hayatına dönecektir. Bu yüzden elimizdeki tek fırsat, kusursuz bir soruşturma yürütüp altına bakılmadık taş bırakmamak olmalı."

Hepsi başlarını anladık der gibi salladılar.

"Onu yakalayacağız," dedi Zabalza.

"Onu yakalayacağız," diye tekrar etti diğerleri.

Soruşturmada yer alan polisleri teşvik etmek Quantico'da öğretilen derslerden biriydi. Soruşturmada hiçbir pozitif sonuç çıkmadığında ve moraller düşmeye başladığında talepleri teşvik edercesine dile getirmek çok önemliydi. Boşalan toplantı salonunun penceresindeki, bir hayaleti andıran yansımasına baktı ve kendine ekipte morali en düşük olanın kim olduğunu sordu. O sözleri kime söylemişti, adamlarına mı kendisine mi? Kapıya gidip kilitledi ve telefonunu eline alır almaz telefonu çalmaya başladı.

James'le yaptığı beş dakikalık telefon görüşmesinde adam onu uyuyup uyumadığı, kahvaltı yapıp yapmadığı ve iyi olup olmadığıyla ilgili sorguya çekti. Amaia yalan söyledi, arabayı Jonan kullandığı için uyuduğunu söyledi. James, kapatmak için sabırsızlandığını fark edince, telefonu her zamankinden daha endişeli bir şekilde kapatmadan önce kadının ağzından zorla, akşam yemeğinden önce evde olacağına dair bir söz aldı. Amaia dünyada en sevdiği insana kötü davrandığı için vicdan azabı çekiyordu.

Telefonunun adres defterine baktı. Aloisius Dupree. Louisiana'da saatin kaç olduğunu öğrenmek için saatine göz

attı. Elizondo'da saat dokuz buçuksa New Orleans'ta saat iki buçuk olmalıydı. Biraz şansı varsa ve eğer Özel Ajan Dupree eski alışkanlıklarına sadıksa henüz yatmamış olmalıydı. Ara tuşuna bastı ve beklemeye başladı. Telefon ikinci kez çalmadan Ajan Dupree'nin kalın sesi, Louisiana'nın o sıradan güneyli çekiciliğini de beraberinde getirerek, Amaia'nın kulağına ulaştı.

"*Mon Dieu!* Bu beklenmedik zevki neye borçluyum acaba, Dedektif Salazar?"

"Selam Aloisius," dedi kadın, sesini duyduğuna bu kadar sevinmiş olmasının şaşkınlığıyla gülümseyerek.

"Selam Amaia, her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz, *mon ami*, hem de hiçbir şey yolunda değil."

"Seni dinliyorum."

Amaia hiç durmadan yarım saatten daha fazla konuştu, hiçbir şeyi unutmadan özetlemeye çalıştı ve bu sırada bazı teoriler öne sürüp çürütmeye devam etti. Anlatmayı bitirdiğinde hattın diğer ucundaki sessizlik o kadar uzun sürdü ki kadın bir an hattın kesildiğini sandı. Sonra Aloisius'un nefes alıp verdiğini duydu.

"Dedektif Salazar, sen hiç şüphesiz benim şu ana kadar tanıdığım en iyi dedektifsin. Üstelik ben çok dedektif tanıdım, seni iyi yapan şey polis tekniklerini kusursuz bir şekilde uyguluyor olman değil, hatırlarsan sen buradayken bunu uzun uzun konuşmuştuk. Seni sıra dışı bir dedektif yapan şey, yani amirinin seni bu soruşturmanın başına getirmesine sebep olan şey sendeki kusursuz iz sürme becerisi ve *mon amie*, sıra dışı dedektifleri normal polis memurlarından ayıran şey tam da bu. Sen şimdi bana tonlarca bilgi verdin, bir FBI ajanı gibi şüpheli profili çıkardın ve soruşturmayı bana adım adım anlattın. Ama içgüdüsel olarak ne hissettiğini söylemedin, dedektif, içgüdülerin sana ne söylüyor? Katil sana ne hissettiriyor? Yakınlarda bir yerlerde mi? Hasta mı? Korkuyor mu? Nerede yaşıyor? Nasıl giyiniyor? Ne yiyor? Tanrı'ya inanıyor mu? Sağlıklı bir sindirim sistemi var mı? Sık sık seks yapıyor mu? Ve en önemlisi bütün bunlar nasıl başladı?

Eğer bu konuda düşünmeyi bırakırsan bütün bu sorulara, hem de daha fazlasına cevap verebilirsin ama önce en önemli soruya cevap vermen gerekir: Bu soruşturmanın ilerlemesinin önündeki engel ne? Ve sakın bana bunun o kıskanç polis olduğunu söyleme çünkü sen bunların çok çok üstündesin, Dedektif Salazar."

"Biliyorum," dedi Amaia, kısık sesle.

"Quantico'da öğrendiklerini unutma, eğer tıkanırsan başa dön, baştan başla. Bazen beyni açmak için yapılması gereken tek şey budur, ister insan olsun, ister sibernetik. Başa sar, dedektif. Kapatıp tekrar aç ve en baştan başla."

Amaia koridora çıktığında, asansöre doğru yürüyen deri ceketli Dedektif Montes'i gördü. Biraz oyalandı ve asansörün kapanma sesi olduğuna emin olduğu sesi duyunca Dedektif Yardımcısı Zabalza'nın ofisine gitti.

"Dedektif Montes buralarda mıydı?"

"Evet, biraz önce çıktı. Gidip bulmamı ister misiniz?" diye sordu adam ayağa kalkarken.

"Hayır, buna hiç gerek yok. Ne konuştuğunuzu öğrenebilir miyim acaba?"

Zabalza omuzlarını silkti.

"Özel bir şey konuşmadık. İşte vakadan, haberlerden bahsettik, ben ona toplantıda konuşulanları özetledim, hepsi bu... Bir de dünkü Barcelona Real Madrid maçından bahsettik..."

Amaia adama bakarken ne kadar rahatsız olduğunu fark etti.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Montes de bu takımın bir elemanı, öyle değil mi?"

Amaia adama sessizce baktı. Kulağında Özel Ajan Aloisius Dupree'nin sesi yankılanıyordu.

"Hayır, hayır, endişelenme, her şey yolunda..."

Montes'in tıraş losyonu kokan asansörle aşağıya inerken sözlerinin ne kadarının yalan olduğunu düşündü: Evet, endişelenmeleri gerekiyordu çünkü hiçbir şey yolunda değildi.

36

Saatlerdir sicim gibi yağan yağmur yüzünden vadi o kadar su içinde kalmıştı ki bir daha asla kurumayacakmış gibi görünüyordu. Her yüzey ıslak ve parlaktı ve bulutların arasından gözüken mızmız güneş yapraksız ağaçların tepelerinden parça parça bir sisin yükselmesine sebep oluyordu. Amaia'nın kafasında hâlâ Ajan Dupree'nin sorusu dönüp duruyordu: Soruşturmanın önünü kesen engel neydi? Amaia her zamanki gibi adamın o olağanüstü zihninin açıklığı karşısında hayretler içinde kalmıştı. Sıra dışı metotlarına rağmen FBI'ın en başarılı analizcilerinden biri olması boşuna değildi tabii. Yaptıkları otuz dakikalık telefon görüşmesinde bile Aloisius Dupree vakayı ve beraberinde Amaia'yı da bir cerrah becerisiyle parçalarına ayırmış ve sanki haritanın üzerindeki bir noktayı raptiyeyle işaretliyormuş gibi bir kesinlikle problemin ne olduğunu ortaya koymuştu. İşte burası. Aslında Amaia da sorunun bu olduğunu biliyordu, Dupree'ye telefon açmadan önce, Dupree telefona Mississippi Nehri'nin kıyısından cevap vermeden önce de biliyordu. Evet, Özel Ajan Dupree, soruşturmanın önünü kesen bir engel var ama Amaia raptiyenin işaret ettiği yeri görmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Arabaya binip kapıyı kapattı ama arabayı çalıştırmadı. İçerisi soğuktu ve minicik yağmur damlalarıyla bezeli pencereler arabadaki nemli ve melankolik havayı iyice yoğunlaştırıyordu.

"Soruşturmanın önündeki engel," diye kendi kendine fısıldadı Amaia.

Amaia'nın içinde şiddetli bir öfke alevlendi, çok derinlerden gelen bu öfkeye, hiçbir mantığı olmayan bir korku eşlik ediyordu ve bu korku onu hemen kaçmaya, her şeyden uzaklaşıp tehlikeyi her an ensesinde hissetmeyeceği, güvende olabileceği bir yere gitmeye zorluyordu. Kötülük artık pusuda beklemiyordu, saldırgan varlığıyla peşine düşmüş, sis gibi her yerini sarmış ensesinde soluyarak kadının hissetmesine yol açtığı korkuyla alay ediyordu. Amaia onun her an tetikte, sessiz ve kaçınılmaz varlığının farkındaydı, tıpkı hastalık ve ölümün varlığının farkında olan insanlar gibi. İçinde alarm çanları çalıyor, kaçması için, güvende olacağı bir yere gitmesi için ona yalvarıyordu. Amaia da gitmek istiyor ama nereye gideceğini bilemiyordu. Başını direksiyona dayadı ve birkaç dakika boyunca, kendini korku ve öfkeye teslim ederek o şekilde kaldı. Arabanın camındaki tıkırtıyı duyunca yerinden sıçradı. Pencereyi açmak istediğinde henüz motoru bile çalıştırmamış olduğunu fark etti. Kapıyı açtı, karşında duran genç, üniformalı kadın polis ona doğru eğilerek konuşmaya başladı.

"İyi misiniz, dedektif?"

"Evet, evet, çok iyiyim, yorgunluk işte. Eminim sizin de başınıza geliyordur."

Kadın Amaia'nın neden bahsettiğini çok iyi biliyormuş gibi başını salladı ve ekledi, "Eğer bu kadar yorgunsanız araba kullanmayın bence. Sizi götürecek birini bulmamı ister misiniz?"

"Hiç gerek yok," dedi Amaia, daha canlı görünmeye çalışarak. "Teşekkür ederim."

Arabanın motorunu çalıştırdı ve polis memurunun dikkatli bakışları altında otoparktan çıktı. Uzun bir süre Elizondo'da

dolandı durdu. Calle Santiago'da, oradan Calle Francisco Joaquín Iriarte'den pazara kadar gitti, Calle Giltxaurdi'den Menditurri'ye kadar çıkıp Calle Santiago'ya geri döndü, orada Calle Alduides'ten mezarlığa çıktı. Arabayı mezarlığın girişine park etti ama arabadan inmeden yandaki arazinin sınırına kadar gelip başlarını yola uzatmış birkaç atı seyretti.

Taştan kapı dikmelerinin arasındaki kafesli demir kapı her zamanki gibi kapalıydı ama Amaia arabadayken mezarlıktan, yağmur durmuş olmasına rağmen bir elinde açık bir şemsiye, diğerinde iyice sarılmış bir paket taşıyan bir adam çıktı. Bu şehirde veya kıyıda yaşayan ve çanta taşımadan, ister giysi, ister alet edevat ya da atıştırmalık bir şeyler olsun, yanlarında taşıyacakları her şeyi bir kumaşa ya da iş kıyafetlerine sararak saklama geleneğini sürdüren erkekleri düşündü. Adam Elizondo'ya giden yola çıktı ve Amaia adam çıktıktan sonra yarı açık kalan mezarlık kapısına baktı. Arabadan indi, parmaklıklara doğru yürüdü ve ölülerin şehrine hızlıca bir göz attıktan sonra kapıyı kapadı. Sonra arabasına bindi ve motoru çalıştırdı.

Aradığı şey her neyse burada değildi.

İçinde sinir, üzüntü ve öfkeden oluşan karışık duyguların kabarmaya başladığını hissediyordu, kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki sanki boğulacaktı. İç çekerek arabanın camlarını indirdi ve dışarıdan içeriye dolan su damlaları eşliğinde araba kullanmaya devam etti. Yan koltukta duran telefonunun sesi karanlık düşüncelerini böldü. Telefona sinirle bakıp biraz hız kesti ve telefonu eline aldı. Arayan James'ti. "Lanet olsun, bir dakika bile huzur vermeyecek misin?" dedi ve telefonu açmadı. Telefonu sessize aldı ve tüm öfkesini James'e yönelterek telefonu arka koltuğa fırlattı. James'e o kadar kızgındı ki yanında olsa ona vurabilirdi. Dünya üzerindeki herkes neden kendini bu kadar zeki sanıyordu? Amaia'nın neye ihtiyacı olduğunu bildiklerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Halası, Ros, James, Dupree ve kapıdaki nöbetçi kadın polis memuru.

"Siktirin gidin," diye mırıldandı, "Hepinizin canı cehenneme, beni rahat bırakın."

Arabayı dağa doğru sürmeye başladı. Virajlı yol yüzünden tüm dikkatini yola vermesi gerektiği için sinirleri yavaş yavaş yatışmaya başladı. Yıllar önce, öğrenciyken sınavların baskısı yüzünden tek bir kelimeyi bile hatırlayamayacak noktaya geldiğinde Pamplona banliyölerinde araba kullanmayı nasıl alışkanlık haline getirdiğini hatırladı. Bazen Javier'e ya da Eunate'ye kadar giderdi ve geri döndüğünde tüm siniri yok olmuş olurdu ve tekrar oturup çalışmaya başlayabilirdi.

Korucularla konuşmaya gittiği bölgeye geldiğini fark edince orman yoluna döndü ve önceki günlerde yağan yağmurlardan kalan ve killi toprakta küçük gölcükleri andıran su birikintilerine girmemeye çalışarak birkaç kilometre daha gitti. Çamur olmayan bir yere geldiğinde arabayı durdurdu, arabadan indi ve kapıyı çarparak kapatırken telefonunun yeniden çaldığını duydu.

Yoldan birkaç metre kadar yürüdükten sonra ayakkabılarının düz tabanları ince çamur tabakasına battığı için her adımını atarken biraz daha zorlanıyordu. Ayakkabılarının altını çimenlere sildi ve gitgide artan bir öfkeyle sanki gizemli bir çağrının etkisindeymiş gibi sık ağaçlıklı ormana girdi. Sabah yağan yağmur ağaçların gür tepe örtüsünün arasından giremediği için ağaçların altları, sanki saçlarına gümüş ve altın taraklar takan, gün boyunca toprağın altında uyuyan ve gece olunca ormanda gezenleri baştan çıkarmak için dışarı çıkan ormanın ve nehrin perileri, dağlardaki *lamia*'lar tarafından daha yeni süpürülmüş gibi temiz ve kuruydu. Bu periler kendileriyle yatan erkekleri ödüllendirirken, taraklarını çalmaya çalışanları korkunç bir şekilde çarparak cezalandırıyordu.

Ağaç dallarından oluşan mahzene girdiğinde kendini sanki bir katedrale giriyormuş gibi hissetti, içinde benzer bir huzur duydu ve Tanrı'nın varlığından emin oldu. Gözlerini hayretler içinde yukarı kaldırırken içindeki öfkenin bedenini terk edişini şiddetli

bir kan kaybı yaşarcasına hissetti. Bedeni kötülükten kurtulmuştu ama aynı zamanda güçsüzleşmişti de. Ağlamaya başladı. Gözlerinde biriken yaşlar yüzünden aşağıya doğru akmaya başlarken ruhunun derinliklerinden yüksek sesli hıçkırıklar yükseldi ve kendini o kadar güçsüz hissetti ki dengesini kaybetti. Deliye dönmüş bir kelt rahibi gibi, tıpkı eskiden atalarının yapmış olduğu gibi bir ağaca sarıldı ve ağlarken ağacın gövdesi sırılsıklam oldu. Bitkin düşünce kayarak yere indi ama ağacı hiç bırakmadı. Ağlaması geçmişti; kederli bir halde, olduğu yerde kalakaldı. Kendini uçurumun kenarında, fırtınanın insafına kalmış bir ağaç gibi hissediyordu ve şu anda içinde kabaran tuhaf öfke her şeyi silip süpürüyor, her türlü düzeni yıkıp geçiyordu. Geriye sadece öfke kalmıştı, ruhunun karanlık köşelerinde büyüyor ve kederinden geriye kalan her boşluğu varlığıyla dolduruyordu. Bu öfkenin ne bir amacı vardı ne de bir ismi; hem kör hem sağırdı ve bu öfke onu, rüzgârın beslediği bir ateş gibi yavaş yavaş ele geçiriyordu.

Islık sesi o kadar yüksekti ki bir anda kendisinden başka diğer bütün sesleri bastırdı. Amaia sesin kaynağını görebilmek için hızla arkasını döndü ve elini tabancasına götürdü. Güçlü bir sesti, tıpkı bir tren istasyonunun bekçisinin düdük sesi gibi. Amaia dikkat kesilip dinledi. Hiç ses yoktu. Sonra sesi tekrar duydu, net olarak, bu sefer arkasında. Bir uzun sesi kısa bir ses takip etti. Amaia ayağa kalktı ve ağaçların arasında pürdikkat baktı, birinin orada olduğundan emindi. Ama hiç kimseyi göremedi.

Kısa bir ıslık sesi daha duydu, sanki dikkat çekmek için ses yine arkasından gelmişti. Şaşırıp arkasını dönünce ağaçların arasında gördüğü uzun boylu karanlık siluet büyük bir meşe ağacının arkasına saklandı. Tam silahını çekecekken vazgeçti çünkü içten içe aslında tehlikeli bir durumla karşı karşıya olmadığını biliyordu. Hiç kıpırdamadan yerinde durdu ve kendisinden yaklaşık yüz metre kadar uzakta, siluetin kaybolduğu yere bakmaya devam etti. Büyük meşe ağacının üç yüz metre kadar sağındaki alçak ağaç dallarının hışırtısını duydu ve arkalarında uzun,

kahverengi boz postuyla, uzun boylu bir siluet göründü. Ağaçların arasında ağır ağır yürürken çok eski zamanlardan kalma bir dansa kendini kaptırmış gibi görünüyordu, kadının olduğu yere bakmaktan kaçınmasına rağmen görüldüğünden kesinlikle emin olmak istediği her halinden belli oluyordu. Sonra meşe ağacının arkasında kayboldu. Amaia bir süre o kadar sessizce bekledi ki kendi nefes alışverişlerini bile duyamaz hale geldi. Ziyaretçisinin bir anda ortadan kaybolmasıyla mümkün olabileceğini asla düşünemediği bir huzur kapladı içini. Alışkanlıkla arabanın dikiz aynasına baktığında o yoğun dinginlik ve harika bir şeye şahit olmuş olmanın verdiği duyguyla yüzüne yayılan gülümsemenin hâlâ pırıl pırıl parladığını gördü. İçgüdüsel bir hareketle açtığı ama çıkarmadığı tabancasının kılıfını kapattı. Onu gördüğünde üzerine çöken o tuhaf hissi düşündü, ilk baştaki korkusu bir anda yerini nasıl da derin bir iç çekişe ve Noel sabahlarındaki o çocuksu ve sınırsız bir mutluğa bırakıvermişti.

Amaia arabadan inmeden telefonunu kontrol etti. Altı cevapsız araması vardı, hepsi de James'ten. Telefonundaki kişiler listesinden Doktor Takchenko'nun telefon numarasını bulup tuşa bastı. Telefon çalmaya başladığı gibi bir anda kesildi. Amaia motoru çalıştırdı ve arabayı dikkatli bir şekilde kullanarak orman yolundan çıktı. Güvenli bir yer bulduktan sonra arabayı bir açıklıkta durdurdu ve numarayı tekrar tuşladı. Karşı taraftan Doktor Takchenko'nun yoğun aksanlı sesi duyuldu.

"Neredesiniz Dedektif? Sesiniz hiç net gelmiyor."

"Doktor Takchenko, ormanın stratejik yerlerine kamera koyduğunuzu söylemiştiniz, doğru mu hatırlıyorum?"

"Evet, öyle."

"Sizinle ilk buluştuğumuz yerin yakınlarındayım, orayı hatırladınız mı?"

"Evet, kameralardan biri orada..."

"Doktor Takchenko.... ben... bir ayı gördüm sanırım."

"Öyle mi?"

"... evet, sanırım."

"Dedektif, sizden şüphe ettiğimi sanmayın ama ayı görmüş olsaydınız bundan kesinlikle emin olurdunuz, inanın bana, ayı olduğuna en ufak bir şüpheniz bile olmazdı."

Amaia bir şey söylemedi.

"Belki de ne gördüğünüzü bilmiyorsunuzdur."

"Biliyorum," diye fısıldadı Amaia."

"... Peki dedektif," *Deddektiff*, der gibi çıkmıştı sesi. "Ben hemen kayıtlara bakayım, eğer ayı görürsem sizi ararım."

"Teşekkürler."

"Ne demek."

Amaia telefonu kapadı ve James'in numarasını çevirdi. James telefonu açtığında sadece, "Eve dönüyorum, sevgilim," dedi.

37

Televizyonun hiç kesilmeyen gürültüsü ve balık çorbasıyla sıcak ekmeğin kokusu tüm evi sarmıştı ama normallik burada sona eriyordu. Bir dedektif olarak çevresindeki değişikliklerin farkındaydı. İçeri girdiğinde havada fırtına bulutları gibi süzülen negatif enerjinin oluşturduğu sise benzeyen, onun hakkında yapılan konuşmayı hissedebiliyordu. Şöminenin karşısına oturdu ve akşam yemeğinin hazırlanmasını beklerken James'in ona getirdiği bitki çayını aldı. Çaydan bir yudum alırken, kapıdan içeri adım atar atmaz içine düştüğü yakın denetimi onlar için ne kadar kolaylaştırdığının farkındaydı. Endişeli olduklarına hiç şüphesi yoktu ama buna rağmen mahremiyetini ihlal ettiklerinin farkındaydı ve içinde yükselen, "Neden beni kendi halime bırakmıyorsunuz?" sesini de bastırmakta zorlanıyordu. Ormanda onu esir alan ve ailesinin kasvetli bakışlarıyla, teselli sözleriyle, sessiz ve kasıtlı yüz ifadeleriyle alevlenen yersiz öfke göz açıp kapayıncaya kadar geri dönmüştü. Acaba bunun onu sinirlendirmekten başka bir işe yaramadığının farkında değiller miydi? Neden normal davranıp onu rahat bırakmıyorlardı? Tıpkı ormanda hissettiği gibi. O güçlü ıslık sesi içinde yankılanmaya devam ediyordu ve gördüğü

şeyin hatırası onu yeniden sakinleştirdi. Onun ağacın alçak dallarının altından çıktığı anı yeniden yaşadı. Kadına bakmadan, kendisini göstermek ister gibi sessizce dönüşü. İlmihal öğretmeninin anlattığı, Meryem Ana'nın Bernadette'e veya Fatma'nın çobanlarına göründüğü hikâyeler geldi aklına. Amaia kendine hep bu tezahür sırasında çocukların nasıl olup da korkup kaçmadıklarını sorup durmuştu. Görünenin Meryem Ana olduğunu nereden biliyorlardı? Hiç korkmamışlar mıydı? Tabancasına uzanan eli ve bir anda bunun ne kadar gereksiz bir hareket olduğunun farkına varışını hatırladı. Kalbini ısıtan sonsuz huzur ve yoğun mutluluk hissi bütün şüphe bulutlarını, endişe izlerini ve tüm acıları bir anda silip süpürmüştü.

Bunu herhangi bir şekilde, içten içe bile tanımlamaya cesaret edemiyordu. Bir polis, yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kadın, şehirli bir insan olan yanı, böyle bir olasılığı düşünmek bile istemiyordu çünkü gördüğü şey bir ayı olmalıydı, gördüğü şey ayıdan başka bir şey olamazdı. Ama yine de...

"Neden gülüyorsun?" diye sordu James, kadına bakarak.

"Efendim?" dedi Amaia şaşkınlıkla.

"Kendi kendine gülüyordun..." dedi adam, durumdan memnun olduğu her halinden belli oluyordu.

"Ya... Şey, bu da anlatamayacağım şeylerden biri," diye özür diledi, o şeyi sırf düşünmenin bile üzerinde böyle bir etki yaratmış olmasının şaşkınlığı içinde.

"Peki," dedi James gülümseyerek, "ne olursa olsun, seni günlerdir bu kadar mutlu görmemiştim."

Yemek huzur içinde geçti. Halası Mısır'a seyahate gidecek bir arkadaşıyla ilgili bir şeyler anlattı, James komşu kasabalardan birine gittiklerini ve vadideki en iyi sebzeleri satan kış pazarını anlattı. Ros çok az konuştu ve uzun ve endişeli bakışları yüzünden Amaia moralinin tekrar bozulduğunu hissetti. Yemek biter bitmez Amaia çok yorgun olduğu için özür dileyerek üst kata çıktı.

"Amaia," diye onu durdurdu halası. "Uyuman gerektiğini biliyorum ama önce sana olanlarla ilgili biraz konuşsak diyorum."

Amaia merdivenlerin ortasında durdu ve ağır ağır döndü, sabırlı olmaya çalışsa da yüzündeki bitkinliği gizlemesi mümkün değildi. "Endişelenmeni anlıyorum, Engrasi hala ama bana hiçbir şey olduğu yok," dedi, o sırada merdivenlerin alt basamağındaki halasının arkasında bir Yunan koro topluluğu gibi dikilen James ve ablasına bakarak. "İki gecedir uyumuyorum ve üzerimde çok büyük bir baskı var..."

"Biliyorum, Amaia, bunun farkındayım ama dinlenebilmek için bazen sadece uyku yeterli olmayabilir."

"Hala..."

"Dün ablan sana fal bakarken benden ne istediğini hatırlıyor musun? İşte şimdi tam zamanı, ben sana fal bakacağım ve sana işkence eden kötü şeylerden konuşacağız."

"Hala, lütfen," dedi Amaia yan gözle James'e bakarak.

"İşte tam da bu yüzden, Amaia. Sence artık kocanın da bundan haberi olması gerekmez mi?"

"Hangi konudan bahsediyorsunuz?" diye araya girdi James. "Neyi bilmem gerekiyormuş?"

Engrasi izin istermiş gibi Amaia'ya baktı.

"Tanrı aşkına!" dedi Amaia yüksek sesle ve merdivenlere yığıldı. "Biraz anlayış lütfen, yorgunluktan ölmek üzereyim, yemin ederim bugün tek bir şeyi daha kaldıracak halde değilim. Yarın, söz veriyorum, yarın izin aldım, yarın konuşuruz ama bugün kafamı bile toplayamıyorum."

James ertesi günü karısıyla geçirecek olmaktan mutlu olmuş gibi gözüküyordu, merak ettiği her halinden belli oluyordu olmasına ama sonunda karısının yanında olmaya karar vermişti.

"Harika, yarın pazar, sabah ormana gideriz diye düşünmüştük, sonra da halan bize kuzu kızartması yapacak ve Flora da bize yemeğe gelecek."

Ablasıyla yemek yeme fikrinden hiç hoşlanmamış olsa da konuşmayı uzatmak istemediği için pes etti.

"Harika," dedi ve ayağa kalkıp kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden merdivenleri hızla çıktı.

Özel Ajan Aloisius Dupree, Antoine'ın kalabalık dükkânının arka tarafından getirip ona uzattığı çantayı aldı. Karnavala gelen turistler, New Orleans'a gelip arkadaşlarına götürmek için nazarlık ve kolye arayanlara hitap eden, eski dinle ve vudu büyüsüyle ilgili ıvır zıvırlar satan böyle yerlere bayılıyorlardı. Aloisius dosdoğru Antoine Meire'ye gidip ona almak istediklerinin listesiyle beraber iki tane elli dolarlık banknot uzatmıştı. Pahalı olduğunu biliyordu ama Nana'nın herkesin alabileceği sıradan şeylerden hoşlanmadığını da biliyordu. Saint Charles caddesindeki eski bir otelin balkonlarının altında durup Mardi Gras'ın sayısız geçit törenlerinden birini seyretti. Fransız bölgesinden başlayan ve bir sürü terli ve kalabalık grupların ilgisini çeken tören alayı New Orleans'ın en popüler karnavalının bir parçasıydı. Şubat ayı için biraz sıcak sayılan otuz derecelik sıcaklık ve karnavalın müdavimlerini sarıp sarmalayan ve kapıların şişmesine sebep olan Mississippi'nin rutubeti yüzünden hava basık ve boğuktu. Ve bu hava çok fazla ısrara ihtiyaç duymayan karnaval severlerin bira tüketimini artırıyordu. Aloisius grubun büyük bir kısmı geçip gidene kadar bekledikten sonra karşıya geçti ve sıcaktan ahşaplarının gıcırdadığı ve yerel yönetimin dış cephelerinin boyanması için verdiği beyaz badanadan nasibini almamış evlerin arasındaki geçitlerden birine saptı. Duvarların üzerindeki, uğursuz Katrina geldiğinde suyun yükseldiği seviyeyi göstermek için konmuş işaretler hâlâ yerinde duruyordu. Yaşlı bir insanın kemikleri gibi çatırdayan spiral merdivenden çıktı ve sonundaki bir pencerenin denizliğindeki bir Tiffany lambanın cılız ışığının aydınlattığı karanlık geçide girdi. Lamba orijinal gibi gözüküyordu, muhtemelen de öyleydi. Geçidi dolduran okaliptüs ve ter kokusunu

soluyarak en sondaki kapıya gitti. Kapıyı eliyle tıklattı. İçeriden fısıltı gibi gelen bir ses kimin geldiğini sordu.

"*Je suis Aloisius.*"

Aloisius'un ancak göğsüne kadar gelen ihtiyar bir hanım açtı kapıyı ve kendini adamın kollarına attı.

"*Mon cher et petit Aloisius.* Seni ihtiyar Nana'nın yanına hangi rüzgâr attı böyle?"

"Ah, Nana, senden de hiçbir şey kaçmıyor, nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?" dedi gülerek.

"*Parce que je suis très vieille.* Hayat işte, *mon cher*, artık daha bilgeyim ama gidip Mardi Gras'ın tadını çıkaramayacak kadar da yaşlıyım," diye şikâyet etti gülümseyerek. "Bana ne getirdin bakalım?" diye sordu adamın elindeki düz kahverengi poşete bakarak, "Hediye değil herhalde?"

"Yani, biraz, Nana ama senin için değil," dedi kadına poşeti uzatarak.

"*Mon cher enfant*, umarım bir daha bana kimse o tür bir hediye getirmez derken inan yalan söylemiyordum."

Çantanın içine bir göz attı.

"Antoine Meire'nin dükkânına uğramışsın bakıyorum."

"*Qui.*"

"*Il est le meilleur,*" dedi kadın, dairenin loş ışığında insan elindeki kemikleri andıran kuru ve beyazımsı kökleri koklarken.

"*J'aide une amie, une femme qui est perdue et doit trouver sa voie.*"

"Kayıp bir kadın mı? *Comment perdue*?"

"Kendi cehenneminde kaybolmuş," dedi Aloisius.

Nana dikkatlice manila dosyalara, minerallerin konduğuna benzer küçük kutulara ve elli eyaletin ellisinde de yasak olan, kekremsi kokulu maddelerin olduğu minik şişelere konmuş otuzdan fazla parçayı neredeyse bütün odayı kaplayan meşe masanın üzerine koydu.

"*C'est bien*," dedi, "ama yer açmak için mobilyaları kenara çekmeme yardım etmen gerek, pentagramı da yere kendin çizeceksin. Zavallı Nana'n çok akıllı olabilir ama bu artriti olmadığı anlamına gelmiyor."

38

Komodinin üzerindeki abajurdan aşırı derecede parlak beyaz bir ışık yayılıyordu. Amaia daha düşük voltajlı bir ampul bulabilmek için yirmi dakika boyunca bütün evin altını üstüne getirdi. Bu sırada iki şeyi keşfetti: Engrasi evdeki bütün ampulleri, floresan ışık yayan korkunç enerji tasarruflu ampullerle değiştirmişti ve sadece Amaia'nın odasındaki lambaların ampul girişleri inceydi. James hiçbir şey söylemeden yattığı yerden onu izliyordu, bu ritüeli ezbere biliyordu ve karısının rahat etmenin bir yolunu bulmadan vazgeçmeyeceğinden emindi. Gergin olduğu her halinden belli olan Amaia yatağın üzerine oturdu ve abajura, mide bulandırıcı bir böceğe bakar gibi baktı. En sonunda sandalyenin üzerinden mor bir kaşmir şal aldı ve abajurun bir kısmının üzerini örttükten sonra James'e baktı.

"Böyle çok aydınlık oldu," diye şikâyet etti James.

"Haklısın," dedi Amaia.

Abajuru altından tutarak eline aldı ve duvarla komodinin arasında yere koyduktan sonra makyaj masasındaki karton dosyalardan birini aldı ve paravan gibi açıp abajurun önünde yere koydu, böylece köşede kalan abajur neredeyse görünmez olmuştu.

Sonra James'e döndü ve ışık seviyesinin uygun olup olmadığını kontrol etti. İçini çekti ve kocasının yanına uzandı, adam bir dirseğinin üzerinde doğrulup Amaia'nın alnını ve saçlarını okşamaya başladı.

"Bana Huesca'da ne yaptığını anlatır mısın?"

"Boşa zaman harcadım. Olay yerinde bulduğumuz bazı nesnelerin aralarında bir bağlantı bulacağımızdan o kadar emindim ki. Ayı uzmanları bizim için birkaç test yapmayı kabul ettiler, bizim laboratuvara kalsa o testlerin gelmesi aylar sürerdi. Sonuçları aldığımızda üzerinde çalışabileceğimiz çok daha somut şeyler olacağını düşünüyordum. Bütün satıcılarla konuşabilirdik, dükkânların hepsi de nüfusu az olan yerlerde olduğu için dükkân sahipleri, bizi bazı delillere ulaştıracağını düşündüğümüz malzemeleri kime sattıklarını hatırlayacaklardı. Ama hiçbir şey bulamadık bu da bir sürü anlama geliyor: Katil bunları başka bir yerden, başka bir eyaletten aldı ya da kendisi yaptı veya ailesinden birine yaptırdı. Ona yakın olan, bunu rica edebileceği birine yaptırdı büyük olasılıkla."

"Bilmiyorum, el yapımı şeylere ilgi duyan bir katili gözümde bile canlandıramıyorum..."

"Ben bunu canlandırabiliyorum, adamın aradığı şeyin eski geleneklere geri dönmek olduğunu düşünüyoruz ve bu da çok geleneksel bir şey. Her halükârda, bomba yapımına, silah yapımına ya da zehirlere ilgi duyan katiller olduğunu biliyoruz... Yaptıkları işin mantıklı bir yanının olduğunu düşünmelerini sağlıyor bu."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum, James. Freddy artık şüpheli değil, Carla'nın erkek arkadaşı şüpheli değil, Johana'nın babasının diğer suçlarla bir ilişkisi yok, o sadece bir taklitçi. Kızların erkek akrabalarını ve arkadaşlarını sorguya çektik ama hiçbir şey bulamadık, bu bölgede kayıtlı bir pedofil yok ve daha önceden cinsel taciz kaydı olanların da ya tanıkları var ya da şu anda hapisteler. Yapabileceğimiz tek bir şey kaldı geriye, cinayet dedektiflerinin yapmaktan en nefret ettikleri şey."

"Beklemek," dedi adam.

"Bu piç kurusu tekrar cinayet işleye kadar beklemek, hata yapana kadar, panik olana kadar ya da kibirden geride, bizi ona götürecek bir delil bırakana kadar beklemek."

James kadına doğru uzanıp onu öptü, sonra geri çekilip kadının gözlerinin içine baktı ve onu tekrar öptü. Amaia tam içindeki dürtüye teslim olup onu reddedecekken James'in öpüşüyle içindeki gerginliğin nasıl yok olduğunu fark etti. Elini kaldırdı, James'in boynundan tuttu ve kocasının ağırlığını üzerinde hissedebilmek için vücudunu vücudunun altına kaydırdı. Tişörtünün alt kısmını tutup yukarı doğru çekince sevgilisinin göğsü açıkta kaldı, bu arada James de onun üzerindekileri çıkarmıştı. Kocasının gergin bedenini üzerinde hissetmeyi çok seviyordu. Mükemmel fiziği ve onu çılgına çeviren sıcaklığıyla tıpkı bir Yunan atlet gibiydi James. Ellerini hızla sırtından aşağıya doğru indirdi, sert kalçasında biraz durduktan sonra bir elini bacağının üst kısmına indirerek kocasının ne kadar güçlü olduğunu hissederken James onun boynunu ve göğüslerini öpüyordu. James ağır, yumuşak ve kesin hareketlerle sevişmeyi seviyordu, kendinden emin ve zarifti ve buna rağmen Amaia bazen, hissettiği şiddetli ve yoğun arzunun etkisiyle birkaç saniye içinde öyle endişeli ve çaresiz hissediyordu ki kendini buna kendisi bile şaşırıyordu, mantığı ortadan kayboluyor ve her şeyi yapabilecek bir hayvana dönüşüyordu sanki. Sevişirlerken konuşmak istiyordu, onu ne kadar istediğini, ne kadar sevdiğini ve onunla sevişmenin kendisini ne kadar mutlu ettiğini söylemek istiyordu. Ama arzundan başı döndüğü için bunları kelimelere dökemiyordu. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu, söylenmemesi gerekenleri hissedebiliyordu çünkü insan birini bu kadar sıcak ve akışkan bir şekilde sevdiğinde, dudakları birbirine ulaşmak için yarıştığında, elleri yetmediğinde, sözcükler kaba ve tutuk geldiğinde Amaia'nın içinde duygular, arzu ve içgüdüler dev bir dalga olup coşuyordu. Bu dalga onun sağduyusunu ve mantığını yerle bir ederek onun hem korkuyor hem de

aklını çeliyordu. Tıpkı söylenmemesi gerekenleri, en acı verici arzuları, tutkulu kıskançlıkları, vahşi içgüdüleri, çaresizliği ve orgazma ulaşmadan hemen önce, gelip geçici bir an için farkına vardığı, ilahi bir zirve olabileceği gibi cehennemin kapıları da olabilecek insanlık dışı acıyı saklayan derin bir çukur gibi. Bu yol onu ya ebedi hayata götürecekti ya da acı bir şekilde sonrasında hiçbir şeyin olmadığını keşfedecekti. Neyse ki merhametli zihni bu keşfi, orgazmdan hemen sonra sildi, uyku onu sıcak bir örümcek ağı gibi sardı ve Dupree'nin fısıltılarını duyduğu derin bir rüyanın içine çekti.

Amaia gözlerini açtı ve yarısı gizlenmiş abajurdan yayılan yumuşak ışık sayesinde yatak odasının tanıdık ortamında olduğunu fark edip rahatladı. Rüyalarında sürekli geri döndüğü karanlık dünyayı grinin yüz farklı tonuyla resmedebilirdi. Yatakta pozisyon değiştirdi, uyumaya kararlı bir şekilde gözlerini kapadı. Uyku sersemi olduğu için kendini anında huzurlu bir uyanıklık durumunun içinde buldu, kendi bedeninin, yanında nefes alıp veren sevgili James'inin, James'in vücudundan gelen yoğun kokunun, yünlü nevresimlerin onu uykuya çeken sıcaklığının kısmen farkındaydı.

Ve başka bir şeyin varlığının. Bu varlık o kadar yakında ve o kadar kötüydü ki göğsünün içinde atan kalbinin atışlarını sesli olarak duymak mümkündü neredeyse. Amaia gözlerini daha açmadan onun orada olduğunu, yatağının kenarında dikildiğini biliyordu. Yüzünde çarpık gülümsemesi ve o soğuk gözleriyle Amaia'yı izliyordu ve onu korkutacak olma ihtimaline karşı için için sevinmesine engel olamıyordu, tıpkı Amaia'nın küçüklüğünde olduğu gibi ve tıpkı, kızının korkusuyla beslendiği için, şimdi olduğu gibi. Amaia bunu biliyordu ama buna rağmen bir değirmen taşı gibi onu aşağı çeken, hareketsiz kılan, gözlerini açmak için kendisiyle savaşmak zorunda bırakan, tir tir titreyen küçük bir kız çocuğuna dönüştüren panik duygusuna engel olamıyordu. Sakın gözlerini açma. Sakın gözlerini açma.

Ama Amaia gözlerini açtı ve açmadan önce bile üzerine eğilenin, beslenmek için ama kanından değil de nefesinden beslenen bir vampir gibi üzerine eğilenin kimin yüzü olduğunu biliyordu. Eğer gözlerini açmasaydı, bu varlık o kadar yakınına gelecekti ki artık Amaia'nın nefesiyle nefes alıyor olacaktı ve o alaycı ağzını açıp onu yutacaktı.

Amaia gözlerini açtı, onu gördü ve çığlık attı.

Kendi çığlıkları, çok uzaktan sesini duyduğu James'in çığlıklarına ve geçitte yürüyen çıplak ayak seslerine karıştı.

Amaia korkudan delirecek gibi kalktı yataktan, bir yanı annesinin artık orada olmadığını biliyordu. Pantolonunu ve kazağını giydi, tabancasını aldı ve bu korkudan sonsuza dek kurtulmaya kararlı bir şekilde aşağıya indi. Işıkları açmadı çünkü nereye bakması gerektiğini çok iyi biliyordu. Üç taş oyununun oymalı ahşap kutusunu her zamanki yerinde buldu. Çevik hareketlerle kutunun içine konmuş binlerce ıvır zıvırı karıştırdı. Parmakları ipe değdiği anda ipi çekti ve içindekiler karanlıkta şangır şungur bir ses çıkararak yere saçıldı.

"Amaia!" diye haykırdı James. Amaia merdivenlere doğru döndü, orada ışıkları yakan halasını gördü. Halasıyla James neler olduğunu anlamak için dehşet içinde ona bakıyorlardı. Amaia hiç tepki vermeden onların yanından geçerek dış kapıya gitti ve dışarı çıktı. Avucunda sıkı sıkı tuttuğu ipi ve anahtarı yüzüne doğru kaldırarak hızla koşmaya başladı, ipin naylonunun babasının anahtarı bağladığı dokuzuncu yaş doğum günündeki kadar yumuşak olduğunu fark etti.

Fırının kapısı aydınlık sayılmazdı. Köşedeki eski sokak lambasının, Noel'i andıran turuncu ışığı, kaldırımı bile aydınlatmaya yetmiyordu. Amaia karanlıkta parmaklarıyla kilidi bulmaya çalışarak anahtarı kilide soktu. Bir anda her yanını saran un ve tereyağı kokusu onu çocukluğundaki bir geceye ışınladı. Kapıyı arkasından kapadı ve başının üzerindeki ışık düğmesine uzandı. Ama bulamadı, artık orada değildi.

Artık ışığı açmak için daha yükseğe uzanması gerekmediğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. Işığı açtı ve etrafı görmeye başladığı anda titremeye de başladı. Damağında yoğunlaşan tükürük ekmek kırıntılarından oluşan koca bir top haline gelmişti, ne dağılıyor ne de yutuluyordu. Saklama kavanozlarının olduğu yere doğru yürüdü, kavanozların hepsi hâlâ aynı köşede duruyordu. Kavanozlara bakınca bir anda irkildi, olacakları, birazdan başına gelecekleri bilmenin verdiği korkuyla nefes alışverişi hızlanmaya başladı.

"Burada ne arıyorsun?"

Bu soruyu kafasında net olarak duyabilmişti.

Gözlerine dolan yaşlar bir süre görmesine engel oldu. Retinası yanıyordu. Bir anda o kadar üşüdü ki titremesi daha da arttı. Ağır ağır döndü ve yoğurma tezgâhına doğru yürümeye başladı. Korkudan titriyordu ama annesinin sesi kafasında yankılanırken titreyen parmaklarıyla metal tezgâhın temiz yüzeyine dokundu. Lavabonun içinde demir bir merdane vardı ve musluktan lavabonun haznesine ritmik bir sesle su damlıyordu. İçindeki korku büyüyerek kendi dışındaki her şeyi yuttu.

"Beni sevmiyorsun," diye fısıldadı.

Ve kaçması gerektiğini biliyordu çünkü bu gece öldüğü geceydi. Kapıya doğru döndü ve elini uzattı. Sonra bir adım attı, bir adım daha, bir tane daha ve yine aynı şey oldu, olacağını bildiği her şey oldu. Kaçmasının bir anlamı yoktu çünkü o gece ölmesi kaçınılmazdı. Ama içindeki küçük kız direndi, küçük kız ölmek istemiyordu ve annesine bakmak için dönerken, kendini ölümcül darbeden korumak için elini kaldırmış olmasına rağmen darbenin etkisiyle yere yığıldı, dehşet içindeydi, kalbi korkudan patlayacakmış gibi hissediyordu, sonra da duracaktı. Yerde uzanıyordu, kırılmıştı. İkinci darbeyi hissetti ama canı artık yanmıyordu. Sonrasında bir şey olmadı, çevresini saran yoğun sis tüneli dağıldı ve sanki biri gözlerini yıkamış gibi net görmeye başladı.

Annesi hâlâ oradaydı, masaya dayanmış ona bakıyordu. Amaia kadının nefes almaya çalışırken göğsünden gelen kısa ve ritmik sesleri duyabiliyordu. Kadın musluğu açtı ve merdaneyi yıkadı. Annesinin yanına geldiğini ve gözlerini ondan hiç ayırmadan yere çömeldiğini duydu. Yüzüne doğru eğilip dikkatlice ölü gözlerini, bir duaya dönüşecek bir çığlığın başlangıcında donup kalan dudaklarını incelediğini gördü. Annesinin dudaklarının büzülmesine sebep olan merak ifadesi sabit duran buz gibi gözlerine ulaşmamıştı. Amaia'ya o kadar yaklaşmıştı ki değecekti neredeyse, sanki işlediği suçun verdiği pişmanlıkla onu öpecekti. Ama annenin öpücüğü hiç gelmedi. Ağzını açtı ve kızın yarasından ağır ağır sızan kanı, oradan da Amaia'nın yüzünü yaladı. Ayağa kalkarken gülümsüyordu ve küçük kızı kucağına alıp hamur teknesinin içine gömerken yüzündeki gülümseme olduğu gibi duruyordu.

"Amaia," diye seslendi biri.

Engrasi hala, Ros ve James fırının kapısından ona bakıyorlardı. James karısına doğru gitmek istedi ama halası onu kolundan yakalayarak gitmesine engel oldu.

"Amaia," diye seslendi yeğenine tekrar, yumuşacık ama katı bir sesle.

Amaia, yerde dizlerinin üzerinde, bir çocuk gibi suratını asmış hamur teknesine bakıyordu.

"Amaia Salazar," dedi Engrasi tekrar.

Amaia sıçradı, sanki bir ses duyduğuna şaşırmış gibiydi. Elini beline götürdü, tabancasını çıkardı ve boşluğa doğru nişan aldı.

"Amaia, bana bak," diye emretti Engrasi.

Amaia ifadesiz gözlerle bakarken bir yandan da arka arkaya yutkunuyordu, sanki üzerinde kıyafetleri olmadan yağmura yakalanmış birine benziyordu.

"Amaia."

"Hayır," diye mırıldandı kadın ilk kez. Sonra da haykırdı: "Hayır!"

"Amaia, bana bak," diye emretti halası küçük bir kızla konuşur gibi. Amaia kaşlarını çatarak halasına baktı. "Amaia, ne oluyor?"

"Bunun olmasına sakın izin verme, Engrasi hala." Sesi bir oktav daha kısık çıkmıştı.

"Bir şey olmuyor, Amaia."

"Evet, oluyor."

"Hayır, Amaia, bunlar sen küçük bir kızken oldu ama artık yetişkin bir kadınsın."

"Onun beni yemesine izin verme."

"Sana kimse zarar veremez, Amaia."

"Sakın bunun olmasına izin verme."

"Bana bak, Amaia, bu bir daha asla olmayacak. Sen bir kadınsın, polissin ve elinde tabancan var. Sana kimse zarar veremez."

Tabanca kelimesini duyunca Amaia ellerine baktı ve tabancayı görünce orada olduğuna şaşırmış gibi bir ifade belirdi yüzünde. James ve Ros'un orada olduklarının, bembeyaz bir suratla, sessizce, girişten kendisini seyrettiklerinin farkındaydı. Tabancasını ağır ağır yere indirdi.

Eve dönerlerken James karısının elini hiç bırakmadı, Ros ve halası mutfakta papatya çayı hazırlarken ve kadını sessizce süzerken de tutmaya devam etti.

Amaia hiç konuşmuyordu, halasının uzaktan gelen fısıltılarını dinliyor ve yaralanmış çocukları hastanede yatan dalgın anne babalar gibi gülümseyen kocasının yüzündeki gergin ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Amaia kendini içten içe bencil ve mutlu hissediyordu çünkü üzerine çöken bitkinliğin yanı sıra yeniden doğmuş gibiydi, tıpkı öldükten sonra dirilen Lazarus gibi.

Ros kupaları kanepenin yanındaki sehpaya koydu ve şömine-deki ateşi yakmaya girişti. Halısı oturma odasına dönünce onların karşısına oturdu ve kupaların üzerindeki kapakları kaldırınca bir buhar bulutuyla beraber papatya çayının iç bayıltıcı kokusu duyuldu.

James, Engrasi'ye bakıyordu. Engrasi sanki durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi başını yukarı aşağı sallayarak içini çekti.

"Peki, sanırım artık bilmem gereken şeyi bana anlatmanızın vakti geldi."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Engrasi, sabahlığının önünü sıkıca çekerek.

"Bu gece olanlardan, fırında gördüklerimden başlayabilirsiniz."

"Bu gece fırında gördüğün şey dehşet verici bir travma sonrası stres bozukluğu nöbetiydi."

"Travma sonrası stres bozukluğu mu? Bu ön cephede savaşan askerlerin eve döndükten sonra yaşadıkları şey değil mi?"

"Kesinlikle öyle ama bundan mustarip olanlar sadece askerler değil. Tek bir sefer ya da uzun bir süre boyunca, acılı bir ölüm deneyimine maruz kaldıklarını düşünen herkesin başına gelebilir."

"Amaia'ya olan buydu yani."

"Evet, öyle."

"Peki ama neden? İş yerinde başına gelen bir şey yüzünden mi?"

"Hayır, neyse ki işteyken kendini bu kadar tehlikede hissettiği hiç olmadı."

James, başı öne eğik ve hafifçe gülümseyerek ikisinin konuşmasını dinleyen Amaia'ya baktı. Engrasi Psikoloji Bölümü'ndeki yıllardan kalma bütün bilgileri hatırlamıştı birden, bugünün asla gelmemesini umarak tekrar tekrar zihninde canlandırdığı bilgileri.

"Travma sonrası stres bozukluğu, uyuyan bir suikastçı gibidir. Kaynaklandığı olaydan aylar sonrasına, hatta bazen yıllar sonrasına kadar hiç ortaya çıkmadan durabilir. Bu olay, kişinin karşı karşıya kaldığı, gerçekten yaşanmış tehlikeli bir olaydır. Stres bir savunma sistemi gibi hareket eder ve bireyi korumak ve bireyin kendisini yeniden tehlikeye atmasını önlemek amacıyla tehlike işaretlerine karşı tetikte olur. Örneğin, bir kadın karanlık bir yolda bir arabada tecavüze uğradı diyelim, gelecekteki bezer

durumlarda, kadının tehlike işareti olarak algılayıp savunmak istediği durumlarda, mesela geceleri, açık alanda, karanlık bir aracın içinde bu kadının kendini huzursuz hissetmesi normal sayılır."

"Çok mantıklı," dedi Ros.

"Bir yere kadar öyle ama travma sonrası stres bozukluğu alerjik reaksiyona benziyor, tehdit eden durumla tamamen orantısız. Bu tıpkı şuna benziyor, deri veya araba kokusu aldığında ya da geceleri baykuş ötüşü duyduğunda çantadan biber gazı çıkarmak gibi."

"Biber gazı ya da tabanca," dedi James, Amaia'ya bakarak.

"Bu strese maruz kalanlar," diye devam etti Engrasi, "hayatlarını her zaman tetikte geçiriyorlar, bu yüzden uykuları hafif oluyor, kâbus görüyorlar, asabi oluyorlar ve tekrar saldırıya uğrayacaklarına dair asılsız bir korku hissediyorlar. Bu da savunma amaçlı kontrolsüz bir öfkeye yol açıyor ve maruz kaldıklarını düşündükleri saldırıya karşı kendilerini savunmak amacıyla bir anda şiddete başvurabiliyorlar çünkü aynı şeyi tekrar yaşıyorlar, saldırı anını olmasa da o anda maruz kaldıkları acı ve korku aynı, tıpkı ön cephede savaşan askerlerde olduğu gibi."

"Fırına girdiğimizde sanki bir oyunu sahneliyormuş gibi bir hali vardı..."

"Çok büyük bir tehlike altında olduğu bir olayı yeniden yaşıyordu. Ve bunu, sanki olay o anda başından geçiyormuş gibi bir yoğunlukla yapıyordu," dedi kadın, Amaia'ya bakarak. "Benim zavallı, cesur küçük kızım. O gece kim bilir ne acılar çekti, neler hissetti."

"Ama..." James tekrar, diğer elinde buharı tüten bir kupa tutan Amaia'ya baktı. "Yani sen şimdi bu gece fırında olanlar travma sonrası stres bozukluğu yüzünden mi oldu diyorsun? Yani Amaia'nın hayati tehlike sinyalleri olduğuna inandığı işaretlere karşı geliştirdiği bir savunma mekanizması mıydı? Yoksa Amaia öldürüleceğini mi düşünüyordu..."

Engrasi başını evet der gibi sallarken titreyen ellerini ağzına götürdü.

"Peki, bunu tetikleyen olay nedir? Çünkü böyle bir şeyi daha önce yaşamadık hiç," dedi James, şefkatle karısına bakarak.

"Herhangi bir şey olabilir, böyle bir atağı herhangi bir şey tetiklemiş olabilir ama sanırım burada, Elizondo'da olmasının da etkisi büyük olmuştur... Bu fırın, genç kızların öldürülmesi... İşin aslına bakarsan, bu Amaia'nın başına daha önce de gelmişti. Çok uzun zaman önce, Amaia dokuz yaşındayken."

James bayılacakmış gibi gözüken Amaia'ya baktı.

"Dokuz yaşındayken travma sonrası stres bozukluğu atakları mı geçiriyordun?" Sesi zar zor duyuluyordu.

"Ben hatırlamıyorum," dedi kadın. "Aslında, o gece olanları yirmi beş yıldır ilk kez hatırlıyorum. Bu olayı o kadar çok tekrar ettim ki en sonunda olmadığını düşünmeye başladım."

James, Amaia'nın elindeki hiç içilmemiş kahve kupasını aldı ve masanın üzerine koyduktan sonra karısının iki elini avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine baktı.

Amaia gülümsedi ve konuşmadan önce bakışlarını yere çevirdi, "Ben dokuz yaşındayken bir gece annem peşimden fırına geldi ve demir merdaneyi kafama geçirdi, ben yerde baygın yatarken bana merdaneyle tekrar vurdu, sonra da beni hamur teknesine koyup elli kiloluk iki çuval unu üzerime döküp beni gömdü. Öldüğümü sanarak olayı babama anlattı, yoksa asla söylemezdi. Ben bu yüzden çocukluğumun geri kalanını halamın yanında geçirdim." Kendisine ait değilmiş gibi çıkan sesinde iniş çıkışlar yoktu, ses sanki bir bilgisayardan geliyormuş gibiydi.

Ros sessizce ağlayarak kardeşine bakıyordu.

"Yüce Tanrım, Amaia! Bana neden bundan hiç bahsetmedin?" dedi James dehşet içinde.

"Bilmiyorum. Son yıllarda bunu aklıma bile getirmedim, yemin ederim. Bilinçaltımda bir yere gömdüm, gerçekte olanlar başka, bir de bunun resmi versiyonu vardı, bunu kendi kendime

o kadar çok tekrar ettim ki en sonunda kendim de inanmaya başladım. Ve ayrıca, bu çok... utanç verici... ben böyle biri değilim, senin de benim hakkımda öyle..."

"Senin utanacağın bir şey yok ki; sen küçük bir kızmışsın ve sana bakması gereken biri sana zarar vermiş. Bu hayatım boyunca duyduğum en acımasız şey ve sevgilim, başına bu kadar korkunç bir şey geldiği için ben çok çok özür dilerim ama bundan sonra sana hiç kimse zarar veremez."

Amaia kocasına bakıp gülümsedi.

"Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi anlatamam, sanki omuzlarımdan çok büyük bir yük kalkmış gibi. Bir engel vardı," dedi Dupree'nin sözlerini düşünerek. "Stres altında olmamın sebebi buydu muhtemelen. Ve buraya geri dönünce bütün anılar tekrar su yüzüne çıktı ve bütün bunları senden saklamaya çalıştığım için her şey daha da berbat oldu."

James bir parça uzaklaşıp karısının yüzüne baktı.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Sen ne olsun istiyorsun?"

"Şu anda kendini iyi hissetmeni anlıyorum, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi ama dün olanların, Amaia, ablana silah çekmenin ve bu gece burada yaşananların şakası yok."

"Biliyorum."

"Kontrolü kaybettin, Amaia."

"Ama bir şey olmadı."

"Ama olabilirdi. Bir daha böyle bir atak geçirmeyeceğini nereden bilebiliriz?"

Amaia cevap vermedi. James'in kollarından sıyrılıp ayağa kalktı. James, Engrasi'ye baktı.

"Uzman olan sensin, ne yapmamız gerekiyor?"

"Şu anda yaptığımız şeyi; bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor. Olanları tekrar anlatması, neler hissettiğini bizimle, onu sevenlerle paylaşması gerekiyor. Bunun başka tedavi yolu yok."

"Peki o zaman, dokuz yaşındayken neden bu tedaviyi uygulamadınız?" dedi James kadını suçladığını hissettirmemeye çalışarak. Engrasi ayağa kalktı ve şömineye yaslanan Amaia'ya doğru yürüdü.

"İçten içe bunu unutmuş olmasını umuyordum, onu sevgiye boğdum. Bunu unutması, üzerine düşünmemesi için elimden geleni yaptım. Ama küçük bir kız kendi annesinin ona zarar vermeye çalışmasını unutabilir mi? Kızından esirgediği öpücükleri, uykudan önce hiç anlatmadığı masalları özlememesi mümkün mü?" Engrasi'nin sesi o kadar azalmıştı ki neredeyse fısıltıya dönüşmüştü, ağzından çıkan sert kelimeler kızın canını daha az yaksın diye. "Ben de bu rolü üstlendim, onu her gece yatırdım, onunla ilgilendim ve bu dünyada her şeyden daha fazla onu sevdim. Tanrı biliyor, kendi kızım olsaydı ancak bu kadar sevebilirdim. Ve bu olayı unutabilmesi için dua ettim, bu dehşet verici olayı tüm çocukluğu boyunca içinde taşımasın diye. Bazen bu olayı konuşurduk ve "o gece olanlar" diye bahsederdik, bir süre sonra bu konudan hiç bahsetmez oldu, ben de tüm kalbimle bunu sonsuza kadar unutmuş olmasını diledim." Kadının yanaklarından iki damla iri yaş süzüldü. "Ama yanılmışım," dedi üzgün bir sesle.

Amaia, Engrasi'ye sıkıca sarıldı ve halasının, her zamanki gibi, hanımeli kokan ağarmış saçlarına yüzünü gömdü.

"Bir daha olmayacak, James" dedi ıslarla.

"Bundan emin olamazsın."

"Eminim."

"Ama ben değilim ve bu panik ataklardan birini daha yaşayıp elinde tabancayla ortalıkta dolanmana izin veremem."

Amaia, Engrasi'den uzaklaştı ve uzun adımlarla odanın diğer tarafına yürüdü.

"James, ben dedektifim, tabancam olmadan çalışamam."

"O zaman çalışma sen de," dedi James.

"Şu anda soruşturmayı bırakamam, kariyerimin sonu olur bu ve hiç kimse bana bir daha güvenmez."

"Bu, sağlığından daha önemli değil."

"Bu vakayı bırakamam, James, bunu yapamam, yapabilsem bile yapmak istemem." Kendisi için normal sayılan kararlı ve güçlü bir sesle konuşmuştu. O anda Amaia değildi, Dedektif Salazar'dı. James ayağa kalktı ve kadının karşısına geçti."

"Tamam ama silahsız."

Karısının kendisine karşı geleceğini düşünmüştü ama Amaia, James'in gözlerinin içine, oradan da hâlâ ağlamaya devam eden ablasına baktı.

"Tamam," dedi kabullenerek, "silahsız."

39

Víctor hâlâ geleneksel yöntemlerle tıraş oluyordu, La Toja sabunu, tıraş fırçası ve jiletle. İdeal bir dünyada tıpkı babası ve büyükbabası gibi ustura kullanmak isterdi ama kullanmayı bir kez denemişti, ona uygun bir şey değildi. Her halükârda jiletle pürüzsüz bir şekilde tıraş olmayı başarabiliyordu ve Flora kremin tenine sinen kokusunu seviyordu. Víctor aynada kendine baktı ve yüzü köpükler içinde aynadan kendisine bakan komik yüze gülümsedi. Flora. Eğer Flora onu böyle seviyorsa, o da böyle olacaktı. Flora'dan vazgeçmek istemediğini kendi kendine itiraf ettiği anda hayatı çok değişmişti. Güçlü karakteri ve her şeyi kontrol etme arzusuyla Flora, boyunun ölçüsünü almasını sağlamıştı ve onda nefret ettiği ne varsa, bıktırıcı dominantlığı, otoriter doğası ve yaptığı her şeye karışıyor olması artık Víctor'ın değerli bulduğu özellikler haline gelmişti.

Hayatının en iyi yıllarını, artık alkolün kötü etkisi olduğunu kabullendiği bir sisin içinde boşa harcamıştı ki o zamanlar tek çıkış yolu buydu, Flora'nın sonu gelmeyen zorbalığına karşı içgüdüleri tarafından çalınan tehlike çanlarını susturmanın tek yolu buydu. O zamanlar Flora'nın kendisini sevebilecek tek kadın

olduğunu ve onun sevebileceği ve memnun etmek isteyebileceği tek kadının Flora olduğunu anlayabilecek durumda değildi. Bunları düşünmeye başlayınca ondan intikam almak için içmeye başladığını fark etmişti, hem ondan kaçmak hem de onu memnun etmek istiyordu ve alkol hislerini bastırdığı için kadının demir iradesine uyum sağlaması kolaylaşırken bir yandan da onun olmasını istediği kocaya dönüşmesini sağlıyordu.

Kontrolü tamamen kaybedene kadar, Flora'nın despotluğuna dayanmasını sağlayan tek formül bu olmuştu. Flora'nın ondan ayrılmak için öne sürdüğü sebeple, evliliklerinin onca sene ayakta kalmasına sebep olan şeyin aynı olması çok büyük bir çelişkiydi. Ayrılmalarını takip eden ilk yılda bu bağımlılığa karşı büyük bir savaş vermişti, savaşın ilk aylarında dibe vurmuştu ve o günlere ait çok az şey hatırlıyordu çünkü anıları, nitratı uçup giden, eski siyah beyaz bir filmdeki bulanık ve titrek görüntülere benziyordu. Eve kapanmış, alkol almak ve kendine acımak dışında pek bir şey yapmamıştı. Bu şekilde geçen birkaç günün ardından bir sabahın erken saatlerinde, yerde kusmuğunda boğulmak üzereyken uyanmış ve içinde daha önce hiç rastlamadığı bir boşluk ve soğukluk hissetmişti.

İşte o zaman, hayatında kendisi için en önemli şeyi kaybetmek üzere olduğunu anlayıp değişmeye başlamıştı.

Her anlamda ayrılmış olsalar da Flora boşanmak istememişti. Bir yabancı kadar birbirlerinden uzak olmalarından hiç hoşlanmıyordu Víctor. Flora bir karar vermiş ve ona soru bile sormadan ilişkilerine yeni kurallar getirmişti. Aslında dürüst olması gerekirse o dönem içkiyle ilgili olmayan herhangi bir karar vermekte çok zorlandığı bir dönemdi ama buna rağmen içki çukuruna düştüğü en kötü zamanlarda bile karısından ayrılmak istememişti.

Artık ilişkileri değişmeye başlamış gibiydi; çabaları, içkisiz geçirdiği günler, düzgün dış görünüşü ve karısını mutlu etmek için yaptığı ufak tefek şeylerin meyvelerini almaya başlamıştı. Aylardır her gün Flora'yı görmeye fırına gidiyor ve onu yemeğe,

yürüyüşe, kiliseye, iş seyahatlerinden birine davet ediyordu. Ve Flora onu her seferinde reddediyordu, ta ki yumuşayarak elindeki bir demet gülü aldığı ve yıldönümlerini kutlamak için davetini kabul ettiği o güne kadar.

Onunla tekrar birlikte olabilmek için her şeyi vermeye, her şeyi yapmaya, kendisinden beklenen her şartı yerine getirmeye hazırdı. Alkolü bırakmak hayatında verdiği en önemli karardı, ilk başlarda içkisiz her gününün korkunç, acı verici bir gerçeklikte geçeceğini düşünmüştü ama son aylarda başka bir şey fark etmişti; içkiyi bırakma kararının ardında sıra dışı bir güç gizliydi. Bu güç sayesinde her gün kendini motive ederek sadece gençliğinden, olmak istediği kişi olduğu zamanlardan hatırladığı irade gücü sayesinde özgürlüğe ve engellenemez bir kararlılığa kavuştu. Gardırobuna gidip en sevdiği gömleğini aldı ve biraz inceleyince uzun zamandır asılı durduğu için buruştuğunu ve ütülenmesi gerektiğini fark etti. Islık çalarak merdivenlerden aşağıya indi.

Santiago Kilisesi'ndeki saat on biri gösteriyordu ama hava sabah değil de alacakaranlıkmış gibiydi. Şafak vaktinin ilk ışıkla beraber tıkanıp kaldığı ve güneşin asla doğmadığı o günlerden biriydi. Bu kasvetli sabahlar çocukluk anılarının bir parçasıydı, küçükken böyle günlerde sıcağın ve güneşin o şefkatli varlığının hayallerini kurardı. Sınıf arkadaşlarından biri ona bir seyahat bürosunun büyük ve renkli broşürlerinden vermişti ve küçük kız aylarca broşürdeki resimlere bakmış, nehirden yükselen sis yan sokaklara doğru sızarken o, güneşli kıyıların ve inanılmaz mavi göklerin olduğu fotoğrafları uzun uzun incelemişti. Amaia güneşin günlerce doğmayı reddettiği o yere küfretti. Sanki çok zeki bir suçlu gece gelip güneşi çalmış ve İzlanda adalarından birine götürerek onları güneş keyfinden mahrum bırakmıştı, tıpkı kutuplardaki uzun ve güneşsiz geceleri yaşayan insanlar gibi kalakalmışlardı.

Baztán Vadisi'nde gece karanlık ve sinsiydi. Evlerin dış cepheleri, bir yıl önce olduğu gibi, güvenli bir ortamın sınırını belirlemeye devam ediyor, onun ötesindeki her şey belirsizliğini koruyordu. Daha yüz yıl öncesine kadar Baztán Vadisi'ndeki nüfusun yüzde doksanının cadılara, geceleri kol gezen kötü ruhlara ve onlardan korunmak için kullandıkları büyülü muskalara inanmasında şaşılacak bir şey yoktu. Vadide hayat ataları için hiç kolay olmamıştı, cesur oldukları kadar inatçı da olan erkek ve kadınlar, bütün imkânsızlıklara rağmen bu rutubetli yeşil topraklara yerleşme kararlılığını göstermişlerdi. Oysa onlara en saldırgan ve soğuk yüzünü gösteren bu topraklar üzerlerine çökmüş, ekinlerini çürütmüş, çocuklarını hasta etmiş ve gitmemekte direnen aileleri kırıp geçirmişti.

Toprak kayması, boğmaca, tüberküloz, ani taşkınlar, büyük sel felaketleri, henüz toprağı delemeden ekildikleri yerde çürüyen ekinler... Ama Elizondolular kiliselerinin yanında, yerleştikleri yerde kalmaya devam etmişlerdi, sanki onları uyarmak ister gibi, burasının, vadinin ortasındaki bu toprakların insanlar için uygun bir yer olmadığını, dağlardaki ruhlara, nehirlerdeki cinlere, *lamia*'lara ve *basajaun*'lara ait olduğunu anlatmak ister gibi, onlara her şeyi veren ama keyfine göre, istediği anda istediği her şeyi geri alan Baztán Nehri'nin kıyısında savaşa devam etmişlerdi. Ama buna rağmen, tıpkı Amaia'nın yaptığı gibi gri gökyüzüne bakarak, daha berrak daha sıcak bir gökyüzünün hayalini kuran o erkek ve kadınların iradesini kırmayı başaramamıştı. Vadi, zengin *hidalgo*'ların* ve Karayipler'e giden ama denizaşırı ülkelerden yanlarında *Maitetxu mia*'da bahsi geçen büyük zenginlikle geri dönen seyyahların toprakları olarak biliniyordu. Bu insanlar kasabayı yeniden kurmuş, komşularına kazandıkları altınlarla gösteriş yaparak her yeri lüks saraylarla, dev balkonlu malikânelerle, sahip oldukları şansa teşekkür etmek

* İspanyol asilzadesi (ç.n.)

için manastırlarla ve daha önce geçilmesi imkânsız nehirleri köprülerle doldurmuşlardı.

Engrasi hala sözünü tutarak ve ağrıyan dizlerini bahane ederek yürüyüş tekliflerini reddetmiş ve evde kalıp yemek yapmayı tercih etmişti ama Ros ve James, Amaia'nın bütün itirazlarına ve öğleden önce yağmur yağacağına onları inandırmaya çalışmasına rağmen doğada küçük bir gezintiye çıkmakta ısrar etmişlerdi. Nehrin kıyı şeridini takip edip yukarı çıkmışlar ve nehrin kıyısından dağların başladığı noktanın arasındaki kayın ormanına kadar uzanan geniş çayırlara gelmişlerdi. Önlerinde uzanan kırların arasından arabayla geçerken Amaia insanların uzaklardan Elizondo'ya neden geldiklerini daha iyi anlıyordu. Vadilerle, meşe ve kestane ağaçlarıyla dolu ormanlar ve küçük kır köylerinden başka bir şey olmayan inanılmaz derecede güzel çayırlarla süslenmiş alçak dağların arasına gizlenmiş bu pastoral dünyanın sıra dışı güzelliği karşısında büyülenen kadın derin bir iç çekti. Rutubetli iklimi yüzünden sonbaharlar uzun geçtiği için şubat ayının ortasında olmalarına ve kar yağmış olmasına rağmen çayırlar hâlâ yeşilliğini koruyordu. Kırların sessizliğini bozan tek şey Baztán'ın sesiydi.

Burası yeryüzündeki en gizemli ve büyülü ormandı. Dağların eteklerini süsleyen dev meşe, kayın ve kestane ağaçları diğer bitki türleriyle karışarak onların farklı renk ve şekillere bürünmelerine sebep oluyordu.

İnsanda birçok his uyandıran bir orman: doğayla kurulan tarih öncesine ait etkileşim, kayın ve köknar ağaçlarının arasından akan suyun vahşi sesi, Baztán Nehri'nin tazeliği, arada sırada duyulan hayvanların sesi, sonbaharda düşen ve yeri ipek bir halı gibi kaplayan ve rüzgârın kasıtlı olarak esip peri mağaralarına benzeyen tümseklere ve lamia'ların üzerinde yürüyebileceği yollara dönüştürdüğü yapraklar, orman meyvelerinin hoş kokusu,

çayırları kaplayan ve *jentil*'in* ormanın içine gömdüğü büyüleyici bir zümrüt gibi parlayan çimenlerin pürüzsüz dokusu. Nehrin sesi onları o meşhur yere ulaştırana kadar ağaçların arasında yürüdüler. Ros önden gidiyor, arkasından gelenlerin çok yorgun olup olmadıklarına bakmak için arada sırada arkasını dönüyordu. Kışın ve ormanın güzelliği tarafından büyülendiği için hiç durmadan konuşan James için endişelenmesine gerek yoktu. Eğreltiotlarıyla dolu bir alandan geçtikten sonra yokuş yukarı çıkmaya başladılar.

"Çok yaklaştık," dedi Ros, kayaların arasında gözüken bir açıklığı göstererek. "İşte şurası."

Patika beklediklerinden biraz daha dar çıktı. Bir yılan gibi dağdan yukarı doğru çıkan, köşeli taşlardan oluşmuş doğal ve yamuk yumuk merdivenden döne döne yukarıya çıktılar. Her dönüşte patika diken ve çalılar yüzünden biraz daha daralıyor ve yukarı çıkışı zorlaştırıyordu. Bir kez daha döndükten sonra seyrek otlar ve silme sarı likenle kaplı bir düzlüğe geldiler.

Ros kaşlarını çatıp düz bir kayanın üzerine oturdu.

"Mağara yirmi beş metre daha yukarıda," dedi, karaçalılardan neredeyse hiç gözükmeyen patikayı göstererek, "ama sanırım ben daha fazla yürüyemeyeceğim. Çıkarken bileğimi burktum."

James, Ros'un yanına çömeldi.

"Çok ciddi bir şey değil," diye gülümsedi kadın, "bot kurtardı beni ama hemen dönersek daha iyi olur, şişip yürüyemeyecek hale gelmeden önce."

"Hadi gidelim o zaman," dedi Amaia.

"Bunu aklından bile geçirme sakın, bu kadar geldikten sonra kayayı görmeden gidemezsin, hadi hemen çıkın."

"Hayır, gidelim hadi. Bileğin şişmeye başlarsa yürüyemezsin, kendin söyledin."

"Sen döner dönmez gideriz, Amaia. Siz gidip kayayı görene kadar yerimden kıpırdamayacağım."

---

* Bask mitolojisinde geçen bir dev. (ç.n.)

"Ben Ros'la kalıp seni burada bekleyeceğim," diye kadını teşvik etti James.

Amaia karaçalıları ite ite yukarı çıkarken bir yandan da montuna değdiğinde kumaşa değen tırnak sesi gibi bir ses çıkaran çalı dikenlerine küfretti. Patika, dağın yüzünde acımasız bir gülümsemeye benzeyen, alçak ama çok geniş ağızlı bir mağaranın önünde birdenbire sona erdi. Girişin sağ tarafında, çok tuhaf gözüken iki kaya vardı. Uzakta duran kaya, vadiye bakan iri memeli ve geniş kalçalı dişi bir kadına benziyordu, hem boyut hem de şekil olarak çok görkemli görünen ikinci kaya, güzel bir dikdörtgen formundaydı ve sunak taşını andıran dev yüzeyi yağmur ve rüzgârın etkisiyle tertemizdi. Taşın yüzeyinde farklı renk ve şekillerdeki onlarca küçük taş, satranç tahtasındaki tamamlanmamış bir oyunun taşları gibi dizilmişti. Otuz yaşlarında bir kadın taşlardan birini eline almış manzaranın tadını çıkararak vadiyi seyrediyordu. Amaia'nın geldiğini görünce kadın gülümseyerek Amaia'yı samimi bir şekilde selamladı ve elindeki taşı diğerlerinin yanına koydu.

"Merhaba."

Amaia bir anda kendini mahrem bir alana giren bir yabancı gibi hissetti.

"Merhaba."

Kadın tekrar gülümsedi, sanki Amaia'nın aklını okumuş ve ne kadar rahatsız olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Bir taş alın," dedi kadın patikayı göstererek.

"Nasıl?"

"Bir taş alın," diye ısrar etti diğer kadın düz yüzeyin üzerindeki taşları göstererek. "Kadınların gelirken yanlarında taş getirmeleri gerekiyor."

"Ah, evet, ablam söylemişti ama sanırım gelirken evden getirmemiz gerekiyordu."

"Doğru ama eğer getirmeyi unuttuysanız patikadan bir tane alabilirsiniz, sonuçta evinize giden patikadan aldınız sayılır."

Amaia öne doğru eğildi ve patikadan bir çakıl taşı aldı, taştan masaya gidip taşı masanın üzerine koyarken masanın üzerinde ne kadar çok taş olduğunu görüp şaşırdı.

"Vay canına, bunların hepsini buraya gelen kadınlar mı bıraktı?"

"Öyle görünüyor," dedi güzel kadın.

"İnanılmaz."

"Vadide belirsiz bir dönemden geçiyoruz ve yeni çözümler tükendiğinde insanlar hemen eskilerine geri dönüyorlar."

Amaia, kadının neredeyse birkaç gece önce halasının söylediği sözlerin birebir aynısını kullandığını duyunca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Buralı mısınız?" diye sordu, kadının dış görünüşünü inceleyerek. Kadının üzerinde yeşil ve kahverengi tonlarda ipeğimsi bir elbise ve yosun yeşili bir şal vardı. Amaia'nınki kadar uzun olan altın sarısı gür saçları altın bir taçla geriye atılmıştı.

"Pek değil ama yıllardır buraya gelir giderim çünkü burada bir evim var. Ama çok uzun süre kalmıyorum, oradan oraya geziyorum."

"Benim adım Amaia," dedi, kadına elini uzatarak.

"Ben Maya," dedi kadın Amaia'nın elini, yüzük ve şıkır şıkır bileziklerle dolu yumuşacık elinin arasına alarak. "Ama siz buralısınız herhalde, öyle değil mi?"

"Ben Pamplona'da yaşıyorum, buraya iş için geldim," diye kaçamak bir cevap verdi.

Maya yüzünde tuhaf denebilecek, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bence buralısınız."

"O kadar belli oluyor mu?"

Kadın bakışlarını tekrar vadiye çevirdi.

"Burası benim en sevdiğim yerlerden biri, ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri ama son zamanlarda buralarda hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi."

"Cinayetlerden mi bahsediyorsunuz?"

Kadın doğrudan cevap vermeden konuşmaya devam etti, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Bu bölgeden sık sık geçerim ve çok tuhaf şeyler gördüm."

Amaia'nın merakı bir anda artmıştı.

"Ne gibi şeyler mesela?"

"Mesela, dün ben buradayken aşağıda, nehrin kenarındaki küçük mağaralardan birine giren bir adam gördüm, kısa bir süre orada kaldı ve sonra çıktı," dedi sık bitki örtüsünü işaret ederek. "İçeri girerken yanında ağır bir yük vardı ama çıktığında yoktu."

"Bu size tuhaf bir hareket gibi mi geldi?"

"Adam halinden memnun gibi görünüyordu."

Tuhaf bir sıfat, diye düşündü Amaia.

"Nasıl görünüyordu?"

"Buradan pek göremedim."

"Ama sizce genç bir adam mıydı? Yüzünü görebildiniz mi?"

"Genç bir adam gibi hareket ediyordu ama kapüşondan başını hiç göremedim. Dışarı çıkınca arkasına baktı ama ben tek gözden başka bir şey göremedim."

Amaia şaşkın şaşkın kadına baktı.

"Yüzünün bir kısmını mı gördünüz?"

Kadın bir şey söylemedi, sonra tekrar gülümsedi.

"Daha sonra patikadan aşağıya indi ve arabasına binip gitti."

"Arabayı buradan görmüş olamazsınız."

"Hayır ama arabanın motorunun çalıştığını ve uzaklaştığını net olarak duydum."

Amaia patikaya doğru yürüdü.

"Buradan mağaraya gidiliyor mu?"

"Maalesef hayır, doğrusunu söylemek gerekirse mağarayı hemen bulmak kolay değil. Yoldan çıkmanız gerekiyor, sonra ağaçların arasından şuraya, gördünüz mü?" dedi bir yeri işaret ederek, "sonra da orman bitkilerinin arasından yürümeniz gerekiyor çünkü eski patika gizlenmiş durumda... Mağara da dört yüz kilometre ileride, kayalıkların arkasında."

"Buraları çok iyi biliyor gibisiniz."

"Elbette, dediğim gibi, buralara sık sık gelirim."

"Adak adamak için mi?"

"Hayır," dedi kadın, tekrar gülümseyerek.

Sert rüzgâr kadının saçlarını havalandırınca altın gibi gözüken uzun küpeleri ortaya çıktı. Amaia kadının dağ başı için tuhaf bir kıyafet seçtiğini düşündü, kadının ipek elbisesinin eteklerinin altından çıkan Roma tarzı sandaletlerini görünce bu düşüncesinden daha da emin oldu. Kadın kayanın üzerindeki taşlara, hepsi değerli birer taşmış gibi dikkatle bakıyordu, yüzünde gizemli bir ifade vardı.

Amaia bir anda kendini huzursuz hissetti, sanki ona ayrılan süre dolmuş ve artık gitmesi gerekiyormuş gibi.

"Şey, artık aşağıya inmem lazım... Geliyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi kadın Amaia'ya bakmadan. "Ben biraz daha kalacağım."

Amaia patikaya doğru yöneldi ve birkaç adım attıktan sonra vedalaşmak için arkasını döndü. Ama kadın orada değildi. Durdu, birkaç saniye önce kadının durduğu yere çevirdi gözlerini.

"Maya?" diye seslendi.

Kadının herhangi bir yöne gitmiş olması imkânsızdı, mağara ağzına doğru gitmiş veya Amaia görmeden veya bileziklerinin şıngırtısını duymadan yanından geçmiş olamazdı.

"Maya?" dedi tekrar. Mağaraya doğru bir adım attı, kadını bulmaya kararlıydı ama rüzgâr şiddetini artırınca ve içi hafifçe ürperince durdu. Tekrar patikaya yöneldi ve neredeyse koşarcasına Ros ve James'in yanına gitti.

"Çok solgun görünüyorsun... Hayalet mi gördün?" dedi Ros şakayla karışık.

"Benimle gel, James," dedi Amaia ablasının dalga geçmesine aldırmadan.

James telaşlanarak ayağa kalktı.

"Ne oldu?"

"Yukarıda bir kadın vardı ama sonra bir anda kayboldu."

Daha fazla açıklama yapmadan, James'in sorularını yanıtlamadan patikadaki çalılıkları iterek yukarı çıkmaya başladı, orman bitkilerine sürtünerek geçerken bir yandan da Maya'nın aşağıya inmiş olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Yukarı çıktıklarında Amaia büyük kaya parçalarının yanına gidip kadının kendini uçurumdan atıp atmadığına baktı. Ayaklarının dibinde, karaçalılarla ve sivri kayalarla kaplı, yokuş aşağı inen bir patika vardı. Kadının aşağıya düşmediğinden emindi. Mağaranın ağzına kadar yürüdü ve eğilip içine baktı. İçeriden çok yoğun bir toprak ve metale benzer bir koku geliyordu. İçeriye yıllardır kimsenin girmediği çok belli oluyordu.

"Burada kimse yok, Amaia."

"Ama bir kadın vardı. Biraz konuştuk, sonra ben arkamı döndüğümde gitmişti."

"Burada başka yol yok," dedi James çevresine bakarak. "Eğer gittiyse buradan gitmiş olmalı."

Taş masanın üzerindeki taşlar, kendi koyduğu da dahil olmak üzere ortadan kaybolmuştu.

Patikaya çıkıp Ros'un onları beklediği yere indiler.

"Amaia, kadın eğer buradan inmiş olsaydı Ros ve ben onu görürdük."

"Nasıl görünüyordu?" diye sordu ablası.

"Otuzlu yaşlarda sarışın, güzel bir kadındı; uzun bir elbise giymişti ve üzerinde gri yün bir şal ve bir sürü altın takı vardı."

"Bir tek, kadının yalınayak olduğunu söylemediğin kaldı."

"Neredeyse öyleydi, ayağında Roma stili sandaletler vardı."

James kadına şaşkınlıkla baktı.

"Ama hava sekiz derece, bu havada kim sandalet giyer?"

"Öyle değil mi? Zaten çok tuhaf görünüyordu ama bir yandan çok da şıktı."

"Üzerindeki kıyafet yeşil miydi?"

"Evet."

"Ve altın takıları vardı. Adını söyledi mi?"

"Adının Maya olduğunu söyledi, buraya çok sık geliyormuş çünkü evi yakınlardaymış."

Ros elini ağzına götürüp gözlerini kardeşine dikti.

"Ne oldu?" diye sordu Amaia.

"Efsaneye göre bu kayadaki çatlağın içindeki mağara, Mari'nin yaşadığı yerlerden biri ve Aia'dan Elizondo'ya, Elizondo'dan Amboto'ya fırtınanın ortasında havada uçarak gelip gidiyor."

Amaia yüzünde kibirli bir ifadeyle patikaya baktı.

"Duyduğum saçmalıklar yetti artık... Yoksa kapısının önünde gerçekten de tanrıça Mari'yle konuşmuş olabilir miyim?"

"Maya, Mari'nin isimlerinden biri, ukala."

Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve yavaş yavaş kararak eskimiş bir bakır rengine döndü. Yakınlarda bir yerlerde gök gürledikten sonra yağmur yağmaya başladı.

40

Perde gibi inen şiddetli yağmur sokağı bir uçtan bir uca yıkıyordu, sanki biri dev bir çiçek sulama kabını rastgele gökte gezdiriyor, kötü ruhları ya da anıları yıkayıp hepsinden kurtulmak istiyordu. Nehrin yüzeyi, sanki binlerce küçük balık aynı anda yüzeye çıkmaya karar vermişçesine dalgalıydı. Hem köprülerdeki hem de evlerin dış cephelerindeki taşlar su içinde kalmıştı, yüzeyden seken sular yerde küçük su birikintileri oluşturup tekrar nehre doğru bir yol çiziyor ve nehrin yapay duvarlarından aşağıya akıyordu.

Flora'nın arabası halalarının evinin karşısına park edilmişti.

"Ablanız gelmiş bile," dedi James, arabanın arkasına park ederken.

"Víctor da gelmiş," diye ekledi Ros, sarı güderi benzeri bir bezle hızlı hızlı gümüş gri motosikletini kurulayan eniştesinin olduğu evin girişindeki kemere doğru bakarak.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Amaia. Ros şaşkın şaşkın kardeşine baktı ama bir şey söylemedi.

Arabadan indiler ve Víctor'ın motosikletini park ettiği girişe doğru koşturarak yürüdüler, birbirlerine sarılıp öpüştüler.

"Bu ne sürpriz böyle, Víctor! Halam senin de geleceğini söylememişti," dedi Amaia.

"Çünkü o da bilmiyordu. Ablan bu sabah beni arayıp davet etti, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi ben de sevinçle kabul ettim."

"Biz de geldiğin için sevinçliyiz, Víctor," dedi Ros ve Amaia'ya bakarak eniştesine sıkıca sarıldı, arabada yaptığı yoruma hâlâ inanamıyordu.

"Çok güzelmiş," dedi James hayran hayran motosiklete bakarak, "bunlardan birini görmeyeli yıllar oluyor."

"Lube bu, LBM, ismini yaratıcısının isminin baş harflerinden almış. İki zamanlı 99cc motoru ve üç vitesi var," dedi Víctor, motosikletinden neşeyle bahsediyordu. "Yeni bitirdim bunu, restore etmem çok zaman aldı çünkü parçalarından bazıları eksikti, onları bulmam tam bir macera oldu."

"Lube motosikletler Biscay'da yapılıyordu, değil mi?"

"Evet, fabrika kırklarda Barakaldo, Lutxana'da açıldı ve 67'de kapandı. Yazık oldu çünkü gerçekten çok güzel motosiklet yapıyorlardı."

"Harika bir şey bu," dedi Amaia, "bana İkinci Dünya Savaşı'ndaki motosikletleri hatırlatıyor."

"Yani, o dönemde herkes bu tasarımın etkisinde kalmış tabii ama aslında burada tam da tersi olmuş dersem şaşırır mısın? Lube'un tasarımcısının prototipleri yıllar öncesine dayanıyor ve savaştan önce Alman fabrikalarında bağlantıları olduğu biliniyor..."

"Vay canına, Víctor! Bu konunun uzmanı gibisin, bence ya ders ver ya da bu konuyla ilgili bir şeyler yaz."

"Eğer ilgilenen birileri olsaydı yapardım tabii."

"Olacağına eminim..."

"İçeri girelim mi?" dedi Ros kapının kilidini açarak.

"Çok iyi fikir, ablanız sabırsızlanmaya başlamıştır bile. Bu motosiklet işinin çok saçma olduğunu düşünüyor, biliyorsunuz."

"Bu onun sorunu, Víctor. Flora'nın ne dediğini bu kadar umursama bence."

"Doğru," dedi adam suratını asarak, "sanki çok kolay da."

Yeni yağmaya başlayan yağmur şiddetlenmiş, gümbür gümbür yağarak adeta sokağı dövüyordu ama bu durum evin içerisindeki sıcaklığı çok daha cazip kılmıştı. Mutfaktaki rostonun kokusu tüm eve yayıldığı için içeriye giren herkesin iştahı bir anda kabardı. Flora elinde kehribar bir sıvı olan bir bardakla mutfaktan çıktı.

"Neyse, sonunda gelebildiniz, biz de sizsiz yemeğe başlasak mı diye konuşuyorduk," dedi Flora onları selamlar gibi. Halası da ellerini küçük bordo bir havluya kurulayarak hemen peşinden mutfaktan çıktı. Hepsini teker teker öptü. Amaia, Engrasi'nin şefkatli hareketlerinden korunmak ister gibi birkaç adım geri giden Flora'nın yüzündeki ifadeyi fark etti. Evet evet, diye düşündü, Tanrı korusun, ya yanlışlıkla birini falan öpersen? Ros, Flora'nın yanına oturmamak için elinden geleni yapıp kapıya en yakın sandalyeye oturdu.

"İyi vakit geçirdiniz mi? Mağaraya kadar çıkabildiniz mi?" diye sordu Engrasi.

"Evet, çok güzel bir yürüyüş oldu ama mağaraya kadar sadece Amaia gidebildi. Ben aşağıda bekledim. Bileğimi burktum ama ciddi bir şey yok," dedi Ros, bakmak için bileğine doğru eğilen halasına. "Amaia yukarıya kadar çıktı, adağını adadı ve Mari'yi gördü."

Halaları gülümseyerek Amaia'ya döndü.

"Neler olduğunu anlatır mısın?"

Flora'nın yüzündeki küçümseyici ifade Amaia'nın gözünden kaçmadı. Derin bir iç çekti, kendini çok huzursuz hissediyordu.

"Şey, mağaranın girişine kadar çıktım, orada bir kadın vardı," dedi Ros'a bakarak, "kadın" kelimesini bilerek cümlenin en sonunda kullanmıştı. "Kadınla biraz sohbet ettik. Hepsi bu."

"Kadının üzerinde yeşil bir kıyafet varmış ve Amaia'ya evinin yakınlarda olduğunu söylemiş ve Amaia aşağıya inmek için patikaya doğru yönelince kadın ortadan kaybolmuş."

Halası yüzünde herkesin görebileceği bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bu iş tamam o zaman."

"Engrasi hala..." diye ona karşı çıkacak oldu Amaia.

"Halk masalları konusu bittiyse rosto bozulmadan yemeğe başlasak diyorum," dedi Flora ve masada doldurduğu yuvarlak şarap kadehlerini herkese teker teker uzatmaya başladı. Ros'un kadehini uzanarak alması gerekti, Víctor'a da bilerek şarap vermedi.

"Víctor, mutfağa git," dedi Engrasi hala Víctor'a dönerek, "buzdolabında her şey var, ne içmek istersen al."

"Sana bir şey ikram edemediğim için kusuruma bakma, Víctor," diye özür diledi Flora, "ama herkesin aksine burası benim evim değil."

"Saçma sapan konuşma, Flora. Benim evim yeğenlerimin de evidir. Bütün yeğenlerimin," dedi halaları üstüne basa basa, "burası senin de evin."

"Teşekkürler, hala," diye cevap verdi Flora, "ama burada ne kadar istendiğimden emin olamıyorum."

Halaları bir iç çekip konuşmaya başladı.

"Ben hayatta olduğum sürece hepinizi burada görmekten memnuniyet duyarım çünkü sonuçta burası benim evim ve evimde kimi ağırlayıp kimi ağırlamayacağıma ben karar veririm. Benim size herhangi bir şekilde düşmanca bir tavır takındığıma şahit olmamışsınızdır. Bazen Flora, bu hoş karşılamama gibi hissedilen durum ev sahibinden kaynaklanmaz ama misafir kendini fazlalıkmış gibi hissedebilir."

Flora şarabından büyük bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi.

Masaya oturdular ve halalarının harika aşçılığına, kuzu rostoya, kızarmış patateslere ve soslu biberlere övgüler yağdırmaya başladılar. Yemeğin büyük bir kısmında sohbeti sürdüren James ve Víctor oldu ve bu sohbetin Víctor'ın motosikletlerine odaklanmış olması Amaia'yı sevindirirken Flora'yı gözle görülür bir şekilde canından bezdirdi.

"Zamanının büyük bir kısmını motor restorasyonuna ayırıyor olmak sanatsal bir çaba gibi geliyor bana."

"Yani," dedi Víctor gururu okşanmış olarak, "bütün o kir pasın içinde hassas bir restorasyon işi değil de daha çok tamir becerisi yatıyor gibi geliyor bana, özellikle de motosikleti ilk aldığın zaman. Buraya gelirken sürdüğüm Lube'u, Bermeo'daki küçük bir toprak sahibinden almıştım. Motosiklet otuz yıldan uzun süre boyunca bir barakada kapalı durmuş, üzerinde yüzden fazla hayvan pisliği vardı, en az."

"Víctor," dedi Flora sitem eder gibi.

Diğerleri güldüler, James devam etmesi konusunda onu teşvik etmeye çalıştı.

"Ama motosikleti eve getirir getirmez parçalarına ayırıp temizlemişsindir ve eminim işin bu kısmından çok zevk almışsındır."

"Evet, doğru ama işin en kolay kısmı bu zaten. Asıl zaman alan, kayıp ya da tamir edilmesi imkânsız olan parçaların bulunması, en çok da artık olmayan parçaların restore edilme kısmı, bunları bazen ben kendi ellerimle yapmak zorunda kalıyorum."

"En çok uğraştıran hangi parça?" diye sordu Amaia enişteşini daha fazla konuşturmak için.

Víctor bir süre düşündü. Bu arada Flora sıkıntıdan iç çekmeye devam ediyordu ama masadaki hiç kimsenin umurunda değildi.

"Bunda düşünecek bir şey yok, en çok uğraştıran şey benzin depolarını restore etmek. Eskiden deponun içinde az da olsa benzin bırakmak normal sayılıyordu ama yıllar geçtikçe deposun içi oksitlenmeye başlıyor çünkü eskiden şimdiki gibi paslanmaz çelik değil teneke levhalar kullanıyordu. Sonuç olarak zaman

içinde bu levha yok oluyor, metal oksitlenirken dökülüp benzin deposunun dibinde birikiyor. Artık bu tip depolar kullanılmadığı için bildiğin her türlü numarayı uygulayarak depoları temizlemen ve içlerini tamir etmen gerekiyor."

Flora ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı.

"Sen zahmet etme, hala," dedi bir elini Engrasi'nin omzuna koyarak, "bu sohbet çok ilgimi çekmiyor açıkçası, gelirken de tatlıyı getiririm."

Flora mutfağa gittiğinde, "Ablanız o harika tatlılarından birini yaptı," dedi Engrasi hala, ayağa kalkan Ros'a oturmasını işaret ederek.

Víctor bir anda sessizleşmişti, sanki dünyadaki bütün soruların cevapları onda saklıymış gibi elindeki boş bardağa bakıyordu. Flora elinde, peçeteyle kaplı bir tepsiyle geri geldi. Herkesin tabaklarını ve çatal bıçaklarını dağıttıktan sonra büyük bir törenle tatlının üstünü açtı. On iki küçük kurabiyenin tatlı ve yağlı kokusu masadakilerin burunlarına doldu. Masadakiler hayranlıklarını belirten sözler ederken Amaia eliyle ağzını kapatıp kendisine zevkle gülümseyen ablasına şaşkınlıkla baktı.

"*Txantxigorri*, bunlara bayılıyorum," dedi James neşeyle, bir tane alırken.

Amaia içinde kabaran öfkeyle ve olanlara inanamayarak ablasını saçlarından tutup tabaktaki her bir kurabiyeyi zorla yedirmemek için kendini zor tutuyordu. Ağzını açmadan başını önüne eğdi ve içindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Flora hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi küstahça konuşmaya devam ederken Amaia onun zalim ve dikkatli bakışlarla kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Ablasının neredeyse durumdan zevk alıyormuş gibi hali Amaia'yı her zaman çok korkutmuştu. Annesi de ona aynı buna benzer bir bakışla bakmıştı hep.

"Sen yemeyecek misin, Amaia?" diye sordu Flora tatlı bir sesle.

"Hayır, ben aç değilim."

"Bu kurabiyeler için bile mi yer yok midende?" dedi şakayla karışık. "Sakın beni hayal kırıklığına uğratayım deme bak, bir parça ye," dedi *txantxigorri*'lerden birini Amaia'nın tabağına koyarak.

Amaia tabağındaki kurabiyeye baktı, kızların cesetlerinden yayılan bu yağlı kokuyu düşünmekten alıkoyamıyordu kendini.

"Lütfen kusuruma bakma, Flora. Son zamanlarda bazı şeyler gerçekten de midemi bulandırıyor," dedi ve gözlerini ablasına dikti.

"Kim bilir, belki de hamilesindir," dedi Flora kadını daha da zorlayarak. "Engrasi hala bebek yapmaya çalıştığınızı söyledi."

"Tanrı aşkına, Flora," dedi Engrasi, sitem eder gibi. "Kusura bakma, Amaia, konusu açılınca söyledim." Elini Amaia'nın elinin üzerine koydu.

"Önemli değil, Engrasi hala," dedi Amaia.

"Bu kadar duyarsız olma, Flora. Amaia son birkaç gündür korkunç şeylerle uğraşıyor," diye araya girdi Víctor. "İşi gerçekten de çok zor, ben yemek yiyebilmesine bile şaşırıyorum."

Amaia, Flora'nın kocasına nasıl baktığını fark etti. Şaşırmıştı herhalde, herkesin ortasında onunla zıtlaşmaya cesaret ettiği için.

"Johana'nın babasının tutukladığını okudum," dedi Víctor kibarca. "Bu cinayetler artık biter umarım."

"Ne kadar güzel olurdu," dedi Amaia, "ama ne yazık ki elimizde adamın kızını öldürdüğüne dair kanıtlarımız olsa da diğer cinayetleri onun işlemediği çok açık."

"Neyse, ben yine de o pisliği yakalamanıza seviniyorum. Karısını tanıyorum, kızını sima olarak tanıyorum ama insanın o kadar tatlı bir kıza zarar verebilmesi için canavar olması gerekir. O herif tam bir pislik ve umarım hapishanede cezasını çeker."

"Pislik diyorsun, öyle mi?" diye araya girdi Flora. "Peki ya kızlara ne diyorsun? Sonuçta onlar da aranmıyor mu?"

"Sen ne demek istiyorsun?" diye kadının sözünü kesti Ros sinirli bir sesle, bütün yemek boyunca ilk defa direkt ablasına hitap ediyordu.

"Ne mi demek istiyorum? O kızların orospu olduklarını söylüyorum; böylelerinin nasıl giyindiklerini, nasıl konuştuklarını, nasıl davrandıklarını görmekten gına geldi. Aynı orospu gibiler, oğlanlarla nasıl kırıştırdıklarını görmekten utanıyorum. Yemin ederim bazen meydandan geçerken onları birer şıllık gibi oğlanların kucağında oturduklarını görünce bu şekilde öldürülmüş olmaları bana hiç şaşırtıcı gelmiyor."

"Flora, çok acımasız şeyler söylüyorsun. Bu genç kızları öldüren kişiyi haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun gerçekten?" dedi halası sert bir sesle.

"Haklı çıkarmaya çalışmıyorum ama bunlar gece saat onda eve dönen akıllı uslu kızlar olsaydı bunların hiçbiri gelmezdi başlarına ve bu şekilde erkekleri kışkırtmaya devam ederlerse bunu hak ederler demek istemiyorum tabii ama aranıyorlar diyorum."

"Nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun inan bilmiyorum, Flora," dedi Amaia kulaklarına inanamayarak.

"Benim fikrim bu, öldükleri için azize mertebesine erişmiyorlar sonuçta. İstediğim gibi düşünme hakkına sahibim herhalde, öyle değil mi?"

"Kızını öldüren adam pisliğin teki," dedi Víctor, "yaptığı şeyin gerekçesi, açıklaması olamaz."

Herkes Víctor'a dönmüştü, bu kadar kesin bir şekilde konuşmasına şaşırmışlardı ama en çok şaşıran Flora'ydı.

Amaia bu fırsatı kaçırmadı.

"Flora, Johana babası, yani üvey babası tarafından tecavüz edilip öldürüldü. Notları iyi, düzgün giyinen ve saat on demeden eve dönen bir kızdı. Onu koruması gereken biri ona zarar verdi. Bu, durumu çok daha anlaşılmaz, çok daha korkunç kılıyor. Çünkü seni koruması gereken birinin sana zarar vermesi çok korkutucu bir şey."

"Hah!" dedi Flora yüksek sesle ve zoraki bir gülümsemeyle, "yine başlıyoruz! Neden olmasın? Televizyonlardaki boktan dizilerde eksik olmayan travmatik olayları ortaya dökmenin vakti

geldi demek. Beni koruması gereken insan bana zarar verdi," dedi Flora çocuk gibi konuşarak. "Ne? Zavallı Amaia, travma yaşayan çocuk. Dur bak, ben sana bir şey söyleyeyim mi küçük kardeşim, sen de onu koruman gerektiğinde korumadın ama."

"Sen kimden bahsediyorsun?" diye sordu James, karısının elini tutarak.

"Annemizden bahsediyorum."

Gitgide artan gerilimi fark eden Ros başını sağa sola salladı.

"Evet, zayıf ve yaşlı annemizden bahsediyorum, çok hasta, hayatında bir kez sinir krizi geçirmiş bir kadından. Sadece bir kez ve o da bütün aile tarafından lanetlenmesi için yeterli oldu," dedi Flora, üzüntülü bir sesle.

Amaia cevap vermeden önce ablasına dikkatle baktı.

"Bu doğru değil, Flora. *Ama* hayatını normal bir şekilde sürdürdü, değişen benim hayatımdı."

"Buraya gelip halamla yaşamak zorunda kaldın diye mi? Bu senin işine geldi zaten, hep istediğin şey bu değil miydi? Kendi yoluna gitmek, asla fırında çalışmamak. Senin de çok işine geldi ve *Ama*'nın yaptığı bir hataydı, tek seferlik bir hata, bir kaza..."

Amaia elini James'in elinden çekip yüzüne götürdü ve yüzünü kapadı. Parmaklarının arasından nefes alıp vererek sessizce konuştu: "Kaza değildi, Flora. Beni öldürmeye çalıştı."

"Hep abartıyorsun. Annem bana anlattı. Sana tokat atmış, sen de hamur teknesine düşmüşsün."

"Kafama demir merdaneyle vurdu," dedi Amaia elini yüzünden çekmeden. Çektiği acı sesine yansıyordu ve sesi her an duyulmaz olacakmışçasına titriyordu. "Kendimi savunmak için kaldırdığım elimin parmakları kırılana kadar kafama vurmaya devam etti, ben yere düştüğümde de vurmaya devam etti."

"Yalancı!" diye haykırdı Flora, ayağa kalkarak. "Yalancısın sen."

"Yerine otur, Flora," diye emretti Engrasi sert bir sesle.

Flora gözlerini Amaia'dan ayırmadan yerine oturdu, Amaia ellerini yüzünden çekmemişti.

"Şimdi beni dinle," dedi halaları. "Kız kardeşin yalan söylemiyor, o gece Amaia'yı muayene eden Doktor Manuel Martínez annenin de doktoru. Amaia'nın eve geri dönmemesinin daha iyi olacağını söyleyen oydu. Annenin Amaia'ya sadece bir kez vurduğu doğru ama kızı neredeyse öldürüyordu. Amaia o olaydan sonraki ayları hiç dışarı çıkmadan evde kapalı geçirdi, kafasındaki yaralar iyileşene kadar, saçları yaraları kapayana kadar evden çıkmadı."

"Buna inanmıyorum, Amaia'ya tokat attı sadece, Amaia da küçük olduğu için düştü, düşerken yaralandı. Annem her annenin yapacağı gibi kızına tokat attı ve o zamanlar tokat atmak sıradan bir olaydı. Ama sen..." Amaia'ya bakıp kızı küçümsercesine dudaklarını büzdü, "sen çok acımasızdın, onunla hiç ilgilenmedin, fırsatın varken bile. Sen de tıpkı o kızın babası gibisin, durumdan faydalanıp suiistimale başvurmuşsun."

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" diye bağırdı Amaia elini gözyaşları içinde kalmış yüzünden çekerek.

"Diyorum ki hastanedeki olay olduğunda yardım edebilirdim."

Amaia içinde yeniden kaynamaya başlayan öfkeyi bastırmaya çalışırken sesi o kadar kısık çıkıyordu ki zar zor duyuluyordu.

"Hayır, ona ben yardım edemezdim, hiç kimse edemezdi ama ben hiç edemezdim."

"En azından onu görmeye gidebilirdin," diye sitem etti Flora.

"Beni öldürmek istiyor, Flora," diye haykırdı Amaia.

James araya girmek için ayağa kalktı ve Amaia'ya arkadan sarıldı.

"Flora, bu konuyu artık kapatsak diyorum. Bu, Amaia için çok zor bir mesele ve ben neden uzatmakta bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum. Ben neler olduğunu biliyorum ve annen şu anda hapishanede veya akıl hastanesinde olmadığı için çok şanslı bence. Gerçi bu onun için en iyi şey olurdu, Amaia için de en iyi şey bu olurdu kesinlikle, küçük bir kızken annesinin onu öldürmek

istemesinin yükünü omuzlarında taşımak zorunda kaldığı için. Yalan söyleyerek bu durumu saklamak zorunda kalmış, kendi evini terk etmek zorunda kalmış, sanki başına gelen dehşet verici olay onun suçuymuş gibi. Annenin başına gelenler çok üzücü, hastalandığında eve dönemediği için çok üzgünüm ama hastanede ölmüş olması Amaia'nın suçu değil."

Flora şok içinde James'e baktı.

"Ölmüş olması mı? Amaia sana böyle mi dedi?" dedi Flora ve öfkeyle Amaia'ya döndü. "Hangi cüretle ona annemizin öldüğünü söylersin?"

James, Amaia'ya döndü; yaşadığı kafa karışıklığı açıkça belli oluyordu.

"Yani, ben böyle olduğunu sanıyordum. Açıkçası bana öldüğünü söylemedi, ben böyle bir çıkarımda bulundum. Hastanede olanları daha dün öğrendim, durumunun kötü olduğunu söylediğinde ben de şey sandım..."

Artık daha sakinleşmiş olan Amaia açıklama yapmaya kaldığı yerden devam etti:

"Son ziyaretimde, annem katatonik bir durumdaydı, bu durum birkaç gün boyunca sürdü ama bir sabah, hemşirelerden biri ateşini ölçmek için üzerine eğilince yatakta doğrulup kadını saçlarından tutmuş ve boynunu ısırıp derisini koparmış çiğnemiş ve yutmuş. Diğer hemşire geldiğinde ilk hemşireyi yerde bulmuş, annem de kadının üstündeymiş ve onu yumrukluyormuş, kadının boynundan da annemin ağzından da kan damlıyormuş. Hemşire ciddi şekilde yaralanmış, birkaç kez kan nakli yapılmış, hayatta kalmasının tek sebebi olayın hastanede olması. Şanslıymış ama yine de hayatının geri kalanında boynunda o yarayla gezecek."

Flora gözlerini dikip kız kardeşine tepeden bir bakış attı, dudaklarını birbirine o kadar sıkıca bastırmıştı ki ortaya çıkan çizgiyi baltayla kesmek mümkündü.

"Şanslıydık," diye devam etti Amaia. "Annem mahkeme emriyle bir psikiyatri kliniğine yatırıldı ve teşhis konulmuş bir

hastanın bu şekilde bir tehdit oluşturabileceğini öngöremeyen hastane de suçlu sayıldı."

Flora'nın gözlerinin içine baktı.

"Benim yapabileceğim bir şey yoktu, o aşamada hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, kararı veren hâkimdi."

"Ve sen onunla aynı fikirdeydin," dedi Flora.

"Flora," dedi Amaia sabırla, "bunu yüksek sesle söylemem için çok uzun süre geçmesi ve çok acı çekmem gerekti ama *Ama* beni öldürmek istiyor."

"Of, delisin sen! Sadece bu kadar olsa yine iyi, gerçekten kötüsün."

"*Ama* beni öldürmek istiyor," diye tekrar etti Amaia, sanki bunu tekrar ederse kötülükten korunabilecekmiş gibi.

James elini karısının omzuna koydu.

"Sevgilim, böyle konuşmamalısın, bütün bunlar çok uzun zaman önce yaşandı, artık güvendesin."

"Benden nefret ediyor," diye mırıldandı Amaia, sanki onu hiç duymamış gibi.

"Olanlar bir kazaydı, o kadar," diye tekrar etti Flora inatla.

"Hayır, Flora, kaza falan değildi. Beni öldürmek istedi ve durmasının tek sebebi beni öldürdüğünü düşünmesi ve beni öldürdüğünden emin olduğu için de hamur teknesine gömdü."

Flora yumruğunu masaya vurarak ayağa kalkarken bütün bardaklar tangırdadı.

"Sana lanet olsun, Amaia. Hayatının sonuna kadar lanet olsun."

"Hayatımın geri kalanının geçmişimden farklı olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Amaia bıkkın bir sesle.

Flora, sandalyenin arkasına astığı çantasını aldı ve kapıyı çarparak evden çıkıp gitti. Víctor da özür dileyerek karısının arkasından gitti, endişeli olduğu her halinden belli oluyordu. Onlar çıkıp gittikten sonra herkes sessizce oturmaya devam etti, hepsini içine alan fırtınanın gerilimini azaltacak bir şey söylemeye hiçbiri cesaret edemiyordu.

En sonunda normale dönebilsinler diye çabalayan yine James oldu. Karısına sarıldı.

"Aslında bana bunları daha önce söylemediğin için şu anda sana çok kızgın olmam gerekir. Seni sevdiğimi biliyorsun, Amaia, bunu hiçbir şey değiştiremez, işte tam da bu yüzden neden benimle konuşmadığını anlayamıyorum. Bunun çok acı verici bir süreç olduğunu biliyorum, özellikle de senin için, Amaia. Ama son birkaç günde ailen hakkında öğrendiklerim son beş yılda öğrendiklerimden çok daha fazla, sen de beni anlamalısın."

Engrasi peçetesini dikkatlice katlayarak konuşmaya başladı, "James, bazen insanın acısı o kadar büyüktür ve o kadar derinlere gömülmüştür ki insan onun sonsuza kadar bu şekilde kalacağına inanmak ister, öyle olmasını umar. Bizi ağlatmayan, uğraşmak istemediğimiz acının hayatımızda tekrar tekrar ortaya çıkacak olması gerçeğiyle yüzleşmek istemeyiz. Bu tür bir acı, bizim gerçekliğimizin kumsalına, denizde kaza yapıp batan bir geminin enkazı gibi sürüklenir ve denizdeki dalgaların altında koskoca batık bir geminin yattığını ve bunun parça parça hayatımıza geri döneceğini bize hatırlatmaya devam eder. Sakın sana anlatmadıkları yüzünden karına sitem etme. Bu olayın olduğu geceden sonra karının da bu olayın üzerine bir kez bile düşündüğünü sanmıyorum."

Amaia başını kaldırdı, tek söyleyebildiği, "Çok yorgunum," oldu.

"Buna bir son vermemiz gerek, Amaia," diye yalvardı James, "ve şu an tam zamanı. Bunun çok acı verici olduğunu biliyorum ama belki de ben dışarıdan baktığım için ve bu olaya duygusal bir dahlim olmadığı için senin de farklı bir pencereden bakman gerektiğini düşünüyorum. Olanlar çok korkunç ama eninde sonunda annenin zavallı, dengesiz bir kadın olduğunu kabullenmen gerekecek, onun senden nefret ettiğini sanmıyorum. Akli dengesi yerinde olmayanların en sevdiklerine zarar vermeleri çok sık rastlanan bir durum. Sana vurdu, bu doğru, tıpkı hemşireye

saldırdığı gibi çünkü o sırada bir nöbet geçiriyordu ve dengesini kaybetti ama bunda üzerine alınacağın bir şey yok."

"Hayır, James, var. Saldırdığı hemşirenin uzun, sarı saçları vardı ve benim yaşlarımda bana benzeyen bir kadındı. Diğer hemşire onu bulduğunda annem ona vururken gülerek benim adımı sayıklıyormuş. Ona saldırmasının sebebi kadının ben olduğumu sanmış olması."

41

Telefon rahatsız edici melodisiyle çalıyordu.

"İyi geceler, dedektif."

"Ah, selam Doktor Takchenko," dedi Amaia ayı uzmanını sesinden tanıyarak. "Bu kadar kısa sürede aramanızı beklemiyordum... Kamera kayıtlarına bakabildiniz mi?"

"Evet, baktık," dedi kadın üstünkörü.

"Ve?"

"Dedektif, şu anda Baztán Hotel'deyiz. Huesca'dan yeni döndük, en kısa sürede gelseniz çok iyi olur."

"Döndünüz mü?" Amaia şaşırmıştı.

"Evet, sizinle yüz yüze konuşmak istiyorum."

"Kamera kayıtlarıyla mı ilgili?"

"Evet ama dahası da var. 202 no'lu odadayız." Kadın telefonu kapadı.

Restoran girişine yakın birkaç araba park etmiş olsa da otelin otoparkı bir pazar akşamı için oldukça boş sayılırdı. En son buluştukları kafedeki ışıkların yarısı açıktı, sandalyeler masaların üzerine ters olarak kapatılmıştı ve bir iki kadın yerleri süpürüyordu.

Resepsiyondaki genç kızın yerinde on sekiz yaşlarında, yüzü sivilce dolu bir oğlan vardı. Amaia bu insanların, resepsiyon çalışanlarını nereden bulduklarını merak etti. Ondan önceki kız gibi oğlan da gürültülü bir bilgisayar oyununa dalmıştı. Amaia hiç durmadan merdivenlerin yolunu tuttu, ikinci kata çıktı ve koridora adımını atar atmaz kendini 202 no'lu odanın önünde buldu. Kapıyı çalınca Doktor Takchenko, sanki kapının arkasında durmuş ve gelmesini bekliyormuş gibi onu hemen içeri aldı. Oda güzel ve iyi aydınlatılmıştı. Yatağın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve kahverengi karton kapaklı iki dosya vardı.

"Aramanıza şaşırdım, sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi Amaia sohbeti başlatmak için.

Doktor González dolaşmış kabloları açıp küçük bir masanın üzerine bir bilgisayar yerleştirdikten sonra kadını selamlayıp ona doğru döndü.

"Bunlar geçen cuma günü yedinci gözlem bölgesindeki kayıtlar. Elizondo'ya geldiğimiz gün konuştuğumuz ve bir ayı gördüğünüzü söylediğiniz yer burası. Kameraları, daha fazla alanı kapsamaları ve ağaçların arasındaki doğal yolları görebilsinler diye hep yüksek yerlere kurduğumuz için görüntüler tam olay yerine odaklanmış olmayacak. Burası hayvanların içgüdüsel olarak tercih ettikleri ve genellikle insanların kullanmadıkları yollar."

Kamera kaydını çalıştırdı. Amaia'nın karşısında o muhteşem kayın ormanının bir kesiti duruyordu, birkaç saniye boyunca görüntüde herhangi bir hareket olmadı ama sonra bir anda ekranın alt kısmını işgal eden bir gölge belirdi. Amaia mavi montunu fark etti.

"Bu sizsiniz sanırım," dedi Doktor Takchenko.

"Evet."

Görüntü ekranın bir tarafından diğer tarafına doğru hareket ettikten sonra gözden kayboldu.

"Pekâlâ, bundan sonraki on dakikada hiçbir şey olmuyor, Raúl oraları geçmiş, bu yüzden şimdi bizi ilgilendiren kısma geldik."

Amaia gözlerini tekrar ekrana çevirdi ve gördüğü şey karşısında kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Demek ki hayal görmemişti, demek ki gördüğü stresten kaynaklanan bir halüsinasyon değildi. İşte herhangi bir şüpheye yer vermeyecek şekilde karşısında duruyordu. Antropomorfik yaratık iki buçuk metreden daha uzundu ve başından aşağıya dökülen ve güçlü, belirgin sırtını kaplayan koyu renk saçlarının altında güçlü kas yapısı belli oluyordu. Vücudunun alt kısmı tüylü olduğu için sanki üzerinde hayvan derisinden bir pantolon varmış gibi görünüyordu. Uzun ve becerikli parmaklarıyla bir ağaçtan liken parçaları topluyordu. Bir dakika kadar bunu yapmaya devam ettikten sonra durdu ve o görkemli başını yavaşça kaldırdı. Amaia hayretler içinde kalmıştı. Yüz hatları büyük bir kediye, hatta bir aslana benziyordu. Yüzündeki çizgiler yuvarlak ve belirgindi ve ağız kısmı hayvanlarınkine benzemediği için zeki ve uysal görünüyordu. Yüzünü kaplayan saçlar koyu renkti ve çenesinin altında uzayarak iki tutam halinde karnının ortasına kadar sert bir sakal gibi uzuyordu.

Yaratık başını ağır ağır kaldırdı ve bir an kameraya baktı. Raúl görüntüyü bu noktada dondurunca yaratığın farklı kehribar tonlarından oluşan gözleri tüm ekranı kapladı.

"Gördüğünüz ayı bu mu?"

Amaia ne tepki vereceğini bilmeden ekrana bakıyordu. Kaçamak bir cevap verdi.

"Evet, sanırım, emin değilim."

"Size şu kadarını söyleyeyim, bu bir ayı değil."

"Kesinlikle emin misiniz?"

"Kesinlikle eminiz," dedi Doktor Takchenko, kocasına bakarak. "Dış görünüşü bu şekilde olan bir ayı yok."

"Farklı bir hayvan türü olabilir," dedi Amaia.

"Evet, mitolojik bir tür," diye cevap verdi Raul. "Ben ne olduğunu biliyorum, Doktor Takchenko da öyle. Şimdi siz söyleyin, sizce ne olabilir?"

Amaia bir an tereddüt etti, dilinin ucuna gelen cevabı tarttı. Ayı uzmanları samimi insanlara benziyordu ama söyleyeceği şeyin onlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağını kestiremiyordu.

"Ayı olduğunu sanmıyorum," diye muallak bir cevap verdi Amaia.

"Hâlâ risk almak istemiyorsunuz anlaşılan. O zaman sizin yerinize ben söyleyeyim. Bu bir *basajaun*."

Amaia bir kez daha içini çekti, bacaklarına yansıyan gerginliğin sebep olduğu titremeyi ayı uzmanlarının görmemiş olmalarını umuyordu.

"Tamam," dedi durumu kabullenerek, "bu gördüğümüz yaratığın ne olduğu konusundan bağımsız olarak, asıl soru şu, şimdi ne olacak?"

Doktor Takchenko kocasının yanına gitti ve Amaia'ya baktı.

"Dedektif, Raúl ve ben hayatımızı bilime adadık. Bizim çok önemli bir rolümüz var, araştırma bursu alıyoruz ve çalışmamızın temel amacı doğal dünyayı, özellikle de plantigradları, yani ayak tabanını tamamen yere basarak yürüyenleri korumak oldu hep ve bundan sonra da böyle olacak. Bu kayıtlarda görünen canlı ayı değil. Bir tür hayvan olduğunu da sanmıyorum. Kocam da ben de bunun bir *basajaun* olduğunu düşünüyoruz. Ve kameralarda görünüyor olmasının sebebi de şans ya da sizin deyiminizle bu yaratığın dikkatsizliği değil. Kabul edilmek adına kendisini size ve bize göstermek istemiş olması. Ayrıca endişelenmeyin, ne Raúl'un ne de benim bu keşfimizi kamuyla paylaşmak gibi bir amacımız var. Bu kesinlikle meslek hayatlarımızın sonu olur. Bu kayıtların gerçek olup olmadıkları sorgulanır hemen çünkü şu saatten sonra ormandaki her ağacın dalına bir kamera koysak bile bu yaratığı bir daha yakalayabileceğimizi sanmıyorum. Ayrıca, daha da kötüsü orman, deli gibi *basajaun*'u arayanlarla dolup taşmaya başlar."

"Orijinalini sildik, elimizde sadece bu kopya var," dedi Doktor González, CD sürücüsünü açıp içindeki DVD'yi Amaia'ya uzatarak.

Amaia DVD'yi dikkatlice tutarak aldı.

"Teşekkürler," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Yatağın bir ucunda, gökkuşağı renklerini saçan DVD'yle oturdu kaldı, ne yapacağını bilemiyordu.

"Bir soru daha var," dedi Doktor Takchenko, kadının düşüncelerini bölüp onu daldığı yerden çıkararak.

Amaia ayağa kalktı ve kadının ona uzattığı kahverengi karton kapaklı dosyalardan birini aldı. Dosyanın kapağını açınca içinde un analizinin bir kopyasını buldu.

"Sizin bana verdiğiniz numuneler üzerinde daha derin bir analiz yapacağımı söylemiştim, hatırladınız mı?"

Amaia başını ever der gibi salladı.

"Şey, her bir numune için kütle spektrometresi yaptım. Bu başlangıçta kullanmadığımız bir test çünkü ilk başta eşleşme sağlamak amacıyla numuneleri karşılaştırmak istemiştik, bunun için de DNA amplifikatörünü kullandık. Ama bir eşleşmeye rastlanmadığı için ben bu testi yapmaya karar verdim. Bu test sayesinde numunelerin içindeki mineralleri bütünüyle inceleyerek içlerindeki en ufak bir kalıntıyı bile tespit edebiliyoruz ve her bir numunedeki bütün minerallerin tek tek listesini çıkarabiliyoruz. Beni takip edebiliyor musunuz?" Amaia beklenti dolu gözlerle başını anladım der gibi salladı. "Daha önce de açıkladığım gibi, başlangıçta basit bir eşleşme kurmaya çalıştığımız için bu kadar detaylı bir analiz çok işimize yaramayacaktı."

Amaia sabırsızlanmaya başlamıştı ama sessizce bekledi.

"Bütün numuneleri tekrar analiz ettim, bir tanesinin içinde birçok elementle kısmen uyuşan bir eşleşmeye rastladım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor, söz konusu numunedeki elementler unlardan birinin içinde var ama kurabiyede olmayan başka elementler de var."

"Peki, bunun nasıl bir açıklaması olabilir?"

"Çok basit: Bana getirdiğiniz numunede iki farklı tip un kullanılmış, kurabiyede kullanılan un ve başka bir un daha."

"Peki neden?"

"Muhtemelen kurabiyenin yapıldığı unun konduğu kabın içinde eskiden başka tür bir un vardı ve yeni un konurken kabı tamamen temizleme zahmetine girmediler, böylece un genel anlamda numuneyle eşleşmese de ve diğer unun içindeki elementler miktar olarak neredeyse fark edilmeyecek kadar az da olsa yine de var. Ve kromatograf bunlardan hiçbirini kaçırmaz."

Amaia grafiklerin olduğu sayfaları çevirmeye başladı, renkli sütunlar bir araya gelip rastgele şekiller oluşturmuştu.

"Hangisi?" diye sordu Amaia telaşla.

Doktor Takchenko kadının yanına geldi, raporu aldı ve pürdikkat sayfalara baktı.

"Şuradaki, sayfa 11."

Amaia mükemmel bir şekilde çizilmiş grafiği incelerken bir anda şaşkına döndü ve yatağa yığılıp kaldı. On bir numaralı numune. Salazar'ın S'si.

Amaia otelden çıkarken yağmur tekrar yağmaya başlamıştı. Koşarak arabaya gitmeyi düşündü ama moral bozukluğu ve zihnine hızla doluşan fikirler yüzünden otoparka ağır ağır yürümüş, saçlarıyla kıyafetleri yağmurda sırılsıklam olmuştu. Parçası olduğu bu saf vaftiz töreninin, içindeki fokur fokur kaynayan karmaşayı ve şaşkınlığı silip süpürmesini umuyordu. Arabasına vardığında yağmurda duran bir siluet dikkatini çekti. Lube'un farlarını ve deri ceketi başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı.

"Víctor? Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu kadın.

Eniştesi ona baktı. Acıdan kıvranıyor gibi görünüyordu. Yağmura rağmen Amaia adamın yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu.

"Víctor," dedi tekrar, "sen?.."

"Bana bunu neden yapıyor, Amaia? Ablan bana bunu neden yapıyor?"

Amaia restoranın içine bakınca ablasını gördü. Flora, Fermín Montes'in anlattığı bir şeye gülüyordu. Adam ona doğru eğilip onu dudaklarından öptü. Flora gülümsedi.

"Neden?" dedi Víctor tekrar, üzüntüyle.

"Çünkü salağın teki," dedi Amaia, gözlerini camdan ayırmadan. "Ve de orospunun önde gideni."

Víctor sızlanır gibi oldu, sanki baldızının sözleriyle karşısında dipsiz bir çukur açılmıştı.

"Dün geceyi birlikte geçirdik ve bu sabah arayıp beni sizlerle yemeğe davet etti. Ben de artık aramız düzelmeye başladı diye düşünmüştüm ama şu yaptığına bir bak. Ben onun için her şeyi göze alıyorum. Her şeyi. Sırf benimle mutlu olsun diye. Neden, Amaia? Flora ne istiyor?"

"Zarar vermek istiyor, Víctor, zarar vermek istiyor çünkü o çok kötü biri. Tıpkı *Ama* gibi. O kalpsiz, çıkarcı cadının teki."

Víctor artık daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı, sanki yere düşecekmiş gibi iki büklüm oldu. Amaia onu böyle görünce içinde derin bir üzüntü hissetti. Víctor iyi bir koca değildi. Ama kötü de değildi. Ablasının despotluğunun ağırlığı altında çürümeye yüz tutmuş bir sarhoştu. Amaia ona doğru bir adım yaklaşıp adama sarıldı, burnuna nemli deri ceketinin tıraş losyonuyla karışık kokusu geldi.

O şekilde, yağmurun altında birbirlerine sarılarak birkaç dakika boyunca kaldılar ve Amaia, Víctor'ın hıçkıra hıçkıra ağlamasını dinledi ve düşüncelerine hâkim olmaya çalışarak Fermín'e gülümseyen ablasını izledi. Zihni son sürat çalışarak bilim insanlarının Huesca'dan getirdikleri bilgileri işliyordu. Zihninde dönüp duran bu düşünceler ciddi bir migren atağına dönüşmek üzereydi.

"Hadi gidelim buradan, Víctor," dedi Amaia, eniştesinin biraz da olsa itiraz edeceğini düşünerek. Ama adam uysal bir şekilde onun sözünü dinledi. "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu, arabasını işaret ederek.

"Hayır, teşekkür ederim, motosikletimi burada bırakamam ama iyiyim," diye mırıldandı gözlerini silerek. "Endişelenme."

Amaia endişeyle ona baktı. Şu andaki durumuna bakılacak olursa her türlü saçmalığı yapabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Bir yerlere gidip biraz dertleşelim ister misin?"

"Sağ ol, Amaia, ama eve gitsem iyi olur, sıcak bir duş alıp yatacağım. Bence sen de aynısını yap," diye ekledi, gülümsemeye çalışarak. "Benim yüzümden nezle olmanı istemem."

Kaskını taktı, eldivenlerini giydi ve baldızını öpmek için eğilirken bir yandan da nazikçe elini sıktı. Sonra motosikleti çalıştırdı ve otoparktan çıkıp Elizondo'ya doğru yola koyuldu.

Amaia birkaç saniye daha olduğu yerde kaldı ve Víctor'ı düşünerek restoranın sıcak altın rengi ışığı altında Montes'le akşam yemeği yiyen ablasını izledi. Sırılsıklam olmuş montunu çıkarıp arabanın içine fırlattıktan sonra arabaya bindi ve bir numara çevirdi.

"Ros... Rosaura."

"Amaia, ne oldu?"

"Dinle beni, Ros. Çok önemli bir şey var."

"Dinliyorum."

"Sen hâlâ eskiden yaptığın gibi evde kullanmak için fırından eve un getiriyor musun?"

"Elbette, her zaman yaptığım şey."

"Tamam, şimdi iyice düşün, en son ne zaman fırından eve un getirdin?"

"Bir aydan fazla olmuştur sanırım, orada çalışmayı bırakmadan önce getirmiştim."

"Tamam, benim için bir iyilik yapmanı istiyorum senden. Şimdi Jonan Etxaide'yi Engrasi halanın evine yollayacağım. Seni alıp evine götürecek ve senin mutfağındaki undan numune alacak. Sen içeri girmek istemiyorsan bile bırak Jonan girsin, ona güvenebilirsin."

"Tamam," dedi Ros, ciddi bir sesle.

"Bir şey daha var, fırından senden başka un alan kim vardır?"

"Kim mi? Yani, sonuçta orada çalışan herkes alabilir ama... Amaia, neler oluyor? Un hırsızlığıyla ilgili bir soruşturma mı var?" diye sordu şakayla karışık.

"Bu konuda konuşamam, Ros. Lütfen senden rica ettiğim şeyi yap."

Bir numara daha çevirdi.

Hattın diğer ucundaki kadın aralıksız konuşarak onu birkaç dakika kadar oyaladıktan sonra Amaia neden aradığını söyleyecek fırsatı ancak bulabildi.

"Josune, birazdan meslektaşlarımdan birini sana yollayacağım, analiz ve karşılaştırma için bir numune getirecek. Gerçekten bu kadar önemli olmasa senden böyle bir şey istemezdim, Josune. En kısa sürede yapılması gerekiyor... Ve bunun gizli kalması lazım bu yüzden lütfen hiç kimseye bu konuda bir şey söyleme ya da sonuçları polis merkezine gönderme, onları sana numuneyi getiren kişiden başka birine sakın verme."

"Tamam, Amaia, merak etme sen."

"Ne kadar sürer?"

"Numunelerin ne zaman elime geçeceğine bağlı bu."

"İki saat içinde sende olur."

"Amaia, bugün günlerden pazar, pazartesi sabah sekize kadar laboratuvara giremem... Ama bu sefer bir istisna yapıp senin numuneleri analiz etmek için altıda giderim... Yarın elinde olur ama akşama doğru."

"Çok şükür. Sana borcum olsun," dedi Amaia ve telefonu kapatıp başka bir numara çevirdi.

"Jonan, S11 un numunesini ve *txantxigorri* numunesini al ve halamın evine git. Oradan ablamı alıp evine götür, onun evindeki undan bir numune aldıktan sonra San Sebastián'a git. *Ertzaintza*'dan Josune Urkiza seni Adli Tıp Kurumu'nda bekliyor. Sonuçları alana kadar onun yanında kalman gerek. Sonuçlar

hazır olunca senden beni aramanı istiyorum, sakın başka kimseyi arama ve polis merkezinde bu konudan başka hiç kimseye bahsetme. Eğer Iriarte veya Zabalza seni arayacak olursa onlara ailevi bir mesele yüzünden San Sebastián'da olduğunu ve benden izin aldığını söyle."

"Tamamdır, patron," diye kekeledi Jonan. "Patron, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Jonan, Amaia'nın şimdiye kadar gördüğü en güvenilir polis memuruydu ve kesinlikle hayatında tanıdığı en iyi insanlardandı, onunla çalıştıkça onu daha çok takdir etmeye başlamıştı.

"Her şeyi bilmen gerekiyor, Dedektif Yardımcısı Etxaide ve sen geri döner dönmez sana her şeyi anlatacağım. Ama şimdilik şu kadarını söyleyeyim, polis merkezinden birinin dışarıya bilgi sızdırdığından şüpheleniyorum."

"Anlıyorum."

"Sana güveniyorum, Jonan." Telefonu kapatmadan önce adamın gülümsediğinden emindi.

Iriarte saat dokuzda çocuklarını yatırmıştı, şimdi günün en sevdiği, bir programa bağlı olmadığı saati başlıyordu. Artık biraz rahatlayıp çocuklarını seyredebilir ve her gün ne kadar hızlı büyüdüklerine şaşırıp onlara sarılabilir, ışıkları kapatmaması için yalvarmalarını dinleyip ezbere bildikleri hikâyeyi anlatmaya başlayabilirdi. Nihayet iyi geceler demeyi başardıktan sonra yatak odasına gitti, karısı haberleri izliyordu. Çocukları olduğundan beri erken yatmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Bir süre uyumadan yatakta sohbet etseler de saat dokuz olduğunda normalde yatmış oluyorlardı. Iriarte üstünü değiştirip yatağa girdi.

"Uyudular mı?" diye sordu.

"Bence uyudular," dedi Iriarte gözlerini kapatarak, karısı onun uykuyla ilgisi olmayan bu yüz ifadesini çok iyi biliyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu, parmağını kocasının alnında gezdirerek.

"Evet." Yalan söylemesinin bir anlamı yoktu, karısı onu çok iyi tanıyordu.

"Anlatsana."

"Beni endişelendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bir terslik var ve bunun ne olduğunu çözemedim."

"Bunun şu güzel dedektifle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu kadın alaycı bir tonla.

"Olabilir aslında ama emin değilim. Tarzı biraz farklı ama bunun çok kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İşini iyi yapıyor mu sence?"

"Evet, bence çok iyi yapıyor ama... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, karanlık bir yanı var sanki, tam olarak göremediğim bir yanı, sanırım beni endişelendiren de bu."

"Herkesin gizlediği bir yanı vardır, onunla daha yeni tanıştın, yargılamak için sence de biraz erken değil mi?"

"Sorun bu değil, benimki bir his sadece. Beni bilirsin, normalde ilk izlenime göre kimseyi yargılamam ama bizim meslekte izlenimler çok önemli. Çünkü genelde diğer insanlarla ilgili, bizi endişelendiren işaretleri, temel bir dayanağı olmadığını düşünerek göz ardı ediyoruz ama bazen öyle hissetmemize rağmen göz ardı ettiğimiz o his bir süre sonra geri geliyor ve bu sefer o hissi destekleyecek sebepler de oluyor. İşte o zaman insan, bazılarının algı veya içgüdü veya ilk izlenim dediği o şeye dikkat etmediğine pişman oluyor çünkü içten içe aslında bunların da bilimsel bir dayanağı oluyor çünkü ilk izlenim ya da içgüdü dediğimiz şey de gerçekte vücut diline, yüz ifadelerine ve küçük beyaz yalanlara dayanıyor."

"Onun yalancı olduğunu düşünüyorsun yani?"

"Bir şeyler sakladığını düşünüyorum."

"Ama buna rağmen onun yargılarına güvendiğini söylüyorsun."

"Evet, sanırım öyle."

"Belki de fark ettiğin şey duygusal bir dengesizlik halidir, sevmeyi bilmeyen veya sevilmeyen insanlarda olur. Evde sorunları olan insanlar çevrelerindekilere böyle hissettirebilirler."

"Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Kadının kocası Amerikalı ünlü bir heykeltıraş ve soruşturma için karısıyla beraber Elizondo'ya geldi. Bazen telefon konuşmalarını duyuyorum ve aralarında bir gerginlik olduğunu sanmıyorum. Ayrıca şu anda ablalarından biriyle halasının evinde kalıyor, yani ailesiyle her şey yolunda gibi görünüyor."

"Çocukları var mı?"

"Hayır."

"Al sana bir sebep işte," dedi kadın. Sırtını yastığına yasladı ve gece lambasını söndürdü. "Çocuk doğurma yaşı gelen hiçbir kadının çocuk doğurmadan kendini tamamlanmış hissedebileceğini sanmıyorum ve inan bana bu çok büyük, karanlık ve gizli bir yük haline dönüşebilir. Seni seviyorum ama çocuklarım olmasaydı kendimi eksik hissederdim," dedi gözlerini kapatarak. "Her gün canımı çıkarsalar da öyle."

Iriarte karısına gülümseyerek baktı ve kadının dünyaya olan bakış açısının ne kadar basit ve düz olduğunu ve çoğu zaman da ne kadar haklı olduğunu düşündü.

42

Uzun sıcak bir duştan sonra Amaia kendini daha iyi hissediyordu ama gerginliği hâlâ geçmemişti. Kasları, bir spor müsabakasından önce gerilen atletlerinki gibiydi. İçgüdünün, bir dedektifin kafasının içindeki o karmaşık makinenin nasıl çalıştığını hâlâ anlayamıyordu ama inceden inceye çarkın dişlilerinin dönüşünü, kilitlenişini ve yüzlerce başka parçayla birleştirmek üzere yüzlerce küçük parçayı sürükleyen ağır hareketlerini duyabiliyordu. Böylece aşama aşama görüşünü engelleyen sis dağılıyor ve her şey bir mantık çerçevesine oturuyordu. Ajan Dupree'nin sesi bir kez daha kulaklarında çınladı. Engel.

Adam içgüdüleriyle yine hedefi tam on ikiden vurmuştu, aralarında koskoca bir okyanus olmasına rağmen.

Bu engel her neyse, herhangi bir şekilde azalmış değildi. Gece yanına gelen şeyin, bir gece önce açılan minik bir çatlaktan içeriye giren güneş ışığından korkan ihtiyar bir vampir gibi sadece bir adım geri gidip karanlığa saklandığından emindi, bunu tüm kalbiyle biliyordu. Amaia o çatlağı büyütmeye korkmuştu, kaçıp kurtulmak ile ışığı gördüğü için paniğe kapılmak arasında kalmıştı. Bu canavardan kendini korumak için elleriyle inşa ettiği

korku, sessizlik ve gizlilik hapishanesi için küçük bir çatlak sayılırdı bu ama gelecek aylarda bu çatlağın kapanmasına ve vampirin bir kez daha yatağının üzerine eğilmesine engel olabilirse oradan çok daha parlak bir ışığın geleceğine emindi. Ama bugün sadece geçmişten gelen hayaletlerin uyumasına izin vereceği bir dünyanın hayalini kurabiliyordu, James'le hak ettiği gibi dürüstçe konuşabildiği ve doğadaki nazlı ruhların gökteki yıldızlarla hizalanıp kaderini ortaya koyacağı bir dünyanın.

Ama Dupree'nin söylediği bir şey daha zihninde dönüp dönüp duruyordu, bütün sözleri hatırlamasa da insanın diline dolanan reklam şarkıları gibi bir soru cümlesiydi. Katil nereliydi? Bu, kendi kendine sorduğu çok zekice bir soruydu ama cevabını bilmiyordu ve öyle olması sorunun öneminden bir şey kaybettiği anlamına gelmiyordu. Bu tip bir katil bir gece ortaya çıkmış olamazdı ama bu profile uygun suçlular arasında yaptıkları araştırmanın vakaya herhangi bir faydası olmamıştı. Başa sar. Kapat, tekrar aç. Bazen cevap gizemin çözümü olmayabilir. *Her şey doğru soruyu ne şekilde soracağını bilmekten geçer.* Soru. Formül. Bilmem gereken şey ne? Bilmem gereken şey sorunun ne olduğu. Aynadaki görüntüsüne baktı ve bir anda zihninde bir şey netleşti. Bornozunu üstünden çıkarıp bir kenara fırlattı ve daha önce üstünde olan kıyafetleri tekrar giydi. Polis merkezine geldiğinde içeride sadece Zabalza'nın olduğunu gördü.

"Selam dedektif, ben de tam çıkmak üzereydim," dedi adam, hâlâ orada olduğu için özür dilermiş gibi.

"Biraz daha kalmanı rica ediyorum."

Zabalza başını evet der gibi salladı. "Elbette, nasıl isterseniz."

"Senden son yirmi beş yılda vadide işlenen bütün genç kadın cinayetlerinin kayıtlarına ulaşmanı istiyorum."

Adamın gözleri yuvalarından fırladı.

"Ama bu saatler alır, ayrıca elimizde bütün bu bilgilerin olup olmadığından da emin değilim. Genel kayıtlarda kesinlikle vardır ama o zamanlar cinayet soruşturmalarına *Policía Foral* bakmıyordu."

"Haklısın," dedi Amaia, ne kadar huzursuz olduğunu gizlemeye çalışmadan. "Ne kadar geriye gidebiliriz peki?"

"On yıl kadar herhalde ama Iriarte ve ben o yıllara baktık zaten ve hiçbir şey bulamadık."

"Peki, çıkabilirsin."

"Emin misiniz?" diye sordu adam.

"Evet, aklıma bir şey geldi sadece... Merak etme, yarın konuşuruz."

Telefonunu çıkardı ve aramak istediği numarayı buldu.

"Padua, bana borcun vardı, hatırladın mı?"

On beş dakika sonra *Guardia Civil* kışlasına varmıştı.

"Yirmi beş yıl çok uzun bir süre ve bu vakalardan çoğu sisteme bile yüklenmemiş olabilir. Eğer kâğıt belgeleri istiyorsan Pamplona'ya gitmeniz gerek, o zamanlar cinayet ekibi *Policía Nacional*'e bağlıydı ve biz daha çok yollara, dağlara ve sınırlara bakıyorduk, bir de terörle mücadeleden sorumluyduk... Ama elimden geleni yaparım. Tam olarak neyi öğrenmek istemiştiniz?"

"Vadinin herhangi bir yerinde işlenmiş genç kadın cinayetlerini. Biz on yıl kadar geriye gittik ama bana ondan daha önceki her şey lazım."

Adam kadının ne istediğini öğrendikten sonra başını anladım der gibi salladı ve bilgisayardaki kayıtları incelemeye başladı.

"'87'den sonrası var... Biraz daha spesifik konuşabilir misiniz? Ne tür cinayetlere bakacağız?"

"Kurbanların nehir kenarında, ormanda boğulmuş ve çıplak olarak bulunduğu cinayetlere..."

"Aha," dedi adam, aklına bir şey gelmiş gibi. Babamın bahsettiği bir vaka vardı, Elizondo'da tecavüze uğrayıp öldürülmüş bir kız. Çok uzun zaman önceydi, ben daha küçüktüm. Kızın adı Kraus'tu, Rus ya da ona benzer bir şeydi... Durun bir bakayım," dedi tekrar yazmaya başlayarak. Aradığını bulana kadar değişik

tarihler girmeye devam etti. "İşte buldum, Klas'mış, Kraus değil. Teresa Klas. İhtiyar bir hanıma bakıyormuş, çalıştığı yerin tarlalarında tecavüze uğrayıp boğulmuş halde bulunmuş. Kadının küçük oğlunu tutuklamışlar ama adam ceza almadan serbest bırakılmış. Çalışanları sorguya çekmişler ama bir sonuç çıkmamış."

"Soruşturmayı yürüten kimmiş?"

"*Policía Nacional*."

"Peki, tam olarak isim yok mu?"

"Hayır ama hatırladığım kadarıyla benim Akademi'ye başladığım seneydi," dedi araştırmaya devam ederken, "*Policía Nacional* cinayet biriminin başındaki komiser Irun'daydı. İsmini hatırlamıyorum ama babamı arayabilirim, o da *Guardia*'ydı, kesin biliyordur," diye devam etti, babasının numarasını çevirirken. Birkaç dakika konuştuktan sonra telefonu kapadı. "Alfonso Álvarez de Toledo, tanıdık geliyor mu?"

"Yazar değil miydi bu adam?"

"Evet, yazabilmek için emekli oldu. Hâlâ Irun'da yaşıyormuş, babam telefon numarasını verdi."

Saat sabahın biri olmasına rağmen Elizondo'nun aksine Irun hiç beklenmeyecek derecede kalabalıktı. Calle Luis Mariano'daki barlar ağzına kadar içki içenlerle, gece mekânlarına girip çıkanlarla ve müzik sesiyle doluydu. Amaia şans eseri, çok ses çıkararak arabalarına binip giden bir çiftin boşalttığı park yerine girdi.

Alfonso Álvarez de Toledo'nun plajda bronzlaşmış teni yılın bu zamanı için oldukça şaşırtıcıydı ve adam o yaşta güneşe aşırı derecede düşkün olduğu için yüzünde oluşan binlerce minik çizgiyi umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Dedektif Salazar, sizin hakkınızda çok olumlu şeyler duydum."

Eski cinayet masa şefinin birkaç yıl önce yazdığı ve çok satan polisiye kitap serisinin getirdiği ünden sonra erken emekliye ayrıldığını düşününce Amaia bu duyduklarına şaşırdı. Adam onu

uzun bir koridordan geçirerek altmış yaşlarında bir kadının televizyon seyrettiği oturma odasına götürdü.

"Burada konuşabiliriz. Karım burada diye endişelenmeyin, polis eşi olmaya alışık ve ben bütün vakalarımı her zaman onunla tartışırdım... Böyle bir kadını dedektif olarak kazanamaması teşkilat için büyük kayıp."

"Buna hiç şüphem yok," dedi Amaia, başını sağa sola sallayıp tüm dikkatini uzun süreceği belli olan bir sohbet programına vermiş olan kadına gülümseyerek.

"Teresa Klas dosyası hakkında konuşmak istediğinizi duydum."

"Genç kadın kurbanların olduğu bütün dosyaları merak ediyorum aslında. Teresa vakasında kız tecavüze uğramış anlaşılan, benim aradığım profilde tecavüz yok, aslına bakarsanız cinsel içerikli hiçbir şey yok."

"Ah, kendimizi kandırmayalım, tatlım, raporda kızın tecavüze uğradığının yazıyor olması kızın gerçekten tecavüze uğradığı anlamına gelmiyor."

"Nasıl yani? Tecavüz..."

"Bakın, ben bir zamanlar cinayet biriminin başındaydım ve işler o zaman çok farklı yürüyordu... Örneğin, teşkilatta hiç kadın polis yoktu ve dedektiflere sadece basit bir eğitim veriliyordu, şimdiki gibi bilimsel gelişmelerden faydalanamıyorduk. Görünürde sperm varsa var, yoksa yok kabul ediliyordu... Zaten bu da çok bir işe yaramıyordu çünkü DNA analizi yapmıyorduk. Seksenlerden bahsediyorum, polisin tavırları bile, bağnaz değilse de oldukça terbiyeli ve mutaassıptı. Bir olay yerinde külotu ayak bileklerine kadar inmiş bir kız bulunca cinsel istismar kanıtı olarak görülüyordu, vakada fahişe olmadığı sürece rızaya dayalı seks olduğu asla düşünülmüyordu bile."

"Yani Teresa tecavüze uğramış mıydı yoksa uğramamış mıydı?"

"Cesedin pozisyonunda cinselliği çağrıştıran bir yan vardı, kız tamamen çıplaktı, gözleri açıktı ve boynunda, o çiftlikten alınmış olmayan bir ip vardı. Sahneyi gözünüzde canlandırmışsınızdır eminim."

Amaia sahneyi gözünün önünde canlandırabilmişti.

"Elleri belirli bir şekilde yerleştirilmiş miydi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Kızın kıyafetleri yanında dağınık bir halde duruyordu, çantasının içindekilerle beraber, birkaç madeni para ve şekerlerle beraber etrafa saçılmıştı... Cesedin üzerinde bile birkaç tane vardı."

Amaia midesinin şiddetli bir şekilde bulandığını hissedebiliyordu.

"Kızın cesedinin üzerinde şeker mi vardı?"

"Evet, birkaç tane, şekerler her yere saçılmıştı. Kızın anne babası kızlarının şekere çok düşkün olduğunu söylediler."

"Şekerlerin cesedin üzerine ne şekilde yerleştirildiğini hatırlıyor musunuz?"

Alfonso derin bir nefes aldı, nefesini birkaç saniye tuttuktan sonra verdi, hatırlamakta çok zorlanıyormuş gibi bir görüntü sergiliyordu.

"Şekerlerin çoğu etrafa ve bacaklarının arasına saçılmıştı ama bir tane de karnının altı kısmında, cinsel organının üzerinde vardı. Bunun sizin için özel bir anlamı var galiba, öyle mi? Biz saldırgan çantasında para ararken içindekiler her yere saçıldı diye düşünmüştük, ay başıydı, belki de adam kızın çantasında maaşı olduğunu düşünmüştür diye kanaat getirmiştik. O zamanlar her şey nakit ödeniyordu."

Bir anda Amaia'nın kafasında her şey netleşti.

"Hangi ayda oldu bu?"

"Gene bu zamanlardı, şubattı, hatırlıyorum çünkü kızım Sofía bundan birkaç gün sonra doğdu."

"Bana bu cinayetle ilgili başka neler söyleyebilirsiniz, dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Size bundan yıllar sonraki olaylarda dikkatimi çeken başka bir şey söyleyeyim, bana Teresa'yı hatırlatan başka genç kadınlarla ilgili. Ufak bir ayrıntı belki ama oldukça tuhaf bulmuştum. Sen hatırladın mı, Matilde?" dedi karısına dönerek, "hani saçları taranmış genç kız cesetleri vardı?"

Kadın gözlerini ekrandan ayırmadan başını evet der gibi salladı.

"Bundan altı ay kadar sonra Bera yakınlarında bir kamp yerinden Alman bir kampçının cesedi "tecavüz" edilmiş ve boğazı sıkılarak öldürülmüş olarak bulundu. Benzerliklere rağmen farklı bir cinayetti; katil kıza tecavüz etmeye çalışmıştı ama kız direnmiş ve o hayvan da kızın elini kesip götürmüştü. Kız kendi çadırındaki iplerden biriyle boğularak öldürülmüştü ve adam kız öldükten sonra onu çıplak görebilmek için kıyafetlerini kesmişti. Bu sapık kamp yerindeki görevlilerden biriydi, ellili yaşlarda duş alan kadın kampçıları dikizleyen iğrenç biriydi. Tuhaf olan şey, cesedin üzerindeki bütün o acımasızlığın kanıtı olabilecek şeylere rağmen kızın saçları sanki bir fotoğraf için poz verecekmiş gibi ortadan ikiye ayrılmıştı. Herif her şeyi inkâr etti; onu öldürdüğünü, saçlarını taradığını falan her şeyi ama birkaç gün önce kız üstünü değiştirirken adamı çadırının etrafında gördüğünde kavga ettiklerini gören şahitler vardı. Adamı yirmi yıl hapse mahkûm ettiler. Bir yıl kadar sonra saçları taranmış başka bir kız vakası daha oldu. Dağdaki yürüyüş grubunda kızlardan birinin olmadığını fark etmişler. İlk önce kızın kaybolduğunu sanmışlar, arama ekipleri organize edilmiş ve biz kızı on gün sonra bulduk. Bir ağacın altında uyuyor gibiydi ve kızın cesedinde çok sıra dışı bir dehidrasyon tespit edildi, adli tıp uzmanı olsa eminim benden daha iyi açıklardı durumu. Sanki ceset mumyalanmış gibiydi, kıyafetleri ortada yoktu, kızın topuz olan saçları açılmış ve sanki taranmış gibi cesedinin iki yanına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti."

Amaia bacaklarının titremesine engel olamıyordu.

"Cesedin üzerinde bir şey bulundu mu?"

"Hayır, hiçbir şey, gerçi avuç içleri açıktı. Çok tuhaf görünüyordu ama cesedin üzerinde bir şey yoktu, kızın her şeyini almıştı: kıyafetlerini, iç çamaşırlarını, ayakkabılarını... Ama şimdi düşündüm de, ayakkabılarını bulmuştuk, hatta ayakkabıları

sayesinde kızı bulabildik, ormana çıkan patikanın kenarındaydı ayakkabılar."

"Yan yana konmuş olarak buldunuz, hani yatmadan önce ya da nehre yüzmeye girmeden önce konmuş gibi, değil mi?" dedi Amaia.

"Evet," dedi adam, şaşkınlıkla kadına bakarak. "Nereden bildiniz?"

"Saldırgan yakalandı mı?"

"Hayır, hiç kanıt yoktu, şüpheli yoktu... Rutin olarak kızın arkadaşları ve ailesi sorgulandı. Tıpkı Teresa'da, diğerlerinde olduğu gibi. Genç kadınlar, bazıları hâlâ çocuk sayılırdı, daha dünyaya yeni gelmiş gibilerdi. Ve biri onların kanatlarını kesti..."

"Bu raporlara ulaşmamın bir yolu var mı sizce?" diye sordu Amaia, neredeyse yalvarır gibi.

"Şu sıralar geçimimi ne şekilde sağladığımı biliyorsunuz herhalde... Teşkilattan ayrılırken bütün o dosyaların birer kopyasını almıştım."

Amaia, Elizondo'ya dönerken biraz önce Álvarez de Toledo'dan öğrendikleri beyninde dönüp duruyordu. Raporlarda şüpheli tarihler, aynı tip kurbanlar, gitgide mükemmelleştirilmiş, ince ayar çekilmiş cinayet yöntemi gibi ortak yanlar vardı... Katilin nereden geldiğini, Bera'ya ve muhtemelen daha da uzaklara kadar uzanan ölümlerin izini bulmuştu. Artık katilin Elizondo'da yaşadığından emindi ve Teresa'nın ilk kurban olduğunu biliyordu. Teresa bir fırsat cinayetiydi ve diğer cinayetleri işleyebilmek için evinden olabildiğince uzağa gitmiş. Teresa'nın güzelliği zekâsının önüne geçmişti, *Amatxi*'si Juanita'nın dediği gibi tam bir *freska*'ydı, sahip olduklarıyla hava atmaktan hoşlanan, cazibesinin farkında olan kibirli bir kızdı. Katil onu her gün gördüğü için elinde olmadan cazibesine kapılmış, bebeklerle oynayacak yaşta olmasına rağmen kadın gibi görünmeye çalıştığı için onun kötü ve şeytani bir yaratık olduğunu düşünmüştü. Kızın varlığı dayanılmaz bir

hal aldığında onu da diğerleri gibi öldürmüştü, tecavüz etmeden ama kendi edep çizgisini aşan küçük kız bedenini herkese ifşa ederek. Sonrasında tekniğini mükemmelleştirmeye adamıştı kendini, kesilmiş kıyafetler, avuç içleri açık eller, başın iki yanına doğru ayrılmış ve iyice taranıp yerleştirilmiş saçlar... Ve birdenbire her şey bitmişti, yıllarca süren bir sessizlik, bu süre boyunca belki işlediği küçük bir suç yüzünden içeri girmiş ya da bu süre boyunca başka bir yere taşınmıştı. Ama sonra geri dönmüştü, her zamankinden daha olgun ve soğuk, şubat ayında, dehşet dolu bir sahneyle Teresa'yı anar gibi, daha ince bir teknikle geri dönmüştü. Çocukluğu sembolize eden şekerin yerine de –Amaia'ya göre katilin imzası buydu– tatlı ve ev yapımı kurabiyeyi koymuştu.

43

Uyuması gerektiğinin bilinciyle ve zihnini ele geçiren bu tedirginliği kontrol altına alamamaktan korktuğu için sabaha karşı dört sularında kaçak bir yolcu gibi sessizce James'in yanına sokuluverdi. Ancak yatar yatmaz bir ışık gibi anında sönmüş, bedeninin ve her şeyden öte zihninin ihtiyaç duyduğu uzaklığı ve onarıcı etkiyi ona sunmuştu. Uzun zamandır ilk defa güneş doğmadan önce sakin ve odaklanmış olarak uyandı. Salona indi ve küçük bir kızken her sabah yaptığı ama çok uzun zaman önce ara verdiği rutinle şömineyi yaktı. Nazlı nazlı tutuşan ateşin karşısına oturdu ve başarmıştı işte. Başa sarmıştı. "Çok iyi bir tavsiyeydi, analitik Ajan Dupree," diye düşündü Amaia. Anında sonuç almıştı.

Fermín Montes, geceyi Flora'yla geçirdiği Baztán Hotel'deki odasında uyandı. Yastığının altında "Harikasın. Seni sonra ararım. Flora" yazan bir not buldu. Notu aldı ve sesli bir şekilde öptü. Gülümsedi, elleri dolgulu yatak başına değene kadar gerindi, duşa girerken diline kısa bir şarkı dolandı, böyle bir kadınla

tanışmış olmasının ne kadar büyük bir mucize olduğunu düşünmekten alamıyordu kendini. Bir yıldan uzun bir süredir ilk defa hayatın bir anlamı olduğunu hissediyordu çünkü son birkaç ayını zombi gibi geçirmişti ve bunu yeni yeni fark ediyordu. Canlı olduğu illüzyonunu yaymak için deli gibi uğraşan bir zombiydi o ve şimdi düşününce bu illüzyon ona ne kadar da yanlış geliyordu. Flora onu hayata döndüren mucizeydi, atmaktan vazgeçmiş kalbini canlandırmıştı, tıpkı şok cihazının ete kemiğe bürünmüş hali gibi kalbinin, beklenmedik bir şekilde ve büyük bir şokla yeniden atmasını sağlamıştı. Flora hayatına zorla girmiş, onu sıkıştırmış ve hiç izin istemeden hayatının ortasına yerleşip onun kendine gelmesini ve hayatına bir yön vermesini sağlamıştı. Onunla tanıştığı andan itibaren bu kadının ne kadar güçlü olduğunu görüp şaşırmıştı, kendi kendini yaratan inatçı bir kadın, kendi işini kurup ailesine bakan bir kadın. Kadını, onun nevresimlere sarınmış sıcak bedenini düşününce tekrar gülümsedi. O anda hissettiği korku da en az hissettiği arzu kadar güçlüydü çünkü karısının onu terk ederken kanına zerk ettiği zehir son birkaç aydır yavaş yavaş çözünüyor ve o zamandan beri başka bir kadınla sevişmesine engel olan kimyasal hadım işlevini sürdürüyordu. Kadının gitmeden önce söylediği sözleri hatırlayınca yüzü karardı... Şu anda ona çok zavallı gelen yalvarışları aklına geldikçe yüzü kızarıyordu. Dizlerinin üzerine çökerek karısına yalvarmış, on yıllık evliliklerinin bir değeri olmasını istediği için kendini küçülterek kadının ayaklarına kapanmış, gitmemesi için yalvarırken ağlamış ve çaresizlikten en son kendisine açıklama yapmasını, bir sebep göstermesini istemişti, sanki karısı mantıklı bir şey söylese hayatını mahvedip gitmeye hakkı olduğunu kanıtlayabilecekmiş gibi. Ama o orospu, ayrılmadan önceki son sözleriyle, son bir bombardımanla her şeyi gün yüzüne çıkarmıştı.

"Neden? Gerçekten de öğrenmek mi istiyorsun? Çünkü o beni tam bir damızlık aygır gibi beceriyor, işi bittikten sonra da en baştan tekrar beceriyor."

Sonra kapıyı arkasından çarparak çekip gitmiş ve Montes onu mahkemeye kadar bir daha hiç görmemişti.

Hissettiği duyguların tatmin, kin, küçümseme ve bitkinlik karışımı bir şey olduğunu biliyordu, bunun sebebi bir yere kadar kendi yarattığı aşk sancılarıydı ama öyle olsa bile karısının sözleri, içinde bir yere yerleşmiş ve istenmeyen bir kulak çınlaması gibi kafasında yankılanıp durmuştu. Flora'yla tanışana kadar. Dedikoduları önlemek için kalmayı tercih ettikleri otelin banyosunda tıraş olurken aynadaki yansımasına bakıp gülümsedi. Akıllı, kendine güvenen bu kadın o kadar güzeldi ki Montes'in nefesi kesiliyordu. Flora kendini tutkuyla adamın kollarına bırakmış, o da karşılık vermişti.

"Maço bir erkek gibi," dedi Montes aynadaki görüntüsüne tekrar bakarak, uzun zamandır kendini ilk defa bu kadar iyi hissettiğini düşündü ve belki de bu dosya kapandığında Elizondo'da bir pozisyona başvurabilirdi.

Amaia sıkıca giyindi ve sokağa çıktı. O sabah yağmur yağmıyordu ama sokakları tarih öncesine ait hüzünlü bir pırıltıyla kaplayan rutubetli sis yüzünden insanlar sanki omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi kambur yürüyor ve kafelerin sıcaklığına sığınıyorlardı. Amaia sabah ilk iş San Sebastián'ı arayıp analizler nasıl gidiyor diye sormuştu.

"Yarıladım sayılır," diye cevap vermişti Josune. "Baksana, neden bana Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin bu kadar yakışıklı olduğunu söylemedin, bilseydim bacaklarımı tıraş ederdim."

Üniversite günlerinden kalma bir şakaydı bu. Amaia, Josune'nin ilgisinin geçici olduğunu biliyordu. Tam kadına boşuna vakit harcamamasını söyleyecekken vazgeçti. Telefonu kapattıktan çok sonra bile gülümsemeye devam etti.

Polis merkezine gitmeden önce elinden geldiği kadar oyalandı. İlk önce Santiago Kilisesi'ne gitmek istiyordu ama gittiğinde kilisenin kapalı olduğunu fark etti. Sonra pazartesi sabah tenha

olan çocuk oyun alanları ve parklarda dolaştı. Kilisenin avlusunda yaşıyormuş gibi görünen birkaç tombul kediyi hayran hayran seyretti, kediler havalandırmaya sığmakta zorlanıyordu. Kilisenin duvarını takip ederek çevresinde tur atarken Barandiarán'ın anlattığı çok da eski olmayan bir inanışı hatırladı, bu inanışa göre kilisenin çevresinde üç tur atan bir kadın cadıya dönüşüyordu. Tekrar giriş kapısına yöneldi ve sanki uzamakta birbirleriyle yarış ediyormuş gibi gözüken uzun, ince ağaçları seyretti. Bir an belediye sarayına gitmeyi düşündü ama alçak bulutları harekete geçiren sert rüzgâr yüzünden dökülmeye başlayan dondurucu su damlaları cesaretini kırdı. Yolunu değiştirip Calle Santiago'ya döndü ve arkadaşlarıyla kahvaltı yapan kadınların olduğu pastanelere kadar yürüdü. Malkorra'ya girdi ve bara doğru yürürken üzerine çevrilen meraklı bakışları hissetti. Sütlü kahve sipariş etti, sanki yıllardır içtiği en iyi kahveydi, kafenin meşhur *urrakin egiña* çikolata barlarından birkaç tane satın aldıktan sonra çıktı. *Urrakin egiña,* Elizondo'nun geleneksel ve yerel, ev yapımı fındıklı çikolatasıydı.

Amaia yağmurdan korunmak için balkonların altından yürüyordu. *Diario de Navarra* ve *Diario de Noticias* gazetelerini aldı, eski polis merkezinin olduğu sokağın nerdeyse ortasına park ettiği arabasına gitti. Küçük bir araba kullanan bir kadının geçmesini bekledi, kadını Iriarte'nin masasındaki fotoğraflardan hatırlıyordu sanki. Dağıtıma çıkmış araç trafiğinde arabayla dolaştı ve öğlen olduğunda polis merkezine gitti.

Masasının üzerinde aynı fotoğraflarla beraber bir de rapor duruyordu. Cep telefonuna da gelen bu rapor Doktor Takchenko'nın iki gün önce söylediği şeylerin aynısını söylüyordu: Un numunelerinde eşleşme yoktu. DNA amplifikasyonu. Ve yeni bir şey. Kızın boğulduğu ipin üzerinde bulunan keçi derisindeki yağ izi, içinde hidrokarbon ve şarap sirkesi kalıntıları bulunan bir oksitti. Ne kadar aydınlatıcı.

Iriarte ve Zabalza çıkmışlardı, nöbetçi polislerden biri dedektiflerin kızları canlı olarak son gören insanları sorguya çekmeye gittiklerini söyledi. Navarra Hastanesi'nden arayıp Freddy'nin iyileşmeye başladığını, artık durumunun o kadar ciddi olmadığını söylediler.

Padua aradığında saat bire gelmek üzereydi.

"Dedektif. Johana dosyasındaki sonuçlardan bazıları şimdi elime geçti, burada ilginizi çekecek bir şey olabilir. Kızın kolunu kesmek için elektrikli bıçak ya da testere kullanılmış olabilirmiş ama kesiğin yönü sebebiyle bıçak olmak ihtimali daha azmış. Olay yerinde elektrik olmadığına göre pille çalışan bir alet olduğunu düşünüyoruz. Ve yaranın üzerindeki gözle görülen aşınmanın bir ısırık olduğu düşünülüyor... Otopside kalıp almışlardı hatırlarsanız."

"Evet."

"Bunların kesinlikle insan dişi olduğuna eminiz."

"Kahretsin!" diye haykırdı kadın.

"Ne diyeceğinizi biliyorum ama izleri babasının diş izleriyle karşılaştırdık, eşleşmiyorlar."

"Kahretsin!" dedi Amaia tekrar.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi adam. "Johana'nın cenazesi ve defin töreni yarın, annesi size haber vermemi istedi."

"Teşekkürler," dedi kadın sanki aklında başka bir şey varmış gibi. "Teğmen, haber kaynaklarımdan biri bana Arri Zahar bölgesinde, nehrin sağ yakasında şüpheli bir eylem gözlemlediklerini söyledi. Anlaşılan kayın ormanının diğer tarafında bazı mağaralar varmış, yokuşun dört yüz metre kadar yukarısında. Muhtemelen bir şey çıkmaz ama..."

"Doğayı Koruma Hizmetleri'ne bildiririm."

"Çok iyi olur, teşekkürler."

"Ben de size teşekkür ederim, dedektif," dedi adam kekeler gibi ve ağzından çıkacakları kimsenin duymaması için kısık sesle konuşarak. "Her şey için size çok teşekkür ederim. Size

borçlandım, bana ne kadar iyi bir dedektif olduğunuzu gösterdiniz. Bir de ne kadar iyi bir insan olduğunuzu. Eğer herhangi bir şekilde bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Bana borcunuz falan yok, biz aynı gemideyiz, Teğmen. Ama bunu unutmamaya çalışırım."

Amaia telefonu kapatıp hiç kıpırdamadan oturdu, sanki en ufak bir hareket bile düşüncelerini dağıtacakmış gibi. Sonra internetteki forumlardan birine girdi ve yönetime bir soru gönderdi. Sonra kendine sütlü bir kahve yaptı ve ağır ağır kahvesini içerek pencereden dışarıyı seyretti. Saat bir civarı James'i aradı.

"Küçük kadınınla öğle yemeği yemek ister misin?"

"Her zaman, eve mi geliyorsun?"

"Ben dışarı çıkarız diye düşünmüştüm."

"Tamam, nerede yiyeceğimizi de düşünmüşsündür o halde."

"Beni ne kadar da iyi tanıyorsun! Saat ikide El Kortarizar'da görüşürüz o zaman, hem Engrasi halanın da en sevdiği yerlerden biridir. Eve çok yakın, Irurita yolunun kasabaya döndüğü yerde. Ayrıca yerimizi ayırttım bile. Benden önce giderseniz şarap siparişi verin."

Amaia polis merkezinden çıktı ama yemeğe daha kırk beş dakika kadar bir süre olduğunu fark etti. Arabayla Camino de Alduides'ten çıkıp mezarlığa gitti. Mezarlığın girişinde bir araba daha vardı ama içinde kimin olduğunu göremiyordu. Ayakkabıları mezar taşlarının arasındaki uzamış çimenlerden ıslana ıslana hiç acelesi yokmuş gibi yürüyerek sonunda aradığını buldu. Mezarın üzerinde küçük bir demir haç vardı. Haçın kollarından birinin düştüğünü görünce üzüldü. Levhanın ortasında "Familia Aldube Salazar" yazıyordu. Büyükannesi Juanita öldüğünde Amaia daha yedi yaşındaydı, kadının yüzünü hatırlamıyordu ama evindeki o tatlı ve muskata benzer hafif baharat kokusunu çok iyi hatırlıyordu. Gardırobundan gelen naftalin kokusu, yeni ütülenmiş kıyafetlerin kokusu. Üzerlerinde minik incilerle süslenmiş gümüş tokalarıyla başının arkasında sıkıca topuz yapılmış

bembeyaz saçlarını hatırlıyordu. Bu tokalar, Amaia'nın parmağından çıkardığını hiç görmediği ince alyansı dışında kullandığı tek mücevherlerdi. Büyükannesinin kucağına ata biner gibi oturduğunda kadının bacaklarını ritmik bir hareketle sallayışını ve o tatlı sesiyle söylediği ve bazen onu ağlatacak kadar hüzünlü, Bask dilindeki şarkıları hiç unutmuyordu.

"*Amatxi*," diye mırıldandı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Mezarlığın en üst kısmına çıktı ve Jonan'ın anlattığı yeraltı dünyasının yollarını oluşturan haçtan başlayarak zihninde çizgileri belirledi. Boğuk bir mırıltı sesi geldi ama çevresine bakınca hiç kimseyi göremedi. Şemsiyesinin kumaşını döven yağmur diğer bütün sesleri tamamen bastırıyordu ama arkasını dönünce sesi tekrar duyduğunu sandı. Şemsiyeyi kapatıp tekrar kulak kesildi. Mezar taşlarının üzerine düşen yağmur damlaları yüzünden ses ne kadar boğuk çıksa da net olarak duyulabiliyordu. Şemsiyesini açtı ve sesin geldiği tarafa doğru yürümeye başladı.

Sonra şemsiyeyi gördü. Kenarlarında bordo ve turuncu çiçekler olan kırmızı bir şemsiyeydi. Şemsiyenin rengi, plastik çiçeklerin bile yağmur yüzünden renklerinin attığı böyle bir yerle hiç uyuşmuyordu. Bundan daha da uyumsuz olan bir şey varsa o da şemsiyeyi kullananın bir erkek olmasıydı. Adam şemsiyeyi omzunun üzerine üst bedenini tamamen kapatacak bir açıyla yerleştirmişti. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan duruyordu ve şemsiyesinin açısı yüzünden sesi tam karşı tarafa gidiyor olsa da Amaia adamın ne dediği anlaşılmayan mırıltısını ve hiç kesilmeyen ağlama sesini duyabiliyordu.

Tekrar haçın yanına gitti ve patikanın üst tarafına doğru yürümeye başladı, buradan Elizasu'nun aile mezarını daha net görebilecekti. Cenazeden getirilen çelenk ve çiçek buketleri ölü yakma törenindeki odun yığınlarını andıracak şekilde mermerin üzerine konmuştu. Çiçekler su içinde kalmış, buketlerin sarılı olduğu şeffaf kâğıtlar içlerinde çürüyen çiçeklerden gelen nem damlaları yüzünden buğulu bir beyaza bürünmüştü. Amaia yaklaştıkça

Ainhoa'nın ağabeyinin siyah beyaz spor ayakkabılarını tanıdı, küçük bir çocuk gibi ağlayan oğlan gözlerini kız kardeşinin mezarına dikmiş ve aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Amaia birkaç adım geri gitti, kimseye görünmeden gitmeye karar vermişti ama onun orada olduğunu hisseden oğlan arkasını döndü. Amaia oğlan onu görmeden şemsiyesinin altına gizlenmeyi başardı. Oğlan içine işleyen bakışlarını üzerinden çekene kadar önündeki mezarın başında dua ediyormuş gibi yaptı. Yüzünü şemsiyeyle kapatıp geldiği yönden geri giderek mezarlığın kapısına yürüdü.

James ve halası bir şişe Remelluri kırmızı şarap sipariş etmişlerdi ve Amaia içeri girdiğinde neşeyle sohbet ediyorlardı. Amaia, El Kortarizar'daki atmosferi hep çok severdi, çatıyı destekleyen siyah kirişler, hep yanan şöminenin ateşi köz mısırın o tanıdık aromasıyla birleşince kapıdan içeri girer girmez acıktığını fark etti. Onlarla kızarmış morina ve T-bone steak'lerini seve seve paylaşırken şarap yerine bir bardak su söyledi.

"Bu şarabı kesinlikle denemeyeceğine emin misin?" James şaşkındı.

"Öğleden sonra koşturmacayla geçecek, şarap içip gevşemek istemiyorum."

"Soruşturmada ilerleme var galiba?"

"Henüz emin değilim ama en azından bazı soruların cevaplarını alabileceğimi düşünüyorum." Bazen cevaplar tüm gizemin çözülmesi için yeterli değildir. Adım adım, diye düşündü.

Aç kurtlar gibi yemek yedi, Freddy'nin düzelen durumundan bahsetti, hepsi buna çok sevindi ve James'in sanat dünyası hakkında anlattığı anıları gülerek dinlediler. Kahveler gelmek üzereyken Amaia'nın telefonu çalmaya başladı. Amaia ayağa kalktı ve dışarı çıkıp telefonu öyle açtı.

"Jonan, bana verecek haberlerin var mı?"

"Ros'un evinden aldığım un ve *txantxigorri*'nin yapıldığı un birebir eşleşti ve S11 unu ve küçük kurabiyeninki yüzde otuz beş eşleşti."

"Josune'ye benim adıma teşekkür et, bir faks makinesi bul ve seni aramamı bekle."

Telefonu kapadı ve içeri girip James'in karşı çıkmasına ve elini bile sürmediği kahvesine rağmen kocası ve halasıyla vedalaştı ve dışarı çıkar çıkmaz telefon etti.

"Dedektif Iriarte."

"Tünaydın, ben de sizi arayacaktım."

"Bir haber var mı?"

"Olabilir, Ainhoa'nın arkadaşlarından biri, ablasıyla sokağın ilerisinde bir yerde buluşmak için yürürken karşı tarafta otobüs durağında otobüs bekleyen Ainhoa'yı gördüğünü hatırladı. Söylediğine göre durakta bir araba durmuş ve şoför arabadan inmeden Ainhoa'yla konuşmuş ama sonra kızı almadan yoluna devam etmiş. Daha önce bunu hatırlamamasının sebebi önemli olduğunu sanmadığı içinmiş, arabanın şoförünün kadın mı yoksa erkek mi olduğundan bile emin değilmiş ama kız zaten arabaya binmemiş."

"Belki biri bir şey sormak için durmuştur ya da kızı gideceği yere bırakmak istemiştir."

"Ama adam katil de olabilir. Belki de kızı gideceği yere bırakmak istedi ama kız otobüsün geleceğini düşünerek adamı reddetti ve dakikalar geçtikçe, otobüs de gelmeyince kız endişelenmeye başladı. Belki de adam sabırla bekleyerek kızın daha da endişelenmesini umdu, sonra da ikinci kez onu bırakmayı teklif etti ve kız bu sefer bunun çok da kötü bir teklif olmadığını, hatta kurtuluşu olduğunu düşündü..."

"Peki, arabayla ilgili bir şey hatırlıyor muymuş?"

"Açık renk bir arabaymış, bej, gri veya beyaz. İki kapılı, nakliye için kullanılan minibüslere benziyormuş, yanında da bir yazı varmış. Kıza en sık rastlanan minibüs modellerinden sekiz

tanesini gösterdim, aralarındaki farkı anlamadı bile. Vadide bu tarife uyan minibüs sahiplerini araştırabiliriz ama çok sayıda olduğuna eminim. Bütün dükkânlarda, süpermarketlerde ve çiftliklerde en az bir tane vardır ve genellikle beyaz oluyorlar. İş aracı olduğu için çoğunlukla yirmi beş ila kırk beş yaşlarındaki adamlara ait oluyorlar."

Amaia biraz düşündü.

"Biz yine de araştıralım, elimizde çok bir şey yok zaten. İlk önce kızın akrabalarında veya arkadaşlarında olup olmadığını kontrol edelim, belki hatırlayan biri çıkar, Ainhoa Elizasu'nun ailesiyle başlayalım. Kızın ağabeyi bu sabah mezarlıktaydı, kız kardeşinin mezarının başında af diliyordu."

"Muhtemelen anne babasına daha önce söylemediği için kendini suçlu hissediyordu. Ailesi onu suçluyor. Ben cenazeden sonra evlerine gittim, çok perişan görünüyordu. Bu çocuğa bu kadar baskı uygularlarsa bir çocuklarını daha gömmek zorunda kalacaklar."

"Bazen bu tür bir davranışın altında ilk başta göze çarpmayan başka bir şey yatar. Belki de anne babası gaddar insanlardır, belki de şüphelendikleri bir şey vardır ve oğullarını dışlamak şüphelerini dışa vurmanın bir yoludur."

"Polis merkezinde misin?"

"Şimdi gidiyorum."

"Bu sabah karını gördüm, onu masanın üzerindeki fotoğraflardan tanıdım..."

"Ah, gerçekten mi?"

"Acaba karın bu öğleden sonra arabasını kullanmamıza izin verir mi?"

"Karımın arabasını mı ödünç almak istiyorsunuz?"

"Evet, sebebini sonra açıklarım."

"Tabii, benimkini ona verirsem sorun olacağını sanmıyorum."

"Güzel. Arabayla gel ama sakın polis merkezine park etme."

"Tamamdır," dedi adam.

Amaia, Iriarte'nin gelmesini beklerken toplantı odasına gitti, Anne ve Carla'nın arkadaşlarının verdiği ifadeleri ve ailelerin araçlarıyla ilgili bilgileri okudu.

"Bensiz başlamışsınız," dedi Iriarte.

"Birazdan bırakmamız gerekecek ne yazık ki, bu öğleden sonra için başka planlar yaptım."

Iriarte, Amaia'ya şaşkınlıkla baktı ama bir şey söylemeden oturup çalışmaya başladı. Amaia telefonu kaldırdı ve Jonan'ı aradı.

"Faks makinesi bulabildin mi?"

"Şu anda bulunduğum yerde var."

"Güzel, şimdi sonuçları Elizondo'daki polis merkezine yolla."

"Ama..."

"Sen dediğimi yap ve en kısa sürede burada ol."

Beş dakika sonra Dedektif Yardımcısı Zabalza kapıda göründü.

"Bu biraz önce San Sebastián'daki Adli Anatomi Bölümü'nden faksla geldi."

Amaia olduğu yerde durup raporu ilk önce Iriarte'nin okumasına izin verdi. Adam okuduktan sonra yüzünde çok ciddi bir ifadeyle kadına baktı.

"Bu analizi siz mi istediniz?"

"Evet, Huesca'daki analizleri yapan uzman numuneleri bir kez daha analiz etti ve kısmi bir eşleşme olduğu sonucuna vardı. Un değiştiği için yeni unda çok ufak kalıntılar kalmış olabileceğini düşünüyor. Dün gece Dedektif Yardımcısı Etxaide, Salazar fırınında bir ay kadar önce kullanılan undan bir numune aldı, ben de bu numuneyi San Sebastián'a yolladım ve *Ertzaintza*'daki bir meslektaşımdan analiz etmesini rica ettim. Bunlar da sonuçları. Mantecadas Salazar'daki yirmi çalışanın bu una erişimi var ve bu insanlar ihtiyaçları olduğu kadarını eve rahatlıkla götürebilirler, eskiden beri uygulanan bir gelenek bu. Bu unu akrabalarına veya arkadaşlarına da vermiş olabilirler. Şimdi bunu araştırmamız gerekiyor."

Zabalza odadan çıkıp ofisine gitti. Iriarte analiz raporunu tekrar tekrar okurken normalde hiç olmadığı kadar sessizdi. Amaia kapıyı kapadı.

"Bu raporun sonuçlarının vaka üzerindeki etkilerinin farkında mısınız, dedektif? Bu şimdiye kadar elimize geçen en güvenilir kanıt."

Amaia başını evet der gibi salladı.

"... Sizin ailenizle bağlantısı var."

"Ne demek istediğini biliyorum. Komiserin seni bu vakada benimle çalışman için göndermiş olmasının sebebi böyle bir şeyin ortaya çıkma olasılığıydı, işte ben de seni bu yüzden aradım," dedi kadın, pencereye yürüyüp dışarıyı seyrederek. "Şimdi senden buraya gelip dışarıya bakmanı istiyorum."

Iriarte gidip kadının yanında durdu. Kadın saatine baktı.

"Faks geleli en fazla bir saat olmuştur ve geldi bile," dedi kadın, pencerenin altına park eden bir arabayı göstererek. Arabadan Dedektif Montes indi ve içeri girmeden önce kafasını kaldırıp ikisinin bulunduğu yere baktı. Amaia içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

"Bizi göremez, camlar aynalı," dedi Iriarte.

Amaia kapıya doğru yanaştı. Fermín Montes'in, Zabalza'nın ofisine girdiğini ve birkaç dakika sonra elinde rulo yaptığı bir zarfla çıktığını gördü.

Pencereden bakmaya devam ettiler, Montes çevresini dikkatlice inceleyerek arabasına bindi ve otoparktan çıktı.

"Bu durum Dedektif Montes ve altında çalıştığı kişi -ki bu durumda bu kişi siz oluyorsunuz- arasındaki ilişkinin çok yetersiz olduğunu gösteriyor. Polis merkezinden dışarıya bilgi çıkarmaması gerekir, ayrıca Zabalza'nın da buna izin vermemesi gerekir. Öte yandan Montes de soruşturma ekibinin bir parçası, bu yüzden de güncel gelişmeleri takip etmek istemesinde bir tuhaflık yok."

"Peki, sence bu durumda, tam da bu amaçla yapılan toplantılara katılsa daha iyi olmaz mı?" diye sordu Amaia, erkeklerin

normalde bir kadın yapsa eleştirecekleri davranışların bir erkek dayanışmasıyla haklı çıkarılmaya çalışılmasından bıkmıştı artık.

"Ben Montes'in hasta olduğunu sanıyordum, Zabalza bana öyle söylemişti."

"Evet, bugün Dedektif Montes'in ne kadar hasta olduğunu kendi gözlerinle görmüş oldun," dedi Amaia, ne kadar öfkeli olduğunu gizlemeye çalışmadan. "Karın arabasını bize vermeyi kabul etti mi?"

"Binanın arkasına park ettim," dedi Iriarte, sözlerine alınmıştı. "Tıpkı rica ettiğiniz gibi," diye ekledi, düşman tarafında olmadığını netleştirmek istercesine.

Amaia, adamın üzerine bu kadar gittiği için kendini bir parça kötü hissediyordu, Iriarte en başından beri onu sorgusuz sualsiz desteklemiş olan tek insandı. Yüzündeki ifadeyi yumuşatarak sandalyenin arkasına astığı çantasını aldı.

"Hadi gidelim."

Iriarte'nin karısının arabası, arka koltukta çocuk koltukları olan dört kapılı, eski model bir Micra'ydı. Iriarte kadına anahtarları verdi, Amaia arabaya binip koltukları ve aynaları ayarlarken birkaç dakika kaybettiler. Otoparktan çıktıklarında Montes'in arabasından eser yoktu. Ama bunun bir önemi de yoktu. Amaia adamın nereye gittiğinden çok emindi. Hiç acele etmeden ağır ağır araba kullandı ve Montes'in gideceği yere ulaşması için ona zaman tanıdı, Iriarte'nin sabırsızlanmaya başladığını sezince Pamplona'ya doğru yöneldi. Beş kilometre sonra Baztán Hotel'in otoparkına girdi. Iriarte tam neler oluyor diye soracakken restoranın girişine park etmiş olan Montes'in arabasını fark etti. Amaia arabanın karşısına park etti ve sessizce beklemeye devam etti. Bir süre sonra Flora, Mercedes'iyle geldi ve restorana girmeden önce etrafı birkaç kez kontrol etti.

"Bu arabayı neden istediğinizi şimdi anladım," dedi Iriarte.

Amaia tek kelime etmeden başıyla bir işaret yapınca birlikte arabadan indiler. Artık hava tamamen kararmıştı ve saat daha

erken olduğu için otoparkta, bir önceki günkü kadar araba olmamasına rağmen restoranı camdan görebilecekleri kadar yakına gidebilmişlerdi. Montes pencere tarafında oturuyordu ve adamın yüzünü göremiyorlardı. Flora onun karşısına oturdu ve adamı dudaklarından öptü. Montes kadına rulo yaptığı zarfı uzattı, kadın zarfı açtı.

Amaia uzaktan bile olsa ablasının yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Kadın gülümsemeye çalıştı ama yüzünde çarpık bir ifade oluştu sadece. Ayağa kalkarken bir şeyler söyledi. Montes de ayağa kalktı ama kadın elini adamın göğsüne koydu ve onu tekrar yerine oturtturdu. Sonra eğilip onu tekrar öptü ve hızla restorandan çıktı.

Flora bir elinde araba anahtarları diğerinde zarfla restoranın önündeki üç basamaktan hızla indi. Mercedes'inin yanına gidip arabayı açtı.

Amaia ablasına doğru yürüdü ve bir anda arabasının arkasında belirdi.

"Bir soruşturmaya ait kanıtları almanın suç olduğunu biliyor musun?"

Ablası olduğu yerde donakaldı, bir elini göğsüne götürdü, sinirli görünüyordu.

"Beni korkuttun!"

"Bana cevap vermeyecek misin, Flora?"

"Neyle ilgili? Bununla mı?" dedi elindeki zarfı havaya kaldırarak, "Ben bunu biraz önce yerde buldum, içine bile bakmadım, ne olduğunu bilmiyorum. Bölgedeki polis merkezine götürecektim. Yani bu kanıt mı şimdi? Belki Dedektif Montes düşürmüştür. Onun da sana aynısını söyleyeceğinden eminim."

"Flora, zarfı açıp okudun, zarfın her yerinde parmak izlerin var ve ben biraz önce Montes'i sana zarfı verirken gördüm."

Flora gülümsedi, bunun ne kadar önemsiz bir olay olduğunu göstermek ister gibi arabasının kapısını açtı.

"Nereye gidiyorsun, Flora?" diye sordu Amaia, ablasının arabasının kapısını kapatarak. "Unların eşleştiğini biliyorsun, konuşmalıyız, hemen benimle gelmen gerekiyor."

"Tam da duymak istediğim şeyler bunlar," diye haykırdı Flora. "Kendi ailendekileri tutuklamaya başlayacak kadar mı çaresiz kaldın? Freddy, Ros, şimdi de sıra bende... Beni de *Ama* gibi içeri mi tıkacaksın?"

Restorana girmek üzere olan insanlar dönüp onlara bakmaya başlamıştı. Amaia, Montes'e karşı daha da öfkelenmeye başladığını hissediyordu, o keriz herif soruşturmanın bütün aşamalarını gidip ablasına teker teker anlatmış mıydı?

"Seni tutuklamıyorum ama Montes'in de söylediği gibi kurabiyedeki un fırında kullanılan unla aynı."

"Çalışanlardan herhangi biri unu alıp eve götürmüş olabilir."

"Haklısın, işte bu yüzden de senin yardımına ihtiyacım var. Bir bu, bir de bana fırındaki unu değiştirdiğinden neden bahsetmedin?"

"Aylar önce olan bir şey, önemli olduğunu düşünmemiştim. Hatta unuttum gitti."

"Aylar önce değil, Ros evindeki unu bir ay önce getirmiş ve un, kurabiyeninkiyle birebir eşleşiyor."

Flora ellerini gergin bir şekilde yüzünde gezdirdi ama kendini hemen tekrar toparladı.

"Bu konuşma burada sona erdi: Beni ya tutuklarsın ya da tutuklamazsın ama sakın burada durup seninle konuşmamı bekleme benden."

"Hayır, Flora, bu konuşma ben bitti demeden bitmez. Seni polis merkezine getirtmek zorunda bırakma sakın beni çünkü yaparım."

"Çok kötüsün sen!" dedi ablası.

Amaia bunu beklemiyordu.

"Ben mi kötüyüm?.. Hayır Flora, ben sadece işimi yapıyorum ama sen var ya, sen gerçekten kötüsün. Senin hayattaki tek

amacın birine zarar vermek, zehrini her yere saçmak, insanlara kendilerini kötü hissettirmek ve çevrendeki herkesi suçlamak. Sen umurumda bile değilsin çünkü bu saçmalık artık burama kadar geldi ama kasıtlı olarak zarar verdiğin başkaları da var. Onları mahvedene kadar özgüvenlerini kırıyorsun, tıpkı Ros'a yaptığın gibi ya da zavallı Víctor'a yaptığın gibi kalplerini kırıyorsun, seni dün Montes'le gördüğünde olduğu gibi."

Flora'nın, Amaia'yı dinlerken yüzünde beliren alaycı gülümseme, kadının son cümlesini duyunca şaşkınlığa dönüştü. Amaia hedefi on ikiden vurduğunu biliyordu.

"Seni dün gördü," diye tekrar etti.

"Onunla konuşmam gerek."

Flora gitmeye kararlı bir şekilde tekrar arabasının kapısını açtı.

"Buna gerek kalmadı, Flora. Sizi öpüşürken gördükten sonra kafasında bir soru işareti kaldığını sanmam."

"Demek ki telefonlarımı o yüzden açmıyor," dedi Flora kendi kendine.

"Bir gün ona kocan olduğunu söylüyorsun, ertesi gün seni başka bir adamı öperken görüyor, bu durumda nasıl davranmasını bekliyorsun?"

"Saçmalama," dedi Flora, kendini tekrar toparlayarak, "Montes'in benim için hiçbir anlamı yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Víctor evlendiğim adam. O benim için şu anda hayatımdaki tek erkek ve bundan sonra da öyle kalmaya devam edecek."

Amaia başını inanamıyormuş gibi sağa sola salladı.

"Flora, Víctor'ın yanında ben de vardım, ben de Montes'i öptüğünü gördüm."

Flora'nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Senin dünyadan haberin yok..."

Amaia bir anda her şeyi net olarak görebildi. Hem de fazlasıyla net olarak.

"Onu kullandın hepsi bu, ondan bilgi alabilmek için, tıpkı şu anda olduğu gibi, kullandın onu," dedi Amaia, zarfa bakarak.

"Kötü ama yapılması gereken bir şeydi," dedi Flora. O anda arkadan boğuk bir inilti sesi duyuldu.

Dedektif Montes gergin ve üzgün bir suratla iki metre uzakta durmuş titriyor, bir yandan da gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Amaia, yüzündeki perişan ifadeyi görünce adamın her şeyi olmasa bile en azından Flora'nın son sözlerini duyduğunu anladı. Flora yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle Montes'e döndü, topuğu kırıldığında ya da Mercedes'inin çizildiğini gördüğünde olduğu gibi.

"Fermín," dedi Amaia, Montes'in bir anda dağılıp gideceğinden korkarak.

Ama Montes onu dinlemedi, döndü ve Flora'nın gözlerinin içine baktı. Amaia elinin hafifçe tabancasının üzerine gittiğini fark etti. Adam gözlerini Flora'dan çekmeden ağır ağır kolunu kaldırırken Amaia bağırmaya başladı. Montes namluyu Flora'nın göğsüne doğrulttu ve birkaç saniye o şekilde kaldıktan sonra çevirdi ve kendi başına dayadı ve tetiği çekmeye başladı. Bakışları ölü bir adamınkiler kadar boştu.

"Fermín! Hayır!" diye haykırdı Amaia avazı çıktığı kadar.

Iriarte, Montes'i kolunun altından tutup geriye doğru çekerken adamın elinden almaya çalıştığı tabanca yere düştü. Amaia meslektaşını zapt etmeye çalışan Iriarte'nin yardımına koştu. Montes hiç direnmeden, yıldırım çarpmış bir ağaç gibi yere düştü ve su birikintilerinin arasında öylece kaldı, yüzünü yere çevirmişti ve küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Amaia adamın yanına çömeldi. Kendini yukarı bakacak kadar güçlü hissettiğinde Iriarte'nin bakışlarını gördü. Iriarte'nin, Montes'i bu halde görmemek için her şeyi feda edebileceğini anlamak için kelimelere gerek yoktu, gördüğü diğer şey de Flora'nın Mercedes'inin artık otoparkta olmadığıydı.

"Lanet olsun," dedi Amaia ayağa kalkarken. "Lütfen onun yanında kal. Sakın yalnız bırakma."

Iriarte başını olur der gibi salladı ve elini Fermín'in başına koydu.

"Hadi siz gidin. Endişelenmeyin, ben onunla ilgilenirim," dedi Iriarte, Amaia'ya.

Amaia eğilip Montes'in tabancasını aldı ve kemerine sıkıştırdı. Arabayı deli gibi kullanarak Elizondo'ya gitti, küçük Micra'nın tekerleklerinden tiz sesler çıkara çıkara Calle Muniartea'yı geçti, Calle Braulio Iriarte'den indi ve kendini fırının kapısında buldu. Tam arabadan inmek üzereyken telefon çaldı. Arayan Zabalza'ydı.

"Size bir haberim var, dedektif: Ainhoa Elizasu'nun ağabeyi geçen yaz Viveros Celayeta adında bir bitki üretim çiftliğinde çalışmış, hâlâ hafta sonları gitmeye devam ediyormuş. Araç kayıtlarına baktım, beyaz bir Renault Kangoo'ları var, telefon ettim, söylediklerine göre oğlan geçen sene ehliyetini aldığından beri bu aracı kullanıyormuş. Şimdi sıkı durun, Ainhoa'nın ailesi son birkaç haftadır bahçeyle uğraşıyormuş. Telefona cevap veren kız bu araçları bazen güvenilir müşterilerine ödünç verdiklerini söyledi ve Ainhoa'nın babası en son onlardan başka şeylerle beraber otuz fide almış ve bu araçlardan biriyle kendisi eve taşımış. Kız kesin bir şey söylemedi ama adamın bu araçları en az iki kez ödünç aldığından emin."

Zabalza'yı dinlerken Amaia'nın aklına çok eski bir anı geldi. Beyaz minibüsler. Bir anda aklından hiç çıkmayan bir şeyi hatırladı.

"Zabalza, şimdi telefonu kapatmam lazım, seni bir dakika içinde ararım."

Adamın hayal kırıklığına uğramış gibi içini çektiğini duydu. Amaia, Ros'un telefonun numarasını çevirdi.

"Selam Amaia."

"Ros, fırında senin kullandığın beyaz bir minibüs yok muydu? Ona ne oldu?"

"Hmm, çok uzun zaman önce vardı, sanırım Flora yenisini alınca onu satın aldığı yere götürdü."

Amaia telefonu kapatıp polis merkezini aradı.

"Zabalza, Flora Salazar Iturzaeta adına kayıtlı bütün araçları kontrol edebilir misin?" Beklemeye başladı. Zabalza'nın bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazmasını dinlerken fırının, hemen çatının altındaki, her zaman açık olan küçük penceresine baktı. İçeriden hiç ışık gelmiyordu, gerçi Flora'nın ofisi arka taraftaydı, ofisin ışıkları açık olsa bile onları buradan görmesine imkân yoktu.

"Dedektif," Zabalza'nın rahatsızlığı sesine yansıyordu, "Flora Salazar Iturzaeta adına kayıtlı üç araç var. Geçen seneye ait gümüş rengi bir Mercedes, 2009 model bir Citroën Berlingo ve 1996 model beyaz bir Renault Terra. Ne yapmamı istersiniz, patron?"

"Dedektif Iriarte ve Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi ara. Terra'yla ilgili olarak Flora'nın evi ve Salazar fırını için arama emrine ihtiyacım var," dedi Amaia, daha önce Flora'nın yaptığı ve Amaia'nın utanç göstergesi olduğunu düşündüğü bir hareketle ellerini yüzünde gezdirerek. "Sonra da üçünüz yanıma, fırına gelin. Ben oradayım." Zabalza telefonu kapatınca Amaia mırıldandı: "Evdeyim."

Amaia arabadan indi, kapıya yürüdü ve içeriyi dinledi. Hiç ses yoktu. Boynundaki ipe asılı anahtarı çıkardı ve kapıyı açmadan önce içgüdüsel olarak tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol etti. Tabancaya dokunduğunda bunun Montes'in tabancası olduğunu fark etti.

"Siktir..."

James'e, silah taşımayacağına dair verdiği saçma sözü hatırladı. Suratını astı, en sonunda verdiği sözü bozmuyor olduğuna karar verdi. Kapıyı açtı, ışıkları açtı. İçeriye göz gezdirdi, her

şey son derece temiz ve düzenli görünüyordu. Ona fırının karanlık köşelerinden seslenen hayaletleri duymazdan gelerek içeri girdi. Eski hamur teknesinin, hamur tezgâhının yanından geçip Flora'nın ofisine yöneldi. Flora ofisinde değildi ama içerisi tıpkı Flora'nın kendisi gibi düzenli ve intizamlıydı. Amaia, Flora'nın çıkarken arkasında bıraktığı öfkenin izlerini hissedebiliyordu. Çevresine bakındı, ortamla uyumsuz olan bir şey ararken kapıları kapalı olacağına yarı açık bırakılmış olan ahşap gömme dolabı gördü. Dolabın kapaklarını açınca içinin nerdeyse bir cephanelik gibi olduğunu görünce şaşırdı. Dolabın içinde, kutularında duran iki büyük av tüfeği vardı ama kutunun içindeki boşluk başka bir silahın eksik olduğunu gösteriyordu. Gardırobun altında tam dolu olmayan, ters çevrilmiş mermi kutuları vardı.

Tam Flora'ya göre, hiç kimsenin onun için bir şey yapmasına izin vermezdi o, bunu bile. Eksik olan bilgiyi havadan sezinleyebilmek için çevresine bakındı. Flora bu işi halletmek için nereye gitmiş olabilirdi? Evine gitmiş olamazdı, fırına ya da daha çok eski hayatıyla bağlantılı olan bir yere gitmişti belki. Belki nehre. Çalışma masasının yanından geçip kapıya doğru yürürken ablasının yeni kitabının kanıtlarını gördü. Uzman bir fotoğrafçı tarafından bir stüdyoda çekildiği çok belli olan renkli fotoğrafta, yaz meyveleriyle süslü bir tepsinin üzerinde pırıl pırıl şekerle kaplı on kadar kurabiye duruyordu. Fotoğrafın üzerine büyük harflerle: *TXANTXIGORRI (JOSEFA TOLOSA'NIN TARİFİNE GÖRE YAPILMIŞTIR)* yazıyordu.

Amaia telefonunu aldı ve bir numara çevirdi.

"Engrasi hala, Josefa Tolosa adında birini tanıyor musun?"

"Evet ama artık hayatta değil. Josefa Uribe, daha çok *La Tolosa* olarak bilinen kadın ablanın kayınvalidesi, yani Víctor'ın annesi. İlginç bir kadındı... Aslına bakarsan, zavallı Víctor'a çok eziyet ederdi, o da gidip annesi yetmiyormuş gibi başka bir güçlü kadınla evlendi. Yağmurdan kaçayım derken doluya tutuldu. Zavallı çocuk. Víctor'ın ikinci soyadı Uribe'dir ama o aile daha

çok Tolosa olarak bilinir çünkü büyükbabaları oralıymış. Ben çok yakın değildim kendisiyle ama Ana María adında ortak bir arkadaşımız var, istersen onunla konuşabilirim."

"Hayır, Engrasi hala, hiç uğraşma, gerek yok," dedi Amaia ve hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Bir yandan da akıllı telefonundan e-postasını açıp soru sorduğu forumdan cevap gelip gelmediğine bakıyordu ama cevap geldiğine emindi: Eski motosikletlerin sac levhadan yakıt depoları eskiden sodyum bikarbonatla veya sirkeyle temizleniyordu, böylece deponun içerisi temizlenmiş ve dıştaki bütün oksit partikülleri çıkmış oluyordu. Hidrokarbon ve sirkeyle karışık oksit partikülleri ince keçi derisinin içine nüfuz etmişti. Bunlar bir motosikletçinin kıyafetleriydi. Amaia, yağmurda sarıldıkları sırada Víctor'ın eldivenlerinden ve ceketinden gelen hoş kokuyu ve derinin pürüzsüzlüğünü hâlâ net olarak hatırlayabiliyordu.

Küçükken ve ablası Flora henüz yeni evliyken birkaç kez Víctor'ın ailesinin çiftliklerine gittiklerini hatırlıyordu. O zamanlar burası hayvancılık yapılan sıradan bir çiftlikti. Josefina Uribe hâlâ hayattaydı ve çiftliği o yönetiyordu. Amaia başka bir şey hatırlamıyordu. Renkli sardunyalar olan sarı saksılarla dolu evin önünde yaşlıca bir hanım ona atıştırmalık bir şeyler ikram etmişti. Flora'yla ilişkisi o zaman bile soğuk ve mesafeliydi ve Amaia bu yüzden o eve bir daha hiç gitmemişti.

Küçük Micra'yı mezarlığa doğru son sürat sürerken bir yandan da yol kenarındaki çiftlikleri sayıyordu. Soldan üçüncü çiftlik olduğunu hatırlıyordu, yoldan gözükmüyor olsa da yolda girişi işaret eden bir taş vardı. İşaret taşını kaçırmamak için yavaşladı ve yolun kenarına park edilmiş olan Flora'nın Mercedes'ini gördü. Burada hava iyice karardığı için geçilmezmiş gibi görünen küçük bir ağaçlığa çıkan bir patika vardı. Micra'yı Mercedes'in arkasına bıraktı, arabanın içinde birinin olup olmadığını kontrol etti ve araba değiştirmek gibi parlak bir fikir bulduğu için

kendine küfretti çünkü bütün ekipmanı kendi arabasında kalmıştı. Arabanın bagajını kontrol etti ve Iriarte'nin karısının bagajda küçük bir el feneri bulunduracak kadar tedbirli olmasına sevindi ama fenerin pili bitmek üzereydi.

Ağaçlığa girmeden önce Jonan'ı aradı ve telefonun çekmediğini görünce çok şaşırdı ama yine de polis merkezini ve Iriarte'yi de aramayı denedi. Hiçbir sonuç alamadı. Ağaçların arasında bir patika olmasına rağmen alçak dallı çam ağaçları ve yeri kaplayan çam iğneleri yüzünden tehlikeli patikadan ağır ağır ilerleyebiliyordu. Burada oturanlar bu kestirme yolu sürekli kullanıyordu herhalde, ablası da yeni evliyken burada yaşadığı zaman öğrenmiş olmalıydı bu yolu. Flora'nın eve giriş yolundan değil de ağaçların arasından gitmeye karar vermiş olması Amaia'nın kafasında ablasının planlarıyla ilgili bir fikir oluşmasına yol açtı: Despot ve otoriter Flora manipülasyon yaparak, dertleriyle hipnotize ederek büyülediği Fermín'den düzenli olarak elde ettiği bilgiyi kullanıp kendisinden önce iki kere ikinin dört ettiğini hesaplamıştı. Amaia ablasının o pazar günü akşam yemeğindeki terbiyesiz tavırlarını düşündü, genç kızlarla ilgili saldırgan yorumları, edepli olmakla ilgili fikirleri, masaya getirdiği *txantxigorri*'lerle Amaia'nın dikkatini gerçek failden nasıl uzaklaştırdığını düşündü. Aslında ablası hiç sevmediği bu adamı kendi sorumluluğunda görüyordu ve tıpkı *ama*'larına baktığı gibi, aile şirketini işletmeye devam ettiği ve her gece çöpü dışarıya çıkardığı gibi yapıyordu bunu.

Flora kendi dünyasını disiplin, düzen ve kati bir kontrolle yönetiyordu. O, vadideki güçlü yetiştirilmiş kadınlardan biriydi; erkekleri yeni fırsatlar uğruna uzak diyarlara giderken ailelerinin ve topraklarının liderliğini üstlenen o *etxeko andreak*'lardan* biriydi. Salgınlardan sonra kendi çocuklarını gömen ve gözlerinde yaşlarla tarlalarda çalışmaya giden Elizondo kadınlarından

* Ev kadınları. (ç.n.)

biriydi, varoluşun o karanlık ve kirli tarafının bilincinde olan ve yüzünü yıkayıp saçlarını taradıktan sonra pırıl pırıl ayakkabılarıyla onu pazar ayinine gönderen kadınlardandı.

Bir anda ablasının hayatını ne şekilde sürdürmüş olduğunu hayatında hiç olmadığı kadar büyük bir açıklıkla gördü ve kadının kalpsizliği ve bundan zevk alışı midesini bulandırdı. Aklına otoparkta yere yığılan Fermín Montes ve ablasının kasıtlı saldırıları karşısında kendisini beceriksizce savunuşu geldi.

Sonra da Víctor'ı düşündü. Karısının camın diğer tarafında başka bir erkeği öpüşünü küçük bir çocuk gibi ağlayarak izleyen sevgili Víctor. Motosiklet restorasyonu ile uğraşan Víctor, geçmişe özlem duyan, *txantxigorri* yapımında usta olan annesi Josefa 'La Tolosa'ya ait bir evde yaşayan Víctor. Dominant bir anneden zorba bir eşe geçiş yapan Víctor. Alkolik Víctor, son iki yılını büyük bir azimle ayık geçirmeyi başaran Víctor. Yirmi beş ila kırk beş yaş arasında bir adam olan Víctor. Kendi mizansenini taklit eden adama çok kızan Víctor. Flora'nın ona bir yaşam tarzı olarak sunduğu ideal saflık ve erdemi takıntı haline getirmiş olan Víctor. Tutkularının kontrolünü eline almaya son derece kararlı bir adam, tutku ve arzularını, genç kızları cinsel birer nesne olarak görme eğilimini ve o kızların utanmazlıkları ve hiç bitmeyen teşhircilikleriyle kendisinde uyandırdığı kirli düşünceleri kontrol edebilmek için büyük bir plan yapan bir katil. Belki de bu fantezilerini alkolle bastırmaya çalışmıştı ama arzularını dindiremediği öyle bir an gelmişti ki içinde yükselen o sesleri susturmak için bir bardak, bir bardak daha derken en sonunda bu arzularını serbest bırakmaya karar vermişti. Ebediyen içinde bastırılmış olan o arzuları.

Ama alkol Flora'nın ondan uzaklaşmasına sebep olmuştu sadece ve bu aynı anda hem yeniden doğmak hem de ölmek gibiydi çünkü onu ezen ve içgüdülerini kontrol etmesine yol açan despot varlığın etkisinden kurtulduğu anda, temiz olduğunu düşündüğü ve onu kontrol edebilen tek kadınla olan ilişkisine onu bağlayan

göbek bağı da ortadan kalkmıştı. Amaia, Flora'nın bir şeyler sezinlediğine emindi. Gözünden hiçbir şey kaçmayan despot kraliçe Flora... Víctor'ın ruhunun derinliklerinde kontrol altında tutmaya çalıştığı bir şeytan sakladığını ve onu kontrol etmeyi her zaman başaramadığını fark etmemiş olamazdı. Ve neler olduğunu biliyordu elbette. Amaia, Anne'in cesedindeki *txantxigorri*'yi ona götürdüğü o sabah Flora'nın her şeyi bildiğine emindi. Kurabiyeyi elinde tutuşu, koklayışı, hatta tadına bakışı... Bu kurabiyenin gelenekler, düzen ve Flora'nın kendisi için en büyük ve en açık kanıt olduğunu biliyordu.

Amaia kapıdan çıkar çıkmaz, Flora'nın unu aldığı yeri değiştirmek için ne kadar beklediğini merak etti, acaba Montes'i baştan çıkarma planını ne zaman uygulamaya başlamış ve neler olduğundan hangi noktada emin olmuştu? Laboratuvar sonuçlarının şüphelerini doğrulamasına gerek duymuş muydu acaba yoksa *txantxigorri*'yi denediği anda, Anne'in cesedi bulunduğu zaman, halalarında yemeğe oturduklarında cinayetlerin haklı sebeplerini ileri sürerken zaten her şeyi çoktan biliyor muydu? Yoksa yemekte olanlar Víctor'ın tepkisini ölçmek için geliştirdiği bir taktik miydi?

Yokuş devam ediyordu ve yoldan iyice uzaklaşmıştı; yoğun reçine kokusu artık genzini ve gözlerini kaşındırıyordu ve bu arada fenerin soluk ışığı da sönüp onu tamamen karanlıkta bırakmıştı. Amaia gözlerinin ışıksız ortama alışması için birkaç saniye bekledi ve o sırada ağaçların arasında bir ışık pırıltısı gördü. Sonra, zifiri karanlıkta Flora'nın elindeki fenerin bir ağaçtan diğerine sıçrayan ve orman altı bitkilerine yıldırım gibi düşen ışığını gördü. Amaia ellerini ileriye doğru uzatıp ayağının ucunu bile zar zor aydınlatan ve on beş saniyede bir kapanan, telefonunun feneriyle ışığın geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Flora'dan gelen ışığı kaybetmemek için bir ayağını diğerinin önüne koyarak yürümeye devam etti. Arkasından gelen bir ses üzerine geriye dönünce sert bir ağaç dalı yüzüne çarptı ve alnında oluşan derin

kesik anında kanamaya başlayarak onu olduğu yere çiviledi. Yanaklarından aşağıya doğru gözyaşı gibi, kalın şeritler halinde süzülen kanı hissedebiliyordu ve telefonu ayaklarının dibinde bir yere düşmüştü. Amaia parmağıyla yarasına dokununca yaranın derin olmasına rağmen çok da büyük olmadığını fark etti. Boynundaki atkıyı çıkardı ve başının çevresine sarıp sıkıca düğüm attı, bu basınçla kanamanın durmasını umuyordu.

Kafası karışmış ve yolunu şaşırmış halde ağaçların arasında gördüğü puslu ışığın yerini bulmaya çalıştı ama bulamadı. Gözlerini ovuştururken yapış yapış kanın kurumaya başladığını fark etti ve paniğe benzer bir duygu her tarafını sarmaya başlamıştı, etrafta birinin daha olduğundan emin olduğu için gitgide artan bir paranoyayla, nefes bile almadan çevresindeki seslere kulak kesildi, şu anda kim bilir nasıl görünüyordu? Çok güçlü bir ıslık sesi duyduğunda ürküp çığlık attı ama aynı anda o şeyin kendisine bir zarar vermeyeceğini, ona yardım etmek için orada bulunduğunu ve kan kaybından ölmeden ormandan çıkmasının bir yolu varsa bunu onunla beraber yapabileceğini biliyordu. Sağ tarafından çok daha net bir ıslık sesi duydu. Sırtını dikleştirdi, güç bela başını yukarı kaldırdı ve sese doğru yürümeye başladı. Ön taraftan kısa bir ıslık sesi daha duydu ve bir anda sanki önündeki perde kalkmış gibi kendini ağaçlığın, Uribe evine kadar uzanan çimenlikle birleştiği sınırda buldu.

Yeni biçilmiş çimenler, bu alanın bu kadar geniş olduğunu unutmuş olan Amaia'nın kır koşusunu kolaylaştırdı. Ev, biçilmiş çimenlerin çevresine konmuş çeşitli lambalarla aydınlatılmıştı. Çimenlerin üstüne sanat eseri görevi gören eski çiftlik malzemeleri serpiştirilmişti. Amaia lambalardan birinin hafif ışığının altında, Flora'nın elinde silahıyla ve kararlı adımlarla evin arka tarafından ön girişe doğru döndüğünü gördü. İçgüdüsel olarak ablasının adını haykırmak istedi ama bir anda açıklık bir alanda olduğunu ve sesini Víctor'ın da duyabileceğini fark etti. Elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde koşarak evin çevresini saran

duvara ulaştı, sırtını duvara yaslayıp Montes'in Glock'unu çıkardı ve etrafı dinledi. Hiç ses yoktu. Sırtını duvardan çekmeden yürürken ara ara arkasına bakıyordu, biraz önce Flora'nın olduğu gibi şu anda kendisinin de görünür bir yerde olduğunu biliyordu. Dikkatli adımlarla ana kapıya doğru yürümeye başladı, yarı açık olan kapının aralığından hafif bir ışık süzülüyordu. Amaia kapıyı itti ve yavaş yavaş içeriye doğru açılan ağır kapıyı izledi.

Işıkların açık olması dışında evde birinin olduğunu gösteren en ufak bir işaret yoktu. Zemin kattaki odaları kontrol ettiğinde her şeyin *La Tolosa*'nın evin hanımı olduğu dönemdekiyle aynı olduğunu fark etti. Etrafa bakıp telefon olup olmadığını kontrol etti ama göremedi. Dikkatlice, sırtını duvara vererek ağır ağır üst kata çıkmaya başladı. Üst katta sahanlığa açılan, kapıları kapalı dört oda vardı ve birkaç basamak sonrasında en üstte bir odaya daha çıkılıyordu. Cilalı ahşap ve çiçekli yatak örtülerinden geçilmeyen odaların kapılarını teker teker açtı. Evde kimsenin olmadığından emin bir şekilde son basamakları da çıktı ama yine de iki eliyle tuttuğu tabancasını her an ateşlemeye hazırdı. Kapıya vardığında gök gürültüsü gibi gümbür gümbür atan kalp atışları kulağını sağır edecekti neredeyse. Yutkunup derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Kenara çekilip kapının kolunu çevirdi ve ışığı açtı.

Policía Foral'da dedektiflik yaptığı onca senedir kendini ilk defa bir sunakta buluyordu. Quantico'da bulunduğu dönem boyunca fotoğraf ve videolar görmüştü ama eğitmeninin söylediği gibi bu karşılaşma insanın hazırlıklı olabileceği bir şey değildi asla. "Bu, gardırobun veya bagajın içinde küçük bir yer olabileceği gibi bütün bir odayı da kaplayabilir, küçük bir çekmeceye de sığabilir, bunun bir önemi yok. Bir gün karşına çıkarsa bunu bir daha asla unutamazsın çünkü katilin zafer hatıralarını sakladığı bu tuhaf müze görüp görebileceğin insani alçaklığının, sapıklığının ve ahlaki bozukluğunun en büyük gösterisidir. Ne kadar makale, profil, davranış analizi çalışmış olursan ol,

sunağı bulana kadar şeytanın kafasının içinin neye benzediğini asla bilemezsin."

Polis merkezindeki fotoğrafların büyütülmüş hallerini görünce dehşete kapılıp derin bir nefes aldı. Kızlar büyük bir antika makyaj masasının aynasından ona bakıyordu. Víctor aynanın üzerine gazetelerdeki *basajaun*'la ilgili haber ve makaleleri, kızların gazetelerde yayınlanan ölüm ilanlarını, hatta cenaze programı kitapçıklarını asmıştı. Yerel gazetede çıkan mezarlıktaki aile, çiçeklerle dolu mezarlar, okul arkadaş gruplarının fotoğrafları vardı ve bunların altında olay yerinde çektiği şüphe götürmeyen bir dizi fotoğraf vardı, bu fotoğraflarda sahneyi adım adım hazırlayışının farklı aşamaları görünüyordu, tıpkı bir ölüm rehberi gibi. Katilin ölüm kariyerindeki önemli adımların dehşet verici tarihi tüm ayrıntılarıyla kayıt altına alınmıştı. Amaia, bazıları zamanla sararmış, nemden köşeleri kıvrılmış, bazıları yirmi yıl öncesine ait, bazıları sadece vadide, hatta sınırın diğer tarafında kaybolan kadın kampçıları veya günübirlik doğa yürüyüşçülerinin kaybolmalarını birkaç satırda geçiştiren bu kısacık haberleri gözlerine inanamayarak okudu.

Tıpkı bir merdiven gibi dizilmiş olan bu haberlerin en üstünde Teresa Klas'ın ismi vardı, bu cehennem çemberinin kraliçesi oydu anlaşılan. Víctor'ın onu evinin birkaç metre ötesinde öldürmesine sebep olacak kadar aklını başından alan bu kız ilkti ama bu cinayet adamın içini korkuyla doldurması gerekirken, aksine onu o kadar heyecanlandırmıştı ki o yılı takip eden iki yıl içinde en az üç kadın daha öldürmüştü; şimdiki cinayetlerine kıyasla dağ başında amatörce saldırdığı, kendini teskin etmek için seçilmiş kurbanlar, tahrik edici genç kız profiline uyan genç kadınlardı bunlar.

Bu sunak, kendini iki yıl işine adadıktan sonra yirmi yıl ara vermiş olan amansız bir katilin evriminin hikâyesini anlatıyordu. Flora'yla olduğu o yirmi yıl boyunca kendini boyunduruk altına almak için yüksek miktarda alkolle uyuşturmuştu, kendi

içgüdülerine teslim olmadan Flora'yla yan yana yaşamasının tek yolunun bu olduğunu düşünmüştü. Flora'nın sıkı kontrolünden ve alkolün sakinleştirici uyuşukluğundan özgürleşene kadar, içkiyi bıraktığı andan itibaren kendinden uzak tutmayı başardığı yıkıcı bir kusurdu bu. Sonra tekrar denemiş, ne kadar büyük bir aşama katettiğini göstermek için ona geri dönmüştü ama hayal ettiği gibi kadın ona kucağını açacağına onu yüzünde soğuk, taş gibi bir ifadeyle karşılamıştı.

Kadının onu aşağılaması ateşlemişti fitili; diğer kadınlardan, o genç ve tahrik edici bedenleriyle kadın gibi görünmeye çalışan kızlardan talep ettiği mükemmellik ve saflık idealine giden yarışı başlatan da bu olmuştu. Amaia aynadaki fotoğrafların arasında kendi gözleriyle karşılaşınca bir an için aynada kendi yansımasını gördüğünü sandı. Sunağın ortasındaki şeref köşesinde, ablalarıyla çektirdiği orijinal fotoğraftan kesilerek, fotoğraf kâğıdına, yazıcıda basılmış kendi fotoğrafı duruyordu. Yanlış gördüğünden emin olmak ister gibi elini uzatıp kâğıda dokunmak istedi, pürüzsüz ve kuru kâğıdı eliyle okşadı ve arkasından gelen silah sesini duyunca kâğıdı neredeyse yerinden çıkaracaktı. Koşarak merdivenlerden inmeye başladı, sesin evin dışında bir yerden geldiğine emindi.

Flora ahırın kapısında durmuş ve tek kelime etmeden elindeki tüfeği Víctor'a doğrultmuştu. Víctor şaşkın bir şekilde ona bakıyordu ama korkmuş görünmüyordu, sanki karısının burada olmasını çok istiyormuş ve bundan memnunmuş gibi.

"Flora, geldiğini duymadım, önceden haber verseydin kendime biraz çekidüzen verirdim," dedi, ellerindeki yağlı eldivenlere bakıp eldivenleri elinden çıkarırken. Bir yandan da kapıya doğru yürüyordu. "Hatta yemek bile yapardım."

"Buraya yemek yemeye gelmedim, Víctor," dedi Flora buz gibi ve duygusuz bir sesle. Bunun üzerine Víctor yüzünden eksik etmediği gülümsemesi ve sakinleştirici ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı.

"O zaman, dur da sana ne yaptığımı göstereyim," dedi adam eliyle arkasını işaret ederek. "Eski model bir motosikleti restore ediyordum."

"Bugün kurabiye pişirme günün değil yani?" diye sordu Flora, yerinden kıpırdamadan ve evin duvarına yapılmış taş fırının küçük dökme demir kapağını işaret ederek.

Víctor, Flora'ya gülümsedi.

"Kurabiyeyi yarın yaparım diye düşünmüştüm ama istersen birlikte yaparız."

Flora artık her şeyden bıkmış gibi nefesini boşalttı ve sinirli sinirli başını sağa sola salladı.

"Sen neler yaptın, Víctor, neden yaptın bunları?"

"Sen zaten neler yaptığımı biliyorsun, sebebini de biliyorsun. Biliyorsun çünkü sen de benim gibi düşünüyorsun."

"Hayır," dedi kadın.

"Evet, Flora," dedi adam onu sakinleştirmek ister gibi. "Sen kendin söyledin, her zaman aynı şeyi söyledin. O kızlar, o kızlar aranıyordu, orospu gibi giyinip fahişeler gibi erkekleri tahrik ediyorlardı ve birinin onlara kötü kızların başına neler geleceğini göstermesi gerekiyordu."

"Onları sen mi öldürdün?" diye sordu Flora, tüfeğini ona doğrultmuş olmasına rağmen hâlâ her şeyin aptalca bir hata olduğunu duymaya, her şeyi inkâr edişini, her şeyin çok kötü bir yanlış anlaşılma olduğunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Flora, ben kimsenin beni anlamasını falan istemiyorum. Sen anla yeter. Çünkü sen de benim gibisin. Herkes farkında bunun. Birçok insan bizimle aynı şeyi düşünüyor; o gençler uyuşturucularıyla, kıyafetleriyle, müzikleri ve seksle vadiyi kirletiyor. En kötüsü de o kızlar seksten başka hiçbir şey düşünmüyorlar. Söyledikleri, yaptıkları, giydikleri her şey seks kokuyor. Küçük fahişeler. Birinin bir şey yapması gerekiyordu, onlara geleneklerimize ve köklerimize saygı duymayı öğretmesi gerekiyordu."

Flora ne kadar şaşırdığını gizlemeye çalışmadan adama tiksinerek baktı.

"Teresa gibi mi?"

Víctor'ın yüzünde şefkatli bir gülümseme belirdi, sanki hatırlamaya çalışır gibi başını yana eğmişti.

"Teresa, onu hâlâ her gün düşünüyorum. Kısa etekli, dekolteli Teresa, Babil fahişesi* kadar utanmaz. Ondan daha iyisini görmedim."

"Ben bunun kaza olduğunu sanmıştım. O zamanlar gençtin, aklın karışıktı ve onlar... rahat kadınlardı."

"Sen, sen biliyor muydun, Flora? Benimle bile bile mi evlendin?"

"Bütün bunları geride bıraktığını sanmıştım."

Adamın yüzü bir anda karardı ve acı içinde asıldı.

"Geride bırakmıştım, Flora. Yirmi yıl boyunca sağlam durdum, insanüstü bir çaba gösterdim, bunu kontrol edebilmek için içki içmem gerekiyordu, Flora. Böyle bir şeyle mücadele etmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Ama bu fedakârlığımdan dolayı bana saygı duymamaya başladın, beni kendinden uzaklaştırdın, yalnız bıraktın ve içkiyi bırakacağıma söz verdirdin. Ben de bıraktım; bunu senin için yaptım, Flora. Bütün hayatım boyunca yaptığım her şeyi senin için yaptım."

"Ama sen o genç kızları öldürdün, onları katlettin," dedi şaşkınlıkla, "genç kızlar" ifadesine özellikle vurgu yaparak.

Víctor huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Hayır, Flora, sen onların nasıl orospu gibi davrandıklarını görmedin... Arabama kendi rızalarıyla bindiler, oysa beni sadece sima olarak tanıyorlardı. Genç kız falan değildi onlar, Flora. Hepsi sürtüktü. Ya da çok kısa bir süre sonra sürtük olacaklardı. O Anne var ya, en kötüsü oydu, enişstenle yattığını sen de

* Kitabı Mukaddes'in Vahiy Kitabı'nda bahsi geçen sembolik bir kadın figürü ve aynı zamanda şer yeridir. Yedi başlı bir yaratığın üzerinde, elinde, içinde krallar ve azizlerin kanının olduğu bir kadeh taşıyan ve bu kanı içerek, içirerek sarhoş olup sarhoş eden ve insanları yoldan çıkaran bir karakter olarak betimlenir. (ç.n.)

biliyordun herhalde, o benim aileme saldırdı, Ros'un evliliğinin kutsal bağına zarar verdi, sevgili, aptal Ros'umuzun. Sen Anne'in genç kız olduğunu mu sanıyorsun? Eğer öyleyse şunu söyleyeyim, o genç kız kendini bana sundu ve ben onunla işimi bitirdiğimde bir şeytan gibi gözlerimin içine baktı, adeta gülerek lanet okudu bana. "Sen artık lanetlisin," dedi bana ve ölüm bile yüzündeki gülümsemeyi silmeye yetmedi.

Flora bir anda yüzünü asıp ağlamaya başladı.

"Anne'i sen öldürdün, katilsin sen," dedi sanki kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi.

"Sen de hep dersin ya, Flora; birinin doğru kararı vermesi gerekiyordu, bu bir sorumluluk meselesiydi, birinin bunu yapması gerekiyordu."

"Bu konuyu benimle konuşabilirdin, madem vadinin eskisi gibi kalmasını istiyordun bunu yapmanın başka yolları da vardı ama genç kızları öldürmek... Víctor, sen hastasın, aklını kaçırmış olmalısın yoksa bunu yapamazdın."

"Benimle bu şekilde konuşma, Flora," dedi adam yüzünde uysal bir gülümsemeyle, yaptığı yaramazlık için özür dileyen küçük bir çocuğa benziyordu. "Flora, seni seviyorum."

Flora'nın gözünden sicim gibi yaşlar akıyordu.

"Ben de seni seviyorum, Víctor ama neden benden yardım istemedin?" diye sordu kadın silahı indirerek.

Víctor kadına doğru iki adım attı ve durdu, hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Sana şimdi soruyorum. Ne dersin? Bana kurabiye yapmayı öğretir misin?"

"Hayır," dedi kadın ve silahı kaldırdı, yüzünde tekrar dingin bir ifade vardı. "Sana daha önce hiç söylemedim belki ama ben *txantxigorri*'den nefret ederim." Ve tüfeği ateşledi.

Víctor, gözlerini kocaman açıp kadına baktı, kadının hareketi ve göğsüne yayılan yoğun ısı dalgası onu hafifçe şaşırtmış ve görüşünü berraklaştırarak sonuna tanıklık eden diğer kadını

fark etmesini sağlamıştı. Başını kısmen kapatan beyaz başlığıyla Anne Arbizu, yüzünde iğrenme ve zevk karışımı bir ifadeyle kapının eşiğinden ona bakıyordu. *Belagile*'sinin kahkahasını duyduğu sırada ikinci kurşun da bedenine isabet etti.

Amaia evden çıktı. Montes'in Glock'unu elinde sıkıca tutarak ve çevresindeki sesleri dikkatlice dinleyerek köşeye doğru hızlı hızlı gitti. İkinci atış sesini duyunca koşmaya başladı. Duvarın sonuna geldiğinde, dikkatlice evin kuzey duvarını takip ederek eskiden ahırların olduğu tarafa yöneldi. Dev yeşil kapının arkasından yansıyan güçlü ışık çimenleri zümrüt yeşiline dönüştürmüş ve eskiden bir hayvan barınağı olan bu yerin uyumsuzluğunu gözler önüne sermişti. Flora göğüs hizasına kaldırdığı ve hiç tereddüt etmeden nişan aldığı tüfekle kapı eşiğinde duruyordu.

"Tüfeği elinden bırak, Flora," diye bağırdı Amaia, tabancasını kadına doğrultarak.

Flora ona cevap vermeden ahırdan içeri bir adım attı ve gözden kayboldu. Amaia onun peşinden içeri girdi, gördüğü tek şey yerde eski bir kıyafet yığını gibi duran şekilsiz bir gölge oldu.

Flora, Víctor'ın cesedinin yanında oturuyordu. Adamın karnından akan kana bulanmış elleriyle onun yüzünü ve alnını okşayarak kırmızıya boyuyordu. Amaia kadına doğru yürüyüp yanına çömeldi ve kadının ayakucunda duran tüfeği aldıktan sonra Glock'unu omzundaki kabzasına yerleştirdi, Víctor'ın üzerine eğilip iki parmağını adamın boynuna koydu ve nabzının atıp atmadığını kontrol ederken bir yandan da kıyafetlerinin arasından cep telefonunu çıkardı ve Iriarte'yi aradı.

"Camino de los Alduides'e bir ambulans istiyorum, mezarlıktan sonra üçüncü çiftlik. Silahla ateş edildi, sizi burada bekliyorum."

"Buna gerek yok, Amaia," dedi Flora, neredeyse fısıldayarak, sanki Víctor'ı uyandırmaktan korkuyormuş gibi. "O öldü."

"Ah, Flora," diye içini çekip elini Flora'nın başına koydu, ablasını Víctor'ın cansız bedenini okşarken görmek yüreğini parçalıyordu. "Bunu nasıl yapabildin?"

Flora yıldırım çarpmış gibi kafasını kaldırdı, bir nişin içinde oturan Ortaçağ rahibi gibi sırtını dikleştirip oturdu. Güçlü sesinde sinirli bir tını vardı.

"Hâlâ hiçbir şeyden haberin yok senin. Birinin onu durdurması gerekiyordu, seni beklemeye kalksaydım vadi ölü kızlardan geçilmez hale gelecekti."

Amaia sanki elektrik çarpmış gibi elini Flora'nın başından çekti.

İki saat sonra.

Doktor San Martín, Víctor'ın ölümünü tasdik ettikten sonra ahırdan çıktı. Dedektif Iriarte suratını asmış Amaia'ya doğru yürüyordu.

"Ablam sana ne söyledi?" diye sordu.

"Unun kaynağıyla ilgili raporu Baztán Hotel'in otoparkında yerde bulduğunu söyledi, durumu iyice düşünüp tarttıktan sonra korktuğu için tüfeği yanına almış. Tam olarak emin değilmiş ama katilin Víctor olma ihtimaline karşı tüfeği yanına almaya karar vermiş. Víctor'a kızları öldürüp öldürmediğini sormuş, adam bunu kabul etmekle kalmayıp üstüne bir de saldırganlaşmış. Kadını tehdit eder gibi üzerine yürümeye başlamış, Flora da hayatının tehlikede olduğunu düşünerek tüfeği ateşlemiş. Ama adam yere düşmemiş, üzerine doğru yürümeye devam etmiş, bu yüzden bir kez daha ateş etmiş. Neler olduğunun tam olarak farkında olmadığını, korktuğu için içgüdüsel hareket ettiğini söyledi. Beyaz minibüs içeride, bir brandanın altında. Víctor bunu restore ettiği motosikletleri getirip götürmek için kullanıyormuş. Fırının içinde ve mutfakta Mantecadas Salazar'dan aldığı un çuvallarını bulduk, buna ek olarak çatı katında da dehşet verici koleksiyonunu."

Amaia derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı.

Üç saat sonra.

Amaia, Johana Márquez'in cenaze törenine katıldı. Kalabalığa karışarak kızın ruhunun ebedi huzura kavuşması için dua etti.

Kırk sekiz saat sonra.

Teğmen Padua, Amaia'yı aradı.

"Korkarım ki bize sana bilgi verenin kimliğini açıklamanız gerekiyor. Doğayı Koruma Hizmetleri'ndeki *guardia*'lar bize bahsettiğiniz mağarada dikkat çekici boyut ve kökende insan kemikleri buldular. Mağarada buldukları kemik sayısına bakılacak olursa yaklaşık olarak bir düzine ceset kalıntısının belirsiz bir tarihte buraya atıldığını düşünüyorlar. Adli tıp uzmanlarına göre bunlardan bazıları on yıldan fazla zamandır bu mağarada bulunuyor ve hepsinin üzerinde insana ait diş izleri var. Bana ne soracağınızı biliyorum, cevabım evet, bunlar Johana'nın cesedindeki ısırıkla eşleşiyor ve hayır, Víctor Oyarzábal'ın diş izleriyle uyuşmuyor.

On dört gün sonra, *Con mucho gusto* adlı kitabının ülke çapında piyasaya sürüldüğü gün yargıç Flora'yı herhangi bir cezaya çarptırmadan serbest bıraktı ve Flora, Costa del Sol'da uzun bir tatile çıkmaya karar verdi, bu sırada Mantecadas Salazar'ın idaresini Rosaura üstlendi. Satışların hiçbir şekilde etkilenmemesi bir yana, Flora birkaç hafta içinde yerel bir kahramana dönüşmüştü. Sonuç olarak vadi, yapılması gerekenleri yapan kadınlara her zaman saygı duyulan bir yer olmuştu.

On sekiz gün sonra Doktor Takchenko Amaia'yı aradı.

"Dedektif, sonuç olarak siz haklı çıktınız: Fransız gözlemcilik hizmetleri GPS'i yedi yaşlarında dişi bir ayı tespit etmiş ve ayının vadiye kadar inmiş olması onları oldukça şaşırtmış. Endişelenmeyin. Linnete, Pireneler'e geri dönmüş."

Bir ay sonra.

Regl olmadı. Bir sonraki ay da olmadı ve ondan sonraki ay da...

TEŞEKKÜR

Bu romanın gerçeğe dönüşmesi için benden hem vakitlerini hem de bilgilerini esirgemeyen herkese teşekkür etmek istiyorum.

Universidad Nacional de San Luis'ten Señor Leo Seguín'e moleküler biyoloji alanındaki yardımları için.

Juan Carlos Cano'ya klasik motosiklet restorasyonu konusundaki tavsiyeleri için. Bu dünyanın ne kadar büyüleyici olduğunu onun sayesinde anladım.

Policía Foral de Navarra sözcüsü Dedektif Yardımcısı Mikel Santamaría'ya, tüm sorularımı sabırla cevapladığı için.

Jorge Oteiza Baztán Etnografi Müzesi'ne, başlamam için gerekli olan bilgiye ulaşmamı sağladıkları için.

Temsilcim Anna Soler-Pont'a, bunun gerçekleşmesini sağladığı için.

Emekliye ayrılmasına rağmen gelip fırtınada ortaya çıkma şerefini bana verdiği ve Baztan üçlemesini yazmaya başladığımdan beri merhametini benden esirgemediği için Mari'ye teşekkür ederim.

GÖRÜNMEZ GARDİYAN

Baztán Nehri kıyısında genç bir kız cesedi bulunur - aynı ay içinde ikinci kez. Elizondo kasabasında söylentiler dolaşmaya başlar: Bu acımasız bir seri katilin işi midir, yoksa daha uğursuz bir şey mi?

Hırslı ve cesur dedektif Amaia Salazar, doğup büyüdüğü kasabadaki gizemli cinayetleri araştırmak üzere görevlendirilir. Annesi ve kız kardeşlerinin de yaşadığı, dört yanı ormanla çevrili ve sisle örtülü bu yerde nedenini çözemediği bir şey çocukluğundan beri peşini bırakmamıştır.

Cinayetlerin sayısı ve vahşeti arttıkça kasaba halkı bunun Bask mitolojisinin en büyük yaratıklarından biri olan Basajaun'un işi olduğundan da emin olur. Amaia bir yandan katilin izini sürerken bir yandan da kendi kâbusları ve geçmişiyle yüzleşmek zorunda kalır.

Dolores Redondo, CWA International Dagger Ödülü'ne iki kez aday gösterildi ve Grand Prix des Lectrices de Elle'in finalisti oldu. 2016'da İspanya'nın en seçkin roman ödüllerinden Premio Planeta'yı aldı. En çok ses getiren Amaia Salazar serisi sadece İspanya'da 1,5 milyondan fazla sattı ve 36 dile çevrildi.

K
POLİSİYE